
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NAVESSA ALLEN
GET ON YOUR KNEES AND PREY
CAUGHT UP
AN INTO DARKNESS NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️

C U

Navessa Allen tarafından da

yazılmıştır *Lights Out*

KARANLIĞIN İÇİNDE BİR ROMAN

C U

NAVESSA ALLEN

Bu e-kitap ilk olarak 2025 yılında

Quercus Editions Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK şirketi

AEA'daki yetkili temsilci Hachette Ireland'dır,
8 Castlecourt Centre, Dublin 15, D15 XTP3, İrlanda (e-posta:)info@hbgi.ie

Telif Hakkı© 2025 Navessa Allen
İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Slowburn, an
imprint of Zando, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.zandoprojects.com.

Navessa Allen'ın bu eserin yazarı olarak
tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988
tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler
Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü
fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama
ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik
veya mekanik herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez,
yayıncıdan yazılı izin alınmadan kullanılamaz.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den
temin edilebilir

E-KITAP ISBN 978-1-52944-244-1

Tasarım Neuwirth & Associates, Inc.
tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı
Christopher Brian King

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler,
işletmeler, organizasyonlar, yerler ve olaylar ya
yazarın hayal gücünün ürünüdür
veya hayali olarak kullanılmıştır.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

www.quercusbooks.co.uk

T W

Yakalandık, ağır temalar içeren karanlık, sapık bir romantik komedi. Bu kitapta okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir:

Camwork
Seks işçiliği
Ma a ve organize suç Şantaj
Zorlama
Din Kan
Şiddet
Gore (kısa)
Grafik seks (çoklu partner dahil)
Nefes oyunu
İlkel oyun
Korku oyunu
Röntgencilik
Teşhircilik
Esaret Hafif
BDSM Takip
Çocuk
istismarı
Aile içi istismar (hatırlanan) Zorbalık
(hatırlanan)
Sürtük utandırması
Alkol Kumar
Sigara
Seri katillerden ve işledikleri suçlardan bahsedilmesi
Yamyamlık (o sayfa, ima ediliyor)

Oynamaya hazır herkes için.

C

Yakalandım
Ayrıca Navessa Allen
tarafından Başlık
Kopya hakkı
Tetikleyici Uyarılar
Adanmışlık

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Navessa
Allen'dan daha fazlası

1

J

T . S gömleğimin içine, pantolonuma püskürtüldü ve körelmiş tırnak uçlarımın altına gömüldü. İşte bu yüzden her zaman baştan aşağı siyah giyerdim. Başka bir renkle kan çok belli olurdu ama siyahla ıslak lekeleri açıklamak daha kolaydı: Biri bana içki fırlattı ya da yoldan geçen bir araba su birikintisine çarptı ve üzerime sıçradı. Yıllar boyunca sayısız bahane bulmak zorunda kaldım.

Neyse ki, bu gece hiçbirine ihtiyacım olmayacaktı çünkü yağmur yağdı. Şimşekler tepemizde çakarak uzaktaki yüksek binaları gümüş ve beyaza boyadı. Gök gürültüsü onu takip ederek yakındaki binaların camlarını tıkırdattı. Şehir böyle gecelerde Gotham'a benziyordu. Cesur, tehlikeli.

Bakışlarımı fırtınadan çektim. Nehrin kenarında üç kişi yanımda duruyordu, hepsi de siyah giyinmişti çünkü kan lekeleri konusunda benimle aynı dersi almışlardı. Hareketsizdiler, gözleri dümdüz ileriye bakarken ölüydü, ceketleri serseri kanatlar gibi etraflarında uçuşuyordu. Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve bizi gümüş rengine boyadı. Dışarıda kutlama yapması gereken bir grup kardeşten çok, bir cesedin üzerine inmeye hazır bir akbaba sürüsüne benziyorduk.

Dört gün. Lanet olası dört gündür yağmur yağıyordu ve nehir akıntıyla o kadar şişmişti ki, az önce içine ittiğimiz araba endişe verici bir kolaylıkla yüzeyin altına çekiliyordu. Belki şansımız yaver gider ve

Polisler, ona *gerçekten* ne yaptığımız yerine sahibinin küllüğe yakalandığını ve boğulduğunu düşünürdü.

Çevremde kırmızı bir kıvılcım canlandı. En küçük çocuğumu görmek için döndüm. Kardeşim Greg sigarasını dudaklarına götürdü. "Bu şeyler seni öldürecek," dedim.

Rüzgâra duman üfledi. "Başka bir şey yapmadan olmaz." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve Stefan'ın peşinden uzaklaştı.

Yaşça bana en yakın kardeş olan Alec, aramızda bıraktıkları boşluğun üzerinden gözlerime baktı. "Burada işimiz bitti mi?"

Başımı salladım. Evet, işimiz bitmişti. Tommy Marchetti'nin icabına bakılmıştı. Tıpkı babamın emrettiği gibi.

Alec, küçük kardeşlerimizin peşinden giderken yağmuru boynundan uzak tutmak için ceketinin yakasını kaldırdı ve beni Tommy'nin Beamer'ının kuyruğunun gece karanlığındaki suda kayboluşunu izlemek üzere yalnız bıraktı. Yaşlı piç nihayet gitmişti, nihayet yoldan çekilmişti ve ben daha iyi bir doğum günü hediyesi isteyemezdim.

Arabanın uygunsuz bir şekilde tekrar yüzeye çıkmayacağından emin olmak için yeterince bekledim ve nehrin kenarına çömelmiş depoya doğru adım attım. Zemin dökme betondandı ve fıçı tahtası duvarlar, rüzgârın her esintide aralarındaki çatlaklardan ıslık çaldığı kadar eskiydi, ama en azından artık üzerime yağmur yağmıyordu.

Kardeşlerim bir uoresan ışığın parıltısı altında durmuş, gözlerini ayaklarının dibindeki büyük kırmızı lekeye dikmişlerdi.

Alec onu işaret etti. "Bu konuda ne yapmamızı istiyorsun?"

"Çamaşır suyu," dedim.

Arka dolaba doğru yöneldi. Greg'e baktım. "Çok kan kaybetti."

Greg sigarasından bir nefes daha çekerken kara gözleri benimkilere dikildi. "Taze cesetler bunu yapmaya meyillidir."

Ben "Junior" olabilirdim ama hepimiz arasında Greg en çok babama benziyordu, özellikle de artık gözlerindeki mizah kaybolmaya başladığından ve hepimizin takındığı o bıkkın ifade yüzüne yerleşmeye başladığından beri.

Alec bize katıldı ve bir şişe çamaşır suyunu lekenin üzerine dökerken biz de geri çekildik. İşi bittiğinde boş şişeyi bir köşede toplanmış diğer çöplere doğru fırlattı. Burası yerel endüstri çökmeden önce bir manifaturacıya aitti. Şimdi ise babamın ortaklarından birine aitti, ara sıra burayı kullanmamıza göz yuman bir adam.

Alec yüzünü bana çevirdi. "Hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun?" Bakışlarımı ona diktim. "Sen ne düşünüyorsun?" Omuz silkti. "Sen istersen ben de varım."

Stefan, Alec*'e "Ciddi misin lan sen?"* der gibi baktı ama o görmedi. Stefan'ın yanında Greg beni izliyor, kararımı bekliyordu. En büyükleri olarak, fiili lider bendim. Babamın en çok güvendiği, kardeşlerimin yol göstermesi için başvurduğu kişiydim. Bir kez olsun başka birinin lanet olası bir karar vermesini diledim, böylece sürekli düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Bakışlarımı yeniden Alec'e çevirdim. "Hayır, dışarı çıkmak istemiyorum. Sırılsıklam oldum, yorgunum ve hepimiz duş alıp üstümüzü değiştirene kadar saat sabahın ikisi olacak ve her yer kapanmış olacak."

"Yani yirmili yaşlarındaki son doğum gününü üzgün ve yalnız mı geçireceksin?" Alec sordu. "Kulağa oldukça iç karartıcı geliyor."

Başımı salladım, sinirlenmeye başlamıştım. "Yalnız geçirmedim. Ailece akşam yemeği yedik ve sonra dördümüz bu küçük eğlenceli eld trip." Tartışmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "İşimiz bitti. Buraya. Üçünüzün gecenin geri kalanında ne bok yediğiniz umurumda değil ama ben evime gidiyorum. Anneme ve babama birkaç gün dönmeyeceğimi söyle."

Bir yanıt beklemeden oradan ayrıldım. Belki iç karartıcıydı ama yalnız kalmak istiyordum. Sessizlik ve kendi alanımın yalnızlığını istiyordum.

Eğer pislik kardeşlerimle birlikte ailemin evine dönersem bunu elde etmemin imkanı yoktu.

Dairem rıhtımdan çok uzakta değildi, yürüyerek belki on dakika, ve zaten sırılsıklam olmuştum, bu yüzden yağmur yağması umurumda değildi. Biraz üşümek neredeyse iyi hissettiriyordu. Yazın derin sıcağı şehrin üzerine çökmüştü ve etrafımızdaki onca suyla birlikte hava tiksindirici ve kokuşmuş bir hal almıştı. Fırtına bunun bir kısmını uzaklaştırıyordu ama bunun geçici olduğunu biliyordum. Cıva tekrar doksana doğru tırmanmadan önce bir ya da iki gün daha serin bir hava olursa şanslı sayılırdık.

İnsanlar kaldırımda yanımdan koşarak geçiyordu. Çoğu sanki bu onları sağanaktan koruyormuş gibi kambur duruyordu ama ben yağmurun günahlarımın kanıtlarını temizleyeceğini umarak dik bir şekilde yürüdüm. Kahretsin, yorulmuştum. Ve az önce yaptığım şey yüzünden değil. Bu beni kuduz bir kurt gibi kemiren, iliklerime kadar işleyen bir yorgunluktu.

Babamın hiç böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. "İşimiz" ona da aynı şekilde ağır geliyor muydu? Benim aksime, babam mafyanın içinde doğmamıştı. Onların piyadeleri arasında kendine bir yer açmış ve yavaş yavaş rütbesini yükseltmişti. Artık büyüklerin pisliklerini temizletmek istediklerinde başvurdukları adamdı, ama artık ellerini kirletemeyecek kadar kendini düşündüğü için işleri başkalarına devrediyordu.

Dudaklarımda mizahsız bir gülümseme belirdi. Tabii ki işimiz babama ağır gelmiyordu. Bunu yapan o değildi. *Ben* yapıyordum. Ben ve kardeşlerim. Her şeyin yükünü biz çekiyorduk. Yakalanma riski. Yaralanma riskini. Bir daha asla uyuyamama riski çünkü gözlerimizi her kapattığımızda yaptığımız şeylerin görüntüleri yüzeye çıkıyor ve bizi kendi anılarımızın derinliklerinde boğmakla tehdit ediyordu.

Belki de sadece ben böyleydim. Belki de suratsız bir orospu çocuğu gibi davranıyordum, Çünkü doğum günümü planladığım gibi şehirde geçirmek yerine, rıhtımda kendime daha fazla kabus yaratarak geçirdim.

Başımı salladım ve çevreme odaklandım. Şehrin bu kısmı eskiydi ve hoş bir şekilde değil; diğer mahalleleri ele geçiren kibarlaşmadan şimdiye kadar kaçmış, unutulmuş bir şekilde eskiydi. Caddeye yakın tuğla ve harçtan yapılmış binalar sadece birkaç kat yüksekliğindeydi. Kaldırımda biriken su birikintileri, yakındaki dükkân tabelalarının neon ışıltısını yansıtıyordu. Küçük insan grupları tentelerin altında toplanmış, sigara içiyor ya da yağmurun dinmesini beklerken arkadaşlarıyla konuşuyordu. Bu mahallede çoğunlukla göçmenler olmak üzere işçi sınıfı yaşıyordu ve sokaklar bunun kanıtlarıyla doluydu. Kaybolmak, fark edilmemek için iyi bir yerdi ve bu yüzden burada bir daire kiraladım.

Babam çoğu zaman bizi yakınında tutmayı severdi çünkü paranoyak bir ihtiyardı. Kardeşlerim ve ben, yirmili yaşlarda olmamıza rağmen, hala çocukluk yatak odalarımızda uyuyarak zaman geçiriyorduk. Bu geceki gibi gecelerde, ortadan kaybolmam gerektiğinde, tekrar diğer insanlarla birlikte olmadan önce bir süre kafamı boşaltmam gerektiğinde uzak durdum. Şehrin manzaraları ve sesleri bana dünyanın dönmeye devam ettiğini hatırlatıyordu. İnsanların burada, yüzeyin hemen altında kaynayan karanlığın farkında olmadan hayatlarını yaşadıklarını. Bu bana umut verdi, hayatta ölüm ve yıkımdan ve günlerimin geri kalanını parmaklıklar ardında geçirme tehdidinden daha fazlası olduğunu hatırlattı.

Bir kuyumcu ile bir pastanenin arasına sıkışmış, göze batmayan kapıya ulaştığımda yağmurdan kurtulmaya fazlasıyla hazırdım. Dar bir merdivenle çıkılan küçük stüdyo dairem karanlık ve durgundu, havada bakımsızlıktan söz eden küflü bir hava vardı. Buraya en son ne zaman gelmiştim? Bir ay önce mi? İki ay mı? Bu bahar, aptal kuzenim Aly ve erkek arkadaşının işlediği kazara cinayetle bir bulanıklık içinde geçmişti. Kurbanları bir seri katildi ama aynı zamanda milyar dolarlık bir ailenin çocuğuydu ve Federalleri Bradley Bluhm'un hâlâ hayatta ve kaçak olduğuna inandırmak ailemin tüm zamanını ve kaynaklarını almıştı. Bu süre zarfında, babamın paranoyası yeni zirvelere ulaştı ve çocuklarından herhangi birinin gözünün önünden ayrılmasına neredeyse hiç izin vermedi. Muhtemelen

Bu gece uzak kaldığım için çok üzgünüm ama kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu.

Kapının yanındaki ışık düğmesine bastım ve yakındaki bir ışık yandığında rahatladım. Lamba buz gibi yanıyordu. En azından elektrik faturalarını ödemeyi unutmamıştım. Işığın parıltısı, en iyi şekilde faydacı olarak tanımlanabilecek kompakt bir alanı aydınlatıyordu. Yatak sağda, kanepe solda, mutfak tam karşıda, buzdolabının yanında banyoya açılan bir kapı vardı.

Kıyafetlerimi değiştirip duşa girdim ve suyu kaynar hale gelene kadar açtım. Derimdeki son kanı temizlerken giderden pembe izler akıyordu. Zihnimde, Tommy'nin arabasının suyun siyah yüzeyinin altında kaybolduğu anıyı tekrar canlandırdım ve sırıttım. Gittiğine sevinmiştim, çünkü kızıyla aramdaki son engellerden biri de ortadan kalkmıştı.

Lauren Marchetti.

Ailem bizi şehir dışına, havalı bir banliyöye taşımadan önce, Küçük İtalya dediğimiz "eski mahallede" birlikte büyüdüğüm kız. Benden bir alt sınıftaydı ve son senemin sonunda ikimizin de dahil olduğu bir durum kontrolden çıkmış, o kadar kötü bir hal almıştı ki sonunda bölge dışına transfer olmuştu.

Gözlerimi kapadım, geçmişi düşündüm, Tommy'nin yüzümün yan tarafına vurduğu yumrukları hatırladıkça gülümsemem kayboldu, öfkeli sesinin bana kızına bir daha bakarsam beni öldüreceğini söylediğini duydum. Daha sonra eve gitmiş, yaşlı bir adamdan dayak yemenin utancını saklamak için odama yönelmiştim ama babam beni yakalamış, yüzüme bir kez bakmış ve ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Su üzerimden akıp giderken başımı salladım ve ne kadar

On sekiz yaşımda, gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra bile saf bir çocuktum. Babam bu hikâyeyi zorla anlatmıştı ve Tommy'ye karşı savaş açarak her şeyi daha da kötüleştirmesinden korkuyordum. Anne babalar ailelerine karşı yapılan hakaretlerin peşini bırakmazlardı.

cevapsız bıraktı. Ama babam intikam sözü vermek yerine daha fazla tehdit savurdu.

Tommy artık etrafta değildi ve ben de babamdan eskisi kadar korkmuyordum. Etrafta dolanmaktan bıkmıştım. Beklemekten bıkmıştım. Neredeyse on yılımı Lauren'la arama mesafe koyarak geçirmiştim ve bu kez aramıza girmeye çalışanın Tanrı yardımcısı olsun.

Duştan çıktıktan sonra kirli giysilerimi poşetledim ve köşedeki çöp bidonuna taşıdım. Çöp konteynırları kanıtları yok etmek için harikaydı. Polisler şüphelenene kadar çöpler çoktan araziye dökülmüş oluyordu ve onları ayıklamakta iyi şanslar. Sonunda giysilerimi bulsalar bile, dışarıda bırakılmak ve çürüyen çöplerle çevrelenmek onları yeterince kirletecek ve herhangi bir örnek mahkemede işe yaramayacaktı.

Daha sonra ayakkabılarımı ön kapının yanına tekmeledim ve yere yığıldım. yıpranmış kanepe. Sonra da her gece yaptığım şeyi yaptım: Cebimden telefonumu çıkardım, en sevdiğim sosyal medya uygulamasını açtım ve doğruca Lauren'in profiline gittim. Sayfası, ustaca poz verilmiş ve mükemmel bir şekilde aydınlatılmış, zar zor giydirilmiş fotoğraflarıyla doluydu.

Bu fotoğrafların arasına hayattan küçük kesitler serpiştirilmişti: öğle yemeğinde ne yediği; korkunç köpeğine sarılırken çekilmiş bir fotoğrafı; bir mitingde pankart tutarken çekilmiş bir fotoğrafı. Bugünkü fotoğrafta ise siyah bir pantolon giymiş, yaşlı beyaz bir kadınla tokalaşıyordu. Bunu görünce gülümsedim. Marion Blackwell kırılması zor bir cevizdi. Lauren aylardır meclis üyesiyle görüşmeye çalışıyor ve seks işçiliğini daha güvenli hale getirmeyi amaçlayan yeni bir şehir yönetmeliği için onun oyunu almayı umuyordu. Daha muhafazakâr eğilimli olan Blackwell Lauren'dan uzak duruyordu ama biraz araştırma oğlunun "beyaz toz" sorununu ortaya çıkardı ve Blackwell'in fikrini değiştirip görüşmeyi kabul etmesi için bir striptiz kulübünün arkasında uyuşturucu çekerken çekilmiş fotoğraflarını sızdırma tehdidi yeterli oldu.

Lauren'in zafer kazanmış gibi görünen bu fotoğrafını görmek için çok daha kötüsünü yapabilirdim. O sessiz, gözlüklü onurlu halinden

Kolları ders kitaplarıyla dolu bir öğrenciyi hatırladım. Bu kıvrımlı tanrıça artık ona neredeyse hiç benzemiyordu, ama kanıtlar reddedilemezdi: büyük kahverengi gözler, düğme burun, iki ön dişi arasındaki o hafif boşluk ve hepsinden önemlisi, sol gözünün hemen altında bir güzellik işareti.

Pro le'sinin başına geri dönerek biyografisindeki bağlantıya tıkladım ve Me4U uygulamam karşıma çıktı. Lauren seks işçilerinin haklarını güvence altına almak konusunda çok kararlıydı çünkü kendisi de seks işçisiydi.

Ve ben onun bir numaralı hayranıydım.

Yaratıcı pro le'sinin hemen altında, ondan özel bir video talep etmenizi sağlayan küçük bir düğme vardı. Ona dokundum ve son isteğimi bir mesajla birlikte gönderdim.

Bugün Blackwell'le iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi bana kendinle ne kadar gurur duyduğunu göster, Lauren.

2

L

Ben ' omzunda, bilgisayar ekranını izlerken, kendimi becerdiğim bir video ağır çekimde oynuyordu. Ryan'ın odası mağara gibi karanlıktı, karartma perdeleri öğleden sonranın parlak ışığını engellemek için işlerini yapıyorlardı. Ekranda büyüleyici görünüyordum. Çıplak. Tutkunun sancıları içinde kaybolmuştum. Gerçek bir seks tanrıçası. Ta ki ben aniden sessiz bir çığlık atıp (Ryan'ın sesi kısılmıştı) yatağa yan düşene kadar.

Ryan birkaç kare geri aldı ve duraklat düğmesine bastı. "İşte," dediler, videonun altındaki düzenleme yazılımını göstererek. "Burada kesip sonra yan tarafa geçersek, tek bir kesintisiz görüntü gibi görünecek.

ve sen de iddialı olmak için kamera pozisyonunu değiştirdin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Biri alarmı kurduğu için kaydın ortasında durmak zorunda kaldığım gibi değil mi? *Yine mi?*"

Ryan uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak

Sadece çok solgun olanların elde edebileceği muhteşem bir kırmızı tonu. "Mikrofonunuz duyabilir diye sobanın fanını çok açmak istemedim."

"Hı hı," dedim. "Eminim öyledir."

Ryan daha da kızardı. Onlara eziyet etmek zevkli olduğu kadar kolaydı da.

Ağzımı açtım, bakalım onları sonuna kadar susturabilecek miyim? ama kapıları arkamızdan pat diye açıldı ve biz de döndük, gözlerimizi kırpıştırarak

Üçüncü oda arkadaşımız Taylor odaya girdiğinde aniden aydınlandı. İlk başta sadece dış hatlarını görebildim ama gözlerim alıştıkça omuzlarında salınan lavanta rengi saçlarını ve kıvrımlarına gevşekçe bağlanmış ipek bornozunu fark ettim. Yüzü tamamen makyajlıydı, cildi vurgulanmış ve bronzlaştırılmıştı, takma kirpiklerle çerçevelenmiş badem gözleri bana ya sevişmeye hazırlandığını ya da sevişmeyi yeni bitirdiğini söylüyordu.

Birkaç adım ötede durdu ve iki eline birer küçük kutu aldı,
benden Ryan'a bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Az önce bir denizaltı bana göt deliğimin yakın çekimi için bir video isteği gönderdi." Sırıtışı alaycı bir hal aldı. "Kim ağartmama ve cilalamama yardım etmek ister?"

Dönüp Ryan'a baktım, *o* da çoktan "*hayır*" dercesine burnunun ucunu tutmuştu.

"Ben yokum," dediler. "Film çekerken ve kurgularken hep ona bakmak zorunda kalacağım. Onu hazırlamak zorunda da kalmamalıyım."

Taylor'a döndüğümde omuzlarım abartılı bir yenilgiyle çöktü. "Tamam. Ben yaparım."

Omuzlarını salladı, memnun görünüyordu. Abonesi bu çekim için ona bir ton para vermiş olmalıydı. O ve ben abonelerimiz için baharatlı videolar çekerek geçimimizi sağlayabilirdik, ancak ikimiz de yakın çekimlerin çok daha samimi olduğunu ve genellikle rahat olmadığımız bir kırılganlık seviyesi gerektirdiğini hissettik.

Bakışları beni geçip Ryan'ın bilgisayar ekranına kaydı. "Dün gece yemeği yaktıklarında Ryan'ın mahvettiği kare bu mu?"

Ryan monitöre doğru döndü, yanakları hâlâ pembeydi. "Ben mahvetmedim. Lauren Iming'i bitirebildi."

Taylor ve ben sırıtan bir bakış paylaştık. Ev işleri rotasyonunun bir parçası olarak, sırayla yemek pişiriyorduk. Bazı geceler bu, içinde sosisli kesilmiş peynirli makarna (Taylor), geleneksel İtalyan yemekleri (ben) ve dünyanın dört bir yanından ya inanılmaz olan ya da mutfağımızın her tarafına sıçrayan giderek daha ayrıntılı yemekler (Ryan) anlamına geliyordu. Ryan'ın savunmasına göre, en azından mutfak becerilerini geliştirmeye çalışıyorlardı. Ve daha iyi olmuşlardı.

Son zamanlarda. Sadece dün geceki gibi karmaşık yeni bir tarif denediklerinde evimiz dumanla kaplanıyordu.

"Bana yeni bir tencere borçlusun," dedim. "Sanırım tandır salçası yanmış "Dün gece kullandığın metalin içine."

Ryan sinirlendi. "Benimle dalga geçmeye devam edersen Taylor'a senin defalarca düşüp düştüğünü gösteren videoyu gösteririm."

Korkunç bir nefes çektim. "Yapmadın."

Ryan bir tıklamayla düzenleme yazılımında başka bir sekme açtı ve ben de ağır çekimde yatakta yuvarlanmaya başladım. Ve sonra tekrar üzerine. Tekrar. Açık. Bunlar, birbirlerinden zıt yönlerde ayrılmaya çalışıyor gibi görünen göğüslerim için son derece rahatsız edici açılardı. Saçlarım elektrikli g ö r ü n ü y o r d u ve yüzümdeki dehşet, seri cinayete kurban gitmek üzere olduğumu düşündüğümü açıkça ortaya koyuyordu.

"Kendimi böyle görmekten asla kurtulamayabilirim," dedim.

Ryan kıkırdadı. Yanımdaki Taylor o kadar çok gülüyordu ki ses çıkarmayı bırakmıştı. Bu ihanetin intikamını almam manşetlere çıkacaktı.

Ryan'ın sekmeyi kapatması ve sileceğine söz vermesi için tam bir kaç dakika ve giderek şiddetlenen bedensel zarar tehditleri gerekti.

Taylor'ın konuşabilmesi için birkaç dakika daha geçti. "Bu video kimin için?"

"En sevdiğim denizaltı," dedim ona.

Gözlerindeki yaşları silerek bana doğru baktı. "NT95?"

Başımı salladım. Yıllardır bu işi yapıyor olmama rağmen, hala gergindim. Bazı video isteklerini, özellikle de büyük fiyat etiketleri olanları yerine getiriyorum. Mükemmel olmalarını istedim. Abonelerimin daha fazlası için çaresiz kalmasını istedim. Ve NT95 bir günlük abonemdi, aslında ilk abonemdi, Me4U sayfamı sosyal medyada duyurur duyurmaz kaydolmuştu. Sayısız saat seks yapmıştık. Korkunç babasını ve iş yerinde sürekli baskı altında olduğunu biliyordum. Yeni bir politikacıyı kazandığım her seferinde bana tebrik notları gönderiyor, halka açık mitinglere katıldığımda lütfen güvende olmamı istiyordu. O artık sadece yüzsüz bir denizaltı değildi.

O benim için önemliydi. Bu yüzden onları rahatça çalışmaları için yalnız bırakmak yerine Ryan'ın omzunda geziniyordum.

"Ne talep etti?" Taylor sordu.

"Bir striptiz ve ardından solo çalışma," dedim ona. "Yaratıcının seçimi." Bana sinsi bir bakış attı. "Sence Ryan'ın özel düzenlemesini beğenir mi?"

"Bu fikri onların aklına soktuğun için seni öldüreceğim."

Ryan homurdandı ama sahneyi birlikte kesmeyi bitirirlerken şüpheli bir şekilde sessiz kaldı. Önümüzdeki günlerde onları yakından izlemem gerekecekti. Bu iş bittikten sonra, ham görüntüleri renk düzeltmesine başladılar. Üçümüzün mükemmel bir düzeni vardı. Taylor ve ben ekrandaki yeteneklerdik, Ryan ise arka plandaki sihirbazımızdı, videolarımızı düzenliyor ve hatta Taylor'ı hazırlamayı kabul ettiğim gibi karmaşık çekimlerin yapılmasına yardımcı olmak için devreye giriyordu.

"Tanrım," dedi. "Gün batımı sırasında odanızdaki ışıklandırma çok güzel."

Tam cevap vermek üzereydim ki bir ses dikkatimi çekti. Taylor ve ben tam zamanında kapıya doğru döndük ve devasa Shiloh çoban köpeğimiz Walter'ın, kulakları arkada, gözleri köpek mutluluğuyla açılmış, halinden memnun bir şekilde kıpırdanarak odaya girişini izledik. Elinde benim

İlk önce ağzında bir oyuncak olduğunu düşündü ama daha yakından incelediğinde-

"En sevdiğim kırbaç!" Bağırdım ve kendimi ona doğru fırlattım. Kahretsin, her şeyi mahvedecekti.

Havladı ve dans ederek uzaklaştı, başı eğik, oynamaya hazırdı.

Kısa kestim ve sert görünmeye çalıştım. "O bir oyuncak değil, Walter. Bırak onu."

"Teknik olarak . . ." Ryan başladı.

Dikkatimin dağıldığını fark eder ve bunu kaydeder diye Walter'dan gözümü ayırmak istemeyerek bir nger'ı onlara doğru çevirdim. "Sen zaten benim bok listemdesin. Köpeğin tarafını tutarak durumu daha da kötüleştirme."

Arkamda Taylor gülmeye başladı.

Walter, bunun kesinlikle oyun zamanı olduğunun işareti olduğunu düşünerek kırbacın sapını çiğnedi *ve* tipik *bir oyuncağım var ve onu alamazsın* modunda başını iki yana sallayarak bana doğru zıplamaya başladı. Ne yazık ki bu, ona bağlı deri kayışların havada uçuşmasına neden oldu. Bize doğru.

"Siktir!" Taylor yanlara doğru kaçarak bağırdı.

Ryan oturduğu yerden sıçrayarak koluna gelen bir darbeyi güçlükle önledi.

Walter kolun etrafında havladı ve sadece manyakça bir neşe olarak tanımlanabilecek bir şekilde bize doğru ilerledi. Odadan dışarı fırladık ve kaçma telaşıyla birbirimize takılarak aşağıya indik.

Alttan sağa kırdım. Ryan sola kırdı. Taylor
oturma odasındaki kanepeye atladı.

"Git Ryan'ı getir!" Walter'a emrettim. "İntikamımı al!"

"Hey!" Ryan çığlık atarak canını kurtarmak için koşmaya başladı, bizim dengesiz köpek de hemen peşindeydi.

Neyse ki evimiz üç katlı bir apartmandı, bu yüzden altımızda ani kaostan şikayet edecek komşularımız yoktu. Burayı üstün yalıtımı nedeniyle seçmiştik çünkü ses yalıtımına yardımcı oluyordu - işimiz gereği çok fazla içgüdüsel ses geliyordu. İşin gizli avantajı, ara sıra patlak veren havlama, bağırma ve kırbaçlı bir köpekten gelen ee seslerinin *çoğunlukla* fark edilmemesiydi.

Oyuncak benim olduğu için, Walter'ın oda arkadaşlarıma eziyet etmesini izlerken ne kadar eğlensem de, mecazi kılıcın üzerine düşmek muhtemelen benim sorumluluğumdu. Onu yola getirmek için güvenebileceğimiz tek bir şey vardı, bu yüzden Taylor ve Ryan onu oyalarken (bkz. dehşet içinde ondan kaçarken), ben de mutfak tezgahında tuttuğumuz bisküvi kavanozuna doğru yöneldim. Kavanozu açtığım anda çivilerin parke üzerinde takırdadığını duydum ve Walter'ın bana doğru geldiğini anladım.

Adanın etrafından dolaştı ve yavaşlamaya çalıştı, ancak o kadar hızlı hareket ediyordu ki tam bir kayma yaşadı. Bir metre boyunda olmak ve

İşin daha ince tarafı, köpeğiniz sizin yarı boyunuzda ve neredeyse tam kilonuzda olduğunda, onlara karşı hiç şansınız yok. Walter felaketin eşiğinde olduğumuzu benimle aynı anda fark etmiş gibiydi ama bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Göz göze geldik ve beni dizlerimden vurmadan önce türler üstü bir bakış attık. Boğuk bir çığlıkla yere düştüm, fayans zemine sertçe indim ve aptal köpeğimi ezmemek için düşüşün yükünü dirseğime ve omzuma aldım.

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Taylor. "İyi misin?"

Başımı kaldırdığımda oda arkadaşlarımın başımda dikildiğini gördüm; Ryan kahkahalarını bastırmak için elleriyle ağzını kapatmıştı, Taylor ise belinden eğilmiş, açıkça kıkırdıyordu.

Sırt üstü yuvarlandım. "Sanırım mı?"

Sol elimi ıslaklık kapladı. Yana doğru baktığımda Walter'ın bisküviyi yavaşça ağzımdan aldığını ve sonra kimsenin onu fark etmemesini umar gibi sıvıştığını gördüm.

En azından kırbacı düşürmüştü.

Bir saat sonra daire temizlenmiş, Taylor'ın göt deliği kameraya hazır hale getirilmiş ve Ryan'la birlikte odasına kapanmıştı.

Bu gece yemek yapma sırası bendeydi ve oda arkadaşlarım uyurken ben de haftalık videom Me4U sayfama yüklenirken ilerleme çubuğunu izleyebilmek için dizüstü bilgisayarım açıkken mutfakta çalıştım - bu videoda kink sarayına dönüşen boş yatak odamızda direk çalışması yapıyorum.

Umarım denizaltılarım beğenmiştir. Direk işim, o zamandan beri büyük ölçüde gelişmişti. Ik olarak katıldığım haftalık dersler sayesinde yayın yapmaya başladım, ancak hiçbir şekilde uzman değildim. Bunu sadece eğlenceli olduğu, harika içerik oluşturduğu ve şaşırtıcı derecede iyi bir egzersiz olduğu için yaptım - yuvasında çoklu görev. Her Me4U yaratıcısı farklıydı ve farklı etkinlik seviyelerine sahipti, ancak bu benim tam zamanlı işim olduğu için sayfama en azından baharatlı bir resim gönderdim

Günde bir kez ve her Çarşamba günü de tüm ücretli abonelerim için ana sayfamda saat gibi çalışan uzun biçimli bir video. Genellikle gönderilerimi önceden planlardım, ancak geçtiğimiz hafta özellikle yoğun geçti. Sona yaklaşmıştım ve bundan hoşlanmıyordum. Bu benim için sadece bir iş değildi. Abonelerim rastgele insanlar değildi; onlar benim topluluğumdu.

Yıllar boyunca, kötü bir gün geçirdikleri ya da zor bir dönemden geçtikleri için bana teşekkür eden abonelerimden sayısız mesaj aldım. Videolarım onlara kendilerini iyi hissettiriyor, tüm o çirkin şeyleri unutmalarına yardımcı oluyordu. Birçoğu bana ve sıkı programıma bağımlı hale gelmişti. Bu onlara dört gözle bekleyecekleri bir şey veriyordu ve geç kalarak herhangi birini hayal kırıklığına uğratma düşüncesi zihnimde ağır bir yük oluşturuyordu.

Bir tıslama sesi, ocaktaki su dolu tencerenin fokurdamaya başladığını görmek için tam zamanında bakışlarımı yukarı kaldırmama neden oldu. Ryan'a aynısını yaptığı için zor anlar yaşattıktan hemen sonra yemeği mahvedersem, bunu asla unutamazdım.

Mutfak odasının ortasında uygunsuz bir şekilde yayılmış olan Walter'ın üzerinden geçtim (bir sonraki saldırısını planladığından emindim) ve tencereye yavaşça makarna eklemeden önce ocağı kaynamaya bıraktım. Karıştırdıktan sonra bir zamanlayıcı kurdum ve sos üzerinde çalışmaya başladım-tereyağı, arpacık soğanı, sarımsak ve beyaz şarap, en sonunda da küçük bir kutu istiridye.

Şarap daha yeni pişmeye başlamıştı ki telefonum çaldı.

Bildirim. NT95'ten Me4U uygulaması aracılığıyla bir mesaj görmek için onu aldım.

Bu *gece bizim için neler* hazırladığını *görmek için sabırsızlanıyorum*.

Sırıttım ve cevap yazdım, *bunu beğeneceğini hissediyorum*. Ona üstsüz olduğum ve kameraya bakarken dudağımı ısırdığım videodan bir ekran görüntüsü gönderdim. Ryan, Taylor ve benim çektiğimiz her videodan birkaç kareyi her zaman kaydederdi, böylece gönderilerin yayınlanmasını beklerken abonelerimizi kızdırmak için bunları kullanabilirdik.

Başka bir bildirim daha çıktı. NT95 bana 50 dolar bahşiş vermişti.

Videonuzu görene kadar bekleyin, dedim ve ardından birkaç öpücük surat emojisi ekledim.

Sabırsızlanıyorum, diye cevap yazdı. *Umarım iyi bir gece geçirirsin, Lauren, ve Dünkü büyük galibiyet için tekrar*

tebrikler. Teşekkürler!!!

Meclis Üyesi Blackwell'i kendi tarafımıza çekmenin mutluluğunu yaşıyordum. Onun oyunun alınmasıyla birlikte yasanın geçme şansı yüksekti ve yakında bu şehirdeki seks işçileri çalışırken uğradıkları saldırıları taciz suçlamasıyla karşılaşmadan bildirebileceklerdi. Bu, elde etmek için yıllardır mücadele ettiğimiz büyük bir kazanım olacaktı ve uzun, yorucu bir mücadele olsa da, oraya varıyorduk. Bu beni, yeterince sıkı çalışarak bu mavi yakalı şehri eninde sonunda modern çağa taşıyabileceğimiz konusunda umutlandırdı.

NT95 son mesajımı beğendi ve ben de gülümseyerek telefonumu yere bıraktım. Ortak geçmişimizi ve ilk abone olduğundan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek komikti. Artık Me4U sayfamda abonelerin sipariş verebileceği bir "menü" vardı. Başladığımda, her istek için özel fiyatlar hesaplamıştım, ancak hesabım büyüdükçe yetişemedim, bu yüzden minimum üç dakika olmak üzere kamera süresinin dakikası başına yirmi ve dolar ücretlendirmeye geçtim. Oyuncak ve kink çalışmaları için ve isim ya da özel ifade kullanımı için ek ücretler vardı. NT95 birkaç gün önce 700 dolarlık bir video istemişti ve ben de hiç vakit kaybetmeden onu hazırlamıştım.

Makarnayı kontrol ederken gülümsemem genişledi. Bu hafta on beş bin dolar kazanmıştım. Bu kadar parayla yapabileceğim o kadar çok iyilik vardı ki başım dönüyordu. Bu noktaya gelmem iki yılımı almıştı ama şimdi o kadar çok kazanıyordum ki, günlerimin geri kalanını istediğim her şeyi yaparak rahatça geçirebilmem için sadece birkaç yıl daha çalışmam gerekecekti.

Mesele şu ki, bu iş benim yapmak istediğim şeydi. Yaptığım işi seviyordum, ve bunun için bu kadar çok para aldığım gerçeği hala gerçeküstü geliyordu. Gazeteciler, terapistler, politikacılar ve klavye savaşçıları

Seks işçiliğini ve insanların bunu neden yaptığını analiz etmekte haklıydılar çünkü bu, pek çok sorunlu ve tehlikeli unsuru olan büyük ve çok karmaşık bir konuydu, şahsen benim için o kadar da karmaşık değildi.

Camwork'ü hem özgürleştirici hem de iyileştirici buldum. Utanç duygusunun kültürün büyük bir parçası olduğu, katı ve yazılı olmayan normların dışında yaşayan her kadının dışlandığı, inanılmaz derecede ataerkil bir İtalyan mahallesinde Katolik olarak yetiştirildim. Gençken, yargılamanın kırbacının üzerime defalarca düştüğünü hissettim, darbeler o kadar güçlüydü ki neredeyse kırılacaktım. O görünmez yaraları iyileştirmek yıllarımı almıştı ama artık seksten *hoşlanıyordum*. Kendimi çıplak bırakmayı *seviyordum*. Başkalarını elde etmeyi *seviyordum*.

Bu kadar basitti.

Geçtiğimiz on yıl boyunca, temsiliyetimi ve gücümü geri kazanmıştım ve hayatımı herkesin görebileceği şekilde açıkta yaşadım, cinselliğimi kucakladım, başkalarını da aynısını yapmaya teşvik ettim, hala utananlar için mücadele ettim, hala toplumun kenarlarına itildim çünkü pek çok insan seks işçiliğinin geçerli bir iş olduğunu ve diğer kariyerlerle aynı korumalara sahip olması gerektiğini görmeyi reddetti.

Meclis Üyesi Blackwell ile kazandığım zafer doğru yolda atılmış büyük bir adımdı. Ancak daha ikna edilmesi gereken pek çok politikacı vardı. Sadece şehrimizde değil, eyaletin ve ülkenin geri kalanında da. Camwork sevdiğim şeydi, ama savunuculuk işi benim hayattaki tutkumdu. Yarın tüm Me4U abonelerim kaybolsa bile, dünyadaki zamanımın geri kalanını seks işçiliğini benden sonra gelen herkes için daha güvenli hale getirmek için harcayacaktım.

Üst katta bir kapı açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Nasıl gitti?" Seslendim.

"Güzel," diye bağırdı Ryan, başka bir kapının kapanmasıyla yatak odalarına gittiklerini anladım.

Taylor bir dakika sonra merdivenlerden fırladı, mutfağa gelip bana katılırken oral bornozunu tekrar yerine bağladı. Burnu onu doğruca

"Bu harika kokuyor."

"Teşekkürler," dedim tahta kaşığımı buzdolabına doğrultarak. "Yanında gelen şarap soğuyor."

İpucunu alarak bize bardakları doldurmak için döndü. Bizimkileri birbirine tokuşturduk ve o üçüncüyü Ryan'a kurgu mağarasında teslim etmek için ayrılmadan önce her birimiz bir yudum aldık. O gittiğinde videom yüklenmeyi bitirdi ve makarna için kurduğum alarm çalmadan önce hızlıca yayınladım.

Taylor her şeyi toparlamama yardım etmek için tam zamanında bana katıldı.

"Aşağı gel ve bizimle ye, seni antisosyal sürtük!" Ryan'a seslendim. Merdivenlerden sadece biraz canları sıkılmış bir halde indiler ve yemek masasındaki her zamanki yerlerine yerleştiler. Taylor ve ben de iki yanlarına oturduk ve üçümüz birlikte yemeğimizi yedik, tabaklarımız boşalana ve karnımız doyana kadar gülüp içerken Walter ayaklarımızın altında uyuyordu. Mükemmel bir akşamdı. Mutluluktan uçuyordum, kendim için yarattığım bu hayat için sonsuz minnettardım.

Sonra telefonum çaldı.

3

J

Cuma günü sabahı köhne daireme döndüğümde ' adresindeydim. Bu kez gömleğimi ıslatan kanın yarısı bana aitti. Banyoda kumaşı soydum, aynada karnımı gördüğümde irkildim. Kaçmak için yeterince hızlı olamadığım bir bıçak yüzünden sol tarafımda üç inçlik bir kesik vardı. Lanet olası bölge savaşı saçmalığı. Biz neden bu işe bulaşmıştık ki? Genelde yüksek mevkidekiler için böyle şeyler yapmazdık. Babamın birilerine iyilik borcu falan olmalıydı.

Lanet olsun, diye düşündüm, o geceyi kafamda yeniden yaşarken. Bıçaktan kaçarken biraz daha yavaş olsaydım, ciğerimi delip geçebilirdi.

Gözlerim gövdemin geri kalanını delik deşik eden yara izlerine kaydı. Yıllar boyunca ne kadar çok kazaya ramak kaldığını, bir anlık dikkat dağınıklığının beni nasıl hastanelik edebileceğini ya da daha kötüsünü hatırlatıyorlardı.

Yüzümü buruşturarak eğildim ve banyo lavabosunun altından ilk yardım çantasını aldım. Duş aldıktan sonra yarayı sarmaya başladım. Kendime dikiş atmakta iyiydim ama neyse ki bu gece yaram oldukça sığ olduğu için gerçek bir dikişe gerek yoktu.

Ancak giyindikten sonra ödül olarak Lauren'in son videosunu açmama izin verdim. Bir dokunuşla oynamaya başladı, tanıdık yatak odası gözlerimin önünde canlanıyordu. Altın rengi ışık odaya doldu,

dört direkli yatağını kehribar rengine büründürüyordu. Yorganın ortasında diz çökmüş, krem rengi bir şort ve atlet giymişti.

Kameraya boğucu bir gülümseme verirken parmakları gömleğin etekleriyle oynuyordu. Tam gömleği başından geçirmeye başladığında duraklattım ve tekrar başa döndüm. Telefonumu yaklaştırarak yüzünü yakınlaştırdım, gözlerine odaklandım ve ifadesini inceledim. Kardeşlerimle birlikte babasının arabasını nehirde batırmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti - Tommy'nin kaybolduğunun bildirilmesi için bolca zaman vardı - ama Lauren'in gözlerinde hiç keder görmemiştim. Endişe de yoktu.

Duymamış mıydı? Yoksa biliyordu da umursamıyor muydu? Bilmiyorsa onu suçlayacak değildim ama Tommy'yle ilgili haberlerin yayılıp yayılmadığını bilmemek sinirlerimi bozmaya başlamıştı ve ben de kurşunu ısırmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Başparmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken babamın telefon numarasını buldum. O ve ben son zamanlarda pek anlaşamıyorduk ve şehirde saklanmamın büyük bir nedeni de ondan uzak durmaktı. Her etkileşim bir tartışmaya dönüşüyor gibiydi ve Bradley Bluhm fiyaskosu sırasında onun parmağı altında yaşamak bizi bir kırılma noktasına itmişti. Ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı ama Lauren hakkında bilgi alma ihtiyacım daha da güçlüydü, bu yüzden derin bir nefes alarak onu aradım.

ilk zil sesinde cevap verdi. "Hangi cehennemdeydin?"

Neredeyse kapatıyordum. Adam hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Her lanet olası konuşma baştan çekişmeli olmak zorundaydı. "Meşgulüm."

"Meşgul müsün?" Babam havladı. "*Günler* oldu, Junior."

"Ve benden istediğin her şeyi yaptım," diye karşılık verdim. "Dışarıda boş boş oturuyor değilim. Bu gece kaburgalarıma bıçak yemedim çünkü dairemde oturup boş boş vakit geçiriyordum."

Nefesini içine çekti. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye ısırdım, ses tonundaki endişenin beni yumuşatmasına izin vermeyi reddederek. Güvenliğim için endişelenmiyordu, gerçekten endişelenmiyordu; babamı tanıyorsam, o daha çok

benim ölümümün *onun* hayatını nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. "Sana sorabilir miyim
yoksa başımın etini yemek mi istiyorsun?"

Babam ağzını o kadar hızlı kapattı ki, dişlerinin takırtılarını duydum. Çenesini bir azı dişini kıracak kadar sert sıktığını anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Ona ulaştığımı bilmek içimde küçük, çirkin bir zafer heyecanı yarattı.

Her zaman birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya
çıkarırdık. "Sor," diye hırladı.

"Tommy ile ilgili haberler henüz gelmedi mi?"

Babam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vereceğini düşünmedim. "Neden bilmek istiyorsun?"

Kahretsin, başka birine sormalıydım. Yeterince zaman geçtiğini ve izlerimi yeterince iyi sakladığımı, babamın şimdiye kadar Lauren'la ilgili her şeyi unutmuş olacağını düşünmüştüm ama ses tonundaki şüpheden yanıldığımı anlayabiliyordum.

"Öyle işte," dedim.

"Bu onun fahişe kızıyla ilgili değil, değil mi?"

Midemin çukurundan öfke fışkırdı. Babam gibi adamlar baba katilliğinin nedeniydi.

Derin bir nefes aldım ve öfkemi geri ittim.
Mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadığım ses tonuma sakinlik kattım. "Hayır. Tommy'nin kayıp olduğu bildirildi mi, bildirilmedi mi?"

"Dün. Eve ne zaman geliyorsun? Annen çok endişelendi."

Ah, suçluluk duygusu. Baştan çıkarmak işe yaramadığında elbette buna başvuracaktı.

"Birkaç gün. Şehirde araştırmam gereken bazı şeyler
var." Telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu yere bıraktım, ellerim titriyordu. Bir gün bu lanet olası öfkem kabaracak ve etrafımdaki herkesin üzerinde patlayacaktı. Babamla aramda yılların çözülmemiş kırgınlığı vardı ve bunların çoğunu o kadar çirkin bir şekilde bastırmıştım ki. Lauren ile aramızdaki anlaşmazlık

listenin en tepesinde. Tommy'nin kıçımı tekmelediği gece bana söylediklerini asla unutmayacağım: *Lauren'ın canının yanmasındansa şimdi, böyle olması daha iyi*.

Görünüşe bakılırsa, onu kolluyormuş gibi gelebilirdi, ama uğursuz tonu bunu bir tehdide dönüştürmüştü, sanki Lauren'dan uzak durmazsam, ona zarar verecek kişi *o olacaktı*.

Evet, Tommy aramızdan ayrılmıştı ama babam hala
sorun. Yakında halletmem gereken bir sorun. Yıllardır aramızda bir kavga yaşanıyordu ve bu sadece sıradan bir bağırış çağırış değil, büyük bir kavgaydı. Ona artık bunu yapmak istemediğimi, sonumun onun gibi olmasını istemediğimi, şu anki yolumda devam edersem gideceğim yerin orası olduğunu söylediğim kavga.

Sıkıntılı düşüncelerimden uzaklaşmak için başparmağımı telefonumda kaydırdım ve Lauren'ın videosunu açtım, hâlâ duraklatılmıştı, hâlâ yüzüne yakınlaştırılmıştı. Kahretsin, çok güzeldi. Oynat tuşuna basıp videonun devam etmesine izin verdim ve Lauren'ın tişörtü kafasının üzerinden geçerek kadrajdan çıktı. Üzerlerinden geçen havanın etkisiyle şimdiden çakıl taşlarına dönüşmüş olan esmer meme uçlarını görünce sikim kabardı. Beli ince ve dardı,

Kalçaları genişliyordu. Son on yılda biraz zayıflamıştı ve kıvrımlar ona çok yakışıyordu.

Ellerini karnında gezdirip göğüslerini avuçlarken onu izledim. *Mükemmel memeler.* Meme uçlarıyla oynarken başı geriye düştü. Rol yapıyor gibi görünmüyordu. Eğleniyor gibi görünüyordu ve bu yüzden onu izlemek bağımlılık yapıyordu, bu yüzden yıllar boyunca Me4U sayfasındaki neredeyse her videoyu izledim. Kadın ekranda canlandı. Tamamen bilinçsizdi, kendini tamamen zevke bırakmıştı. Ama en sevdiğim şey, güldüğünde ya da yakın olduğunu ima eden, ancak kendini sınırın ötesine itmek için daha fazlasına ihtiyaç duyan o alçak, sinirli inlemeyi yaptığında kişiliğinin ortaya çıkmasıydı.

Tüm seslerini öğrenmiştim, kendini nasıl orgazm ettiğini incelemiştim. Bu saplantılı görünebilirdi, ama değildi; stratejikti. Bir gün, öğrendiğim her şeyi ona karşı kullanacak, onu herkesten daha hızlı boşaltacak, ellerimin, dilimin ve aletimin onu boşaltmak için yapıldığına ikna edecektim. Beni arzulamasını, *bana ihtiyaç duymasını* istiyordum.

Çıkarcı mıydı? Her türlü berbat mıydı? Kesinlikle öyleydi. Tek bir sikimde bile değildi.

Ekranda Lauren iri kara gözlerini açtı ve doğrudan kameraya baktı. "Bana bunu yapmanı isterdim." Meme uçlarını hafifçe çimdikledi ve bu sefer müstehcen konuşmalar için ödediğim fazladan yüz dolara fazlasıyla değdiğine karar verdim. "Tam burada durmanı sağlardım, önce ellerinle, sonra ağzınla, ben tamamen sırılsıklam olana kadar."

Kotumun düğmelerini açtım ve aletimi kavramak için boxerımın içine uzandım. "Başka ne var?" İhtiyaçtan kısılmış sesimle talep ettim.

Bir elini karnının üzerinde gezdirdi ve şortunun içine soktu. "Ve sonra bana buradan dokunmanı isterdim. Klitorisime ya da amcığıma değil," dedi ve bir zamanlar çok tatlı olan ağzından böyle iğrenç kelimeler duymak sikimi taş gibi sertleştirdi. "Benimle alay etmeni isterdim, yakın, ama sana en çok ihtiyacım olan yere değil."

Gözlerim şortunun fısıltı kadar ince kumaşının altındaki elinin hareketlerini takip etti. Tam olarak söylediği şeyi yapıyordu, kendisiyle alay ediyor, parmak uçlarını merkezine daha da yaklaştırıyordu.

"Görmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Göster bana," diye bağırdım, elimi sikimin üzerinde gezdirerek. Lauren'ın bu yüzden bu kadar çok denizaltısı vardı. İşinde iyiydi, bunu birlikte yapıyormuşuz gibi hissettiriyordu ve ben önceden kaydedilmiş bir videoya mastürbasyon yapmıyordum.

Gülümsemesi, elini şortundan çekip elini şortunun içine sokarken nazlı bir hal aldı. bel kemeri boyunca ngers. "Lütfen deyin."

Başımı salladım. Hayatım boyunca bunun için yalvarmamıştım ve onun için bile bir istisna yapmayacaktım. "Bırak onları Lauren. Ben istiyorum

benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek için."

Cevabım onu memnun etmiş gibi daha geniş gülümsedi ve yavaşça şortunu çıkarmaya başladı. Düzgünce kesilmiş küçük bir saç üçgeni göründü ve ardından şortu gömleğinin yolunu tuttu ve tamamen çıplak kaldı.

Elleri göğüslerine döndü, avuçladı, yoğurdu, okşadı. Bakışlarım onun üzerinde geziniyordu. Bu kadar çok teni sergilenirken nereye bakacağımı bilemiyordum. Onun görüntüsünü hafızama kazımak istiyordum, sadece kendisiyle alay edişini değil, göğüs uçlarıyla oynamayı ne kadar sevdiğini gösteren küçük hareketlerini de. Karnının nasıl gerildiğini. Kendini hafifçe çimdiklediğinde nefesinin nasıl titrediğini.

Gözlerini kapattı, göz kapakları titriyordu ve daha fazlası için hazır olduğunu biliyordum. Yine de olduğu yerde kaldı, kendini daha yükseğe, daha sert itti, ta ki kalçaları titremeye başladığı için topuklarının üzerine oturmak zorunda kalana kadar. Her şey boyunca konuştu, bana nelerden hoşlandığını sadece vücuduyla değil sözleriyle de anlattı.

"Burası. Tam burada."

"Aynen böyle."

"Önce yumuşak, sonra sert."

Ne kadar çok şey verdiğini, yıllar boyunca ne kadar cephane stokladığımı bilip bilmediğini merak ediyordum. Onu nihayet avucumun içine aldığımda bana karşı hiç şansı olmayacaktı. Bu şekilde uzatmak yerine, öldürmek için doğrudan içeri girecektim.

"İkimizle de alay etmeyi bırak," diye homurdandım, elim sikimin üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. İstediğim şeyler için beklemeye alışık değildim. Onunla birlikte ben de kendimle alay ediyordum ve sabırsızlığım beni ele geçirmeye başlamıştı.

Sanki emrimi duymuş gibi bir yastığı kalçalarının arasından geçirdi ve bir elinin parmaklarını aşağıya, aşağıya, kendisi ile yastık arasına kaydırdı.

"Sırılsıklam oldum," dedi, sözcükler açık bir ifadeden çok bir inilti gibiydi.

"Eminim öylesindir," dedim ona. "Bizi buraya getirmek için çok zaman harcadın, Lo."

Gözlerini araladı, yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Çok huysuzsun."

Elim aletimin başında dondu ve duraklatma düğmesine basarak Bunun aslında önceden kaydedilmiş bir video olduğunu ve yanlışlıkla canlı bir oturuma davet edilmediğimi iki kez kontrol ettim. Ekranda Lauren dondu kaldı ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Muhtemelen geçmiş seks seanslarımdaki sabırsızlığımı fark etmişti ve şimdi bunu bana karşı kullanıyordu.

Benim olduktan sonra ona borcumu ödemek için bir yol bulmam gerekecekti.

Bir dokunuşla oynat tuşuna bastım, Lauren hareket etmeye başladığında nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Ben de tekrar hareket etmeye başladım, onu izlerken elim sikimi yukarı aşağı okşuyordu. Bu kadının sayamayacağım kadar çok videosunu izlemiştim ama bu özel olanlar her zaman favorim olmuştu. Çünkü onlar sadece benim içindi.

Kamera açısı hafifçe kayarak bana daha çok yandan bir görüntü verdi ve dudaklarından ilk inilti dökülmeden ve Lauren'dan başka hiçbir şeyin önemi kalmadan önce odada onunla birlikte ona yardım eden biri olup olmadığını merak edecek kadar zamanım oldu.

Pozisyonu ve yastık olan bitenin çoğunu gözlerden saklıyordu ama nger'ını - nger'larını? - kendi içine kaydırdığı anı biliyordum çünkü dudakları daha da yüksek bir nefesle açıldı ve başını çevirip doğrudan kameraya baktı.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," dedi, sanki beni odada onunla birlikte hayal ediyormuş gibi gözleri tekrar kapandı.

Onunla birlikte fanteziye girdim, yatakta arkasında diz çöktüm ve Elini yolumdan çekerek yerine kendi elimi koydum. Ben diğeriyle uğraşırken o da göğüslerinden biriyle oynuyordu,

Yumruklarımı onun kaygan, sıkı sıcağına batırırken bile meme ucunu çimdikliyor ve okşuyordum.

"Senin için bu kadar ıslanmam hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Ama ben seni daha ıslak istiyorum."

Kalçalarını öne doğru kaydırdı, klitorisini avuç içime sürttü, kendini tamamen bırakmış bir şekilde parmaklarımın üzerinde becerdi. Muhteşemdi. Vahşiydi. Mükemmeldi.

"Boşaldığını hissetmek istiyorum," diye emrettim.

"Boşalacağım," dedi, sanki beni duymuş gibi. "Beni çok sert boşaltacaksın."

"Ben de senin yanındayım," dedim ona, taşaklarım gerilmeye başlamıştı.

Bir kalp atışı sonra birlikte boşaldık, ikimiz de titriyorduk, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Gözlerimin üzerinde noktalar dans etti. Kahretsin, bu inanılmazdı. İnanılmazdı.

Göğsümü acıtacak şekilde gülerek yatağa yanlamasına yığılmasını izledim. Sesi çok özgür, çok *mutlu geliyordu*. Bir kez olsun böyle canlı hissetmek için kelimenin tam anlamıyla cinayet işleyebilirdim; en son ne zaman güldüğümü bile hatırlayamıyordum.

Bakışları kameranın içinden benimkilerle buluştu. "Vay anasını, bu iyiydi. Senin için de iyi miydi?"

Bir tomar kâğıt havlu aldım ve üstümü başımı silmeye başladım. "Sanırım tavana biraz bulaştı, yani evet, öyle olduğunu söyleyebilirim."

Yine o bulaşıcı kahkaha. "Bu gece çok iyi uyuyacağım." Kolları başının üzerinde ve ayak parmakları sivri bir şekilde yatağa uzandı.

Üstüne çıkıp onu tekrar boşaltmak istedim. Ve tekrar. O kadar bitkin düşene kadar gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Ancak o zaman uyumasına izin verecektim ve onu daha fazlası için uyandırmadan önce sadece birkaç saatliğine. "Hey," dedi, bakışlarımı tekrar vücuduna çekti. İfadesi açık ve samimiydi, gözleri zevkin etkisiyle yumuşacıktı. "Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme Lo," dedim ona. "Bana asla teşekkür etme."

Telefonumu kilitledim ve kendimi temizlemeyi bitirdim ve hazzın bulanıklığı dağılırken zihnim dönmeye başladı. Hayır, babamdan nasıl kurtulacağımı henüz çözememiştim ama bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve çabuk. Çünkü hayatımın yeni bir bölümünün başlama zamanı gelmişti.

Bir ucube gibi internette dolaşmaktan bıkmıştım; Lauren'ı şahsen görmem gerekiyordu.

4

J

BURADA OLMAMALIYDIM.

Kiliseye adımımı attığım anda bu düşünce beni bir yıldırım gibi çarptı. Yıllardır ayine gitmemiştim ve eşikten geçerken birinin beni işaret edip benim türümün burada hoş karşılanmadığını ilan etmesini bekliyordum.

Aşağıya baktığımda, bu Allah'ın belası sıcakta hiç de uygun olmayan uzun kollu gömleğimin kollarımdaki ve ellerimdeki dövmelerin çoğunu gizlediğini gördüm. Aynı şekilde gömleğimin düğmeleri de sonuna kadar iliklenmişti ve boynumdaki dövmeleri örtüyordu. Koyu renk saçlarım geriye taranmış ve yüzüm tıraş edilmişti, yeterince saygın görünüyordum ama kiliseyi karşılayan görevlinin beni görünce gözlerinin açılmasından kimseyi kandıramadığım anlaşılıyordu.

Kısa gri saçları ve çengel burnu olan tombul bir büyükanne tipiydi. Merhaba demek yerine başını sağa doğru salladı, gergin görünüyordu. "Annen ve kardeşin çoktan içeri girdiler."

Ona başımla selam verip yanından geçtim, hangi kardeşimin annemin peşine takıldığını merak ederken bakışlarım kilisenin içine doğru kaydı. Burası şehirdeki en büyük Katolik kilisesiydi; Orta Amerika'dan çok Doğu Avrupa'ya yakışacak devasa, süslü gotik bir ucubeydi. Cumartesi ayininin Pazar ayininden daha az kalabalık olacağını düşünürsünüz, ama bir insan denizi nefe doluşmuştu.

Sola dönerek uzak koridora yöneldim, bakışlarım kalabalığı tarıyordu. Bugün iyi bir küçük Katolik olmakla ilgili değildi; yeniden başlamakla ilgiliydi. Bu benim ailemin kilisesiydi, Lauren'in ailesinin kilisesi. Nonna Bianchi'nin hâlâ Cumartesi ayinlerine katıldığını biliyordum çünkü annem onunla birlikte etkinlik planlama grubundaydı ve son aile yemeğinde ondan bahsetmişti. Lauren'in bu sabah erkenden süslenip püslenip nonnasının evine gitmesi de bunun bir göstergesiyse, ikisi de bugün ayine katılacaktı.

Başımı çevirip onları aradım.

"Junior? Sen misin?" diye İrlandalı bir ses geldi.

Lanet olsun. Annem beni çoktan fark etmişti. Şansım çok kötüydü. Kalabalığı gözetlemek buraya kadarmış.

Adımımın ortasında durakladım ve gülümseyerek döndüm. Annem bir grup kadının arasından sıyrılıp bana doğru yöneldi. En iyi kilise faresini giymişti: ağırbaşlı bir oral elbise, rahat topuklu ayakkabılar ve sıradan bir çanta. Açık kahverengi saçları omuzlarına kadar dökülmüştü ve yeşil gözlerini rimelle çerçevelemişti. Ona baktığınızda, gençliğini babasının bodrumda bomba yapmasına yardım ederek geçirdiğini asla bilemezdiniz.

"Merhaba anne," dedim eğilip ona sarılmak için. On yaşında, orta boylu biriydim ama yine de onun ufak tefek halinden cüceydim.

"Ayine gelmeniz çok güzel," dedi ve "bir kez olsun" diye ekledi.
çünkü kendine yardım edemiyordu. Ona göre, ölüm ve yıkımın içinde olmak kabul edilebilir bir şeydi. Benim kadar sık kiliseye gitmemek mi? Affedilemezdi. Ancak sorunların en yoğun olduğu dönemde IRA'da yetişmiş olmak insana bunu yaptırabiliyordu, bu yüzden yorumunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Gülümsememi bozmadan geri çekildim. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Şaşırmış say beni," dedi kolunu benimkine dolayarak. Sesi biraz daha yumuşak, biraz daha hüzünlü bir şeye dönüştü.

yanıma sokuldu. "Bu sefer bir süre uzak kaldın."

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Lanet olsun. Onunla ilişkimi riske atmadan babamdan nasıl uzaklaşabilirdim? "Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

Kolumu sıktı. "Anlıyorum ama lütfen bana mesaj atma konusunda daha dikkatli ol. Endişeleniyorum."

"Yapacağım," dedim ona.

Annem beni ileri doğru çekti ve ben de isteksizce beni kilisenin önüne doğru sürüklemesine izin verdim, insanlar sıralara geçmeye başlamıştı. Tam olarak belirlenmiş koltuklar yoktu, ama cemaat sıralarda oturulmaması gerektiğini biliyordu.

Belirli ailelere mensup değillerse, ilk birkaç sırayı işgal ederlerdi. Orası bir ayrıcalık ve prestij yeriydi. Etrafımızdaki herkesin soyadı sesli harfle bitiyordu.

Biz yaklaştığımızda Alec'in çoktan koltuğuna oturmuş olduğunu görünce şaşırdım; belli belirsiz tanıdığım yaşlı bir adamla konuşurken bize arkasını dönmüştü. Tüm kardeşlerim arasında onun burada olmasını hiç beklemiyordum. Ben koyu bir Katoliksem, o da tam bir ateistti.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," dedi annem.

Alec döndü ve göz göze geldik, ikimiz de aynı derecede şüpheci bakışlar takınmıştık.

Burada ne halt ediyorsun? Merak ettim ve Alec'in

aynı şeyi düşünüyorduk. İkimiz de sebepsiz yere bir şey yapmadık. Ben Lauren için buradaydım; onun neden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki bir nedenle annemin gözüne girmek istiyordu ya da yanındaki emekli donla bir anlaşma yapmaya çalışıyordu.

Oturduğu yerden kalkıp elini uzatırken Alec'i daha sonra bu konuda sorguya çekmek için aklıma bir not a l d ı m . Birbirimizi gereğinden fazla sıkarak tokalaştık.

"Çirkin yüzünü nihayet göstermen ne güzel," dedi.

Sırıttım. "Seninki kadar çirkin değil. Bu yeni bir ben mi?"

Hiç istifini bozmadan bana baktı. "Gözlerin birbirine çok yakın. Sorun bu."

"Sanırım ben kıl çıkarıyor," dedim ona. Diğer aileler birbirlerine olan sevgilerini normal bir şekilde, açık ve kolay bir şekilde gösterebilirlerdi, ama Trocci evinde sevgi dilimiz düşmanlıktı. Bu alışveriş benim ve Alec'in birbirimizi özlediğimizi söylemenin berbat bir yoluydu.

Bana bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama bir kadın sesi onu susturdu.

"Bu küçük Nicky mi?"

Kahretsin.

Alec'in gözleri katıksız bir neşeyle parladı. Bu eski lakaptan nefret ediyordum ve o da bunu biliyordu.

"Kesinlikle öyle," dedi bir kolunu omuzlarıma dolayarak ve bizi sarsarak hoparlör yönünde.

Yanımdaki yara acıyla çekildi ve beni bırakması için Alec'in ayak parmaklarına bastım. Alçak sesle bir küfür savurdu ve kolu düştü. "Terbiyeli ol," diye tısladı annem.

Masum ifadeler takındık.

"Bayan Mancini," dedim önümüzdeki sırada oturan kadına dönerek. Doksanına merdiven dayamış olmalıydı ama elimi sıkmak için uzandığında gözleri yaşarmıştı.

"Çok yakışıklı olmuşsun," dedi. "Kardeşinden bile daha yakışıklısın."

Alec'e bok yiyen bir sırıtış attım ve sesimi alçalttım. "O olmalı köstebeği fark ettim."

Başını salladı ama dudaklarının kıpırdanışından onu neredeyse güldüreceğimi anlayabiliyordum.

Bayan Mancini'nin bakışları beni bırakırken anneme kaydı. "Neden onları ayinlere daha fazla getirmiyor ve onlara göstermiyorsun? Bazılarımızın bekâr torunları var."

"Maalesef ben kapıldım," diye dişlerimin arasından yalan söyledim. "Ama Alec değil." Ellerimi omuzlarına koyarak onu kurbanlık bir kuzu gibi öne doğru ittim.

Bakışları intikam vaat ediyordu. Cevap gülümsemem şeytani hissettirdi. Annem sabır için dua eder gibi göğe baktı.

Daha fazla insan 'a girmeye devam etti, bu da hoş bir dikkat dağınıklığı yarattı. eşleştirme girişimi. Sonraki birkaç tanışma da aynı şekilde gerçekleşti. Alec ve ben standart merhabalar ve nasılsınız sorularının ardından anneme yöneltilen ben ve asi kardeşlerimle ilgili Katolik suçluluğunun güzel ve güçlü bir vuruşunu aldık.

Nihayet yerimize oturduğumuzda, o artık bitmişti. "Tanrım," diye mırıldandı ben ve Alec'in arasında, küfür ederken bile istavroz çıkarıyordu. "Her hafta sonu burada olmaman benim suçum sanırsın."

"Öyle değil mi?" "Öyle değil mi?" diye sordum.

Kuru mizah anlayışımı iyi bildiği için trolün farkına vararak ters ters baktı. "Bir kelime daha edersen, gelecek hafta gönüllü olarak yer gösterici olursun."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. Annem boş tehditler savurmazdı.

Bu haftanın gönüllüleri ayin için hazırlanırken etrafımızdaki koltuklar yavaşça sıralandı. Lauren ve Bayan Bianchi hangi cehennemdeydi? Bizimkinin tam karşısındaki sırada olmalıydılar ama orası bariz bir şekilde boştu. Dönüp kalabalığın arkasını taradım. Buraya gelmemin tek nedeni Lauren'ı esh'te görme şansıydı ve bir saat boyunca boşu boşuna oturmak/diz çökmek/ayakta durmak zorunda kalırsam *çok kızardım.*

Tam arkamı dönmeye başlamıştım ki bir renk cümbüşü gözüme çarptı. Nefe giren iki kadın vardı, biri en az diğerleri kadar yaşlıydı ve çok daha genç birinin koluna yaslanmıştı. Biri, bronz teniyle güzel bir kontrast oluşturan pastel pembe bir güneş elbisesi giymişti. Onlardı. Başarmışlardı.

Bakışlarım Lauren'a odaklandı. Onu görünce ihtiyaç ve sahiplenme duygusu içimde kükredi ve orta koridordan aşağı inip Lauren'ı omzuma atma ve onun irkilmiş çığlığının tatlı sesiyle dışarı çıkma fikri aklıma geldi. Bunun yerine, geri dönüp

dikkatleri üzerime çekmemek için. Yine de kendimden memnun sırıtışıma engel olamadım. Daha önce Lauren'ı, büyükannesine buraya kadar eşlik ettiğini tahmin edecek kadar uzun süre izlemiştim ve haklı çıkmak iyi hissettirdi, özellikle de beni ona dokunma mesafesine getireceği için.

Bakışlarımı sunakta tuttum, tüm dikkatim çevremdeyken gözlerim odaklanmamıştı. Her an görüş alanıma girebilirdi ve beni fark ettiğinde ona bakıyor olmak istiyordum. Onu yakından ve kişisel olarak görmek, beyni gözlerini yakalamadan ve yüzünü düzeltmeden ya da duygularını gizlemeye çalışmadan önce o anlık tanıma ve içgüdüsel tepkiyi incelemek istedim. O küçük zaman dilimi, gerçeğin yaşadığı yerdi.

Birdenbire çevremde pembe bir çiçek açtı, Lauren bizimkine yaklaştı.

Pew.

Başımı çevirdim ama bana bakmak yerine, büyükannesinin oturmasına yardım ederken sırtı bana dönüktü. Şikayet ettiğimden değil. Bu bana onu incelemek için bir an verdi, bakışlarım düzgün bacaklarından şaplak atılabilir kıçına doğru ilerledi. İnlemelerinin yankıları kulaklarımı çınlatırken, kendi elini kullanışının anısı zihnimde ön plana çıktı. Daha dün gece bu kadın beni öyle bir boşaltmıştı ki yıldızları görmüştüm ve o bunu bilmiyordu bile.

Büyükannesi yerleştikten sonra Lauren yerine oturdu, bugünkü kilise programına göz gezdirirken yüzü asıktı. Saçlarını kulaklarının arkasına topladığı için yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Üzgün ya da endişeli görünmüyordu ve babasıyla ilgili haberleri şimdiye kadar duymuş olmalıydı.

Belki de endişelenmesi için bir neden olduğunu düşünmüyordu. Tommy Marchetti hiçbir zaman en güvenilir insan olmamıştı ve etrafta *olduğu* zamanlarda bile yılın babası ödüllerini kazanmıyordu. Onunla ilk kez kıçıma tekmeyi bastığı zaman tanışmıştım ve o ve ben neredeyse birlikte büyümüştük. Okuldaki oyunlarımıza ya da onun futbol maçlarına hiç gelmemişti. Lauren'ın büyük bir etkinlik olan k o n g r e s i n e bile gelmemişti.

genç Katolikler için. Kim bilir, belki de bu onun hayatından ilk kayboluşu bile değildi?

Arkasındaki kıpırtı bakışlarımı çekti ve birilerini görmek için baktım Yakındakiler ona doğru bakıyordu. Hatta bir iki tanesi yanlarında oturanlara bir şeyler fısıldamak için eğildi. Önce Tommy hakkında konuştuklarını sandım - eski mahallede haberler hızlı yayılırdı - ama sonra onların kınayan bakışlarını gördüm ve bunun boş bir kilise dedikodusu olmadığını anladım; bunun dişleri vardı. Aklıma babamın hakareti geldi. *Fahişe.*

Bu orospu çocukları Lauren hakkında mı konuşuyorlardı? *Benim* Lauren'*im* mi?

Başını kaldırıp etrafındakileri rahatsız olmadan taramasına bakılırsa ya bakışlarını ve fısıldaşmalarını fark etmemişti ya da umursamıyordu. Bu da *benim* bundan rahatsız olmama gerek olmadığı anlamına geliyordu. Ama ne kadar kendimle konuşmaya çalışsam da, öfkem çirkin bir şekilde uçurumdan çıktı ve dişlerini içime geçirdi.

Beni en çok kızdıran şey ikiyüzlülüktü. Bu pisliklerin yarısının ailesi mafyadaydı, sayısız suç işlemiş, diğer insanlara ağza alınmayacak şeyler yapmış adamlar. Ben de onlardan biriydim ve benimle konuşmuyorlardı ama para için üstünüzü çıkarırsanız dışlanıyordunuz.

İfadem sertleşti ve akıllıca davranıp kendi işlerine dönmeye karar veren dedikoducuların birkaçıyla göz göze geldim.

"Hey, Lauren!" Alec aradı.

İsminin sesine doğru döndü ve onu gördü. Ağzında bir gülümseme belirdi, ama bakışları yana kayarak bana takıldı ve nihayet o anlık tanıma hissini izleyebildim.

Merhaba, güzelim.

Elbisesine uygun olarak sessiz bir pembeye boyanmış dolgun dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözleri kocaman açıldı. Bakışlarımız birbirini yakaladı ve tuttu. Seyircilerin kalabalığına rağmen, tam orada aramızda bir şeyler kıvılcımlandı.

Kilisenin ortasında. Karanlık, aç bir şey. Aç çünkü on yıl önce tadına bile bakmamıştı ve o zamandan beri açlıktan ölüyordu. "Junior," dedi nefes nefese kalmış bir sesle.

Ona bilmiş bir sırıtış attım. "İyi görünüyorsun, Lo. Seni görmek güzel."

Güzelce kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Evet, seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı Alec, ama ses tonundan eğlendiğini anlayabiliyordum. Piç kurusu Lauren'la olan geçmişimi herkesten daha iyi biliyordu ve eminim biraz olay çıkarmak için onun adını söylemişti.

Muhtemelen gözümü ondan kaçırmalıydım -insanlar bakışlarımı fark etmeye başlamıştı- ama bakışlarımı bir türlü ayıramıyordum. Lauren'ın sundress'i n i n bedeni, hala hızlı nefes aldığı belli olacak kadar sıkıydı. Arzudan mı? Yoksa korkudan da mı? Mafya çevresi ve yakın aile dışında kimse babamın, kardeşlerimin ve benim tam olarak ne iş yaptığımızı bilmiyordu, sadece örgütün başı Lorenzo'nun kulağını çekecek kadar yükselmiştik, bu yüzden Lauren'in babasının kayboluşuna karıştığım konusunda herhangi bir bilgisi olmamalıydı. Özellikle de eski mahalleyle tek bağı kız kardeşi ve büyükannesi olduğu için.

Bir şeyler daha söylemek, onu daha iyi anlayabilmek için tekrar bana bakmasını sağlamak istiyordum ama mihrap görevlileri yanan konik mumlarıyla yan kapıdan çıkıyorlardı ve bu da ayinin başlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

İsteksizce öne doğru baktım, bu gösteri bitene ve Lauren'la bire bir konuşma fırsatı bulana kadar zamanımı bekledim. Göz ucuyla bana doğru hızlı bir bakış attığını gördüm ve rahip mihrabın arkasındaki yerini alırken kendi kendime sırıttım. Varlığıma şaşırmış olabilirdi ama onun da bunu hissettiğini inkâr edemezdim, aramızdaki çekim inkâr edilemezdi.

İyi ki vücudumu kontrol edebiliyordum, yoksa rahip ayağa kalkmamızı emrettiğinde ayakta durmak *gerçekten* zor olurdu. Bu anı

Lauren'ın son videosu zihnime kazınmıştı ve tekrar oynatmadan duramıyordum. Onu bizzat boşalırken görmek için neler vermezdim, dilimi kullanarak onu boşaltmak için neler vermezdim. Evet, yapacağım şey buydu.

İlk olarak, onu en yakın yüzey neyse onun üzerine bırakıp dizlerini iyice ittirdikten sonra yüzümü kucağına göm-

Annem bana dirsek attı ve etrafımızdaki herkesin konuştuğunu fark ettim. Doğru, cemaatin katılım zamanı başlamıştı. Kiliseye gitmeyeli yıllar olmasına rağmen, doğru kelimeler neredeyse hiç düşünmeden dudaklarımdan döküldü. Gençliğimde kafama kazınmışlardı ve sanırım akılda kalmışlardı.

Sol tarafıma baktığımda Lauren'ın da aynı sözleri söylediğini gördüm, ancak dudaklarının kıpırdadığını görmek düşüncelerimi kutsaldan çok küfre çevirdi. Sanki baktığımı hissetmiş gibi tekrar bana doğru baktı, sadece göz göze gelecek kadar uzun bir süre, kaşları neredeyse soru sorar gibi kalktı, sanki neredeyse on yıllık bir aradan sonra neden aniden buraya geldiğimi merak ediyormuş gibiydi.

Elimde değildi; ona göz kırptım. *Neden sensin, tatlım.*

Kaşları çatıldı ve bakışlarını tekrar kilisenin önüne çevirdi.

Demek korkmuyordu, kızgındı. Neyle çalıştığımı bilmek güzeldi. Korkmasındansa bana kızmasını tercih ederdim. Korkudan geri dönmek kült bir şeydi. Ama öfke? Ne yaptığınızı bilirseniz öfke arzuya dönüşebilirdi ve ben şansımı seviyordum.

Sunağın arkasında rahip vızıldamaya devam ediyordu. Dua etmek için dizlerimizin üzerine çöktük. Koltuklarımıza geri döndük. Ayağa kalktık. Sonra tekrar diz çöktük. Kendime engel olamadığım için Lauren'a kaçamak bakışlar attım, ama son konuşmamızdan sonra bakışları sabit bir şekilde ileride kaldı.

Rahip bizi son kez kutsamadan önce küçük bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Daha sonra ayağa kalktım ve kendimi doğru olanı yapmaya, annem ayin saatine katılamayacak olanlarla vedalaşırken ailemle birlikte beklemeye zorladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Birkaç dakika sonra annemi koridorda takip ederken Alec "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yüzümü düzelttim. "Ne demek istiyorsun?"

Sesini alçalttı. "Lauren'la, seni pislik." "Hiçbir şey," dedim.

Henüz.

"Aptal olma."

Bu yorum sırtımı dikleştirdi. "Ben ne zamandan beri aptalım?"

Aptal olmak, keyfini çıkarabileceğim bir lüks değildi. Her zaman "açık" olmak zorundaydım, her an bir şeyler olabilir diye hazır olmalıydım. Bu yüzden hiç içki içmedim, uyuşturucu kullanmadım. Yirmi dört saat tetikteydim ve dikkatsiz davrandığınızda başınızın ne kadar belaya girebileceğini genç yaşta öğrenmiştim. Alec önümüze, Lauren'in kilisenin arka tarafındaki bir yan kapıdan geçtiği yere doğru baktı. "O kadına yeterince şey yapmadın mı?"

Öfkem alevlendi. Muhtemelen sözlerinde duymak istemediğim bir gerçeklik payı olduğu içindi. "Sakin ol. Sadece her şeyden sonra iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum." *Babasıyla* birlikte, eklememe gerek yoktu.

"Bana gayet düzgün görünüyor," dedi Alec. "İş tamamlandı. Artık gidebilirsiniz."

Cevap vermeden önce onu inceledim. "Beni dışarı çıkarmaya çok hevesli görünüyorsun. Buranın. Bugün bu yüzden mi geldin? Sonunda onunla atış yapmak mı istiyorsun?" Alec'in Lauren'la geçmişi benimkinden bile daha uzundu. Son sınıftan hemen önce bölge dışına transfer olana kadar anaokulundan beri aynı sınıftaydılar.

Alec sco ed. "Hayır. Siktir et. Sadece eski bir arkadaşımın incindiğini görmek istemiyorum."

"Okuldan ayrıldığından beri onunla konuşmadın, bu yüzden

Koruyucu arkadaş saçmalığı. Neden beni buradan bu kadar çabuk çıkarmaya çalışıyorsun? Neyin peşindesin?"

Arka etkinlik salonuna girdiğimizde ağzını kapattı ve ipleri onun elinde tuttuğumu biliyordum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Bak, Lauren'la arama girme, ben de senin bu yaşlı piçlerle yapmaya çalıştığın işe karışmayayım."

"İyi," diye mırıldandı.

Avımın salonun arka tarafındaki tuvaletlere doğru gittiğini gördüm ve kardeşime dirsek attım. "Bana bir iyilik daha yapar mısın? Araya girer misin?"

Lauren'ın peşinden gitmeden önce cevap vermesine fırsat vermedim, Alec'in emirlere uymaya o kadar alışkın olduğuna güveniyordum ki ne dersem onu yapacaktı.

5

L

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken -
. Aynada gözlerim kocaman, yanaklarım üzerlerine sürdüğüm allıktan çok daha fazlası yüzünden pembeydi.

Bu hiç iyi değildi. Nico "Junior" Trocci'yi on yıldır görmemiştim, yine de koridorun karşısındaki ortak bir bakış kanımı kaynatmaya yetmişti.

Bir huzurevine yetecek kadar yaşlı insanla çevrili bir *kilisede*. Ortam için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü o koşullar altında bu kadar tahrik olsaydım, onunla vahşi doğada bir yerde karşılaşsaydım ne olacağını kim bilebilirdi?

Ama gerçekten, beni kim suçlayabilir ki? Junior *iyi* görünüyordu. Sanki üçüncü ölümcül günah, irademe meydan okumak için ayinin ortasına oturmuştu. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru kaymış, bir zamanlar takıntı haline getirdiğim köşeli yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı: yüksek elmacık kemikleri, kemerli kaşlar, annesinden haksız bir şekilde miras kalan yeşil gözler. Junior her zaman geleneksel yakışıklılıktan daha çarpıcı olmuştu, ama bu onu daha çekici kılıyordu, çünkü onun yüzü başka tarafa bakmak istemeyeceğiniz bir yüzdü. Onu ne kadar uzun süre incelerseniz, tüm sırlarını o kadar çok öğrenmek istiyordunuz. Gülümsediğinde o dolgun dudaklar neye benziyordu? O imkansız gözler için için yanmaktan başka bir şey yapıyor muydu?

Omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı. Omuzları vücuduna göre biraz fazla geniş olan çelimsiz bir gençken başıma kötü şeyler geldiğini sanıyordum ama şimdi

omuzlarının büyüdüğünü fark ettiğimde başım gerçekten beladaydı. Tek bir bakış. *Lanet* olası bir bakış ve ben tüm ayini koltuğumda bir ... şey, kilisedeki bir cadı gibi kıvranmamaya çalışarak geçirdim. İnsanlar arasında bu tür ani tepkilere neden olan şey neydi? Sadece karşılıklı çekim miydi? Yoksa beynimizin bilinçaltı kısmının feromonlar, genetik uyumluluk ya da karşılıklı garantili imha gibi algıladığı daha başka bir şey mi vardı?

Durum ne olursa olsun, bu bir sorundu. Kaçınmak istediğim bir sorundu çünkü bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Belki bir saat boyunca banyoda saklanabilirdim.

İç çektim. Hayır, büyükannem dışarıda beni beklerken bir korkak olamazdım. Geçen gece akşam yemeği sırasında babamın hayatımda sekizinci kez kaybolduğu haberini vermek için beni arayan oydu ve telefonda konuşmadan önce beni buraya onunla gelmeye zorlamıştı. Onu şimdi terk edemezdim, "çılgınca *seksi*" (onun sözleri) torununu, birlikte ayin yapmak zorunda kaldığı tüm "titiz yaşlı sürtüklere" (yine onun sözleri) gösterme şansı bulmadan önce olmazdı.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Aceleci davranıyordum; paniğe kapılmak için bir neden yoktu. Junior büyürken hiçbir şeye katılmamıştı ve annesi Moira'nın hem onu hem de Alec'i buraya getirmiş olması küçük bir mucizeydi. Onları yaşlı insanlarla dolu bir masada otururken ve bir saat boyunca kibarca sohbet ederken hayal bile edemiyordum. Bir koyun sürüsünün yanında uyuklayan iki kurt gibi olurdu.

Güçlendiğimi hissederek ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim ve banyodan çıktım. Her şey yoluna g i r e c e k t i . Trocci kardeşler çoktan gitmişlerdi.

Koridordaki bir dönemeci döndükten hemen sonra durdum. Orada, duvara yaslanmış, bir dizini bükmüş ve ayağını arkasına dayamış olan Junior duruyordu. Elleri ceplerindeydi, başı arkaya eğikti.

Sakinliğin timsali. Bu arada, onu gördüğüm anda kalbim göğsümden kurtulmaya ve K-pop konserindeki bir ergen gibi kendini onun ayaklarına atmaya çalışıyordu. Utanç vericiydi ama yine de *vajinamın* yaptığından daha iyiydi.

İç çamaşırımdaki nemi görmezden gelerek tekrar yürümeye başladım. Junior geldiğimi duydu ve başını yana çevirdi, bu şekilde karşılaşmamızın tesadüf olmadığını ve beni beklediğini düşündüren bir bakışla beni kıstırdı.

"Hey, Lo," dedi o kaba, aksanlı sesiyle. Adamı mahalleden çıkarabilirdiniz ama mahalleyi adamdan çıkaramazdınız.

Gözlerimi ona diktim. Lo, Lauren Olivia'nın kısaltmasıydı. Bu lakabı yıllardır duymamıştım. Okul değiştirmek zorunda kaldığımdan beri. Junior'ın o zamanlar yaptıklarına dair anılar yüzeye çıktı. Ya da daha çok yapmadıkları. Yaşananlarla tek başıma başa çıkmam için beni yalnız bırakması. Numaramı engellemesi, kiliseye gelmeyi bırakması, ben hiç var olmamışım gibi davranması. Bu orospu çocuğu, artık romantik partnerlere karşı tek vuruşluk bir politikam olmasının ana sebebiydi.

Hatıralar omurgama çelik gibi bir şey yerleştirdi, çenemi kaldırmamı ve onun cesur bakışına kendi bakışımla karşılık vermemi sağladı. "Junior," dedim, ses tonum olabildiğince nötrdü.

Yanından geçip gitmeyi ve onun varlığını bile unutmayı planlıyordum ama ani bir hareketle çengellerini koluma doladı. Koridor bulanıklaştı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan sırtım duvara dönüktü ve ellerinden biri bileklerimi başımın üzerinde tutuyordu. Diğer eli kalçama dolandı, başparmağı karnımın üzerinde sahiplenici, tanıdık bir şekilde okşuyordu, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi.

Çığlık atmak ya da inlemek için nefesimi içime çektim (şu anda vücudumun kafası çok karışıktı) ve sonunda burnum onun kolonyasıyla doldu, karanlık ve kilise için fazla günahkâr bir şeydi. Nasıl olmuştu da

Bir saniye yanından geçip bir saniye sonra duvara yapışmak mı?

Biri bizi fark edecek diye panikleyerek sağıma baktım ve Alec'in arkası, bir kulüpteki fedai gibi salonun kapısını kapatıyor. Orospu çocuğu. Junior bu küçük karşılaşmayı kesinlikle planlamıştı.

Gözlerimi onunkilere diktim, ona "o" demeye ve sonra da hayatım buna bağlıymış gibi kaçmaya hazırdım. Çünkü öyle hissediyordum. Junior tehlikeliydi ve sadece beynimi karıştırdığı için değil, babası için çalıştığı için de tehlikeliydi. Tam olarak ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işin içinde mafya olduğunu biliyordum ve Küçük İtalya'da büyürken akıllı insanların Ma a'dan mümkün olduğunca uzak durduğunu bilecek kadar çok şey görmüştüm. Ama gözlerim Junior'a takıldığında donup kaldım. Yıllar önce, kimsenin izlemediği çalıntı anlarda yaptığı gibi bana bakıyordu.

Bakışları dudaklarıma yerleşmeden önce yoğun ve *elektrikli bir* şekilde yüzümde dolaştı. O lanet başparmağı hâlâ karnımın üzerinde kışkırtıcı daireler çiziyordu ve benimkini duvara tutturan eli o kadar sert kavramıştı ki, kaçınılmaz hissediyordum. O bu kadar yakınken düşünemiyor, onun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlayamıyordum.

Dudaklarını yaladı, gözlerinde doğrudan hain vajinama giden aç bir bakış vardı. Kahretsin, son zamanlarda kendimi becermek için çok fazla zaman harcıyordum ve diğer insanları becermek için yeterince zamanım yoktu.

"Beni özledin mi?" diye sordu, sesi sadece benim kulaklarım için alçak ve samimiydi.

"Hayır," demek için kendimi zorladım. "Seni neredeyse hiç düşünmedim. Olanlardan sonra benim için bir hiç oldun, hiç kimse."

Ses tonum kelimeleri kesecek kadar keskinleştirdi, ama Junior sadece gülümsedi, gözlerini nihayet benimkilere kaldırırken bir kaşını kaldırdı. Bu kadar yakından bakınca sadece yeşil olmadıklarını fark ettim; içlerinde kehribar rengi de vardı, bu da neden her zaman içten gelen bir ame tarafından aydınlatılmış gibi göründüklerini açıklıyordu. "Kimseye böyle mi karşılık veriyorsun?" diye sordu, beni daha sıkı kavrayıp bakışlarını vücudumda gezdirerek.

Aşağı baktım, irademdışında ona doğru eğildiğimi görünce dehşete kapıldım. Beni ele geçiren azgın bir kilise hayaleti olmalıydı. Hayatı boyunca bekâr yaşamış ve artık öldüğüne göre öbür dünyaya göçmeden önce tek istediği sert bir sikiş olan bir rahibe.

"İsa'nın gücü seni zorluyor," diye mırıldandım, onu bedenimden atmak için çaresizce.

Junior'ın dudakları kıpırdadı. "Beni şeytan çıkarmaya mı çalışıyorsun, Lo?"

"Eski sevgilinin hayaleti ortaya çıktığında yapman gerekenin bu olduğunu duymuştum."

Tekrar aşağıya, *hâlâ* ona doğru eğildiğim yere baktı. "İşe yarıyor gibi görünmüyor."

"Bunun seni etkilemesine izin verme," dedim ona. "Çünkü güzel bir paketin içinde geliyorsun. İçinin boş olması çok kötü."

Bak, bu benim en iyi hakaretim miydi? Hayır, ama biraz dikkatim dağılmıştı. Bana *gerçekten* aptalca bir şey yaptırmadan önce Rahibe Mary Francis'i bedenimden kov.

"Awww," dedi Junior, sırıtışı genişleyerek. "Benim güzel olduğumu düşünüyorsun." Lanet olsun. Ne kadar ukala olduğunu unutmuşum.

"Bırak beni, *Nico*," dedim, tam adını, babasının adını kullanarak aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymaya çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Komik," dedi, isteğimi görmezden geldi ve onun yerine eğildi. Göğsü benimkine çarptı. Dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde gezindi. Onun kokusu burnuma doldu ve kendime rağmen, kokuyu bir kez daha içime çekebilmek için derin bir nefes aldım. Eğer cehennemin seks partileri varsa, onun kolonyası da onlar gibi kokuyordu: karanlık, dumanlı, baştan çıkarıcı bir baharatlı misk ve sadizmin ince tınısı. "Hatırladığım kadarıyla," diye fısıldadı kulağıma, "lisedeyken sana böyle dokunmam için bana yalvarırdın." Anne. Şerefsiz.

Şehvet kafamdan silindi ve bir sarsıntıyla taşaklarına dizimi vurmaya çalıştım ama bunu tahmin etmiş olmalı ki yeterince yana kaydı

onun yerine kalçasına vurdum. Acıdan ya da şaşkınlıktan olsa gerek homurdanmaya devam etti, bilekleri yeterince gevşemişti ki ben de kurtulabildim. Topuklarımın izin verdiği kadar hızlı adımlarla uzaklaşırken elim çantama gitti.

Beni takip eden ayak sesleri duymadım ama emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Junior koridorun ortasında durmuş, bacaklarını açmış, ellerini ceplerine sokmuş beni izliyordu. Duruşunda güç gösterisi gibi bir şey vardı. Tembel ve kendini beğenmiş bir hali vardı. Tezgâhtaki bardağı devirmiş ve bu konuda ne yapmayı planladığınızı bilmek isteyen bir kedi gibiydi.

Geri döndüm ve hızımı artırdım.

Alec yaklaştığımı duyunca döndü, büyüleyici gülümsemesi ağabeyininkinin ikiziydi. Buna ikinci kez kanacak değildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Elimi çantamdan kaldırdım ve şok tabancamı yüzüne doğrulttum. "Siz iki pislikten uzak durun. Yoluma çıkarsanız sizi herkesin önünde yere sermeyeceğimi sanmayın." Bu insanlar zaten hakkımda en kötüsünü düşünüyorlardı; kilisede bir adama şok tabancasıyla ateş etmek pek bir şey değiştirmezdi. Olsa olsa, muhtemelen sabahlarının en önemli olayı olur ve gelecek hafta dedikodusunu yapacakları bir şey verirdi.

Arkamdan alçak bir kıkırdama koridorda yankılandı. Elbette Junior kardeşine suratına vurmam fikrini çok komik bulacaktı.

Alec ellerini kaldırdı ve akıllıca bir adım atarak yoldan çekildi. Gülümsemesi samimi görünüyordu. "Aferin kızıma. Liseden beri omurgalı olduğunu görmek güzel." "Senin aksine," diye karşılık verdim. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ kardeşinin küçük kankasısın."

Göğsünü sıktı ve acı çeken bir ifade takındı. "Atışlar kırmızı."

Gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim, etkinlik odasının güvenliğine geri döndüğümde şok tabancamı çantama geri koydum.

Seksen sekiz yaşında olmasına rağmen çok zeki olan Nonna Bianchi Oturur oturmaz bir şeyler oldu. "Ne oldu?" diye sordu, bakışları odanın köşesine, Junior ve Alec'in durduğu yere gitti.

Koridorun ağzında bir araya gelmiş, beni izliyorlardı. "O çocuklar sana sorun çıkardı mı?"

Başımı salladım ve bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. "Ben ne."

Gözleri kısıldı ve ayağa kalkmaya hazırlanıyormuş gibi masayı kavradı. "Bu benim soruma cevap değil."

Onu yerinde tutmayı umarak kolundan tuttum. Onu tanıyordum, çantasında bir yere bir tahta kaşık (benim şok tabancamın analog versiyonu) saklamıştı ve onunla Trocci kardeşlerin kafasına vurmak üzereydi. "Nonna, ben iyiyim. Junior sadece ... oluyordu. Junior." Az önce olanları anlatmanın başka bir PG yolu yoktu ve Rahibe Mary Francis konusunda bana inanacağından şüpheliydim.

Bana dönmeden önce adamlara son bir bakış fırlattı. "Burada olacaklarını bilmiyordum. Genelde sıralarında sadece Moira ve bazen de Nico olur."

Onu bırakmadan önce kolunu sıktım. "Bu senin hatan değil. Ve üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey olmadı."

"Emin misin?" diye sordu. "Eminim Moira'ya ihtiyaç duyduklarını söylesem onları bir güzel pataklardı."

Bu düşünce beni sırıttırdı. "Eminim, ama fikrimi değiştirirsem sana haber veririm."

Başını salladı, bakışları beni geçti. "O halde seni arkadaşım Barb'la tanıştırmak istiyorum." Kemikli bir kolunu kaldırdı ve başının üzerinde salladı. "Barb! Buraya gel!" Nonna bir hu çekti ve masadan geriye doğru itildi. "Bir saniye. Kadın bir yarasa kadar kör." Ayağa kalktı, bastonunu kaptı ve sendeleyerek uzaklaşmaya başladı. "Başka bir duvara çarpmadan önce gidip onu getireyim."

Bir buçuk saat sonra, kendimi tükenmiş hissederek dairemin kapısından içeri girdim. Junior karşılaşmamızdan kısa bir süre sonra gitmişti, Alec de kısa bir süre sonra.

Gerçi onların yokluğundaki rahatlamam sadece anlıktı, çünkü Nonna'nın arkadaşları *çoktu*.

Bir saatin büyük bir kısmını babam hakkında konuşarak geçirmiştik. Nonna Konuyu ondan uzaklaştırmaya ve ortadan kaybolduğu iddiasını küçümsemeye çalıştım ama diğer hanımlar teorilerle doluydu. Birkaçı birisini kızdırdığını ve Florida'ya gitmek zorunda kaldığını düşünüyordu. Birkaçı da federaller tarafından yakalandığına inanıyordu. Üç kişi de öldüğünü düşünüyordu.

Nonna her birini küçümsedi. Tommy - ona baba denmesini hak etmemişti - istediği gibi gelir giderdi ve yıllardır onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. Aylar önce ortadan kaybolabilirdi ve ben bunu fark etmezdim. Ya da umursamazdım. Benim için o sadece DNA'mın yarısına katkıda bulunan bir adamdı. Benim gerçek babam -ve yeri gelmişken annem- Nonna Bianchi'ydi, beni ve ablam Kristen'ı daha bezliyken büyütmüştü.

"Geliyor!" Ryan seslendi, Walter gelmeden önce sahip olduğum tüm uyarı ying Doğruca bana.

Heyecanla etrafımda kıpırdanarak dolanırken, kuyruğu bacaklarımı tokatlarken, boğazından mutlu bir inilti yükselirken, tekrar dışarı atılmamak için tam zamanında yana dönmeyi başardım. Ağzında en sevdiği oyuncağı -yarısı çıkarılmış hırpalanmış bir fil- vardı, bu da ben içeri girmeden önce o ve oda arkadaşlarımın muhtemelen Cumartesi sabahı her zamanki yerlerinde oldukları anlamına geliyordu: birlikte kanepeye doluşmuş *Aşk Adası'*nın tekrarlarını izliyorlardı -hepimiz İngiltere'deki ilk sezonların en iyisi olduğu konusunda hemfikirdik.

Topuklu ayakkabılarımı kapının yanına bıraktım ve Walter'ı oturma odasına kadar takip ettim.

Ryan ve Taylor başlarını kanepenin arkasından çevirip bana baktılar.

"Kilise nasıldı?" Ryan sordu.

Cevap olarak, yanlarındaki şezlonga yüzüstü uzandım ve yüksek sesle inledim.

"O kadar kötü, ha?" Taylor tahmin etti.

"Junior oradaydı," dedim ama yastığın altında o kadar muğlaktı ki başımı kaldırıp tekrarlamak zorunda kaldım.

Ryan bu ismi duyunca yüzünü buruşturdu.

Taylor kafası karışmış bir halde aramıza baktı. "Junior kim?"

Ryan ve ben on yıldan uzun bir süre önce, yeni okulumdaki son yılımda, olanlardan sonra hala berbat bir haldeyken tanıştık, bu yüzden tüm kirli ayrıntıları biliyorlardı. Taylor'la yıllar sonra, Junior'la ilgili düşünceleri aklımdan kovduktan sonra tanışmıştık. Bu, onun yanında adını bile ilk kez söylediğim andı.

Ryan uzun gövdesini Taylor'ın yanından kaldırıp mutfağa doğru yürüdü. "Bu hikâye için mimozalara ihtiyacımız olacak."

Onlardan bana bakarken Taylor'ın gözleri büyüdü. "Oh, gerçekten mi?"

Başımı salladım. Walter o anı şezlongun etrafında dönmek ve oyuncağını yüzüme doğru itmek için seçti. Salya kokusu burnuma çarptı ve geri çekildim. "Üstümü değiştireyim, sonra sana tüm hikâyeyi anlatırım.

Telefonum çaldığında merdivenleri yarılamıştım. Arayanın kimliğinde "Nonna" yazıyordu ve beni bilgilendirmek için son bir dedikodusu olduğunu düşünerek açtım.

"İyi misin?" diye sordu, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Evet, neden? Neler oluyor?"

"Birisi kilisenin otoparkında birkaç lastiği kesmiş," dedi. "Sokak gençleri tarafından alındığından endişelendim."

"Ben ne, Nonna," diye onu temin ettim.

"Tanrıya şükür," dedi. "Mahalle boka batacak, sana söylüyorum."

6

L

"S , ?" T .

Aşk Adası'na ara verildi ve o, Ryan ve ben kanepede karşılıklı oturduk, elimizde mimozalar vardı.

"Peki," dedim, "lisedeki AO3 bağımlılığımı içeren uzun versiyonu mu istersin, yoksa kısaltılmış versiyonu mu?"

Taylor yüzünü bana çevirdi. "Uzun versiyonu tabii ki."

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Okulda benden bir sınıf önde olan ve kafayı taktığım bir çocuk vardı."

"Bahsi geçen Junior mı?" Taylor sordu.

Başımı salladım. "Standart kötü çocuk tipiydi. Dövmeleri vardı. Ailesinin mafya bağlantıları vardı. Bir keresinde müdürün arabasını kafeteryanın çatısına koymaktan şüpheleniliyordu."

Ryan homurdandı. "Nasıl?"

Omuz silktim. "Vinç mi? Helikopter mi? Pek çok teori var. Hiçbiri kanıtlanamadı."

Taylor bacak bacak üstüne attı ve daha yakına eğildi. "Başka bir şey söyleme. Ben yatırım yaptım."

"Aynı kiliseye gidiyorduk," dedim ona, "yani birlikte büyüdük sayılır ama hiç yakın olmadık. Junior çok havalıydı, bense utangaç, sessiz bir kitap kurduydum. O zamanlar onun yanında konuşmaya bile cesaret edemezdim. Sonra, ilk yılımın sonuna yakın bir hafta sonu, kilisemizin yıllık bağış toplama etkinliği vardı. Stantların ve yüzlerin olduğu büyük bir panayırdı.

Piskoposluk için para toplamak amacıyla çocuklar için boyama ve eşek gezintileri. Her baharı iple çekerdim."

Aklım başımdan giderken bakışlarımı yanımda yayılmış olan Walter'a çevirdim. zamanda geriye. "O yıl gönüllüydüm. Arkadaşım Kelly ve ben halka atma standını yönetiyorduk. Karşımızda Junior ve kardeşleri fasulye torbası atma işinden sorumluydu ama o kadar çok şey yapıyorlardı ki insanların biletlerini almayı hatırladıklarını bile sanmıyorum. Kelly ve ben bir noktada onların saçmalıklarının içine sürüklendik ve Junior'ın ilk kez bana baktığını hatırlıyorum. *Gerçekten* bana baktığını. Gün boyunca biraz takıldık, çılgınca *bir* şey değildi, sadece hafifçe takıldık ama yine de nabzım stratosfere çıktı çünkü *aman Tanrım*, *Junior Trocci benimle gerçekten konuştu*." Ryan ürperdi ve mimozasının geri kalanını boşalttı. "Ergenlik hormonları cehennem gibiydi."

Taylor başıyla onayladı. "Kesinlikle en

kötüsü." "Re lls?" Ryan sordu.

Taylor ve ben içkilerimizi yudumladık ve boş bardaklarımızı uzattık.

Ryan mutfağa doğru ilerlerken, "O gece yeniden çalışma vardı," diye devam ettim. Bu hikâyeyi zaten duymuşlardı; ben daha çok Taylor için anlatıyordum. "Bir battaniyenin üzerinde oturmuş Kelly'yle birlikte onları izliyordum ki Junior'ın kilisenin arka tarafında takıldığını gördüm. Bana işaret etti, ben de bir bahane uydurup kalktım ve yanına gittim. Ne bekliyordum bilmiyorum ama beni gölgelerin içine sürükleyip öpmesini beklemiyordum."

Taylor'ın gözleri büyüdü. "Ateşli."

"Az bile söylemişsin," dedim. "Hâlâ tahrik olmadan pamuk şeker kokusu alamıyorum."

"O zaman ne oldu?" diye sordu.

"Junior beni döndürdü, elini şortumun içine soktu ve başımın üstünde patlamalar olurken beni yakaladı. Doğru yere baksalar herkes bizi görebilirdi ama hepsi gösteriyi izlemekle meşguldü."

Ryan içkilerimizle döndü, benimkini uzatırken hınzırca sırıtıyordu. "Ve o zamandan beri sapıkça seviyorsun."

Bardağımı onlarınkiyle tokuşturdum. "Suçluyum."

Taylor kaşlarını çattı. "Ama bu kulağa harika geliyor?"

Gülümsemem duraksadı. "Öyleydi. Sonraki birkaç hafta da öyleydi. Bulduğumuz her fırsatta takıldık. Nerede buluşacağımıza ve onunla ne yapmak istediğime dair notlar tutuyordum, işte hayran takıntım burada devreye giriyor."

Taylor irkildi. "Bana bir ebeveynin, büyük ebeveynin ya da öğretmenin bunu yapmadığını söyleyin."

"Yapmadılar," dedi Ryan.

Taylor'ın yüzünde rahatlama ifadesi belirdi.

Tek bir cümleyle onu ezdim. "Arkadaşım Kelly yaptı."

"Peki, sonra?" Taylor temkinli görünerek sordu.

"O da Junior'a takıntılıydı," diye açıkladım. "Ona onunla takıldığımı söylemedim çünkü üzüleceğini biliyordum - arkadaşlığımızda her zaman garip bir rekabet vardı ve bunu bana karşı kaybetmek olarak görürdü, ki buna katlanamazdı. Bir gece yatıya kaldığımızda, sanırım ben duş alırken canı sıkıldı ve odamı karıştırmaya başladı. Günlüğümü buldu, Junior'la yaptığım her şeyle ilgili yazıları okudu ve benimle bu konuda yüzleşti. Ona söylemediğim için özür diledim ama beni dinlemedi. Aslında gerçek olduğuna inanmayı reddetti. Yalan söylediğimi ve tam bir sapık gibi onun hakkında yazdığım garip bir hayran yazısı olduğunu söyledi. Daha sonra hışımla evimden çıktı ve gidene kadar günlüğü de yanında götürdüğünü fark etmedim."

Taylor'ın nefesi kesildi. "Hayır."

Başımı salladım. "Tüm girişlerin fotoğraflarını çekip Instagram'da paylaştı ve oradan çılgınca yayıldı çünkü kimse utangaç küçük Lauren Marchetti'nin gizlice böyle bir sürtük olduğuna inanamıyordu."

Taylor ağzını kapattı, gözleri irileşmişti. "Aman Tanrım."

"Evet," dedim ve içkimden bir yudum aldım.

Eli düştü. "Bu bir kabustan çıkmış gibi."

"Oh, öyleydi," dedim ona. "Sanırım Kelly çok çabuk pişman olmuş olmalı, çünkü paylaşımları kaldırdı, ama artık çok geçti. İnsanlar çoktan arkadaşlarına ekran görüntülerini göndermeye başlamıştı. Pazartesi günü geldiğinde her şey okulun her yerindeydi."

"Ne yaptın sen?" Taylor sordu.

"Gitmek zorunda kalmamak için hastaymışım gibi davrandım," dedim.

"Nonna Bianchi bir şeyler olduğunu anlamış olmalı," dedi Ryan, büyükannemle onu iyi tanıyacak kadar çok görüşmüştü.

"Hiç sormadım," dedim. "Ama o hafta boyunca evde kalmama izin verdi ve hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Eğer bunu ona söyleyen ablam değilse, mahalledeki annelerden biri söylemiş olmalı." Taylor'a geri döndüm. "Ertesi Pazartesi gitmeye çalıştım ama biri yazıların kopyalarını basmış ve okulun her yerine asmıştı."

Taylor kusacakmış gibi görünüyordu. "Müdür kapatılması için bir şey yaptı mı?"

"Hayır," dedim ona. "Bizim mahallemizde herkes şunu bilerek büyüdü Muhbirlere dikiş atılırdı, bu yüzden kimse kimseyi ispiyonlamazdı. Ayrıca, müdürümüz olması gerekenden çok daha fazla pisliğe göz yuman eli sıkı yöneticilerden biriydi."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Taylor.

"Evet, karma çok kötü bir şey," dedim. "Kısa bir süre sonra bir araba kazası geçirdi ve sayamayacağın kadar çok kırık kemikle hastanelik oldu."

Taylor kaşlarını çattı. "Peki Junior oyuna nasıl geri dönüyor?"

İçimi çektim. "Birlikte olduğumuzu inkâr etti."

Öfke yüzünü kapladı. "Ciddi misin lan sen?"

Başımı salladım. "Kalp krizi gibi. Kelly'nin beni suçladığı sapık gibi görünüyordum ve o da okulun her yerinde beni nasıl takip ettiğini anlatıp duruyordu.

Bunun olacağını biliyordum çünkü gizlice bir takma isimle hayran yazısı yazdım - çünkü görünüşe göre aşağılanmam daha önce yeterince tamamlanmamıştı."

İşte bu yüzden insanlara güvenmek benim için çok zordu. Bon re of
Sosyal ve okul hayatım, ailem tarafından terk edilmemle ilgili çözülmemiş duygularımı daha da kötüleştirdi. Hayatımın en karanlık dönemiydi. Bugünlerde Maya Angelou'nun şu sözüne göre yaşıyorum: "Biri size kim olduğunu gösterdiğinde, ona ilk seferde inanın." Bu benim mantram haline gelmişti çünkü insanlara ikinci bir şans verirseniz, bunu sadece sizi daha fazla incitmek için kullanacaklarını zor yoldan öğrenmiştim.

Bakışlarımı tekrar Walter'a çevirip kulaklarının arasını kaşımaya başladım. "İnsanlar deli olduğumu düşünüyordu. Zorbalık o kadar kötüye gitti ki, büyükannem yılın son birkaç haftasında beni okuldan aldı ve tüm ödevlerimi ve testlerimi evde yaptım. O yazı o kadar yalnız ve depresif geçirdim ki sonbaharda okul değiştirmeme bile izin verdi."

Ryan beni tek kolumla yandan kucakladı. "Benimle tanıştığı ve iyileşme yolculuğuna başladığı yer."

Onlara gülümsedim. Alay ediyor olabilirlerdi ama gerçek buydu. Ryan'ın empatisi için sonsuza dek minnettar kalacaktım çünkü on yedi yaşındaki kırık dökük halime bir kez bakmışlar ve yanımda birine ihtiyacım olduğunu anlamışlardı. Aynı zamanda ürkek olduğumu da hissetmişlerdi, bu yüzden içe dönük bir dahi olarak benimle arkadaş olmak ya da bana açılmak için çok fazla çaba sarf etmediler. Bunun yerine, Ryan sadece ... oradaydı. Öğle yemeği masasında sessizce yanımda, ders aralarında dolabımın yanında dolanıyordu. Sonunda kabuğumdan çıkmaya, daha fazla konuşmaya başladım ve geçici arkadaşlığımız doğdu. On yıl sonra Ryan artık arkadaşım değil, ailemdi. "Kelly'ye ne oldu peki?" Taylor sordu. "Hiç özür diledi mi?"

Başımı salladım.

Taylor içkisini bir kenara bıraktı ve ayağa kalkmaya başladı. "Şafakta yola çıkıyoruz."

Ryan onu koltuğuna geri çekti. "Sakin ol, ucube. Karma onu da yakaladı."

"Nasıl?" Taylor sordu. "Bunun yeterli bir ceza olup olmadığını anlamak için ayrıntılara ihtiyacım var."

Sırıttım ve başımı salladım. Tanrım, onu sevdim. Hayatın ortasında bile Hayatımın en kötü hikâyesini anlatırken beni gülümsetecek bir yol buldu. "Kelly okulda uyuşturucu bulundurmaktan yakalandı," dedim. "Aslında sınıfımızın birincisiydi, müfredat dışı gruplara başkanlık ediyordu ve seçtiği üniversiteye ön kabul almıştı. Sonra dolabında yarım kilo kadar esrarla yakalandı ve her şey boka sardı." Geçmişi düşünerek kaşlarımı çattım. "Çok garipti. Geldiği gibi sıkı sıkıya bağlı görünüyordu. Kelly uyuşturucunun kendisine ait olmadığına yemin etti, ama polisler evdeki yatak odasını aradıklarında daha fazlasını buldular, yani bundan sonra masum olduğunu iddia etmenin bir yolu yoktu. Sonunda, sanırım ıslahevine gitmemek için anlaşma yapmak zorunda kaldı."

Taylor omuz silkti. "Bazen insanları sandığınız kadar iyi tanımadığınızı gösteriyor."

"Belki," dedim. "Ama şimdi bile, her şeyden sonra, hala inanması zor Bu kadar büyük bir uyuşturucu operasyonunu benden sakladı. Diğer herkes de şok oldu."

"Peki bugün ne oldu?" Taylor sordu. "Junior'dan bir özür aldın mı?"

Esprili olmayan bir homurtu duydum.

"Pek sayılmaz." Tekrar ayağa kalkmaya

başladı. "Şafakta."

Onu geri çekme sırası bendeydi, gülerek. "O buna değmez." Ryan benim eğlencemi paylaşmadı, onun yerine yüzümü inceledi. "Sana bir şey yaptı, değil mi?"

"Um . . ." Göz temasını kestim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, gerginliğimi anladıklarından emindim. "Beni bir arka koridorda köşeye sıkıştırmış olabilir ve-" Tanrım, aramızda olanları nasıl açıklayabilirim ki?

"Ve ne?" Ryan söyledi.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Ona bir bakışım beni tekrar genç Lauren'a dönüştürdü diyelim."

Ryan boğuldu.

Taylor bir çığlık attı.

Walter havladı, belki de daha önce yaşadığım pişmanlıklar yüzündendi ama kulağa yargılayıcı geliyordu.

"Ayrıntılar. Hemen," diye talep etti Taylor.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedim. "Banyodan çıktığımda koridorda beni bekliyordu. Kimsenin bizi rahatsız etmemesi için kardeşi Alec'e nöbet tutturmuştu ve ben de kendimi duvara yapışmış halde buldum."

"Tamam," dedi Taylor. "Yine de bu çok seksi." Onay almak için dönüp Ryan'a baktı.

Ryan ona sanki ikinci bir kafası çıkmıÇ gibi baktı. "Az önce ona nasıl ihanet ettiğiyle ilgili hikâyeyi duymadın mı? Ondan nefret ediyoruz."

Taylor gözlerini devirerek, "Belli ki ondan nefret ediyoruz," dedi. "Ama bu onu *daha az* ateşli yapmaz. Aksine ..." Bakışları bana kaydı ve kendini yelpazelemeye başlama cüretini gösterdi.

Yakındaki bir yastığı kaptım ve kafasına fırlattım. Lanet olsun. Ryan'ın beni anlık aptallığımdan vazgeçirmesine yardım etmesine ihtiyacım vardı, bunu sağlamasına değil.

Taylor yastığa eğildi, rahatsız olmamıştı. Walter heyecanlı bir havlama sesi çıkardı ve peşinden koşmaya başladı.

"Nasıl tepki verdin?" Ryan sordu.

"Dondum kaldım," dedim.

Taylor kaşlarını salladı. "Dondu ya da itaatkârlar gibi kemiksiz kaldı
"Sen küçük bir sürtüksün."

Walter elinde yastıkla döndü. Ona kibarca teşekkür ettim ve sonra yastığı tekrar Taylor'a fırlattım. Bu sefer hedefim daha iyiydi ve Taylor yastıktan kaçmaya çalışırken neredeyse kanepeden düşüyordu.

"*Dondum* kaldım," diye tekrarladım. "Beni yakaladı ve öylece ... oradaydı ve ben o kadar hazırlıksız yakalandım ki-" Oda arkadaşlarımdan anladığım kadarıyla

tek bir kelimesini bile yutmadıklarını ifade ediyorlardı. Gerçeğimi söyleme zamanı. "Benim hatam değildi; bir ele geçirmenin kurbanıydım."

Taylor sırıttı. "Azgın bir rahip tarafından mı?" "Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış bir rahibe."

Saçmalıklarıma tamamen katılıyormuş gibi başıyla onayladı. Ryan ise . . .

"İyi," d e d i m . "İtaatkâr bir sürtük gibi kemiksiz kaldım, ama kendimi savunmam gerekirse, Junior'ı on yıldır görmemiştim ve erkek vücuduna kavuşmuştu. O *lanet yeşil gözleri* doğrudan benim küçük azgın ruhuma bakıyordu. Elimde değildi."

Taylor kanepenin minderlerine yaslandı ve "Seksten nefret et, seksten nefret et, seksten nefret et" diye bağırırken parmaklarını havaya kaldırdı.

Walter elinde yastıkla tekrar döndü ve ben de yastığı son kez ona fırlattım. "Kes şunu. O adamla yatmıyorum."

Ryan bana baktı. "Sana bir şey söyledi mi, yoksa sadece tartakladı mı?"

Değiş tokuşu hatırlayarak ayıldım. "Bir irtica teşebbüsü oldu." I Junior'ın cazibesinin neredeyse üzerimde işe yaradığını itiraf edemedim, bunun yerine onlara küçük tartışmamızın ve Nonna Bianchi ile arkadaşlarına hızlı kaçışımın özetini verdim.

Ryan'ın sırıtışı hüzünlüydü. "Tahta kaşık tugayı kurtarmaya geldi." "O ihtiyar karılar boş durmazlar," diye katıldım. "İki kardeş de hemen sonra ayrıldılar, neyse ki başka bir şey olmadı. Şansım yaver giderse, Junior'la tekrar karşılaşmam için bir on yıl daha geçmesi gerekecek."

Taylor tekrar doğrulup oturdu. "Ama aranızda bitmemiş bir iş varmış gibi hissetmiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Açıkça görülüyor ki, adamın özür dilemesi gerekiyor" dedi.

Omuz silktim. "Ondan özür dilemesine ihtiyacım yok. Artık değil. Hayatıma devam ettim."

Taylor'ın mükemmel kemerli kaşları alnına doğru tırmandı. "Ya bedeniyle özür dileseydi?" Tekrar ilahiye başlayacakmış gibi kollarını pompalamaya başladı.

Bu kez yastık fırlatma sırası Ryan'daydı. Hemen yanında oturdukları için yastık başının yan tarafından sekerek mutfağa doğru savruldu ve Walter'ın çok hoşuna gitti.

"Seksten nefret etmiyorum," dedim. "Yine de ..." Gözlerimi kapattım ve sanki koridora geri dönmüştüm, Junior bana yakın duruyordu, eli kalçamı kavrıyordu, nefesi boynumun derisine değiyordu. Kolonyasının kokusunu hâlâ alabildiğime yemin edebilirdim. Başparmağının yan tarafımda daireler çizdiğini hâlâ hissediyordum. Eğer kiliseden başka bir yerde olsaydık ...

Çok da belli etmeyen bir öksürük beni kendime getirdi ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda arkadaşlarımın düşüncelerimin nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi bana baktıklarını gördüm.

Taylor sırıttı. "Seksten nefret ederim, ha-"

Ryan'ın yanından uzanıp bir elimle ağzını kapattım. Yastıklarımız bitmişti. "Bu dokuz milyon nedenden ötürü kötü bir fikir."

Taylor avucumu yaladı.

Pijamasının üzerine sildim. "Hey!"

diye sızlandı.

Arkama yaslandım, ulaşamayacağı bir yere ve planladığı misillemeden uzak durdum. "Junior beni bir kez incitti, hem de çok kötü. Şehvet yüzünden geçici olarak lobotomize olmuş olsam da, o adama bir daha asla ve *asla* bunu yapma şansı vermeyeceğim. Eminim ona bu kadar kapılmamın tek nedeni, biriyle oynaşmayalı çok uzun zaman geçmiş olmasıydı."

Ryan içkilerini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Tamam. Bu gece x için kulübe gidiyoruz."

Taylor heyecanlı bir çığlık attı. "Evet!" Bana baktı. "Evet mi? Evet mi?"

"Evet," diye kabul ettim ve koltuktan kalktım. "Biz ayrılmadan hemen önce başka biri onu alırsa Walter'ı şimdi dışarı çıkaracağım."

"Yapabilirim," dedi Ryan.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde Walter'ı yürüme kayışına bindirip kapıdan çıkardım.

Güneş ufka doğru yavaşça alçalmaya başlamıştı.

Etrafımdaki tuğla ve taş binalar altın rengindeydi. Daha önce hava çok sıcaktı ama eve geldiğimden beri hafif bir esinti başlamıştı, sıcağın bir kısmını alıp götürüyordu ve kışın eninde sonunda gelip bu havayı mahvedeceğini bildiğim için elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Caddenin karşısındaki hareket gözüme çarptı. Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda bir adamın bacağını pahalı görünümlü bir motosikletin arkasına attığını gördüm. Koltuğa oturdu, kaskı çoktan takılmıştı, deri ceketi bir motorcudan çok bir DC kötü adamına yakışıyordu. Elinin bir hareketiyle motor gümbürdeyerek canlandı, alçak sesle ve gırtlaktan. Onu ilk kez görmüyordum ve yakınlarda oturduğunu tahmin ediyordum. Ne yazık ki onu kaskı olmadan hiç görmemiştim. Ya da belki benim için şanslıydı. Bisikletli bir adamla ilgili bir şey beynimi o kadar karıştırıyordu ki, onunla konuşmaya çalışsam muhtemelen "Selam. Ateşli. Sikeyim mi?"

Baktığımı fark etmiş olmalı ki, *naber* der gibi başını salladı. Gülümsedim, el salladım ve hızla gözümü kaçırdım, ağzım kurudu, alt bölgelerim . . değil. Motosiklet kıyafeti giymiş bir adamı bu kadar tahrik eden şey neydi? Belalı klişesi miydi? Pek çok motorcunun sinemada ve televizyonda davası olmayan asiler olarak tasvir edilmesi mi? Yoksa kaskın anonimliği miydi? O şeyin altında herkes olabilirdi ve ben her zaman biraz maske takmışımdır.

Her neyse, kesin olan bir şey vardı: Biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Umarım bu gece her şey değişir.

7

J

T Lauren kaldırımda ilerlemeye devam etmeden önce bana bir bakış attı, ayı büyüklüğündeki çoban köpeği ona yol gösteriyordu. Kiliseden beri keten bir şort ve atlet giymiş, topuklu ayakkabılarını da bir çift ip-ops ile değiştirmişti. Saçları da farklı görünüyordu, sanki çenesini saçlarında gezdirmiş gibiydi. Ya da en azından bunu yapanın o olduğunu ve henüz keşfedilmemiş, önemli bir başkası olmadığını umuyordum, tabii ki onu *şiddetle* öldürmek zorunda kalacaktım, böylece aramızda hiçbir şey kalmayacaktı ve ben de-

Omzunun üzerinden bana çok da sinsi olmayan bir bakış daha attı.

Sırıttım, cinayet düşüncelerimi unutmuştum. Hayır, bekârdı. Buna bahse girerim. Ya da biriyle görüşüyorsa bile, bu kan dökülmesini gerektirecek kadar ciddi bir şey değildi. Mutlu ve kararlı bir ilişkisi olan biri bana böyle bakmazdı. Ve kesinlikle bana kilise koridorundaki gibi karşılık vermezdi. Aramızdaki o kıvılcım hâlâ oradaydı ve şimdi gençken olduğundan daha da sıcak yanıyordu. Ona yaklaştığım anda bunu hissetmiştim, onun da hissettiğini sadece tepkisinden anlamıştım: büyümüş gözler, hafifçe aralanmış dudaklar, içgüdüsel olarak bana doğru eğilmesi ve sonra ne yaptığını anladığında beni cehenneme sürgün etmeye çalışması.

Başımı salladım, eski Lauren'ın bir kısmının hâlâ orada olmasına sevindim. Evet, utangaç ve çalışkandı ama aynı zamanda biraz tuhaftı ve

Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Daha önce, beni hâlâ istemiyormuş gibi davranmaya çalışırken dikkati o kadar dağılmıştı ki, çantasına gizli bir takip cihazı yerleştirmek çocuk oyuncağı olmuştu. Sonradan fark etmediğini biliyordum çünkü beni doğruca evine götürmüştü. Demek istediğim, nerede yaşadığını zaten *biliyordum* çünkü yıllar boyunca onun hakkında her şeyi öğrenmeyi kendime iş edinmiştim. Takip cihazı sadece onu şahsen izleyemediğim zamanlarda takip edebilmem içindi. Aramızdaki caddede sıralanan arabaların arkasında kayboldu ve isteksizce bakışlarımı ayırıp etrafımı inceledim. Şehrin bu tarafı güzeldi. Arabalar çoğunlukla lüks Avrupa modelleriydi, kahverengi taşlar iyi durumdaydı ve yeterince bitki yaşamı bir araya gelmişti ki bu mahalle beton bir çölde küçük bir yeşil vaha gibi hissettiriyordu.

Liseden zar zor mezun olmuş olabilirim ama matematik hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Eğer farklı bir hayata, farklı bir aileye doğmuş olsaydım, bu konuda kariyer yapabilirdim. Lauren ile aramızdaki şeyler daha iyi olsaydı, belki de yapabilirdim. Bana *daha fazlası* olabileceğimi, babamın izinden gitmek zorunda olmadığımı söyleyen tek kişi oydu. Babamın beni ondan uzak tutmaya kararlı olmasına şaşmamalı.

Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Lauren aylık kırk dolar adresinden ücret alıyordu. Me4U sayfası için ücret. Bununla tüm birikimine, ayda dört yeni videoya ve sayısız fotoğrafına sahip oluyordunuz. Pahalı görünebilir, ancak bin altı yüzden fazla kişi abone olmuştu, bu da yılda üç çeyrek milyon dolardan fazla gelir elde ettiği anlamına geliyordu, aldığı tüm bahşişler ve benim gibi birkaç dakikalığına onu tamamen kendilerine isteyen abonelerden gelen ücretli talepler dahil *değil.* Bu tür bir parayı tahmin etmek daha zordu, ancak fiyatlarına dayanarak, aylık gelirine birkaç bin eklediğini tahmin ediyordum.

Lauren şehrin bu kısmında yaşamak için bir ordudan daha fazlasını yapabilirdi ve onu bu kadar rahat gördüğümde içimde bir şeyler hep gevşerdi. O

memnun ve mutlu görünüyordu. Sanki buraya aitmiş gibi. Onu burada her gördüğümde aynıydı.

Lauren iyiydi. Lisede olanlar onu mahvetmemişti.
hayat. Kendi ayakları üzerinde durmayı başarmış ve kimseden bir bok almayan biri haline gelmişti. Taşaklarıma diz atmaya çalışması ve ardından kardeşimi yüzüne vurmakla tehdit etmesi bunu kanıtlıyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı. Babamdan gelen mesajı görmek için çıkardım.

"*Şimdi*" yazıyordu.

İçimi çektim. Bu bizim acil durum kodumuzdu, her neyse onu bırakma işaretiydi. ve hemen eve git. Bir kez olsun emri görmezden gelmenin cazibesi güçlüydü, ama babam kurt gibi ağlayacak biri değildi. İşler kötüye gidiyordu.

İsteksizce bisikletimi park ettiğim yerden çıkardım. Caddeden güneye doğru gitmek daha hızlı olurdu ama Lauren kuzeye doğru gidiyordu ve ona son bir kez bakmadan edemedim. Motoru gereğinden fazla hızlandırarak şeride girdim, başımı onun beni izlediğini görecek kadar çevirdim.

Endişelenme, Lo. Yakında döneceğim.

"Sana söylüyorum," dedi Alec, "bir kafa için mükemmel boyutta."

Küreğimi toprağa sapladım ve fener ışığında onunla yüzleşmek için döndüm. Saat gecenin onuydu ve biz de asırlık bir oyun olan Bil Bakalım Kutuda Ne Var'ı oynuyorduk.

"Neden bize bir kafa gömdürsün ki?" Ben sordum.

Kardeşim omuz silkti. "Bilmem ki? Adamı öldürene gelecekte şantaj mı yapacaklar?"

"Bu başka bir şey," diye karşı çıktım. Babam bedenine tutunamayacak kadar akıllıydı. parçalar.

"Peki," dedi Alec, küreğini yarıya kadar kazdığımız çukura sokup bir yığın toprak daha çıkardı. "Bu paha biçilmez bir kadeh."

"Altın külçeler," diye karşı çıktım. "Bunun için yeterince ağır."

"Belki," dedi Alec.

Ben omuzlarımı gererken onun kendi başına kazmasına izin verdim. Kaslarım gerilmeye başlamıştı ve bıçak yarasının sargılarından kan akmasından endişeleniyordum çünkü yan tarafımdan ter olamayacak kadar yoğun bir yapışkanlık damlıyordu. Bir saattir buradaydık,

ama babam bize çukuru normalden daha derine kazmamızı söyledi, biz de öyle yapıyorduk.

Telefonum tanıdık bir b i l d i r i m l e çaldı. Alec sanki

ne birkaç dakika daha tek başına kaldı, ben de cebimden çıkarıp Me4U'da Lauren'dan gelen fotoğraflı mesajı gördüm. Parlak mermer zeminleri, koyu desenli duvar kağıtları ve antika pirinç armatürleri olan iyi döşenmiş bir banyodaydı. Dış görünüşü gülünçtü. Gösterişli olduğu için değil, o bol beyaz ipek mini elbisenin kıvrımlarından aşağı kayması için parmaklarımın tek bir fırçası yeteceği için.

Daha fazlasını görmek ister misiniz*?* Altında da yirmi dolar bahşiş verme seçeneği vardı. Lauren bunu haftada en az bir kez yapıyordu, bu yüzden bahşiş düğmesine basarsam ödül olarak daha baharatlı başka bir fotoğraf alacağımı biliyordum. Burası onun para kazanması gereken yerdi. Mesaj tüm abonelerine gönderildi ve büyük çoğunluğumuzun onun göğüslerini ya da kıçını ya da -lütfen, Tanrım- banyo lavabosunun üzerine eğilmiş, arkadan çekilmeyi bekleyen tamamen çıplak vücudunu görmek için yirmi dolar vermeye istekli olduğumuzdan emindim.

Alec'e baktım ama o hâlâ çukuru kazarken terliyordu, ben de Lauren'a bahşiş verdim. Birkaç saniye sonra ikinci fotoğraf gelen kutuma düştü. Aynı pozisyonda duruyordu ama kollarını arkasındaki tezgâha dayamış ve başını geriye doğru eğmişti. Elbisesi kalçalarında toplanmıştı, göğüsleri altın ışığında tam olarak görünüyordu.

Lanet olsun. Resmin içine girip bir meme ucunu ağzıma almak için neler vermezdim-

"Ya da kurşun kaplı olduğu için bu kadar ağır," dedi Alec ve beni kendime getirdi. gerçeklik.

Telefonu kilitledim ve bir kenara koydum. Şimdi hayal kurmanın sırası değildi. Küreğimi elime alarak tekrar kazmaya başladım ve muhtemelen pişman olacağımı bilsem de Alec'in yemini yuttum. "Kutu neden kurşun kaplı olsun ki?"

"Plütonyum."

Belli ki uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. "Siktiğimin plütonyumu mu?"

Alec sırıttı, fenerin sert açısı yüzünden akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyordu. "Neden olmasın? Babam şu Bratva denen adamla çok samimi oldu." "Boris mi? O Bratva değil. O bir kasap."

"Elbette öyle," dedi Alec, ses tonu abartılıydı.

Başımı salladım. "Sen ve senin komplo teorilerin. Belli ki bu bir tür test."

O başka bir toprak yükünü kaldırdı, ben de onunki biter bitmez küreğimi indirdim, daha önce sayısız kez yaptığımız gibi ikimiz birlikte çalıştık. Ormanın bu kısmında gömülü olan rastgele şeylerin miktarı bir gün gelecekteki bir arkeoloğun kafasını karıştıracaktı.

"Ne demek istiyorsun, bu bir test mi?" Alec söyledi.

"Bahse girerim burada bir izleyici falan vardır ve toprağın emisyonu azaltması için ne kadar derine gömülmesi gerektiğini görmek istiyordur."

"Şimdi kimmiş komplo teorisyeni?"

Omuz silktim. "Ya da belki de bilmemenin bizi delirteceğini bildiği için bunu yapmamızı emretti."

Alec elindeki küreği bir kenara fırlattı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kutuda ne var?" diye bağırdı, en iyi Brad Pitt taklidini yaparak.

Omzunu ittim. "Kapar mısın şu lanet çeneni? Orada olabilir kampçılar burada."

Akıllıca sustu ve oyunumuzu unutarak kürek çekmeye geri döndük. Biz çalışırken bir saat geçmiş gibi geldi, bu kadar uzun sürmesi beni sinirlendirmeye yetmişti. Bu gece Lauren'lara gitmeyi planlamıştım ama görünüşe göre bu olmayacaktı.

"Neden yağmur yağdıktan hemen sonra onun için bir şeyler gömmemizi emrediyor?" Ben sordum.

"Çünkü o bir piç kurusu," dedi Alec. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Olsa iyi olur. Bütün gece burada olacağız."

"Lauren'a ne söyledin de beni şoklamakla tehdit etti?" "Benine bakmasını söyledim," dedim. "Muhtemelen senin için onu çıkarmayı teklif ediyordu."

Bana bir avuç toprak fırlattı. "Ciddiyim."

İçimi çektim, keşke burada Stefan'la olsaydım diye düşündüm. Ne mutlu sessiz Stefan'a. "Hiçbir fikrim yok," dedim Alec'e.

"Yalan söylemeyi bırak." Küreğini geri saplarken bana sinirli bir bakış fırlattı. içinde. "Onu gerçekten kızdırmış olmalısın. Lauren'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim." "Onu çok mu görüyorsun?" Lamba ışığında ona bakarak sordum.

"Sadece arada sırada annemle kiliseye gittiğimde."

"Peki sen neden birdenbire böyle bir koro çocuğuna dönüştün?" Başını iki yana salladı. "Uh-uh. Bunu benim üzerime yıkamazsın. Lauren'a ne dedin?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Ne söylediğimi çok iyi biliyordum. "Lisedeyken beni ne kadar çok istediğiyle ilgili bir şey mi?"

Alec inledi. "Hayır, yapmadın."

Küremeye geri döndüm ve onu görmezden geldim. "Lütfen bana yapmadığını söyle," diye tekrarladı.

Omuz silktim, bilmiyormuş gibi davrandım. Lauren'la olan geçmiş, şimdiki ve umarım gelecekteki ilişkim onu hiç ilgilendirmiyordu. Muhtemelen beni yargıladığını biliyordum ama söylediklerimi kışkırtılmaya nasıl tepki vereceğini görmek için söylemiştim ve bu onu kızdırmış olsa da sonuçtan memnundum. Çünkü bana aradığım cevapları vermişti.

"Tanrım, bazen çok kalın kafalı oluyorsun," dedi Alec.

"Ne demek istiyorsun?" Onun iyiliği için konuşmaya dahil olarak sordum.

"Onun lanet olası hayatını mahvettin."

Kazmayı bıraktım. "Hayır, yapmadım. İlk başta ben de öyle düşünmüştüm ama şimdi ne oldu. Güzel bir mahallede yaşıyor ve neredeyse bizim kadar para kazanıyor."

Kaşlarını çattı. "Peki bunu nereden biliyorsun?" *Dikkatli ol.* "Onu kontrol ettim."

"Onu tam olarak nasıl kontrol ettin? Josh'a senin için bazı ek işler mi yaptırdın?"

"Evet," dedim, çünkü Alec'in kuzenimizin erkek arkadaşından yardım istediğimi düşünmesi, gerçekte neyin peşinde olduğumu öğrenmesine tercih edilirdi.

Kardeşim bana baktı. Yüz ifademi soğuk tuttum. O da en az benim kadar saçmalamakta iyiydi ve daha fazlasını söylememi beklerken neredeyse bir dakika sessizlik içinde geçti. Bundan daha iyisini biliyordum.

Sonunda dikkati aramızdaki çukura döndü. Küreğini indirdi. Ben de benimkini aldım ve işimize geri döndük.

"Şu anda ne kadar iyi durumda olduğu önemli değil," dedi Alec. "Yine de o zamanlar onu mahvettin. İnsanlara ona hiç dokunmadığını söylemek senin için bile çok alçakçaydı."

"Onu korumak için yaptım."

"Bu onu nasıl korumuş olabilir ki?" diye sordu.

"İnsanların onun bir hayal dünyasında yaşadığını düşünmesi, gerçekten birlikte olduğumuzu düşünmesinden daha iyidir."

"Saçmalık diyorum," dedi. "Onu lanet olası kurtların önüne attın çünkü dramanın bir parçası olmak istemedin."

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. Onu lanet olası kurtlara attım çünkü onlar yakındaki bir ağacın arkasında bekleyen aslandan daha iyiydiler. Keşke Alec babamızın *o* zamanlar ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu, babasının da onunla birlikte ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu bilseydi. *Romeo ve* Juliet *tarzı* bir bok için hazırlanıyorlardı ve ben onları durdurmak için yapmam gerekeni yapmıştım.

O zamanlar her şeyi kendime saklamıştım, sadece Lauren'ı korumak için değil, kardeşlerimi de babamızın daha da büyük bir pislik olduğu gerçeğinden korumak için.

fark ettiklerinden daha büyük bir canavardı. Ve şimdi itiraf etmeye hazır değildim, çünkü hala babamdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum ve kardeşlerime onunla yalnız kalmak üzere olduklarını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunun yerine, Alec'i arkama almak için yarım bir gerçekle yetindim.

"Öyle olmadı," dedim kendimi sakin kalmaya zorlayarak. "Annemin babam yüzünden yaşadığı onca şeyi gördün. Bizim yüzümüzden. Okuldaki herkesin Lauren için çıldırması, birlikte olduğum herhangi bir kadının da aynı cehennemi yaşayacağını kanıtladı. Ona bunu yapamayacak kadar çok değer veriyordum."

Ona o kadar değer veriyordum ki, onu güvende tutmak için ikimizin de kalbini kırmıştım.

Alec'in yüz ifadesi isteksiz bir anlayışa dönüştü. "İyi ama yine de her şey yatıştıktan ve o okul değiştirdikten sonra adını temize çıkarmak için itiraf edebilirdin."

Neredeyse inleyecektim. "Tanrım, anlıyorum. Ona hâlâ bir özür borçlu olduğumu düşünüyorsun." "Evet, borçlusun," dedi. "O kadına dünyayı borçlusun. O kadına iyiliklerin en iyisini borçlusun. Eğer onunla ikinci bir şans istiyorsan, onun affını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olsan iyi edersin." Küçük kardeşimden ders alıyordum. Hayatım ne hale gelmişti? "Bak, Lo ile aramda ne olup olmadığı seni hiç ilgilendirmez."

Alec'in karşılık vermesini ya da en azından iğneleyici bir yorum yapmasını bekliyordum ama lamba ışığında yüz ifadesi sakindi. "Hey, neden buradan çıkmıyorsun? Çukur yeterince derin. Sadece kutuyu indirmeme yardım et, gerisini kendim hallederim."

Ona baktım. Bu da nereden çıkmıştı? Konuyu aniden değiştirmesi çok şüphe çekiciydi ve komplo teorisi saçmalığında ciddi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. "Ben gözden kaybolur kaybolmaz açmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Ürperdi. "Kahretsin, hayır. Biz bu dersi ve yıllar önce öğrendik."

Bir anı yüzeye çıkmaya çalıştı ama onu bastırdım, bastırmak için çok uğraştığım ruhumun dibindeki çirkin şeylerin kara çukuruna geri döndüm. "O zaman neden?"

Alec bakışmamızı kesti ve küreğini bir kenara bıraktı. "Ona hâlâ Lo diyorsun."

Başımı salladım. "Bundan bir şey çıkarma. Bu bir aşk hikayesi değil. Bu on yıllık bir kaşıntıyı kaşımakla ilgili."

Kutuya doğru ilerledi. "Sen nasıl istersen."

"Ciddiyim," dedim peşinden giderek. "Bu romantik saçmalığın neden bana göre olmadığını *az önce* açıkladım."

Eğildi ve kutunun kendi tarafını tuttu. Ben de onu takip ettim ve birlikte kutuyu havaya kaldırdık. Bu lanet şey yüz kilodan fazlaydı, motosiklet kaskımın içinde geldiği kutudan ancak daha büyük olduğu düşünülürse bu çok korkunç bir miktardı. Yavaşça, dikkatlice içeri indirirken homurtu ve küfür seslerimiz yakındaki cırcır böceklerini bastırdı. Yerine oturana kadar sırtımdaki kasların yarısı çekildi ve gömleğimin üzerime yapışmasından rahatça kanadığımı anlayabiliyordum. Bu hızla gidersem asla iyileşemeyecektim.

Alec bir iniltiyle doğruldu, elleri kalçalarındaydı. En azından acı çeken tek kişi ben değildim. Yüzünü buruşturarak bana döndü. "Neden sevgiye layık olmadığını düşünüyorsun, Nic?"

"Lanet olsun," diye bağırdım, dönerek uzaklaştım.

"Çünkü öyle olduğunu bilmelisin," diye devam etti ve sözlerindeki sırıtışı *duyabiliyordum*. "Sevilmeye layıksın."

Sadece meraklı bir kampçı tarafından duyulma tehdidi beni ona küreğimle vurmaktan alıkoydu. Daha sonra bunu ona geri ödemenin bir yolunu bulmam gerekecekti ama şimdilik onu bu konuda ikna ediyor ve işi kendi başına bitirmesi için burada bırakıyordum. Babam Alec'e daha fazla sorumluluk vermem gerektiğini söyleyip duruyordu ve işte bu onun ilk sınavıydı.

"İşin bitmeden bir ayı tarafından yenme," dedim ona. "Ama

sonrası ne?" diye sordu alaycı bir öfkeyle.

"Sonrası mükemmel," diye seslendim omzumun üzerinden. "Ve eğer babama Lauren hakkında bir şey söylersen, ona geçen yıl yaptığın hatayı anlatırım." "Söyleyemezsin," diye tısladı.

Ona orta parmağımı attım ve yürümeye devam ettim.

8

J

T I' Lauren'ın cüzdanı hâlâ çalışıyordu ve Batı Yakası'nda, lüks mahallesinden uzakta bir yerde yerini bildiriyordu. Onun orada olması fikri hoşuma gitmemişti. Bu şehrin her bloğunu kimin kontrol ettiğini, uyuşturucuyu kimin yönettiğini, kızları kimin idare ettiğini ve bir gece dışarı çıktığınızda soyulma olasılığınızın en yüksek olduğu yerleri biliyordum. Lauren soyguncuların en yoğun olduğu bölgedeydi. Şok tabancası hâlâ üzerinde olsa iyi olur. Yoksa, bir sonraki tartışmamız muhtemelen kasıklarına neredeyse diz çökmesiyle sona erecekti.

Bisikletimi hızlandırdım ve şerit değiştirdim. Şehrin yarısı kaldırımlara çıkmış gibiydi; açık saçık giyinmiş kadınlar küçük gruplar halinde bir arada salınıyor, sarhoş erkekler dikkatlerini çekmeye çalışarak tavaf ediyordu. Trafik de bir o kadar yoğundu, sürücüler sarhoş yayalardan kaçınmak için direksiyonu kırdıkça kavşaklarda sürünerek ilerliyordu.

Fren lambaları geceyi kırmızıya boyadı. Nabzım sabırsızlıkla atıyordu. *Hareket et. Kımılda*, diyordu. Duş almak ve üstümü değiştirmek için rekor bir hızla eve koşmamıştım ki aptallar tarafından engelleneyim.

Siktir et.

Motosikleti tekrar hızlandırdım ve tekerleklerim noktalı beyaz çizgileri takip ederken rölantide çalışan arabaların arasından kayarak ilerledim. Bu aptalcaydı, tehlikeliydi ama Lauren'ı tekrar göreceğim düşüncesiyle damarlarımda o kadar çok adrenalin pompalanıyordu ki kendimi yenilmez hissediyordum.

Bir taksi önümden sola kırdı ve son saniyede etrafından dolandım, kıl payı kurtulduğum için yüzümde bir gülümseme belirdi. Ailem motosikletimden şikayetçiydi ama ben asla vazgeçmezdim. Yakalanmamak, yanlışlıkla bir mahalle savaşı başlatmamak ya da ailemin düşmanlarına çok fazla şey ifşa etmemek için titizlikle dikkatli olmak zorunda kalarak çok zaman geçirdim. Her kelimem korunurdu, yüz ifademin gerçek duygularımı yalanlamasına asla izin vermezdim ve en kötü koşullarda bile soğukkanlılığımı korurdum - gerçi son zamanlarda öfkem sayesinde bu daha di kült bir hal almıştı. Bu bisiklet benim isyanımdı, stres atmanın bir yoluydu. Üzerindeyken kendimi pervasız, dikkatsiz hissediyordum. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Sanki tüm ailem bir şekilde bana bağımlı değilmiş gibi. Sanki özgürdüm.

Arkamda bir korna çaldı. Ben hızla geçerken biri açık penceresinden küfürler savurdu. Hepsini görmezden geldim ve sürmeye devam ettim. Lauren'ı görebilmem için iki blok daha gitmem gerekiyordu. İnternette olduğu kadar cesur olup olmadığını öğrenmeden önce iki blok daha.

Neon ışıkları etrafımı aydınlatıyordu. Rüzgâr deri ceketimi yırttı ve ben sırıttım, aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Tommy'yle uğraştığımdan beri Lauren'a olan ilgim kontrol edilebilir bir saplantıdan çok daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. Sahiplenme duygusuna daha yakın bir şeye. Sanki *ona* bedenen ve ruhen zaten *sahiptim* ve geriye kalan tek şey ödülümü almaktı.

Son on yılı suçladım. O zamanın büyük bir kısmını izleyerek geçirmiştim. dokunmuyordum ve şimdi bastırdığım tüm duygular yüzeye çıkıyordu.

Lauren ile geçirdiğim o iki hafta benim için

En sevdiğim anılar. Onlar kendim için çaldığım anlardı - kendime *sahip olmama* izin verdiğim son gerçek şey. Ona olan ilgim, benimkinin karşısındaki karnaval standında çalışmasını izlerken birdenbire ortaya çıkmamıştı. Yıllardır onun farkındaydım: on iki yaşımdan beri ve kızların bir zamanlar düşündüğüm kadar sinir bozucu olmadığını ilk fark ettiğimden beri. Ama o zaman bile, onun sınırların dışında olduğunu anlamıştım. Lauren iyi bir kızdı. Nonna Bianchi onun üniversiteye gitmesini bekliyordu,

bir derece ve süslü bir iş olsun. Bir mafya babasının oğluyla birlikte olmak için fazla saygındı.

Elimden geldiğince mesafemi korumuştum ama panayırdaki o gün benim felaketim. Kendimi bu kadar uzun süre inkâr ettikten sonra mantığıma karşı gelip nihayet onu öpmeme, ona dokunmama izin vermek hayal edebileceğimden çok daha iyi olmuştu.

Belki de bu yüzden bu kadar takıntılıydım. Lauren'la birlikte olmak, içimde ölüden başka bir şey hissetmeme izin verdiğim son zamandı ve bir parçam canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordu.

İleride bir ışık sarıya döndü. Motosikletimin üzerinden alçaldım ve motoru tekrar çalıştırarak son bir hız patlaması yaptım. Telefonum motorumun sağ iç gidonuna monte edilmişti, takip cihazı beni Lauren'a yönlendirdi. Onu takip ederek yan sokaktan sola döndüm.

Ekranda yayılan ve onun yerini gösteren yeşil noktaya yaklaşırken yavaşladım. Çantasına koyduğum cihaz küçük olabilirdi ama sivil kullanım için yaygın olarak bulunmayan güçlü, askeri sınıf bir takip cihazıydı. Yükseklik verileri de dahil olmak üzere tam isabetle çalışıyordu. Lauren tam karşımdaki binanın ikinci katında bir yerdeydi.

Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için geçmeye devam ettim ve blok ötede. Tekrar yaklaşırken sokağın uzak tarafındaki kaldırıma yapıştım, bakışlarım binanın cephesine yapıştı. Dört katlıydı ve bloktaki diğer her şey gibi tuğladan inşa edilmişti.

Yıllar boyunca nasıl dikkat çekmemem gerektiğini bilecek kadar gözetleme işi yapmıştım, bu yüzden adımlarımı yavaşlattım ve oraya sakladığım sigaraları ve çakmağı bulana kadar ceketimin cebini karıştırdım. Sigara içmezdim, aslında içmezdim ama her zaman yanımda bir paket bulundururdum çünkü bir iki dakika durup etrafımı incelemek için harika bir bahaneydi.

Sigarayı yaktım ve sahte bir nefes çektim, binaya bakarken dumanı ağzımda tuttum. Önünde herhangi bir tabela yoktu ve Lauren'ın bir arkadaşının evinde olduğunu düşünmeye başlamıştım ki hızlı bir Google aramasına

arama beni doğru yola getirdi. Apartman değildi; bir çeşit kulüptü. *Velvet. Fantezinin gerçeğe dönüştüğü yer*, sloganını okuyun.

Kulübün web sitesi sinir bozucu derecede yararsızdı. Bir web sitesi bile yoktu. navigasyon menüsü, sadece bir adres *ve Sorularınız için arayın* kelimelerinin altında listelenen bir telefon numarası.

Google'a geri döndüm, bu da beni yeraltı seks kulüpleriyle ilgili on sekiz yaş üstü bir Reddit forumuna götürdü. Velvet ismini bulana kadar yorum bölümünü taradım ve sonra kelimeleri okudum: "*Harika bir atmosfer. Olağanüstü güvenlik. Kendimizi çok iyi karşılandığımızı ve güvende hissettik. Değişen sanatçı kadrosuna sahip özel izleme odalarını kesinlikle tavsiye ederim. Geçtiğimiz Cuma günü, bir adamın sahnede gördüğüm en büyük göğüslere sahip bir kadın tarafından pimlenmesini izleyerek güzel bir gece geçirdik. Her iki taraf da harika zıplıyordu. 10/10.*"

Şaşkın bir nefes aldım ve hemen dumandan boğulmaya başladım.

Tanrım, bunu okumaya hazır değildim.

Binaya yeni gözlerle bakarken sigara dudaklarımdan düştü. Bir kink kulübü. Lauren şu anda bir kink kulübündeydi. Reddit'in bana her türlü cinsel ihtiyacını karşılayabileceğini söylediği yerde.

Başka biriyle. Oh,

lanet olsun,

hayır.

Kulübün web sitesini açtım ve listelenen telefon numarasına tıkladım hiç tereddüt etmeden. SIM kartım kullan attı, bu yüzden numaranın kaydedilmesi veya izlenmesi konusunda endişelenmedim; zaten önümüzdeki hafta bu zamanlarda yeni bir kartım olacaktı.

"Ben Velvet," dedi üçüncü zilden sonra bir kadın, sesi alçak ve dumanlıydı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesimi gizlemek için aksanımdaki pürüzleri düzelttim. "Önümüzdeki hafta şehirde olacağım ve kulübünüzü ziyaret etmek istiyorum." "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız," dedi kadın. "Yalnızca üyelerimize açık olduğumuzu bilmelisiniz ve giriş yapmadan önce bir hesap oluşturmanız gerekecek.

Giriş."

Telefonu yüzüne kapattım. Üyelik, kişisel bilgilerimi vermek ve bir tür geçmiş kontrolünden geçmek anlamına geliyordu, bu da başka bir arama yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu sefer bir adam telefonu açtı. "Hey, Junior. Senin için ne yapabilirim?"

Mack'ti, babamın teknik elemanı. Kuzenimin erkek arkadaşı Josh'u iş başında izleyene kadar onun birinci sınıf bir hacker olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim.

"Bana verdiğin sahte kimliğin bacakları var mı, yoksa sadece plastik mi?" diye sordum.

"Ayakları var," diye beni temin etti.

"Ne kadar süreliler? Bunu bir geçmiş kontrolünden geçirmem gerekebilir."

"Yeterince uzun. Bir adres, bir sosyal güvenlik numarası ve
Kayıtlar ona bağlı," dedi, ses tonunda bir gurur notası vardı.

"Kontrol edileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi.

Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Haklı olduğunu umsa iyi ederdi.

Yarım saat sonra Kadife'nin ana salonuna, ev sahibesi tarafından sağlanan nezaket maskesini takarak girdim. Düz, siyah, plastikten yapılmıştı ve alnımdan ağzımın üstüne kadar beni örtüyordu. Bunun içinde kendimi aptal gibi hissediyordum ama bunun alternatifi bir kink kulübünde - pardon, *oyun kulübünde*, bana söylendiği gibi - herkesin görebileceği koca kıçlı yüzümle dolaşmaktı ve bu olmayacaktı.

Yeni bastırdığım üyelik kartım cebimde bir delik açıyordu,
Girmek istediğim herhangi bir özel odada kullanılmaya hazırdı. Burası için tek bir şey söyleyebilirim: İyi işletiliyordu. Cesur ve yaşlı bir kadın sahte kimliğimi alıp geçmişimi kontrol ederken, çok daha hoş ev sahibi sta beni iyi döşenmiş bir odaya götürdü ve

şaşırtıcı derecede kapsamlı bir kurallar listesi. İnsanların sınırlarına saygı duymak ve açık rıza gösterilmediği sürece ellerinizi kendinize saklamak gibi sağduyulu kuralların yanı sıra, birini boğarken dudakları morarmaya başlarsa durmak gibi daha *ilginç* kurallar da vardı.

Benim için endişelenmelerine gerek olmadığına dair bir şaka yapmıştım. Yaşamak için insanları boğazlıyordum; bunun kendime ayırdığım zamana tecavüz etmesini istemedim. Alec bunu çok komik bulurdu, ama sta bana göz kırptı ve ben de hemen geri dönüp bunu nasıl kastettiğime dair saçma sapan bir şeyler söylemek zorunda kaldım

Nancially. Sonrasında çenemi kapalı tuttum. Bu yüzden gangsterler ve normal insanlar iyi anlaşamıyordu.

Birinci kattaki salonda yürürken, dışarıda okuduğum anonim Reddit gönderisine katılmak zorunda kaldım. Burası sadece kurallarını değil, güvenliğini de ciddiye alıyordu. Girişi koruyan iri yarı adamlar vardı. Köşelerde birkaç kamera gördüm, mat siyah kaplamaları duvar kağıdıyla karıştığı için zar zor görülebiliyordu. Tüm oyun odası kapılarında tarayıcılar vardı ve içeri girmek için üye kartınızı okutmanız gerekiyordu. Bahse girerim her kart darbesi kaydediliyordu, bu yüzden bir şeyler ters giderse, onları izleyen her kimse, olay meydana geldiğinde içeride olan her bir kişiyi bilebilirdi.

Etkileyiciydi. Dekor da öyleydi: karanlık, karamsar, dokunsal. Birçok kulüpte gördüğüm gibi parlak tepe ışıkları yerine burası

Sedir ve masa lambaları içeridekileri yumuşak, bağışlayıcı bir ışıkla aydınlatıyordu. Mobilyalar tüvit, kadife ve deri ile kaplanmıştı. Uzak duvar boyunca uzanan antika maun bar yeni bir kat cilayla parlıyordu. Narenciye ve eski kitaplar gibi kokuyordu ama bunların altında seks ve lateksin inkâr edilemez ipuçları vardı.

Etrafımdaki insanları taradım. Bu salon kulübün ana merkezi gibi görünüyordu; üyelerin diğer odalara girmek, arkadaşlarıyla buluşmak ya da seanslar arasında soluklanmak için beklerken toplandıkları bir yerdi. Sahneler? Jargonu bilmiyordum. Tek bildiğim kalabalık olduğuydu ve

Yumuşak ışık yüzleri seçmeyi zorlaştırıyordu, ki bunun kasıtlı yapıldığından eminim.

Katılan tek isimsiz kişi ben değildim. Birkaç kişi daha

Standart bir kar maskesinden korku filmlerinden esinlenilmiş bir yüz kaplamasına kadar her şey özel maskelere benziyordu. Bu manzara beni ürküttü ama Jason özentisinin etrafında birkaç kadından fazlası toplanmıştı, yani belki de bir tür fetişti?

Odada ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bu insanlar benden çok daha rahat görünüyorlardı, sanki burada yeterince sık bulunmuşlar, diğer katılımcıların çoğunu tanıyorlar, hem yazılı hem de söylenmemiş kuralları anlıyorlardı. Ben taze kan olduğum için elbette dikkat çekmiştim.

Bir kadın duvardan ayrılıp bana doğru yaklaştı. Benden birkaç santim kısaydı, kıvrımlıydı, çekiciydi, sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Gözleri tam önümde durduğunda aşağıya çevrilmişti. Etrafımıza bakındım, ama en yakınımdaki insanlar sadece hafif bir ilgiyle izliyordu, gözlerinde bana serseri ya da başka bir şey olduğumu söyleyecek kesici bir eğlence yoktu. Sarışın bana doğru *eğilip* ellerini kaldırarak *selam* verdiğinde, avuçlarının üzerinde bir tür deri aksesuar -yaka mı?- dururken şaşkınlığım daha da derinleşti.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Kendini açıklamasını bekledim ama orada öylece durdu, sessizdi.

"Uh ..." Kaba görünmek istemediğim için uzandım ve başının üstünü okşadım. "Hayır, teşekkür ederim."

Daha derin eğildi ve uzaklaştı, ben de en azından bir tür gaf yapmaktan kaçındığımı varsaydım. Terlemek üzereyken yanından geçip gittim. Tanrım, bu çok rahatsız ediciydi. İçeri dalmadan önce bir saniye duraksasaydım, muhtemelen kendimi bundan vazgeçirebilirdim ama Lauren'ın başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi, ona ulaşmak dışında tek bir şey düşünmeden içeri dalmama neden oldu. Bunca yıldır buraya geliyor muydu? Bu pisliklerden kaçı onun nasıl hissettiğini biliyordu? Tadı nasıldı? Kaç kişinin dilini kesmek zorunda kalacaktım-

Hayır, hayır. Kes şunu, dedim kendime. *Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorsun ve bu tür cinayet düşünceleri sana yardımcı olmuyor.*

Telefonuma baktığımda Lauren'in hâlâ ikinci katında olduğunu gördüm. Merdivenlere doğru yöneldim. Beni loş bir koridora çıkardılar. Sesler burada daha açıktı ve geçtiğim her kapalı kapı yeni bir şey barındırıyor gibiydi. Kahkahalar, inlemeler, esh ile birleşen derinin keskin şakırtısı.

Kapıların üzerinde afişler vardı, ancak etiketler Velvet'in web sitesi kadar sinir bozucu bir şekilde belirsizdi, en azından benim gibi bilgi sahibi olmayan biri için. *Öğren*, *Avla*, *Sıcak*, *Güvenli.* Telefonum bana Lauren'ın *Watch*'ta olduğunu söyledi (çünkü elbette öyleydi) ve derin bir nefes alarak üyelik kartımı okuttum ve neyle karşılaşacağımı bilmeden kapıyı dikkatlice iterek açtım.

Odayı şaşırtıcı derecede dolu buldum, çoğu insan zaten oturuyordu, geri kalanı İçkilerini yudumlarken ve kendi aralarında sessizce konuşurken arka tarafta aylak aylak dolaşıyorlardı. Işıklandırma koridordakinden daha da loştu, sadece tek bir tepe lambası uzakta, sahneden çok kürsüye benzeyen bir platformun durduğu tarafta parlıyordu. Önünde ve ortasında koyu ipek çarşaflarla kaplı bir yatak duruyordu.

Yumuşak, *tanıdık* bir kahkaha sesi bakışlarımı çekti. Lauren ön sırada oturuyordu. Hâlâ o baştan çıkarıcı ipek elbiseyi giyiyordu ve yanındaki kişiyle öyle bir canlılıkla konuşuyordu ki, eliyle bir işaret yaptığında bu hareket fısıltı kadar ince askılardan birinin omzundan aşağı kaymasına neden oldu. O rahatça askıyı yerine takarken ben olduğum yerde kalmaya devam ettim.

Bakışlarım onun yanındaki kişiye takıldı. Bir adamdı. Gözlerinde benim hoşuma gitmeyecek kadar büyük bir açlıkla ona bakan bir adam. Hayır. Olmaz. Böyle bir şey olmayacak. Bunca yıl bir serserinin gözümün önünde ona yaklaşmasına izin vermek için beklememiştim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp birkaç sıra sandalyenin etrafından dolaşarak Lauren'a yaklaştım, bakışlarım onun yanındaki adama odaklanmıştı. Bir an içinde

İkincisi, bu oyunu nasıl oynayacağıma karar vermem gerekiyordu: Zorla mı yoksa baskı ile mi? Bazıları için zorlama bariz bir seçim olabilirdi, hakimiyetlerini göstermenin, rekabete kiminle uğraştıklarını göstermenin bir yolu. Bunu sırası gelmeden bir kenara bıraktım. Ne kadar cazip olsa da, burası dar bir alandı ve adamı ya da doğrudan yüzleşmeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Amacım Lauren'a yaklaşmak ve ona yakın *kalmaktı*, içeri girdikten hemen sonra bu kulüpten kovulmak değil.

Ayrıca, zorlama çok daha eğlenceliydi. Ve evet, bunun beni ne kadar berbat gösterdiğinin farkındaydım, ama dil çıkarma cazibesini bu kadar çabuk aşmamın gerçek bir büyüme gösterdiğini hissettim.

Hedefimin önünde durdum ve ona rahat bir gülümseme verdim. "Merhaba." Sesim normalden daha arkadaşçaydı, beni tanıyanlar için tanınmaz bir haldeydi. "Çok özür dilerim ama benim yerimdesiniz."

Bana baktı, açık kahverengi saçları ustaca karıştırılmıştı, siyah saçları Çerçeveli gözlükleri burnunun üzerine tünemiş, tepedeki ışığı yansıtıyordu. Genelde yargılayan biri değildim ama kendini beğenmiş bir herife benziyordu. Sanki bir amfiye aitmiş de öğrencilerine uygunsuz tekliflerde bulunuyormuş gibiydi. "Pardon?"

"Sorun değil," dedim, özrünü kasıtlı olarak yanlış yorumlayarak.

Ayağa kalkmasını sağlayacak şekilde omzuna vurdum ve ayağa kalkmaya başlarken bile kaşlarını çattı, sanki ne olduğunu anlamamıştı ama yaygara koparamayacak kadar kibardı. Tam da umduğum gibi. Doğru miktarda baskı uygulandığında insanlar istemedikleri her türlü şeyi yapmaya ikna edilebilirlerdi. Şanslıydım ki profesör, uğraşmaya alışkın olduğum çoğu pislikten daha savunmasız görünüyordu.

"Taşındığınız için minnettarım," dedim.

Kaşları daha da çatıldı. "Rica ederim?"

"Teşekkürler." Az önce boşalttığı koltuğa oturmadan önce son bir kez omzunu okşadım.

Lauren orada oturmuş şaşkın şaşkın bakıyordu, onu anlamam için bana bir an tanıdı. Paylaştığı banyo fotoğrafındaki kadar güzeldi, makyajı bu sabahkinden daha dramatikti, saçları gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı. Sürdüğü parlatıcı, eğilip alt dudağını ısırmak istememe neden oldu, ama kilisenin arkasındaki şiddetli patlamasından sonra, muhtemelen öpüşmemizle bitmeyecekti, bu yüzden kendimi kontrol altında tuttum.

Yavaşça, dikkati geri çekilen adamdan benim maskeli yüzüme kaydı. Ve Sonra gözleri benimkilere takıldı ve daralarak ellerime ve parmak eklemlerimdeki "La Famiglia" dövmesine kaydı.

"Şeytan çıkarma ayinimin işe yaramadığını görüyorum," dedi.

Sırıttım. "Bir dahaki sefere kutsal suyu denemelisin."

Bana doğru döndü ve eğildi, sesi alçaktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ben de ona yaklaşmak için bir bahane bulduğum için sevinçle eğildim. "Vergilerimi dolduruyorum,

Sen?"

"Uzaklaştırma emri çıkartıyorum," diye karşılık verdi.

"Kime karşı? İnek profesöre mi?" Onu arıyormuş gibi yaparak yerimden yarı kalktım. "Evrak işlerine gerek yok. Ben senin için halledebilirim."

Beni tekrar aşağı çekti. "Ben ciddiyim, Junior. Neden buradasın?"

"Seninle konuşmaya geldim."

"Burada olamazsın," dedi, korkmuş gibi etrafına bakınarak benimle görülmek için.

Bitirmemeye çalıştım. "Neden olmasın?"

Bakışları benimkilere döndü, günün erken saatlerinde gözüme çarpan re geri geldi. "Çünkü burası *benim* yerim."

"Ve benim gibi insanları içeri almıyorsunuz?" Bir santim daha yaklaştım. kendime yardım edeyim. "Ayrımcılık yasadışıdır, Lo."

"Öyle demek istemedim," dedi. "Buranın sadece benim için olduğunu ve geçmişimden birinin buraya gelip kötü anıları canlandırarak gecemi mahvetmesini istemediğimi kastettim."

Lanet olsun. Alec haklıydı. Beni tek başıma görmesi gecesini mahvetmeye yettiyse ondan özür dilemeliydim.

"Özür dilerim," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı ve arkasına yaslandı.

"Sana daha önce söylediklerim için," dedim, "ama en çok da yıllar önce aramızda olanlar için. Zaten babamın pisliğine bulaşmıştım ve insanların seni benim için önemli biri olarak görmesindense takıntılı bir kadın olarak görmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

Kaşları kırıştı, iri gözleri yumuşak ışıkta parlıyordu. "Bekle, tehlikede olduğumu mu söylüyorsun?"

Bakışlarını tuttum ve başımı salladım.

Parlak dudakları aralandı, ama tepkisi tepedeki hoparlörlerden gelen alçak bir zil sesiyle kesildi. Onun yerine, "Gösteri başlamak üzere. Gitmeniz gerekiyor."

"Benimle geliyor musun?" "Benimle geliyor musun?" diye sordum, parmaklarımı dizlerinin arkasına geçirip onu kendime çekmek için uzandım. Kahretsin, teni yumuşacıktı. Burnu neredeyse benimkine değiyordu, göz bebekleri loş ışıkta büyümüştü. "Aklını mı kaçırdın sen? Hayır, ben-"

Yan kapı açıldı ve bir adamla bir kadın el ele tutuşarak kapıdan içeri girdi. Adam uzun boylu, iri yapılı, soluk tenli ve koyu sarı saçlıydı. Eşi ise bir karıştan daha kısaydı, Latindi, şehvetli kıvrımları kırmızı elbisesi tarafından zar zor kontrol ediliyordu. Oda tıklım tıklım dolu olmasına rağmen bizden habersiz görünüyorlardı, yavaşça ilerlerken bakışları birbirini içine çekiyordu.

"Junior," diye fısıldadı Lauren, bakışlarımı tekrar ona çevirerek, "yapmalısın git."

Başımı salladım, gözlerimiz kilitlendi, başparmaklarım dizlerinin dışını okşadı. "Sen kalıyorsan, ben de kalıyorum." Artık onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yoktu.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama arkamdaki kişi onu susturdu.

Sırıttım ve dudaklarıma bir yumruk attım, koltuğumda öne doğru döndüm, bir elim hala onu tutuyordu çünkü dokunabilecek kadar yakındı ve mucizelerin mucizesi, ona dokunmama gerçekten izin veriyordu.

Zaferim sadece bir saniye sürmüştü ki beni itti ve aramıza biraz mesafe koymaya çalışırcasına bacak bacak üstüne attı. Lauren'ın değerini bildiğini ve bunun için beni zorlayacağını bilmek hoşuma gittiğinden, yüzümü eğlenerek düzelttim. Mecazi anlamda konuşursak, kovalamacanın heyecanını her zaman kolay öldürmeye tercih etmişimdir.

Çoğunlukla.

Hareket bakışlarımı tekrar sahneye çekti. Ne bekliyordum bilmiyorum. Kafamda kırbaçlar ve zincirler canlanmıştı, benim gibi çoğu turistin oyun kulüpleriyle ilişkilendirdiği basmakalıp şeyler. Büyük bir gösteri yapacaklarını, aşırıya kaçacaklarını ve yaltaklanacaklarını düşünmüştüm. Bir yanım, bir sunucunun çifti yan kapıdan takip etmesini ve büyük bir duyuru yapmasını bekliyordu.

Bunların hiçbiri olmadı. Bunun yerine adam kadını bir sandalyeye götürdü. yatağın yanında. Kadın oturdu ve adam kadının önünde diz çöktü. "Bana ayaklarını ver," dedi, sesi alçak ve samimiydi, sanki onu izleyen otuz kişi yokmuş gibi.

Kadın muzipçe gülümsedi ve yüksek topuğunu doğrudan adamın göğsüne, onu birkaç santim geriye sallayacak kadar sert bir şekilde yerleştirdi. Adam kıkırdadı, kısık sesi odanın içinde yankılandı ve yavaşça ayak bileğindeki kayışı çözmeye başlamadan önce kadının kaval kemiğini öptü.

Arkamdaki kalabalıktan yumuşak, kadınsı iç çekişler yükseldi. Birisi, kelimeleri yakalayabileceğim kadar yakın komşusuna fısıldadı, "Bu seviyede bir bağlılık yoksa onu istemiyorum."

Birden kendimi aşağıda hissettiğimden daha da rahatsız hissettim. Bu, birbirlerini önemsedikleri belli olan iki insan arasındaki özel bir andı. Burada oturup bir sürüngen gibi izlememeliydim.

Ve yine de . . .

Gözlerimi onlardan alamıyordum.

9

L

J V . S röntgenci odasında. Hemen yanımda. Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi benden on yıl gecikmiş bir özür diledikten sonra.

Beynim olanları algılayamıyordu. Beni nasıl bulmuştu? Kiliseden sonra bütün gün beni mi takip etmişti? Yoksa onu bir şekilde kutsal olmayan düşüncelerimle mi çağırmıştım? Bu sabahki ele geçirme olayından sonra, doğaüstü olayları göz ardı edemezdim.

Ona yan gözle bakmak için başımı çevirdim. Siyah botlar. Siyah pantolon. Siyah düğmeli bluz. Siyah yarım maskesi ve dövmeleriyle birlikte, tam olarak olduğu gibi görünüyordu: azgın ruhumu almaya gelen bariz bir seks iblisi.

Boynumu daha da uzatarak iki sıra gerideki Taylor'ın bakışlarını yakaladım.

Bu o mu? diye bağırarak bana Junior'ın sırtını işaret etti. Onun içeri girdiğini (daha önce verdiğim eşkâle uyuyordu) ve sonra benimle konuştuğunu görmüş ve şanslı bir tahminde bulunmuş olmalıydı.

Başımı salladım ve o hain erkek arkadaşına doğru bayılıp kendini yelpazelemeye başladı. En az kız arkadaşı kadar ciddiyetsiz, neredeyse bir metre boyundaki kızıl saçlı Jackson beni görünce yüzünde kocaman bir sırıtışla el salladı.

Yardım yok.

Diğer tarafa döndüm ve kalabalığın içinde Ryan'ı bulmaya çalıştım ama göremedim. Panik karnımda dönüyordu. Junior gitmeliydi. Şimdi. Daha önce

işler *gerçekten* başladı. Belki onu dışarı çıkmaya zorlamanın bir yolunu bulabilirdim, polis çağırmakla falan tehdit edebilirdim. Onu burada, güvenli alanımda istemiyordum. Burası benim, arkadaşlarımın ve benim gibi düşünen insanların yeriydi ve Junior onların arasında değildi. O benim eski hayatımdan kalma, geri kafalı, kadın düşmanı çevrelerde dolaşan bir hayaletti. Olacakları onaylamak bir yana, anlayacağından bile şüpheliydim.

Kahretsin, ya bunu mahvettiyse? İğrenç bir şaka yaptı ya da bir şey söyledi. O sahnenin ortasında ensive? Ya da daha kötüsü, buradaki herkesi utandırdı mı?

Yüzüm beklenen utançla yanmaya başladı. Ondan kurtulmalıydım.

Bacaklarımı açarak fısıldayacak kadar eğildim, "Git yoksa bomba ihbarı yapıp suçu senin üzerine atarım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu aşırı bir tepki gibi geliyor."

"Beni test etmeyin. Hızlı aramada İç Güvenlik var."

Piç kurusu elini kaldırdı ve saçlarımı omzumun üzerinden tarayarak kulağımı ortaya çıkardı, böylece fısıldayabildi, "Ara onları. Sana meydan okuyorum."

Ve sonra boynumu öptü.

Tüm vücudum sıkıştı ama hissetmem gereken öfke, korku ya da tiksintiyle değil.

Oh, bu kötüydü. Geçmişteki partnerlerimle sapkınlıkları keşfetmek için harcadığım onca yıl beni kıçımdan ısırmak için geri geliyordu. Çünkü korku oyunu, sert seks ve tehlike sadece taklitti ve ben güvenli kelimelerle korunmuştum. Junior gerçekti, benim için gerçek bir tehdit oluşturabilirdi ve olması gerektiği gibi korkmak yerine tahrik olmuştum.

Bu sefer, suçlayabileceğim şehvetli bir rahibe bile yoktu. Hepsi benim suçumdu.

Gecikmeli olarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*.

Morgan sahnede Stephanie'nin ikinci topuğunu çözmeyi bitirdi ve yavaşça yere bıraktı. Sonra bacağını kaldırdı ve ayak parmaklarına bir öpücük kondurdu. Stephanie

alçak sesle onayladı ve cennet gibi hissettirdiğini bildiğim bir şekilde ayak topunu yoğurmaya başladı.

Hoparlörlerden yumuşak bir müzik geliyordu, alçak sesli, melodik, şehvetli ama açık bir şekilde. Şarkı daha çok bir öneri, gelecek bir zevkin vaadiydi. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım.

"Lütfen," diye fısıldadım ve Junior'a döndüm.

Bakışlarını benimkilere çevirdi - sahnedeki çifte odaklanmıştı. "Merak etme. Seni utandırmayacağım."

Gözlerimi kırptım. Düşüncelerimin nereye gittiğini nereden biliyordu?

Yanlara doğru kayarak omzunu benimkine çarptı. "Çünkü seni tanıyorum, Lo."

Ona ters ters baktım. Bu adamdaki gerçek sinir. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana on yıl geçmişti ve bu süre içinde çok şey değişmişti. Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyordu ve bildiğini ima etmesine içerlemiştim.

Yeşil gözlerinin girdabına kapılmamaya çalışarak ona son bir uyarı bakışı attım ve sonra koltuğumda öne doğru döndüm. Tanrı yardımcısı olsun, eğer sözünü tutmazsa ya da önümüzde yaşanacaklardan dolayı soğukkanlılığını koruyamazsa, o kadar da affedici olmazdım.

Buranın *benim* yerim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Velvet ortak mülkiyetli bir kulüptü ve en büyük hissesi arkadaşım Sylvia'ya aitti. Ryan, Taylor, ben ve diğer bazı tanıdıklar ve sanatçılar daha küçük hisselere sahiptiler ve zor zamanlarda kulübe çok ihtiyaç duyulan desteği vermek ve onu bir yulaf olarak tutmak için satın almışlardı. Hepimiz Velvet'e inanıyorduk. Sadece maddi olarak değil, tüm kalbimizle yatırım yaptık ve bu güvenli alanın açık kalması ve gelişmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdık.

Sahnede Morgan'ın parmakları karısının bacağında ilerlemeye devam etti, ayağından bileğine doğru hareket

ediyordu. "Bu harika hissettiriyor,"

dedi ona.

Normalde, sahnenin bu kısmında, uyarılmanın başlangıç aşamalarını hissediyor olurdum, ancak yumuşak bir arzunun hoş bir telaşı yerine, vücudum savaştaydı

kendisiyle. Hissettiğim şey saldırganlığa daha yakındı. Elektrik, yüklü. Rahatsız edici. Kadife'den beklediğimden çok uzaktı. Ve tüm bunların sebebi yanımdaki adamdı. Geçtiğimiz on yıl boyunca onu pek düşünmemiş olabilirdim ama şimdi anıların barajı aşmasına engel olamıyordum. Beni inşaatın altında kızdırması. Okulda merdiven boşluğunda ona mastürbasyon yapmam. Yatak odama gizlice girdiği ve bekaretimi ona kaybettiğim gece. Üç gün sonra beni tanıdığını inkar etmişti.

Mantıklı bir şekilde bakmaya çalıştım. Çekirdek anılar özellikle kişinin ilk cinsel karşılaşmaları söz konusu olduğunda ortaya çıkıyordu. Hepimizin kendi örnekleri vardı. Taylor ucuz kolonya ile karıştırılmış sigara kokusunu tahrik olmadan alamazdı. Aynı şekilde Ryan da ilk kez yakışıklı bir garsonun ünlü bir zincir restoranda kendilerine vasat bir pizza servis etmesinin ardından herkesin önünde ereksiyon olmuştu ve artık bir restorana girdiklerinde hemen oturmak zorunda kalıyorlardı.

Junior'a verdiğim tepki doğal bir tepkiydi, ama bu şu anlama gelmek zorunda değildi Bundan daha fazlası. Mücadele etmek durumu daha da kötüleştirirdi. Bunun yerine, bana fiziksel olarak böyle hissettirdiğini kabul etmeyi seçtim, böylece bunu geride bırakabilir ve daha önemli olan konuya odaklanabilirdim: bana duygusal olarak nasıl hissettirdiğine.

Ki kafası karışıktı. Hem de çok.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ileri geri konuşmalarımız biraz eğlenceliydi. Kilisede çuvalladığını fark ettikten sonra *hemen* özür dilemişti. Bu yüzden mi beni takip etmişti? Sadece özür dilemek için mi? Eğer durum buysa, bugünkü takip birdenbire çok daha az endişe verici ve çok daha fazla, bilmiyorum, kararlı göründü, belki? Erkeklerin hatalarını bu şekilde kabul etmelerine alışık değildim, çünkü onlara bu şansı verme alışkanlığım yoktu ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Junior'ın son yorumunu da kaçırmamıştım: *İnsanların senin benim için önemli biri olmaktansa, takıntılı bir kadın olduğunu düşünmelerinin daha iyi olacağını düşündüm.*

O zamanlar onun için önemli miydim? Bu şaşırtıcıydı. Fuardan önce yüzüme bile bakmamıştı ve fuardan sonra beni o kadar çabuk terk etmişti ki, takılmalarımızın onun için hiçbir şey ifade etmediğini anlamıştım.

Hayır. Bunu söylerken yalan söylüyor olmalıydı, pantolonumun içine girmeye çalışıyordu. O zamanlar çok kolaydı ve şimdi de aynı şekilde kolay olacağını düşünüyordu. Ama öyle olmayacaktı. Bu kadar çok güven sorunu yaşamamın büyük bir nedeni oydu ve bunu unutmam için beni etkilemesine izin verecek değildim.

Ona yan gözle baktım ama sahnedeki çifte dikkatini verememiş gibiydi. Bakışlarını onlara dikmişti, omurgası dik, vücudu neredeyse tamamen hareketsizdi, ruh halini gösteren tek şey göğsünün sabit bir şekilde inip kalkmasıydı. Hazır olmadan Velvet'in derinliklerine atlayan başka insanlar da görmüştüm ve Junior'a hiç benzemiyorlardı. Seğiriyorlardı, belli ki gergindiler, önlerinde olup bitenleri izleyemiyorlardı, sahneden başka her yere bakıyorlardı. Junior transa geçmiş bir adamdı. Sanki Morgan ve Stephanie'nin seyirciler üzerinde yaptığı büyüye kapılmış gibiydi.

Hah. Belki de onun beni utandırması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Hâlâ içimdeki kargaşayla savaşarak sahneye yöneldim. Junior ortaya çıkmadan önce onunla güzel bir an geçiriyordum... adı neydi? Doğru ya, Kevin. Yoksa Carl mıydı? Kahretsin. Yüzleri asla unutmazdım ama isimler benim düşmanımdı. Her iki durumda da, aralarında bir kimya vardı. Kevin -ya da belki Carl- yumuşak konuşuyordu, becerikliydi ve açıkça ilgiliydi: Biraz eğlenceyi paylaşmak için mükemmel bir insandı çünkü riskler çok düşüktü. Belki şov bittiğinde onu tekrar kandırabilirdim. Junior'ı gönderir ve iyi bir gece geçirmeye devam ederdim.

Yumuşak bir inilti odada yankılandı ve tüm dikkatimi sahneye verirken Junior'la ilgili düşüncelerimin kaybolmasına izin verdim. Morgan, Stephanie'nin bacağını iç kalçalarına kadar öpmüştü. Giydiği kırmızı elbise kalçalarına dolanmıştı ve öne doğru eğilmişti, arkasındaki sandalyenin koltuğunu kavrarken kolları gerilmişti. Ben izlerken Morgan daha da yaklaştı, bacaklarını yeterince açarak

İç çamaşırına bir çengel takıp nazikçe kenara çekerek onu bize gösterdiğinde izleyiciler bunu görebiliyordu.

Amcığı ağda ile çıplak bırakılmıştı, dudaklarının kıvrımları şimdiden parlıyordu. uyarıldığının kanıtıydı. Kendi arzumun çılgın enerjisi bu manzara karşısında daha sakin, daha hoş bir sıcaklığa dönüştü. Morgan ve Steph izlemek için en sevdiğim çiftti. İkisi de cehennem kadar ateşli olmakla kalmıyor, birbirlerine duydukları sevgi de hissediliyordu. Peki ya şehvetleri? Aman Tanrım. Odayı a y a ğ a kaldırdı.

Ayrıca bir tiyatro geçmişinden geliyorlardı, bu yüzden harika bir sahne duruşları vardı ve seyircinin her dokunuşu, vuruşu ve yalamayı en iyi şekilde görebilmesi için nasıl poz vereceklerini anlıyorlardı. Kalabalıktan istekli bir partner bulmayı umuyordum - Kadife'de seyircilerin katılımı hoş karşılanırdı - ama bu daha da iyi olabilirdi, başka birinin parmaklarında, dilinde veya sikinde serbest kalmadan önce rahatsızlık noktasına kadar tahrik olmak. Kevin/Carl artık bir seçenek değilse, daha önce alt katta Zoe Saldana'ya çarpıcı bir benzerlik gösteren muhteşem bir kadın olan Moriah'yı görmüştüm. Daha önce burada birkaç kez takılmıştık ve yakın zamanda kız arkadaşından ayrılmıştı. Ayrılıktan iki hafta sonra harekete geçmek için çok mu erkendi?

Ön tarafta, Morgan alçak sesle erkeksi bir onay sesi çıkardı.
odanın içinde. Titredim. Sesi sahne için eğitilmişti, derin, yankılanan, doğru koşullar altında muhtemelen sizi orgazma ulaştırabilecek seslerden biriydi, dokunmaya gerek yoktu.

Başını kaldırıp karısına baktı. "Sırılsıklam olmuşsun, Steph."

Onu kendine yaklaştırdı, gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hal aldı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Hafif bir iniltiyle eğildi. Eğer yalnız olsalardı, muhtemelen
doğrudan işe koyulabilirdi, ama hem seyirciler hem de partneriniz için küçük bir alay uzun bir yol kat etti ve Morgan bunu herkesten daha iyi anladı. Büyük bir el dizine gitti, onu daha geniş açarak bize onu ne kadar istediğini gösterdi.

"Burada mı?" diye sordu, onun kalçasını öperek.

Başını salladı ve soluk soluğa bir "hayır" dedi. Diğer

bacağına geçti. "Buraya mı?"

"Neredeyse," dedi ona.

Elini kaldırdı ve uyluğunun iç kısmındaki kıvrıma doğru okşadı; tüm vücudunu saran ürpertiyi görebilecek kadar yakındım. Morgan hareketi diğer tarafta da tekrarladı, acele etmeden

Biraz daha gerildi, böylece geçerken neredeyse kadının kıvrımlarına dokunacaktı. Alay.

Arkamda insanlar koltuklarında kaymaya başladı ve ben sırıttım. Sabırsızlıkları aşikârdı. "*Ona dokun artık!"* diye yalvardıklarını duyar gibiydim. Ama Morgan mahalle baskısına karşı bağışıklık kazanmıştı. Bunun yerine eğildi ve Stephanie'nin sıcak esh'ine doğru nefes alarak ayak parmaklarının kıvrılmasına ve kollarının sandalyeyi sıkıca kavramaktan gerilmesine neden oldu.

Tam kızın tadına bakabileceğini düşündüğüm anda geri çekilmeye başladı. Kalabalıktan biri inanmayan bir inilti çıkardı ve hepimiz güldük, gerginliğin kırılmış olmasından memnunduk. Neredeyse her sahnede, genellikle başlarda, hem oyuncuların hem de kalabalığın alışmasına yardımcı olan böyle bir an olurdu.

"Hadi seni bunlardan kurtaralım," dedi Morgan, Stephanie'nin iç çamaşırının kenarlarını kavrarken melodik sesine eğlence karışmıştı.

Onları kalçalarının üzerinden geçirmesine izin verecek kadar kaldırdı. Ve sonra adam Bacaklarından aşağıya doğru sürükledi, tenine öpücükler kondurmak için zaman ayırdı. İç çamaşırları ayaklarını geçtikten sonra, onları yüzüne doğru çekti ve derin bir nefes aldı.

"Senin kokunu seviyorum," dedi alçak sesle, gırtlaktan.

Junior yanımda kıpırdandı ve beni o anın dışına sürükledi. Bakışlarım ona kaydı, her ne kadar uslu duracağına söz vermiş olsa da en kötüsünü bekliyordum ama o sadece kendini yeniden ayarlıyordu.

Bakma, bakma, bakma, diye yalvardım kendime*,* ama gözlerim aşağıya kaydı*,* tam da o sırada gözlerinin altındaki bariz uyarılmışlığın ana hatlarını yakaladım.

Koyu renk
pantolon. Lanet
olsun.

Nabzımı sakinleştirmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Junior da İzlediğimiz şey beni de etkiledi ve bu bilgiyle ne yapacağımı bilemedim.

Buna ne dersin? Beynim yardımsever bir şekilde beni arkamdan becerdiğini, bir elinin saçıma gömüldüğünü, diğerinin kalçamı kavradığını, yüz ifadesinin acımasız, itişlerinin gaddar olduğunu gösteren bir görüntü yarattı. Neredeyse küfrediyordum, beynime ne yaptım da birdenbire bana karşı böyle davranmaya başladı diye merak ediyordum. Morgan sahnede karısının iç çamaşırlarını toplayıp cebine soktuğunda kalp atışlarımın kontrolünü kaybettim. Bu bana doğuştan seksi gelmişti. Sanki onları saklamak için oraya koymuştu ya da daha sonra, karısından bir kez daha içmek istediğinde geri çıkarıp sokacaktı. Bu bir sahiplenmeden, saplantıdan bahsediyordu ve benim için partnerine böylesine bilinçsizce aşık olan birinden daha seksi bir şey olamazdı.

Morgan geriye doğru eğildi, geniş omuzları Steph'in dizlerinin arasında yer açtı. Steph sırtını dikleştirerek ona yaklaştı ve Morgan kollarını Steph'in kalçalarının altından geçirip kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu.

Odanın uzak köşesinden alçak bir inilti yankılandı. Yer değiştiren kumaşın sesi kulaklarımı tırmaladı. Seyirci katılımı noktasına gelmiştik ve arkamı döndüğümde insanların öpüştüklerini ya da karanlıkta gizlice partnerlerine dokunduklarını göreceğimi biliyordum. Bazı geceler en ön sırada otururdum çünkü tüm dikkatimi gösteriye vermek isterdim. Bazı geceler ise sadece sahneyi değil, etrafımdaki herkesi izleyebilmek için en arka sırayı seçerdim. Hangisinin daha ateşli olduğu konusunda hâlâ kararsızdım. Bir röntgenci olarak seçim yapmak zordu.

Morgan tereddüt etmeden eğildi, ağzını karısının amına dayarken parmakları karısının kalçalarını çukurlaştırdı. Kadının çıkardığı inilti alçak ve düzensizdi, tüyleri diken diken eden bir sesti.

Tenimde gezindi. Morgan başını hafifçe eğdi ve her ne yaptıysa Steph'in ürpermesine neden oldu, dudakları açılarak mükemmel bir şaşkınlık *O*'su oluşturdu.

"Yine," dedi, sandalyeyi bırakıp kendi göğüslerini avuçlamak için.

Morgan hareketi tekrarladı. Başka bir inisiyatifle Steph göğsünü açtı ve göğüs uçlarını göğüs uçlarına çarptı. Bu manzara beni koltuğumda kıvranmaya itti. Tanrım, bu ikisi çok ateşliydi.

"Kendine dokun," diye nefes nefese kaldı Steph.

Morgan'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bir elini pantolonunun kemerine attı ve hızlıca düğme ve fermuarı açtı. Aleti serbest kaldı ve sonra büyük bir eli aletin etrafına dolandı, kendi kendine çalışırken kolu sallanıyordu.

Merakım beni ele geçirdi ve Junior'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ederek tekrar yan tarafa baktım. Mafya kadın düşmanlığı ve maçoluğuyla ünlüydü. Başka bir erkeği otuz bir çekerken izlemek muhtemelen yazılı olmayan kurallarına aykırıydı ve o anki favori homofobik hakaretleri neyse o şekilde etiketlenmenize neden olabilirdi. Ama Junior kaçmaya hazır gibi görünmüyordu. Koltuğunda hafifçe öne doğru eğilmiş, pür dikkat sahneyi izliyor, bakışları Morgan'ın kafasının karısının amına gömüldüğü yerden Steph'in kendisiyle oynadığı yere doğru kayıyor ve nereye bakmak istediğine karar verememiş gibi tekrar geri dönüyordu.

O da *bu işin içinde* miydi?

Kucağına baktığımda artık taş gibi sertleşmiş olduğunu gördüm. Pantolonunun paçasına soktuğu koca aletinin tüm hatlarını görebiliyordum. Bu rahat olamazdı. Sıcak ve sıkı olmalı, kanımı kesiyor olmalıydı ve ... oh hayır. Şimdi kendini yeniden ayarlamak için onu çıkardığını hayal etmenin zamanı değildi. Ama yine de lanet aklıma geldi, ne kadar pürüzsüz olduğunu, başının alt tarafını yaladığımda nasıl hoşuna gittiğini hatırlattı. O kadar büyük bir şeyi boğazımdan geçirmeye çalıştığımı hatırlayınca ağzımda tükürük birikti.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi kıpırdandı ve bana doğru dönmeye başladı.

Yakalanmadan önce bakışlarımı tekrar sahneye çevirdim. Gerçekten güzel, Lauren. Adamı bir daha asla düşünmeyeceğime yemin ettim ama saniyeler sonra sikini ağzıma aldığımı hayal ettim.

Taylor'ın *seksten* nefret et, seksten nefret et, seksten nefret et diye bağırdığı bir görüntü aklıma geldi.

Hayır. Yapamam. Bu çok fazla olurdu. Dünyamın yanıp kül olmasına seyirci kalan adamla birlikte olmak mı? Kesinlikle olmazdı. Bunun için kendime çok fazla saygım vardı. Bu sahne biter bitmez, Moriah'yı ve bulabildiğim en büyük straponu kapıp üst kattaki yatak odalarından birinde, aklı başında bir yetişkin gibi onu becerecektim.

Stephanie çaresiz bir inilti çıkardı, elleri göğüslerinden kocasının başına düştü. Tırnaklarını kocasının saçlarına geçirdi ve onu sıkıca kavradı, yüzünü okşarken kalçaları oynuyordu. Daha yumuşak inlemeler kalabalığın içinde yankılandı ve birkaç sıra geriden sıcak, ıslak sesler duydum. Şu anda harika bir kafa bulan tek kişi Steph değilse hiç şaşırmazdım.

Morgan daha hızlı hareket etmek yerine sikini bırakıp iki elini karısının kalçalarına koydu ve diliyle sikerken Steph'in ona doğru itilmesine yardım etti. Bu manzara karşısında sızlanmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım, özellikle de Steph'in gözleri kapanıp başı geriye düştüğünde.

"Bebeğim, yaklaştım," dedi, çılgınca bir hızla hareket ederek.

Morgan onun neye ihtiyacı olduğunu bildiği için olduğu yerde kaldı ve kadın ritmini kaybetmeye başladığında onu kendine doğru çekti. Bir kalp atışı sonra titreyerek ve inleyerek boşaldı, kocasının adını haykırırken yanaklarına bir allık çalındı. Büyüleyiciydi, seksiliğin ötesindeydi. Şu anda tek yapmam gereken birinin p a r m a k l a r ı n ı n klitorisime değmesiydi ve ben de boşalacaktım.

Junior yanımda sesli bir nefes verdi. Göz ucuyla sağ elinin dizini kavradığını gördüm. Bana doğru döndü ve bunun muhtemelen bir hata olduğunu bilerek gözlerimi onunkilere diktim.

"Lo," dedi, sesi nefis bir şekilde sertti. Gözbebekleri kocaman açılmıştı, içlerinde vahşi bir bakış vardı ve bu bakışlar onun beni
ve beni burada herkesin önünde becer.

Tanrı yardımcım olsun, bu halimle ona izin verebilirim.

Gitmesi için bu kadar çaresiz kalmamın gerçek nedeni buydu. Kendime bunun beni utandırmasından korktuğum için olduğunu söylemiştim ama gerçek şu ki, daha çok kendimi utandıracağımdan endişeleniyordum. Ryan ve Taylor kalabalığın içindeydi ve onlara Junior'ın beni ne kadar incittiğini anlatmıştım. Hemen ardından onunla birlikte olursam ne kadar acınası görünürdüm?

Sahnedeki hareketlilik bakışlarımı tekrar ileri doğru çekti. Morgan
Steph sandalyeden kalktı, bacaklarını adamın beline dolayarak onu yatağa taşıdı.

Asıl gösteri başlamak üzereydi.

10

J

Hayatımda sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da . Aşırı uyarılma sınırındaydım. O ana kadar her şeye karşı ne kadar hissizleştiğimi, işimin benden ne kadar çok şey çaldığını fark etmemiştim. Kesintisiz acı ve ölüm karşısında tamamen duyarsızlaşmıştım, çünkü tam anlamıyla bir psikopata dönüşmemek için böyle olmam gerekiyordu. Yıllar sonra ilk kez tüm sinapslarımı çalıştırıyordum ve bu duygunun bitmesini istemiyordum.

Lauren'ın gözleri yine sahnedeydi ama bakışlarımı ondan çekemiyordum. Koltuğunda dimdik oturuyordu, elleri sanki serbest bırakılırlarsa onlarla ne yapacağına güvenmiyormuş gibi birbirini ölümüne kavrıyordu. Yanakları ve göğsünün üst kısmı pembeye boyanmıştı ve arada bir dudakları titrek bir nefes verirken aralanıyordu.

En azından patlamak üzere olan tek kişi ben değildim ama onun da benim kadar tahrik olduğunu bilmek şu anki durumuma yardımcı olmuyordu. Onu yakalamak, kucağıma sürüklemek, elbisesini çıplak ellerimle parçalamak ve sikimle onu *mahvetmek* istiyordum.

Hayatımda ilk kez arzularımı kontrol altında tuttum. Kendimi tehlikeli hissediyordum, kendime güvenmememi sağlayacak şekilde kontrolden çıkmıştım. İsteyeceğim son şey, onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmekti.

Şu anda bana ne oluyordu böyle? Elbette, seksi herkes kadar seviyordum ve bolca porno izlemiştim, ama bir filmde canlı seks izlemek

Diğer insanlarla dolu bir oda asla hayalini kurduğum bir şey değildi.

Bir inilti kulaklarıma çarptı ve başımı daha da çevirerek Lauren'ın yanından geçip loş kalabalığa baktım. Bu bir hataydı. Çünkü gecenin tadını çıkaranlar sadece sanatçılar değildi. Dizlerinin üzerine çökmüş bir kadının bir erkeğe sakso çekerken başını salladığını gördüm. Hemen yanlarında iki adam birbirlerine otuz bir çekiyordu ve bu çiftin arkasında, lavanta rengi saçlı minyon bir Asyalı kadın, kızıl saçlı dev bir adama ters kovboy kızı stilinde biniyordu, böylece ikisi de gösteriyi izleyebiliyordu. Göz göze gelmeden önce koltuğumda döndüm, ama öne bakmak da bir o kadar kötüydü; sahnedeki çift yatağa taşınmıştı.

"Ona ihtiyacım var, Steph," dedi adam, sesi hırıltıya dönüşerek. "Al onu, Morgan," dedi ona. "Al şu amcığı."

Oh, lanet olsun.

Morgan onu yüzüstü yatırdı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Aletini onun girişine dayadı, kalçalarını kavradı ve derinlere doğru itti. Steph irkilerek bir nefes verdi ve hemen ardından bir inilti duyuldu. Sonra hareket etmeye başladılar; adam kalçalarını ileri doğru itiyor, Steph de ellerini kullanarak onu geriye doğru itiyordu. Bu kadar yakından, sikindeki her damarı görebiliyor, taşaklarının kızın amına çarpışını duyabiliyordum. Hatta kokusunu bile alıyordum, o ayırt edilemeyen misk gibi seks kokusunu.

Bu benim için pornoyu mahvedecekti. Çünkü gerçek şeyi canlı ve şahsen gördükten sonra bir videoya nasıl mastürbasyon yapmam bekleniyordu?

"Beni çok iyi sıkıyorsun, Steph," diye inledi Morgan. "Beni çok iyi sıkıyorsun," dedi ona.

"Bir tane daha istiyorum," dedi ve elini kalçasına atarak onu becermeye devam ederken klitorisini uyarır. "Kocanın aletinin etrafına boşaldığını hissetmeme izin ver."

Kaşlarım kalktı. Evli miydiler? Nedense onların sadece kalabalığın önünde sevişmek için para alan iki insan olduğunu sanmıştım. Kararlı bir ilişki içinde olan bir çiftin böyle bir şey yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Yargıladığımdan değil; sadece gerçekten hiç

daha önce böyle bir şey düşünmemiştim. Hayatımdaki tüm ilişkiler hetero-normatif türdendi. Mafya tam olarak kapsayıcılığıyla bilinmiyordu ve bir bakıma bu yüzden oldukça korunaklı büyümüştüm.

"Boşalacağım," dedi Steph, elleri yorgana gömülmüş, geriye doğru sallanırken omurgası eğilmişti.

Morgan hızını artırdı, karısının inlemeleri daha da keskinleşti.

Kalabalığın geri kalanı Morgan ve Steph'i uçuruma kadar takip ederken diğer sesler kulaklarıma çarptı, fısıltıyla yakarışlar ve dualar. Aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun kumaşını yırtacakmış gibi hissediyordum. Yarı yarıya onu düzeltmek istiyordum ama dokunduğum anda her tarafıma boşalacağım korkusuyla kendimi tuttum.

"Evet, Steph," dedi Morgan, boşalırken ona çarparak. "Güzel. Lanet olsun. Kızım."

Lauren yanımda inledi ve dönüp ona bakmamak, son on yılda topladığım diğer tüm gerçekler gibi onun tepkisini de övgüye yönlendirdiğim gerçeğine ihanet etmemek için elimden gelen tek şey buydu.

"Nereye koymamı istersin?" Morgan sordu.

"Göğüslerime," diye yanıtladı karısı.

Adam kızın içinden çıktı ve kız yüzünü adama dönerek elbisesinin korsesini çekti. elbisesi beline kadar inmişti. Morgan kendini bir, iki kez okşadı ve sonra boşaldı, karısının güzel göğüslerinin üzerine meni fışkırttı. Onunla birlikte gelen diğer insanların sesleri odayı inletti ve benim uyarılmam rahatsız edici bir dereceye kadar yükseldi. Bir an önce boşalmam gerekiyordu, yoksa bu hayatımda yaşadığım en kötü mavi taşak vakasına dönüşecekti.

Morgan sahnede son bir kez inledi ve karısına doğru sırıttı.

Ona gülümsedi, gezegendeki en mutlu kadın gibi görünüyordu, göğüslerinin vadisi arasında beyaz çizgiler vardı. Umarım kuliste kıyafetlerini değiştirmiştir. Ve umarım orada çok iyi bir hademe vardı.

Çünkü arkamda her ne oluyorsa kulağa *dağınık* geliyordu.

Birisi bir çığlık attı ve ardından herkes alkışlamaya başladı

-Hâlâ inleyenler hariç herkes. Sonunda, sanki burada olduğumuzu yeni fark etmişler gibi, Morgan ve Steph kalabalığa doğru döndüler. Bakışlarımı kaçırdım ama herkesle birlikte alkışladım. Onları sevişirken izlemek bir şeydi. Hemen ardından göz teması kurmak? Bu bende derimden sürünme isteği uyandırdı.

Morgan, "Teşekkür ederim," dedi.

Karısı da onu onayladı ve yan kapı tekrar açıldı. Başımı çevirdiğimde elinde bir yığın el havlusu taşıyan bir kadının odaya girdiğini gördüm. İşte o an, Lauren'ın oturduğu yerden kayarak sıvışmaya çalışması dikkatimi dağıttı.

Oh, Lo, diye düşündüm. *Bundan daha iyisini bilmelisin.*

Sandalyemden kalktım ve peşinden yürüdüm.

Dışarıdaki koridor da aynı şekilde loştu ama beyaz elbisesi göze çarpıyordu. Karanlıkta, ben onu takip ederken bir işaret feneri gibi bana sesleniyordu. Omzunun üzerinden baktı ve beni görünce hızlandı. Ne düşündüğünü merak ederek peşinden gittim. Kesinlikle korkmuş bir kadın gibi davranmıyordu. Çığlık atmıyor, yardım çağırmıyordu ve kalabalık fuayenin güvenliğine doğru geri dönmek yerine koridorun sonuna ve üzerinde ışıklı bir "Çıkış" işareti olan bir kapıya doğru yöneldiği gerçeğini gözden kaçırmamıştım.

"Koş Lauren," dedim kendimi durduramayarak. "İkimiz için de iyi olsun."

Şehvet ve panik arasında gidip gelen bir ses çıkardı ve o yüksek topuklu ayakkabılarla koşabildiği kadar koşmaya başladı.

İyi bir başlangıç yapmasına izin verdim, kapıya yaklaşmasına izin verdim, peşinden koşmadan önce kaçmak için bir şansı olduğunu düşünmesine izin verdim.

İki avucuyla kapı koluna vurdu, kapıyı iterek açtı ve hızla geçti. O arkasından çarpmadan önce, botumu çerçevenin içine soktum.

Kapı zıpladığında çelik uç ayağımı koruyordu. "Kahretsin," dedi merdivenlere doğru dönerek.

Kolundan tuttum.

Nihayet bağırmak için ağzını açtı.

Bir elimi üzerine kapattım ve onu döndürerek duvara yasladım, önce karnını, orada tutmak için bedenimi onunkine bastırdım. Kapı arkamızdan kapandı, çarparak kapanan bir kapı gibi ses çıkarıyordu. Bu kadar yakınken Lauren seks ve şeker gibi nefis kokuyordu ve parfümünün kokusunun en güçlü olduğu boynuna burnumu sokmak için eğildim.

"Beni yalnız yakalamak istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," dedim ona. Avucumun içine son derece alaycı bir sesle bir şeyler mırıldandı.

Sırıttım ve uyarılmışlığımı sırtının alt kısmına bastırdım ve bana içgüdülerimin doğru olduğunu ve en azından biraz da olsa bundan hoşlandığını söyleyen bir şekilde ona karşı kıvrandı. Mücadele etmek yok. Yardım çığlığı yok. Beni cehenneme geri göndermeye çalışmak yok.

Yine de onun biraz daha istekli olmasını istiyordum. İstekli bir katılımcı istiyordum ve artık gururumu bir kenara bırakıp onu oraya götürmek için ne gerekiyorsa yapmanın zamanı gelmişti.

"Özür dilerim Lo," dedim. "Her şey için."

Avucum onun yanıtını karşıladı.

"Çığlık mı atacaksın?" diye sordum.

Başını salladı.

Elimi çektim ama aniden ürkekleşirse tekrar kaçmasını istemediğim için geri kalanımı sıkıca tuttum.

"Özür dilemek yeterince iyi değil," dedi, sesi alçak ve öfkeliydi, vücudu uyarılmamın içine geri iterken ona ihanet ediyordu. "Bütün arkadaşlarımı kaybettim. İnsanlar deli olduğumu düşündü. Okul değiştirmek zorunda kaldım Junior."

Bir kolumu göğsünün üst kısmına doladım ve onu kendime çektim. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Sıcak, misafirperver. Başını çenemin altına sokacak kadar küçüktü. "Hatırlıyorum," dedim. "O zamanlar doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Kollarımda kıvrıldı ve beni itmeye çalıştı ama ben sadece daha sıkı tuttum. "Sen benim hayatımı mahvettin!" Kelimeler göğsüme vurduğu bir yumrukla noktalandı.

"Biliyorum," dedim omzuma bir yumruk daha atarken, bu seferki ilkinden daha zayıftı, sanki kalbi içinde değilmiş gibi. "Keşke geri dönebilsem ama dönemem. Bunu telafi etmek için ne yapabileceğimi söyle. Müdür Michaels'ı tekrar dövmek mi? Kelly'nin üzerine daha fazla uyuşturucu mu yerleştireyim?"

O kadar hareketsiz kaldı ki nefes almayı bırakmış gibi hissetti. "Ne?"

Yüzümün yan tarafını onun şakağına sürterek yer değiştirdim. "Hadi ama Lo. Kelly'nin nasıl uyuşturucu suçlamasıyla karşı karşıya kaldığını hiç merak etmedin mi? Ya da zorbaların en kötüsünü cezalandırmayı reddeden adamın o yazı neden hastanede geçirdiğini?"

"Bunun bir araba kazası olduğunu sanıyordum," diye

nefes aldı. Dudaklarım kulağının kabuğunu sıyırdı.

"Kaza değildi." Bana bakmak için kendini geriye itti.

"Bunu sen mi yaptın?"

Yıllar boyunca çok daha fazlasını yapmıştım ama bilmediği şey ona zarar vermezdi. "Yaptım. En azından bunu hak ediyorlardı. Sadece söyle, daha kötüsünü de yaparım."

"Hayır, ben ... . Bunu istemiyorum," dedi, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir sesle. "Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Emin misin?" Sırıtarak sordum.

Omzuma bir tokat. "Evet, psikopat."

Kendime engel olamayarak ona yaklaştım, ne kadar sert olduğumu hissedebileceğini bilerek sırtını duvara yasladım. "O zaman bana ne yapacağımı söyle, Lo. Seni nasıl daha iyi hissettirebileceğimi söyle. Her şeyi internette itiraf etmemi mi istiyorsun? Dünyaya seni ne kadar çok istediğimi mi söyleyeyim? Bunu yapacağım." Başka bir yalan, ama blu'mu aramaması için dua ettim. Babam bunu bilmemeliydi. Henüz bilemezdi. Geçen geceki ses tonuna bakılırsa, Lauren ve benim birlikte olmamıza çocukken olduğu kadar şimdi de karşıydı.

Başını iki yana salladı. "Bunu ben de istemiyorum. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, özellikle de eski mahalledeki pisliklerin."

"O zaman bana ne istediğini söyle."

Bir süre sessiz kaldı, ama sonra yüzüne yavaş, *şeytani* bir gülümseme yayıldı ve nihayet konuştuğunda sesi sabit, tereddütsüzdü. Kararlıydı. "Sürünmeni istiyorum."

Ondan uzaklaştım. İçimden gelen tepki ona siktir olup gitmesini söylemek ve sonra da hayatından çıkıp gitmek oldu. Ben, Nico Emanuel Trocci, *yalvaracak* mıydım? Taleplerde bulunan, kuralları koyan bendim. Kiminle konuştuğunu sanıyordu ki?

Bu Lauren, seni pislik, diye kendime hatırlattım.

Yine de uçurumun kenarından dönmem çok uzun sürdü. Lanet olsun bu öfkeme. Lanet olsun bu gurura. Kendi yolumu bulmaya çok alışmıştım. Ne zaman bir şeyler ciddileşmeye başlasa ya da yattığım kadınlar bir şeyler talep etmeye kalksa zıplamaya çok alışmıştım. Hayatım boyunca her şeyi yüzeysel tuttum. Bunun iyi bir nedeni vardı. Daha önce Alec'e yalan söylememiştim; babamın anneme yaptığını ben de kimseye yapmak istemiyordum. Onları düşmanlarım yüzünden riske atmak ya da sürekli hayatımdan endişe etmelerine neden olmak istemedim.

Ama planım babamdan kaçmaktı. Bir şekilde. Bu da bağlanmaktan kaçınma nedenlerimin hepsini geçersiz kılacaktı. Lauren'la bunu yapacaksam, *gerçekten* yapacaksam, değişiklik yapmaya başlamam gerekiyordu. Bu yarı var, yarı yok saçmalığının hiçbiri. Ona tamamen bağlanmalıydım. Şerefsiz küçük kardeşimin tavsiyesine uymalı ve onun gözüne tekrar girmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalıydım.

Çünkü Lauren herhangi biri değildi. Sevdiğim ilk ve muhtemelen tek kızdı. Peki ona nasıl davranmıştım? Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, sanki hiç kimse değildi. Elbette, bunu onu korumak için yapmıştım ve bunun için asla pişman olmayacaktım ama bunu yaparak onu ne kadar incitmek zorunda kaldığım için de kendimi asla affetmeyecektim ve eğer bu kraliçe beni hayatına geri almayı ciddi olarak düşünüyorsa, o zaman sürünmek muhtemelen hak ettiğim en hafif cezaydı.

Derin bir nefes alarak yüzünü duvara dönmesini sağladım ve kulağına fısıldadım: "Sadece senin için Lo."

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

11

L

Ben J ' belime bastırdı. Elleri kalçalarımı kavradı, parmakları batıyordu. Bu durumdan kurtulmanın kolay bir yolunu ararken, kaçmasını bekleyerek ona sürünmesini söyledim, ama bunun yerine arkamda yere düştü.

Sırf böyle bir şeyi görebilmek için arkamı dönmek istiyordum - Junior'ın daha önce böyle birine yalvardığından şüpheliydim - ama bu onun yüzünü şu anki ruh halime göre amıma çok yaklaştıracaktı. Hayır, çimento duvara yaslanıp kalmak daha iyiydi, soğuk yüzey ateş gibi yanan tenimi serinletiyor, akıl sağlığımın son kırıntısını da sabitliyordu. Ve onu bu arka merdivene kadar neşeli (daha çok azgın) bir kovalamacaya sürükledikten sonra bu benim *son* parçam olmalıydı.

Bu gece ne düşünüyordum ki? Şanslıydım ki seçimlerim onun arkamda diz çökmesiyle sonuçlanmıştı, benim arka tarafta bir çöp konteynerinde parçalara ayrılmamla değil. Tamam, belki de daha histerik beyin hücrelerim bu son düşünceyi oluşturmuştu, ama şimdiye kadarki karar verme sürecim en iyi ihtimalle *şüpheliydi*. Yine de her şey bitmiş değildi. Bu otobüsü geri döndürmek ve akıllı seçimler yapmaya başlamak için zaman vardı ve irade gücümü toplar toplamaz yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu. İrademi toplamaktan kastım şehvetimi dizginlemekti. Şu anda o kadar tahrik olmuştum ki, eğer gitmek için dönersem, muhtemelen onun yerine yüzünü becermek zorunda kalacaktım.

Çok kolay *olacaktı*; *tam* arkamdaydı.

"Özür dilerim," dedi tekrar, sesi gerçekten ciddiymiş gibi çıkıyordu. "Çok üzgünüm Lauren ve bunu telafi etmek için her şeyi yaparım. Lütfen, bunu telafi etmeme izin ver."

Oh, Tanrım. Kendini aşağılayan bir adamın sesi neden bu kadar ateşliydi? Sesinin alçak ve çakıllı olması, aksanının kalınlaşması, tonunun lezzetli bir şekilde sertleşmesi yardımcı olmadı.

Yüzünü elbiseme sürttü ve parmaklarını kalçalarımda gezdirdi. Dizlerim titriyordu. Bunun için fazla tahrik olmuştum, bildiğim güçlü, bağımsız kadın olmak için kendime güvenmiyordum. Arkamda yerde muhteşem bir adam vardı, kelimenin tam anlamıyla beni iyi hissettirmek için *yalvarıyordu* ve ona teslim olma dürtüsü yükseldikçe feminizmin bedenimi terk ettiğini hissedebiliyordum.

Kendimi kaybediyor olmalıydım. *Az önce* Kelly'nin hayatını mahvettiğini ve müdürümüzün vücudundaki neredeyse her kemiği kırdığını itiraf etmişti ve yine de kıçımı ona sürtmekten ve beni tam burada, herkesin bizi bulabileceği bu sahanlıkta yakalayarak bunu telafi edebileceğini söylemekten bir saniye uzaktaydım.

Bu düşünce kalbimi dörtnala koşturdu. İnsanların izlemesi hoşuma gidiyordu.

"Lütfen," diye tekrarladı Junior, elleri yön değiştirerek yukarı doğru hareket etti. "Lütfen, Lo. Her şeyi yaparım."

Sesi çiğ ve *sertti*, sanki ona hayır dersem kırılacakmış gibiydi. Yıllardır kendimi bu kadar güçlü hissetmemiştim, sanki kaderi ellerimdeydi ve onu mahvetmek ya da kurtarmak için tek bir kelime yetecekti.

Elleri elbisemin eteğinin altından kayarken nefesim kesildi,
yukarı, yukarı, kalçalarıma kadar okşayarak.

"Siktir," diye bağırdı. "Şu anda bu elbisenin altında çıplak mısın?" "Evet,"
diye fısıldadım betona.

Alnı belime çarptı ve acı dolu bir ses çıkardı. "Bu
Bunca zamandır sadece bu kumaşla mı yanımda oturuyordun?"

Cevap vermedim. Cevap çok açıktı.

"Sana dokunmama izin ver, Lo," dedi, parmakları belimden aşağı kayarken. "Lütfen sana dokunmama izin ver. Seni iyi hissettireceğime söz veriyorum."

Kendimle savaşa girdiğimde zamanın yavaşladığını hissettim. Bu adam neredeyse hayatımı mahvediyordu, muhtemelen beni takip etmiş, benim adıma insanları incitmiş ve Tanrı bilir başkalarına daha neler yapmıştı. Hayır demek çok *iyi* hissettirecekti. Beni mahvettiği gibi onu da mahvetmek. Ama bunun için fazla yumuşak kalpliydim, fazla adildim. Şu anda Junior'ı incitmeyi kendime yediremiyordum, hele de o yalvardıktan sonra. Bu onun gibi gururlu ve egosu yüksek bir adam için kolay olamazdı. Yine de yapmıştı.

Benim için.

Çünkü ondan ben istedim.

Büyük bir hata yapmak üzere olmadığıma dua ederek bacaklarımı açtım. "Dokun bana."

İnledi ve iki elini de doğrudan amıma gönderdi. Bir dizi parmak klitorisimin üzerine inerken, diğer iki *parmak* da giriş deliğimin hemen içine kaydı ve *ah, kahretsin*, bunu nasıl yapacağını ona kim öğretmişti? Gençliğimden hatırladığım o araştırıcı, deneysel dokunuşlar artık yoktu. Junior artık bir erkekti, bir erkeğin arzularına ve bir erkeğin bilgisine sahipti ve yaptığı işte *o kadar iyi miydi* yoksa bu karşılaşmanın tabu doğası mı beni bu kadar hızlı bir şekilde kenara doğru itiyordu bilmiyordum.

Elinin açısını değiştirdi ve baş döndürücü bir zevk patlaması içimden geçti. Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun. Onun etrafında kenetlenmeye başlamıştım bile. *Junior Trocci* parmaklarını içime sokmuştu ve her taraflarına boşalmama üç saniye kalmıştı.

Kalçalarım titredi. Bir ürperti bedenimi sararken gözlerimi sıkıca kapattım. Klitorisimi uyaran parmaklar daha hızlı hareket etti, içimdekiler daha derine pompalandı ve ne olduğunu anlamadan önce nefes nefese kaldım, titriyordum, o kadar yoğun bir şekilde boşalıyordum ki çıkardığım sesler sınırda vahşiydi.

Oh, Tanrım*, oh, Tanrım*¸ iyi hissettirdi. Son zamanlarda hatırladığım her şeyden daha iyiydi ve bu süre içinde *çok yol kat* etmiştim. Neredeyse kendi bedenim tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum, bu kadar güçlü bir tepkiyi tetikleyen Junior'dı. Beklenmedik, *ezici* bir şeydi ve hayatımda hiç bu kadar hızlı boşalmamış olmam da yardımcı olmamıştı.

Dizlerim altımda sıvıya dönüştü.

Junior bir eliyle beni kucağına yatırdı, diğer elinin parmakları hâlâ amıma gömülüydü. "Her bir titremeyi hissetmek istiyorum," dedi ve içimde küçük bir mutluluk şokunu tetikleyen bir *şey* yaptı. Onun üzerinde kıpırdandım, zevki dışarı çıkarmak için avucuna sürtündüm. Vay anasını.

"Seni hâlâ affetmiyorum," dedim, sesim amaçladığımdan çok daha nefes nefese çıkmıştı.

Dudakları omzuma düştü ve o piç kurusu kıkırdama. "O zaman sanırım özür dilemeye devam etmem gerekecek." İçimdeki çengeller öne doğru sarktı ve başparmağı klitorisime gitti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Diğer elini göğüslerime götürdü, iki meme ucumu da aynı anda ovabilmesi için iyice araladı. "Özür dilerim."

Ona doğru eğilmeden önce iki saniye boyunca hareketsiz kalmayı başardım ve ... uh-oh. Neden tekrar dönmeye başlamıştım ki? Genelde ikinci kez boşalmadan önce biraz nefes almam gerekirdi ama Junior böyle devam ederse, ben-

Merdiven boşluğunun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı*!* Junior bizi döndürüp beni kendine çekmeden ve çok daha büyük bedeniyle görüş alanımı kapatmadan önce iki figürü görecek kadar zamanım vardı.

"Oh, uh ... pardon?"

Ryan'ın sesini hemen tanıdım.

Taylor kendini beğenmiş bir sesle, "Sanırım kurtarılmaya ihtiyacı yokmuş," diye ekledi.

"İyi misin Lauren?" Ryan sordu.

"İyiyim," dedim onlara.

"Peki ya sen, adam-olduğumu-sanıyorum-is-Junior?" Taylor sordu. "Senin kurtarılmaya ihtiyacın yok, değil mi?"

"Ben iyiyim," diye ısırdı.

"Gördün mü?" Taylor dedi ki. "Onlar *ne*. Sadece kendi rızalarıyla ngerbang."

Oh, Tanrı aşkına.

Junior'ın nefesi boynumu ısıttı. "Onlardan kurtulmamı ister misin?"

"Onlar benim oda arkadaşlarım," dedim.

"Bu hayır demek değil."

Alçak, düşünceli bir ses çıkardım. "Belki sadece Taylor." "Hey!" dedi, öfkesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Junior bir nefes aldı. Kahkaha değildi ama yakındı. "Sylvia toplantıya çağırdı," dedi Ryan. "Seni görmeye geldik." "Birazdan orada olurum," dedim onlara.

"Tamam," dediler. "Ama çok uzun sürmesin. Stresli görünüyordu." "Evet," diye katıldı Taylor. "Senin Yabancı Tehlike'nin pençelerine düşmeden önce göründüğün kadar stresli."

"Ryan," diye inledim.

"Onu yakaladım," dediler.

Kısa bir çığlık sesi duyuldu. "Ouch."

"Siktir."

"Allah kahretsin."

"Yemin ederim, Taylor."

Menteşelerin gıcırtısı kapının açıldığını haber veriyordu.

"Sana kendi başının çaresine bakabileceğini söylemiştim," dedi Taylor, sesi geri çekilerek.

Kapı arkalarından kapanmadan önce Ryan, "Endişelendiğim *o* değil," diyerek Taylor'ın karşı çıkışını bastırdı.

Güldüğümde omuzlarım titredi. Bir anı hem mahvetmek hem de bir şekilde daha da iyi hale getirmek onlara kalmıştı.

"Oda arkadaşların, ha?" Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktığımızda Junior "Ev arkadaşların demek." dedi.

"Evet," dedim. "Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar ve koruyucular."

Daha fazlasını söylemek için ona döndüm, benimle uğraşmaması için onu uyardım yoksa onlara hesap vermek zorunda kalacaktı, ama maskesi başının üstüne itilmişti ve bana yüzünün engelsiz bir görüntüsünü veriyordu. Sözcükler dilimde can verdi. Bu kadar yakışıklı olduğu için ona lanet olsun. Karşı koymaya çalışsam da bu beni ona karşı yumuşattı, Bundy ve Ken Doll Katili gibi seri katilleri düşündürdü, "Bu kadar yakışıklı biri bu kadar korkunç şeyler yapamaz" diye işledikleri suçlardan uzun süre paçayı kurtaran adamları. Junior onlar kadar kötü değildi. Ya da en azından ben öyle olmadığını umuyordum.

Az önce içime girmiş olan yumruları kaldırıp ağzına götürürken gözleri benimkilere takıldı. Onları yalayarak temizlerken yüzünde beliren açlık ifadesi karşısında ürperdim. Genç bir kadına iftira attığını ve bir adama saldırdığını açıkça itiraf etmişti. Kızgın, dehşete düşmüş olmalıydım ama tek düşünebildiğim o aletleri bir an önce vücuduma geri sokmaktı.

"Al," dedi gömleğini çıkararak. "Elbisenin önü kirlenmiş.
duvardan."

Aşağıya baktığımda göğüslerimin üzerindeki kumaşa bulaşmış koyu çizgileri gördüm. "Bu gece Velvet'ten ilk kez yıpranmış bir şekilde çıkmayacağım."

Junior'ın ifadesi karardı. "İsimlerini ve adreslerini istiyorum." "Ha ha,"
dedim.

Yüzü taş gibi soğuktu ve aptal, kuru mizah anlayışı onu
Şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten onu suçladığım gibi bir psikopat mıydı anlamak imkansızdı.

Ona rahatlamasını söylemek için ağzımı açtım ama tabii ki tam o sırada gömleğinden omuz silkmeye karar verdi. Küçümseyici bir yorum yerine, ağzım hemen Atacama'dan daha kuru hale geldi ve ağzımdan çıkan tek şey susuz bir hırıltı oldu. Düğmeli gömleğinin altında Junior'ın kaslı bir

ve *lanet olsun*, içinde çok iyi görünüyordu. Beyaz kumaş, kollarındaki koyu renkli dövmeleri ortaya çıkarıyordu ve geniş göğsünün üzerinde gergin bir şekilde durması, ne kadar mürekkep sakladığını merak etmemi sağladı-

"*Kanaman* mı var?" Yan tarafını boyayan kırmızı lekeye bakarak sordum.

"Bir şey yok," dedi.

Bundan hiç kuşkum yoktu ama tepkimi kontrol altında tuttum çünkü konuyu zorlayarak önemsiyormuşum gibi görünmek istemiyordum ve ona ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyordum çünkü bunun beni onun işlediği suçlardan birine dahil edebileceğinden endişeleniyordum.

Bir elini kaldırarak gömleğini bana uzattı. Bir yanım hayır demek, aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz bir mesafe koymak istiyordu. Diğer bir yanım ise kendimi onun kokusuyla sarıp sarmalamak ve bir oyun kurucunun ceketini dağıtması gibi, Junior'ın kıyafetleriyle beni alenen sahiplenmesine dair lise fantezilerimi yaşamak istiyordu. Bir diğer parçam ise donmak üzereydi, bu yüzden lanet gömleği aldım ve kendime sadece pratik davrandığımı söylemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," dedim kollarımı kolların içine sokarak.

Onu omuzlarıma yerleştirdi ve evet, bu bir hataydı. Çünkü vücut ısısından dolayı sıcaktı ve günahkâr kolonyası ve her zaman tuhaf bir şekilde çekici bulduğum bir miktar erkeksi misk gibi ilahi kokuyordu.

Tasmayı burnuma doğru kaldırdım ve derin bir nefes aldım. "Bu algıladığım kükürt mü?"

Junior bana eğlenmiş gibi bakmak ya da bir şeyler çalmak yerine çenemin altından bir çengel geçirdi ve yüzümü yukarı kaldırdı. Bakışlarımız birbirini yakaladı ve aramızda uzun, sessiz bir an geçti. Gözlerinin ardında dönen düşünceleri görebiliyordum ama konuştuğunda sadece "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler, Lo." demekle yetindi.

"Ne demek kirayı yine yükseltiyor?" Taylor sordu.

O, Ryan ve ben Sylvia'nın üçüncü katındaki odada diğer altı kişinin arasında birlikte duruyorduk. Antika aplikler odayı aydınlatıyor, mekânı sıcak bir ışığa boğuyordu. Ayaklarımızın altına pelüş bir halı serilmişti, kadife koltuklar ve sandalyeler yumuşak ve davetkâr olsa da hiçbirimiz oturmuyorduk.

Sylvia, masasının diğer tarafında volta atarken bodycon elbisesinin siyah kumaşını sıkıca çekerek, "Ben de öyle dedim," diye cevap verdi. "Piç herif gidecek başka yerimiz olmadığını biliyor ve bizi sonuna kadar sömürmeye çalışıyor."

Arkasında, perdeler şehrin ışıklarını ortaya çıkarmak için açıktı. Işıkların parıltısı onu arkadan aydınlatıyor, kahverengi tenini neon mavileri ve uorescent beyazlar. Gerçekten stresli olduğunu biliyordum, çünkü bir elini kaldırdı ve buklelerini ilk kestirdiğinde edindiği ve hala kırmaya çalıştığı bir alışkanlık olan küt saçlarını ovuşturdu.

"Bu sefer ne kadar istiyor?" diye sordu bir başkası.

Sylvia volta atmayı bıraktı ve yüzünü bize dönerek parmaklarını masaya dayadı. "Metrekare başına yıllık kırk dolar istiyor."

Kafamda hızlıca bir hesap yaptım.

"Bunu yapamayız," dedi Ryan. "Yapabilir miyiz?" Sylvia başını salladı.

"En azından ilk ayı ben karşılayabilirim," dedim.

"Sonraki ayı da ben karşılarım," diye ekledi Taylor.

"Hayır," dedi Sylvia. "Teklifini takdir ediyorum ama bu kadar kolay teslim olursak bizden daha fazla para koparmaya çalışacaktır. Bence çabalıyormuşuz gibi görünmek daha akıllıca. Ayrıca, eğer kalmaya karar verirsek, kirayı uzun vadede sürdürülebilir kılmanın bir yolunu bulmalıyız."

Sonraki on beş dakikayı sadece önümüzdeki birkaç ayın kirasını karşılamak için değil, aynı zamanda taşınmamız ve ciddi tadilatlar yapmamız gerekirse elimizde biraz birikim olması için ekstra nakit bulmanın yollarını beyin fırtınası yaparak geçirdik. Mülkiyeti genişletmenin yanı sıra bir Kickstarter oluşturmak, kaç tane odası kiraladığımızı sınırlamak ve

Ev sahibimizi ölümle ve parçalamakla tehdit etmek (Taylor'ın önerisi, gerçi ben de desteklemek istiyordum).

Sorun şu ki, seçeneklerimiz sınırlıydı. Bu şehirde hala Vatandaşların ahlaki davranışlarını düzenlemek için kitaplarda bir avuç ahlaksızlık yasası vardı. Bu yasalar nedeniyle sadece özel, üyelere açık bir kulüp olarak faaliyet göstermemize izin veriliyordu. Asla mülk sahibi olamadık ve bunun yerine şu anda Velvet'i barındıran bina gibi binaları kiralamak zorunda kaldık. Bu şekilde sekse aracılık etmiyorduk ve bu nedenle fuhuşla suçlanamıyorduk; sadece seksin gerçekleşebileceği ya da gerçekleşemeyeceği bir alan yaratıyorduk. İçki bile satamıyorduk. Bunun yerine, müşterilerimizin kendi getirdikleri içkileri karıştırmak ve doldurmak için barmenlerimiz vardı.

Patrick McKinney adındaki şerefsiz, yaşlı ev sahibimiz tüm bunları biliyor ve bize karşı kullanıyordu. Bu, bir yıldan kısa bir süre içinde karşılaştığımız üçüncü kira artışıydı ve o kadar yüksekti ki Sylvia'nın haklı olduğundan ve daha da kötüye gideceğinden endişeleniyordum. Metrekare başına elli dolar astronomik bir fiyattı. Şehir merkezindeki büyük binalar kadar yüksekti ve bu büyüklükteki bir alan için, özellikle de konumu göz önüne alındığında çok pahalıydı.

Bu McKinney'nin bizi çıkmaya zorlama yöntemi miydi? İş açısından mantıklı gelmiyordu. Bırakın yükseltmekle tehdit ettiği kirayı, buranın *mevcut* kirasını ödemeye razı olan tek kişi bizdik. Burası şehrin pek de hoş bir bölgesi sayılmazdı ve binanın içinin bu kadar iyi görünmesinin tek nedeni bizim yaptığımız tadilattı. Biz gittikten sonra, bina muhtemelen McKinney'den önce Tanrı bilir ne kadar süre boş kalacaktı.

Sonunda aklı başına geldi ve kirayı makul bir fiyata indirdi. Yoksa o kadar açgözlü bir piç kurusu muydu ki, bizi başka bir yere bakmaya hazır olmamıza neden olacak kadar zorladığını fark etmemiş miydi? Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu, adam hakkında iyi bir fikir edinmek için yeterliydi: sümüklü, kadın düşmanı, bağnaz ve cimri. Bu tür insanlar büyük resme bakma eğiliminde değillerdi. Ellerinde hiçbir şey kalmayana kadar alıp dururlardı.

ya da avladığınız insanlar sonunda canlarına tak etti ve patladılar (Taylor'ın önerisini gerçekten desteklemeliydim).

Toplantıyı ileriye dönük bir oyun planı ile sonlandırdık, her birimiz kendi görevlerimize odaklandık. Ryan, Taylor ve ben diğer mekânları incelemek, geniş alanlar için mevcut kiralama standartlarını araştırmak ve şehirde defterlerimize bakmaya istekli başka, daha ilerici ev sahipleri olup olmadığını görmek ve bizimki gibi oyun kulüplerinden para kazanılabileceğini fark etmek için gönüllü olmuştuk. Velvet için yeni bir ev bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim. Burayı tüm kalbimle seviyordum, sadece bir hissem olduğu için değil. Velvet şehirdeki *tek* oyun kulübüydü, insanların sapkınlıklarını güvenli bir şekilde keşfedebilecekleri, cinselliklerine sahip çıkabilecekleri ve gerçek benliklerini keşfedebilecekleri bir yerdi. Ve bu benim için neredeyse savunuculuk çalışmalarım kadar önemliydi.

Onu kurtarmak için her şeyi yapardım ve hiç kimse, iğrenç yaşlı Patrick McKinney bile onu bizden alamazdı.

12

L

" *ASLINDA* MU?" Taylor sordu.

Başımı salladım. "Dizlerinin üzerine çöktü ve her şeyi yaptı."

Kolumu tuttu ve dramatik bir şekilde tüm vücudunu titretti. "Az önce boşaldın mı?" diye sordum.

"Sanırım olabilir."

Diğer tarafta Ryan gözlerini devirdi ve Walter'ın tasmasını daha sıkı tuttu. İlerideki kaldırımda bir güvercin vardı ve Walter onların yanında güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı. Kesinlikle çok güzel bir yaz ortası günüydü. Mısır mavisi gökyüzü bulutlarla kaplıydı, hafif bir esinti vardı ve sanki şehirdeki herkes mümkün olduğunca az kıyafetle dışarıda havanın tadını çıkarıyordu. Junior'la Velvet'te karşılaşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu süre zarfında oda arkadaşlarım ve ben, her birimiz kendi programlarımızla meşgul olarak, özellikle de bu öğleden sonrası için çok sayıda bina turu ayarlamaya çalışmanın getirdiği stresle, geceleyin geçen gemiler gibiydik. Şimdiye kadar, merkezi bir konumda olan ve bizim yapabileceğimizden daha fazla tadilata ihtiyaç duyan bir tane gördük, ve başka bir daha yakın için bizim kendi mahalle ile harika ulaşım bağlantıları vardı ama çok pahalıydı. Şimdi kahve içmek ve hasret gidermek için öğleden sonra molası veriyorduk. "Onu ne kadar yalvarttın?" Taylor sordu.

"Oldukça zor," dedim, "ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum, ama adam iyi yalvarıyor."

Ryan başını salladı. "Her zaman en korkutucu insanlar gizli yalvarma sapkınlığı."

Taylor'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Merdiven boşluğunda elle becerilmene neden olan tüm olaylar dizisine ihtiyacım olacak."

Spor salonundan geçen bir kardeş onu duydu ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Taylor toplum içinde sesini nasıl kontrol edeceğini hiç öğrenmemişti ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi.

"Her şey gösteriden önce başladı," dedim. "Junior yanında oturduğum adamı kandırıp koltuğundan kaldırdı ve sonra kilise ve lisede olanlar hakkında benden özür diledi."

"Seni nerede bulacağını nasıl bildi ki?" Ryan sordu.

Şeytani çağırma konusunda süregelen şüphelerimi kendime sakladım ve bunun yerine onlara çok daha mantıklı bir cevap verdim. "Sanırım ayinden sonra beni eve kadar takip etmiş olmalı."

Taylor bunun üzerine neşelendi. "Peki bunun ürkütücü ve seksi skalasında nereye düştüğünü düşünüyoruz?"

"Ürkütücü," diye yanıtladı Ryan.

Başını salladı. "Harika, evet, ben de tam bunu söyleyecektim."

"Yalancı," dedi Ryan.

Taylor güldü. "Tamam, ne, ama bütün bu olanlardan sonra sadece özür dilemek için."

Öyleydi, ama ... "Ona o kadar kredi verir miydim bilmiyorum," dedim. "Bundan daha hesaplı geldi. Junior'ı birlikte büyüdüğüm çocuk olarak düşünmeye devam ediyorum ve buna bir son vermem gerekiyor. Şimdi çok daha tehlikeli olabilir." Ryan başını salladı. "Özellikle de son on yılını mafyada geçirdiyse. Kim bilir ne tür pislikler yapabilir."

Haklı oldukları bir nokta vardı. "Aynen öyle."

Taylor'ın ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Herhangi bir noktada onun yanında kendinizi güvende hissetmediniz mi?"

O geceyi tekrar düşündüm. Ortaya çıktığında şaşırmış ve endişelenmiştim, hatta biraz da korkmuştum ama korkum Junior'ın bana zarar vermesinden çok beni utandırmasından kaynaklanıyordu. Ve gösteriden sonra, bana koridorda koşmamı söylediğinde, hissettiğim tek şey heyecandı. Sanki liseye geri dönmüştüm, yakalanmadan önce son buluşma noktamıza ulaşmak için koridorda yarışıyordum.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman tehlikede olduğumu hissetmedim."

"Ama ya içgüdülerin yanlışsa?" Ryan bastırdı.

"Dikkatli olacağım," dedim. "Arkadaşlık sistemine sadık kalabiliriz ve Velvet'te tekrar ortaya çıkarsa, bilmiyorum, ondan kaçınmanın bir yolunu bulabilirim."

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?" Taylor sordu. "Ondan sonra, bilirsin ..." Sol eliyle bir daire oluşturdu ve ardından ağzıyla emme sesleri çıkarırken sağ elindeki üç yumruğu dairenin içine sokup çıkarmaya başladı.

Ellerini havada tokatladım. Yakınlarda çocuklar vardı. "Evet, eminim. Azmıştım ve o da oradaydı. Bundan daha fazlası olmak zorunda değil."

Ryan gözlerini bana dikti, her zamanki gibi saçmalıklarımı görüyordu. "Evet, ama bundan daha fazlası mı?"

Kahve dükkanına varmıştık ve cevap vermelerini geciktirmek için kapıyı açık tutma bahanesini kullandım. Elbette, Junior beni tahrik ediyordu ve onunla ileri geri şakalaşmak eğlenceliydi, ama şu anda sıradan bir ilişkiden başka bir şey aramıyordum ve ortak geçmişimizle ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Onu affetmem için *bana yalvarması* da sıradan bir şey değildi.

Sıraya girdiğimizde Ryan'a "Bundan daha fazlası değil" dedim. Ve ben ciddiydim. Junior benim ilk ve en büyük kalp kırıklığım olmuştu; ona bunu tekrar yapma şansı vermeyecektim.

Taylor gözlerini devirdi. "Peki, o zaman en azından ikinizin arasında ne olduğuna dair tüm ilginç detayları anlatın."

"Oturduğumuzda," diye söz verdim. Sırada detaylara giremeyecek kadar çok kulak vardı yakınımızda.

Dışarıdaki kafe masalarından birine oturduğumuzda, ben lled my Oda arkadaşlarıma olan bitenin geri kalanını anlattım, hiçbir ayrıntıyı atlamadım çünkü Taylor anlatırsam beni bedensel zarar vermekle tehdit etti.

"Seni o kadar sert boşalttıktan sonra ondan gerçekten kaçacak mısın?" İşim bittiğinde Taylor sordu.

Lattemin kenarından ona baktım. "Takip olayını çoktan unuttun mu?"

"Pssh," dedi. "Aramızda kim birini takip etmedi ki?" "Ben etmedim," dedim ona.

Ryan öksürdü ve bakışlarımı onlara çevirdim. Kaşlarını kaldırıp bana baktılar. "Ailesinin evinin benimkine ne kadar yakın olduğunu görebilmek için okuldan sonra son sınıf aşkımı eve kadar takip etmeme yardım ettiğin zamanı unuttun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "En iyi anımız değil."

Taylor sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ya da Jackson ve ben özel olduğumuzda ve sen o sahte Instagram hesabını açıp sadakatini test etmek için onun DM'lerine girdiğinde?"

Ryan'ı işaret ettim. "Bu benim olduğu kadar onların da fikriydi!"

Ryan kıpkırmızı kesildi ve Taylor'a doğru döndü. "Sadece Brett seni çok incittiği için ve Jackson'ın başka bir sikik çocuk olmadığından emin olmak istediğimiz için!"

"Ayrıca," dedim. "Teknik olarak, bu bir kedi taciziydi, takip etmek değil." Taylor sırıttı. "Ve bu bir şekilde onu daha iyi mi yapıyor?"

Bu konuşma çok ters gidiyordu. Konuyu toparlamanın zamanı geldi. "Takip etmeyi onaylayıp onaylamadığımızdan bağımsız olarak, hayır, onu bir daha görmeyi planlamıyorum." Aklım geçen geceye ve son karşılaşmamız olabilecek olaya gitti. "Hakkını vermek gerekirse, özrü samimi görünüyordu."

"Özür dilemesine ihtiyacın olmadığını söylediğini sanıyordum?" Taylor söyledi.

Sırıttım. "Bilmiyorum. Sadece onun biraz yalvardığını görmek istedim." Ryan başını salladı. "Seni şeytani küçük orospu."

Pişmanlık duymadan başımı salladım ve lattemden bir yudum aldım.

Ayıldılar. "Sanırım onun yanında dikkatli olmanız gerektiği konusunda haklısınız. Takip etmek bir yana, eski arkadaşına komplo kurmak ve müdüre saldırmakla ilgili itirafı bir sonraki seviye."

"Biliyorum," dedim. "İkisi için de hiç pişmanlık duymuyor gibiydi." Taylor omuz silkti. "Bence romantik."

Ryan bıkkın bir nefes verdi. "Tabii ki biliyorsun."

"Hayır, bir düşün," dedi Taylor ve ilk kez ciddi görünüyordu. "Bu olayın her yerinde birbirine aşık yıldızlar var. Lauren'la birlikte olduğu yalanını söyleyerek onu kurtardığını düşündü ve sonra da ona haksızlık eden diğer insanları cezalandırdı. Gerilla adaleti."

Ryan, "Bu çok boktan bir durum," diye karşı çıktı.

"Öyle olmadığını söylemedim. Ama iki şey aynı anda doğru olabilir. Hem berbat hem de son derece romantik olabilir." Taylor gözlerinde kalplerle bana döndü. "Sanki güzel kızını uzaktan korumaya çalışıyormuş gibi."

Arkamıza baktım, bahsettiği bakireyi arıyordum. "Oh, beni mi kastettin?"

"Evet, sen," dedi Taylor, kollarımı tutmak için öne doğru eğilerek. Pastel rengi Saçları aramızdaki boşluğa savruldu, beni sarsmaya başlarken kara gözleri vahşiydi. "Neden seni sevmesine izin vermiyorsun?!"

Etrafımızdaki insanlar bize bakmaya başladı.

"Şunu keser misin, seni deli?" Tutuşundan çekerek söyledim. "Ben sadece ..." Tanrım, hissettiğim onca şeyi nasıl açıklayabilirdim? "Tekrar içeri girmesine izin veremem, çünkü beni tekrar inciteceğini biliyorum, ama çekimin hala orada olduğunu inkar etmeyeceğim." Az bile söyledim. Aramızdaki çekim bir kıvılcımdan alev alev yanan bir cehenneme dönüşmüştü. Ben oturup lattemi içerken, başımın üzerinde bunun ne olduğunu, her şeyin ne olduğunu ilan eden küçük bir metin baloncuğu belirirken, amların yaklaştığını *görebiliyordum*.

"O zaman onu içeri alma," dedi Taylor. "Bunu sıradan tutmanın nesi yanlış?"

Bir nefes üfledim. "Tüm o kırmızı aglar dışında mı?"

Başını salladı.

"Belki de geçmişe geri dönmek istemiyorum," dedim. "Junior'ın o sırada bazı sıkıntılar yaşadığını zaten biliyordum ve tam olarak aynı fikirde olmasam ya da neden bu kadar endişelendiğini anlamasam bile gerekçesini anlıyorum. Üzgün olduğuna inansam da, onun etrafında olmak bana sadece olanları değil, sonrasında olanları da hatırlatıyor. Hayatımın gerçekten karanlık bir dönemiydi. Kendimi çok kaybolmuş, sadece benim yaşımdaki çocuklar tarafından değil, beni koruması gereken yetişkinler tarafından da hayal kırıklığına uğratılmış hissettim. Ve *utanç* ..."

Herkesin deli olduğumu düşünmesinden, Kelly onlara takma adımı söyledikten sonra hayran kitlemi parçalamalarından, fantezilerimi şeytanlaştırmalarından, sadece onlara sahip olduğum için kötü, bozuk ya da *rahatsızmışım* gibi hissettirmelerinden utanç duydum.

Başımı salladım, bir dakikaya ihtiyacım vardı. Walter sıkıntımı hissederek Ryan'ın ayaklarının dibinde yayıldığı yerden kalktı ve başını kucağıma koydu. O gerçekten de en iyi çocuktu. Elimi uzatıp kulaklarının arasını okşadım, boynunun arkasındaki tüyleri temizledim ve yakasının altını, tam da sevdiği yeri kaşıdım. Gözleri coşku içinde kısıldı, kuyruğu yere çarpıyordu.

Taylor sandalyesini yaklaştırdı ve kolunu omzuma doladı.

"Başka bir şey söylemene gerek yok. Anladım."

Ona minnettarlıkla gülümsedim. Taylor utanç kültürünü herkesten daha iyi anlıyordu. O da benim gibi katı bir Hıristiyan terbiyesiyle yetiştirilmişti ama Katolik değil Mormon'du. Ve evlat edinilmişti. Beyaz anne babası hamile kalamamış ve umutsuzca çocuk istemişlerdi, bu yüzden Vietnam'a gittiler ve hem Taylor'ı hem de ablası Tasha'yı hayatlarına aldılar. Tasha altın çocuktu, mükemmel bir öğrenciyken bir sürü çocuğu olan tüccar bir eşe dönüşmüştü. Taylor "sorunlu çocuk" olmuştu, gerçi bu göreceli bir terimdi. Tüm niyetleri ve

Amaçları, o normal bir çocuktu, ama süper katı ebeveynleri ve onların tarikat sınırındaki inançları için? O kurtarılamazdı.

İkimiz de terapistlerimizle birlikte iyileşmek için saatlerimizi harcadık. Deneyimlerimiz ve artık kimsenin kendimizi kötü hissetmemize neden olmasına asla izin vermesek de, eski yaralar hala oradaydı. Benimkini yeniden açmak istemediğim için beni kim suçlayabilirdi ki?

Karşımda Ryan boş kahve fincanıyla oynuyordu. "Peki, sen oradayken Junior bir yerden çıkagelirse ne yapacaksın?"

"Saklan," diye ilan ettim. "Hormonlarıma onun yanında güven olmaz."

Taylor, "O yüzü bir sorun," dedi.

Bundan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlattı. "Değil mi?"

"Çok güzel," diye onayladı Ryan, sanki istemiyorlarmış gibi bir sesle. Ben de başımı salladım. "Komik de. Kuru, alaycı ama işe yarıyor."

Taylor daha yakına eğildi. "Peki ya o kapıyı kırdığımızda seni vücuduyla nasıl koruduğunu?" Bana baktı. "Sana söylüyorum kızım. Adamın beyaz şövalye saplantısı var."

Ryan başını yana doğru eğdi. "Bu bir sapkınlık mı?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Yeterince uzun düşünürseniz kelimenin tam anlamıyla her şey bir sapkınlıktır."

İkna olmamış görünüyorlardı. "Bu doğru mu?" "Kesinlikle," dedim.

Gözleri kısıldı.

"Konu değişikliğine ne dersiniz?" Üzerimdeki baskıyı azaltmak için sordum. "Açıkçası olanları sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Taylor kahvesinin tortularını karıştırdı. "Şey, bir subaydan garip bir PPV talebi aldım ve bu konudaki görüşlerinizi almayı umuyordum." "Nasıl garip?" Ryan sordu ve ben ikisinin de Junior muhabbetini bu kadar kolay geçiştirmelerine minnettardım. Onlar gerçekten de bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlardı.

Taylor, "Tuhaf bir şekilde, çıplak, zeytinyağı ve otlarla kaplı, etrafıma sebzeler yayılmış bir videomu istiyorlar," dedi. "Hatta ağzıma bir elma koymamı ve kendimi yağlamamı bile istediler."

Ryan kaşlarını kaldırdı. "Yağlamak mı, *yağlamak* gibi mi?"

Taylor başını salladı. "Hayır, kukuma bir leğen sokmak değil. Kendimi bir hindi gibi yağlamamı istiyorlar."

"Oh, hayır," dedim omzunu tutarak.

"Yani bu garip bir istek mi?" diye sordu. "Yemek fetişi falan mı?" Ryan uzanıp onun diğer tarafını tuttu. "Hayır, tatlım. Bu bir yemek fetişi değil."

Taylor aramıza baktı, açıkça kafası karışmıştı.

Sesimi alçalttım. "Adam seni yemek istiyor. Hem de ateşli bir şekilde değil."

Yüz ifadesi şoka dönüştü. "Hayır."

Ryan başını salladı. "Bu bir yamyam fetişi."

Taylor hasta olacakmış gibi görünüyordu. "*Hayır.*"

"Bu ilk mi?" Ben sordum.

"NE DEMEK İSTİYORSUN, BU BENİM İLK CANNIBAL'İM Mİ?" çığlık attı.

Walter ayağa fırladı ve havlamaya başladı. Ryan onu sakinleştirmek için çabaladı. Gitme vaktinin geldiğine karar vererek Taylor'ı ayağa kaldırdım ve Ryan'la birlikte olay mahallini gezerek onu hareket ettirdik. Biraz daha kalırsak bu kafeden yüzde yüz kovulacaktık.

"O gerçekten bir yamyam mı?" Taylor titreyen bir ses tonuyla sordu.

"Olabilir," dedi Ryan ona. "Ya da sadece fetişleştiriyor olabilir. Her iki durumda da bu Me4U hizmet şartlarına aykırı."

"Ne yapacağım? Onu ihbar mı edeyim?"

"Onu hemen engelliyorsun," dedim, çünkü maalesef bu rodeoyu daha önce de yaşamıştım. "Ve sonra, evet, onu rapor et. Me4U yöneticisine göndermek için bir sürü ekran görüntüsü almanız gerekecek, ancak deneyimlerime göre yamyamları yasaklamakta oldukça hızlılar. Eve gittiğimizde sana yardım edebilirim."

Bazen Taylor'ın seks işçiliğinde hala nispeten yeni olduğunu unutuyordum. Bunun bir olasılık olduğu konusunda onu uyarmadığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama dürüst olmak gerekirse yaptığımız işin karanlık tarafını zaten bildiğini sanıyordum. Bu gece oturup onunla dikkat etmesi gereken diğer, daha az bilinen şeyler hakkında konuşacaktım.

Ryan'ın telefonu çaldı ve kontrol etmek için debriyajlarından çıkardılar. "Eyvah," dediler. "Bir sonraki randevumuza geç kaldık."

Hızımızı artırdık ve günün üçüncü görüntülemesine doğru yola koyulduk, takipçiler ve yamyamlar hakkındaki tüm konuşmalar kendi evimizin güvenliğine geri dönene kadar rafa kaldırıldı.

13

J

LAUREN'IN ŞU ANDA NE YAPTIĞINI *MERAK EDİYORUM,* diye düşündüm.

Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, iki yabancının gözümün önünde sevişmesini izlemeyeli çok uzun zaman olmuştu, boşalırken amının parmaklarımın etrafında kasıldığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve daha fazlası için açlık çekiyordum. O zamandan beri çok meşguldüm, organizasyonumuzdaki bir sıçanı ortaya çıkarmakla uğraşıyordum, ama Lauren ve Velvet'in röntgen odasını düşünmek dikkatimi dağıtıyordu ve onu tekrar kollarıma alana kadar düzgün düşünemeyeceğimi biliyordum.

Karşımda biri osurdu.

Gömleğimi burnumun üzerine çektim ve bunu yapan orta yaşlı İtalyan adama tekme attım. Etrafımızdaki herkes kendi tekmelerini, yumruklarını ve siktirip gitmelerini sıraladı. Van görgü kuralları 101'e göre arkadan vurmak yoktu, çünkü burayı havalandıramazdık. Gecenin bir yarısıydı ve yolun kenarına park etmiş plakasız bir minibüsün arka kapısı aniden açılıp içinden bir sürü yeşil suratlı adam dökülürse çok şüpheli görünürdü. "Tanrım, Vinny," diye inledi yanında oturan adam. "Yine mi glüten yedin?"

Vinny özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Akşam yemeği için annemin evine gittik. Ne yapsaydım? Yemeğini yiyemeyeceğimi mi söyleyecektim?"

Minibüs ikiye bölünmüştü. Bir yandan hepimiz Vinny'nin yaptıklarının sonuçlarına katlanıyorduk. Diğer tarafta ise İtalyan bir kadının önünüze koyduğu yemeği yememek çok büyük bir hakaretti.

Kokunun gitmesi -ya da bizim buna alışmamız (ürperti)- birkaç dakika sürdü ve o zamana kadar hepimiz yerimize yerleşmiştik. Gözetlemelerden nefret ederdim. Özellikle de arkada serserilerle sıkışıp kaldığım zamanlardan. Çok sıkıcı, pis kokulu ve sıcaktı, özellikle de yazın. Kaçtığım zaman, duşta derimi yüzmeye hazır olurdum.

Ama işim buydu. Bu aptallara kendi başlarına bir şeyler yapmaları için güvenemezdim ve çoğu benden büyük olsa da yine de onlara bebek bakıcılığı yapmam gerekiyordu. Bu, babamı biraz daha iyi anlamamı sağladı, özellikle de emirlerini yerine getirmeleri için bu kadar az insana güvenmesinin nedenini.

Bir omuz benimkine çarptı ve benimle birlikte bu cehennem çukurunda sıkışıp kalan Alec eğildi. "Bu gece çok sessizsin."

"Aklımda bir bok var."

"Lau-"

Herkesin önünde onun adını söylemesini engellemek için dirsek attım. İnsanlar en kötü dedikoducuların kadınlar olduğunu iddia etmeye bayılırdı, ama onlar, boş konuşmayı bir sanat haline getirmiş orta yaşlı İtalyan erkeklerinin eline su dökemezdi.

"Kızlarla mı ilgili?" Alec kaburgalarını ovuşturarak

düzeltti. "Hayır," diye yalan söyledim.

"Onu tekrar gördün mü?"

"Hayır."

"Peki nasıl gitti?" diye sordu. Kahretsin, bir ipucu alamadı.

"Olmadı."

"Oooh," dedi Vinny karşımızdan. "Junior'ın yaşlı karısıyla başı dertte mi?"

"Ne?" diye sordu yan tarafımdan biri. "Junior'ın

yeni bir kadın mı?"

Tüm minibüs bana doğru döndü ve kendimi bir anda istenmeyen ilgilerinin merkezinde buldum. Lanet olası meraklı işgüzarlar.

Alec ve ben aynı anda konuştuk.

"Hayır."

"Evet."

Hain kardeşime uyarıcı bir bakış attım.

"Daha çok yeni," dedi.

Ona saldırmak için yeterli alanım olur olmaz kıçına tekmeyi basacaktım.

"Peki işler iyi gitmiyor mu?" diye sordu biri.

"Sana hiç gitmeyeceğini söylemiştim," diye ısırdım. "Konuşacak bir şey yok, o yüzden herkes çenesini kapatabilir."

Vinny sni ed. "Her şeyi berbat etmiş olmalısın." *Aman Tanrım.*

Yanında Jimmy öne doğru oturdu. "Katılıyorum."

Herkes başını salladı.

"Bu konuyu siz pisliklerle tartışmayacağım," dedim.

Vinny ve Jimmy bakışlarını paylaştı. "Neden olmasın? Aramızda kalsın, senin yaşadığından iki kat daha uzun süredir evliyiz."

"Altı farklı kadına," diye belirttim.

"Evet," dedi Alec. "Ama bu ne yapmamaları gerektiğini bildikleri anlamına geliyor." İki adam bilgece başlarını salladı.

"Bu tartışmayı yapmayacağız," dedim.

"Özür dilemeyi planlıyorsun, değil mi?" Jimmy beni görmezden gelerek sordu.

Vinny, "Yanlış bir şey yaptığınızı düşünmeseniz bile bunu yapmak önemlidir," diye ekledi.

Kapının yanındaki iri adamlardan biri olan Enzo, "Özür dilemeyi siktir et," dedi. "Alfalar asla özür dilemez."

Ona baktım. "Alfa, ha? Bu tüylü bir şey mi?"

Alec boğuldu.

Kimse espriyi anlamamış gibi görünüyordu ve ben de birlikte takıldığım insanların çoğunun esprimi anlamayacak kadar yaşlı olduğu gerçeğinden yakınarak iç çektim.

"Ona baykuş alabilirsin," dedi Jimmy. "Ya

da çikolata," diye araya girdi bir başkası.

Bu durumun kontrolünü nasıl bu kadar çabuk kaybetmiştim?

"Şahsen ben büyük jestlerin hayranıyım," diye ekledi bir başka adam.

Vinny etkilenmiş görünüyordu. "İyi fikir. Onu en sevdiği yere götür ve evlenme teklif et."

"Teklif mi?" Dedim. "Sen aklını mı kaçırdın?" "Ne? Evlenme

teklifleri beni her türlü beladan kurtardı."

"Evet," diye söze karıştı Jimmy. "Evrensel hapisten çıkış kartı gibiler."

Alec sessiz kahkahalarla titremeye başladı. Onun kıçını tekmelemek iyi değildi. Yeterince. Bunun için onu ormana götürecek ve tuhaflıklar mezarlığımıza diri diri gömecektim.

Birden elimdeki telsiz cızırdayarak canlandı. Bu aptallar hakkında söyleyebileceğim tek bir şey vardı: *Gerçekten* çenelerini kapatma zamanının geldiğini biliyorlardı.

Hattan kardeşim Stefan'ın sesi geldi. "Arabası mahalleye giriyor."

"Hazırlan," dedim.

Etrafımdaki herkes kar maskelerini takmaya ve silahlarını kontrol etmeye başladı.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedim onlara. "Ona, o daha Kapı. Ve kendi kıçını kurtarmak için yapmadığın sürece onun üzerine gitmesen iyi edersin. Lorenzo onu canlı istiyor."

Telsiz tekrar çatırdadı. "Köşeyi dönüyor." Enzo kapı kollarını

tuttu, onları açmaya hazırdı.

Konuşma düğmesine bastım. "Bize ne zaman olduğunu söyle."

Hepimiz banklarda öne doğru kaydık, hazır ve bekliyorduk. Beklenti vücudumu sarmıştı. Hedefimiz yapıldığını bilmiyordu ama onu bu şekilde gafil avlamak risksiz değildi. Bizim işimizdeki çoğu adam her zaman üzerinde en az bir silah taşırdı. Ve fareler çoğundan daha paranoyak olma eğilimindeydi; muhtemelen bir direnişle karşılaşacaktık. Stefan saatlerdir yerinde duruyor, farenin evini gözlüyordu. Bu süre içinde başka kimse gelip gitmemişti ama bu, adamın içeride saklanan ve kendisini savunmaya hazır müttefikleri olmadığı anlamına gelmiyordu.

Minibüsün içi o kadar sessizdi ki, iğne atsan yere düşmezdi.

"Git," dedi Stefan.

Enzo kapıları açtı ve gecenin içine daldık.

Saatler sonra, Alec ve ben ailemizin evine dönmüştük. Stefan bizden çok önce gelmişti, bizim operasyonumuz başladığında onunki de bitmişti. Greg kim bilir neredeydi. Bugünlerde cesetlerin etrafında canlılardan daha fazla zaman geçiriyordu ve babam ona cesetlerle ilgili bilmek istemediğim her türlü tuhaf şeyi yaptırıyordu.

Babam beni merdivenlerin dibinde durdurduğunda duş almış, üstümü değiştirmiş ve kanlı giysilerimle bodrumdaki yakma fırınına doğru ilerliyordum. Çocukluğundaki lakabı Crooner'dı çünkü Sinatra'ya çok benziyordu, bebek mavileri hariç. Gözleri soğuk, karanlık ve düşmancaydı ve yüzündeki ifadeden bu kadar uzun süre uzak kaldığım için beni azarlamak istediğini anlayabiliyordum. Tartışmaya hazırlanırken omuzlarım dikleşti.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Cakewalk," dedim ona. "Ateş bile edemedi. On dakikadan kısa bir sürede girip çıktık."

Babamın bakışları söz konusu kanlı kıyafetlerime kaydı.

"Şut atamadığını söyledim, ght atamadığını değil."

Babam sco ed. "Ve kanıtlara bulaştırmadan onu kontrol altına alamadınız mı?" Başını iki yana salladı. "Tam büyük ligler için hazır olduğunu düşündüğümde, hala amatör olduğunu kanıtlıyorsun."

Dilimin ucuna alaycı bir yanıt geldi ama durumu daha da kötüleştireceğini bildiğim için kahramanca içimde tuttum. Bunun yerine sessizce durdum, öfkelendim çünkü konuşmak için kendime güvenmiyordum. Ne yaparsam yapayım, onun için asla yeterince iyi olmayacaktı. Her zaman bir eleştiri ya da hakaret olacaktı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Sabah kahvaltı için hâlâ burada olsan iyi olur. Annenin buzdolabında geceden kalma yumurtalı ekmeği var."

Döndüm ve giysilerimi yakmaya gittim, bir yandan ames'e bakarken bir yandan da düşündüm

seçeneklerimi gözden geçirdim. Bunu yapmaya devam edemezdim. Burada, bu lanet evde olmak bile beni geriyordu. Babam sadece güç ve tehditlere karşılık veriyordu ve sonunda gitmeme izin vermesi için ona şantaj yapmak zorunda kalabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Tanrı biliyordu ki, onun hakkında yeterince pisliğim vardı. Bununla polise ya da federallere gitmekle tehdit edemezdim; başka biri öğrenirse bu ölüm fermanı olurdu. Ama belki babamın rakiplerinden birine, onları gizlice sırtlarından bıçaklarken yüzlerine gülümsediği *birçok* seferden birini anlatmakla tehdit edebilirdim.

Yine de önce kendi *paramı*, *temiz* parayı kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Biraz birikmiş param vardı ama Lauren'a hak ettiği şımartılmış yaşam tarzını sunma şansım varsa daha fazlasına, düzenli bir gelir akışına ihtiyacım vardı, böylece hayatımın geri kalanını birikimlerimi ve hisse senedi hesaplarımı tüketerek geçirmeyecektim.

Odama döndüğümde kapıyı arkamdan kilitledim ve dolabıma en yakın halının kenarını kaldırdım. Altında lisedeyken söktüğüm bir tahta parçası vardı; meraklı ağabeylerimin hâlâ keşfedemediği tek saklanma yeriydi. Tahtayı yukarı çektim ve zulamın hâlâ orada olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Yığının en dibinde ağız desenli küçük bir defter saklıydı ve onu çıkarıp tahtayı ve halıyı yerine koymadan önce tozunu fırçaladım.

Lauren'ın lisedeki günlüğüydü. Ona uyuşturucu verdiğim gece Kelly'nin odasından çalmıştım. O sırada, o lanet döneğin Lauren'ın yazılarını internette daha fazla yayınlamasından endişelenmiştim. Bir kez hain olan her zaman hain kalır.

Yıllardır bakmamıştım ama Jimmy ve Vinny'nin büyük jestlerle ilgili aptalca yorumları aklıma takılmıştı ve onlar yüzünden bir fikir oluşmaya başlamıştı. Bu günlük Lauren'la birlikte yaptığımız her şeyi, benimle hâlâ yapmak istediği her şeyi içeriyordu. Sadece onun ve benim için yazılmışlardı, en gizli fantezileri. Peki ben ne yapmıştım? Yalanmış gibi davrandım. Tabii ki normal bir özür onu bana karşı yumuşatmaya yetmezdi. Ama ya ona başka bir şey verseydim?

Günlüğü açtım ve yeniden çalışma gecesine gelene kadar karıştırdım. Olayların akışını Lauren'ın bakış açısından okumak yıllar önce gözümü açmıştı ve bugün hâlâ içimi sızlatıyordu. O geceden önce bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bu sayfaları ilk kez okuyana kadar aşkının ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim bir sonraki kaydın üzerinde gezindi. Fuarın ertesi gününden. I

Okurken, onun ne kadar heyecanlı olduğunu görürken, benim de onun kadar ona ilgi duyup duymadığımı merak ederken kendimi yeniden suçlu hissettim. Ona birkaç haftalık mutluluk yaşattıktan sonra dönüp onu ezeceğimi bilmek, az önce o fareye yaptığımdan on kat daha kötü hissetmeme neden oldu.

Bizim hakkımızdaki son "fantezisine" doğru ilerledim, hiç oynayamadığımız fantezisine. Lauren'in fantezisinde, eski mahallemizdeki köşe atari salonunda buluşuyorduk ve kamera birlikte fotoğraflarımızı çekerken o beni fotoğraf kabininde emiyordu.

Başımı salladım. O zamanlar bile kamera işlerine karşı bir ilgisi vardı.

Yazıyı en baştan okumaya başladığımda planım sağlamlaşmaya başladı. Vinny haklıydı; baykuşlar ve çikolatalar işe yaramayacaktı. Lauren'ı beni affetmeye ikna etmek için büyük bir jeste ihtiyacım vardı ve bu günlük kendimi affettirmenin anahtarıydı. Onunla ilgili anıları

daha sonra olanlar nedeniyle muhtemelen kötüydü, ama ya onları geri kazanıp *iyi* anılara dönüştürseydik?

Cebimden bir ping sesi geldi. Telefonumu çıkardım ve başka bir Lauren'dan Me4U fotoğraf mesajı. Mesajda, yatağında kartal gibi uzanmış, çıplak ve elleriyle kendini zar zor örtüyordu.

Bu *gece sürtük gibi hissediyorum*, mesajı okundu.

"Şimdi bahşiş ver" seçeneğine dokunup ona yirmi dolar gönderdim ve hemen ardından bir mesaj daha geldi. Elleri hâlâ oradaydı, ama en güzel yerlerinden bazılarının görünmesini engellemek yerine, biri bir göğsünün üzerindeydi, meme ucu iki yumru arasında sıkışmıştı ve diğeri de açılmış bacaklarının arasındaydı.

Yeni mesajda, "*Keşke bunlar senin ellerin olsaydı*" yazıyordu. Eğer istediğim gibi olsaydı, ellerim yakında onun üzerinde olurdu.

14

L

rahat eşofmanlarımı giydim. Çarşamba gecesinin geç saatleriydi ve dairede sadece Ryan'la ben vardık, çünkü Taylor Jackson'larda uyuyordu. Şüpheli bir şekilde, yemek yapma sırası ondaydı ve eğer orada kalmanın onu beni beslemekten kurtaracağını düşünüyorsa, DoorDash giriş bilgilerini ezberlediğimi unutuyordu.

Koridoru dönüp mutfağa girdim, Walter da peşimdeydi ve Ryan'ın adada mısır gevreği yediğini görünce şaşırdım.

"Hâlâ ayakta mısın?" Buzdolabına giderek sordum.

"Evet," dediler ısırıklarının arasında. "Maxine bana videosunu geç gönderdi ve ben de bu gece halletmeye karar verdim."

Ryan, Taylor ve bana yardım etmenin yanı sıra, birkaç kişi için de editörlük yaptı. diğer NSFW içerik yaratıcıları ve giderek daha popüler hale geliyordu. Bunun iyi bir nedeni vardı. İşlerinde harikaydılar, klipleri ne zaman keseceklerini biliyorlardı, renk teorisi konusunda inanılmaz bir anlayışa sahiplerdi ve çok profesyonel ve sağduyuluydular.

"Bütün hafta boyunca iki işi birden yaptın," dedim, sürahimizden kendime bir bardak soğuk su doldururken. "Başka birini işe almayı düşündünüz mü?" Suyu buzdolabının içine geri koydum ve başlarını sallayarak onlara döndüm.

"Sanırım bunu yapmak zorunda olduğum noktaya geliyorum. İnsanlarla röportaj yapmaktan korkuyorum."

"İçine kapanık birinin en kötü kabusu. Yardım etmemi ister misin?" Ryan rahatlamış görünüyordu. "Sakıncası yoksa, evet, lütfen."

Ivır zıvır çekmecemizi açtım ve bir not defteri ile kalem çıkardım. "Numara Bir: Sıcak olmalı."

Ryan kağıdı benden çekip aldı. Kalem yüzünden kısa bir tartışma çıktı ve mememe pompalı tüfekle vurma numarası yaptıklarında ben de elimden kaçırdım. Bunun açıkça hile olduğu konusunda homurdanmayı bıraktıktan sonra işe koyulduk ve gerçek bir ihtiyaç listesi ve mülakat soruları yazdık. Şaşırtıcı derecede kapsamlıydı ama ikimiz de Ryan bu işi yapacaksa doğru yapması gerektiği konusunda hemfikirdik.

Tam bitirmek üzereydik ki telefonum çaldı. Çıkardım ve Bildiriyi gördüğümde neredeyse düşürüyordum. "Ne oldu?" Ryan sordu.

Cevap olarak telefonu adanın öbür ucuna kaydırdım. Telefonu görünce video isteği ekranımda belirdi ve boğulmaya başladım. "*Beş bin mi?*" Bir tur daha öksürdüm. "Senden ne yapmanı istiyorlar, bütün bir pornoyu mu çekmeni?"

"Bu sadece bir tanesinin yarısı için yeterli," diye şaka yaparak telefonu geri çektim. Okumaya devam ederken gözlerim ekranda gezindi. Talep NT95'ten gelmişti. Bir saatlik bir seans istemişlerdi ve "ayrıntılar "a tıklamaya gittiğimde sadece bir adres vardı.

"Oh, Tanrım," dedim.

"Sorun nedir?" Ryan sordu.

"Buluşmak istiyorlar."

Ryan başını salladı. "Yemin ederim insanlar gözlerini nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. artık."

İhanete uğramış gibi hissetmemeye çalışarak, "Hadi canım," dedim.

Me4U'mda, özel çalışma kurallarım da dahil olmak üzere birçok yerde yüz yüze görüşmediğimi belirttim, ancak yine de her ay bunun gibi birkaç istek aldım. Genellikle insanlar sadece tanışmak ve bedavaya sevişmek isterdi, çünkü cüretkârlardı. Şimdiye kadar, NT95'in onların bu isteklerine katılacağını düşünmemiştim.

Rütbeler. Daha önce hiç çizgiyi aşmamıştı, iyi bir insan olduğuna güvenebileceğimi düşündüğüm birkaç denizaltıdan biriydi. Onun hakkında yanıldığımı öğrenmek berbattı.

Çok özür dilerim, diye yazdım, profesyonel yüzüme sadık kalarak. *Ama yüz yüze görüşmüyorum. Lütfen buradaki "Yapılması ve Yapılmaması Gerekenler" listeme bakın.* Bir link ekledim ve talebi reddetmeden önce gönder tuşuna bastım.

Neredeyse anında telefonum çaldı. NT95'ten gelen başka bir talepti ve fiyatı iki bin dolar artırmıştı. Bazı insanlar hayır cevabını kabul edemiyordu.

Mesajı tekrar reddetmek için yukarı çektim ama donup kaldım. Ekte bir resim vardı. Kaşlarımı çatarak yakınlaştırdım, ilk başta ne gördüğümü bilmiyordum. Bir defterden koparılmış bir sayfaya benziyordu, çizgili bir kâğıt üzerinde-

Telefon elimden düştü ve mutfak adasına çarptı. Ryan ayağa kalktı. "Sen iyi misin?"

Başımı o kadar hızlı salladım ki oda bulanıklaştı. "Lauren? Beni korkutuyorsun."

Walter bir şeylerin ters gittiğini anlayarak sızlanırken, onlar bir tarafa yakın durdular.

"Günlüğüm," demeyi başardım. "Lisedeki günlüğüm onda." Günlüğüm nasıl onda olabilirdi? Bakışlarım bodrum kapısından kanepeye ve kapalı perdelere kaydı, evin her köşesinde saklanan sapıkları hayal ettim. Hayır, bu olamazdı. Burada başka biri olsaydı, Walter şimdiye kadar onları dışarı çıkarır ve açlıktan ölmek üzere olduğuna ve beslenmeye ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalışırdı.

Ryan telefonu eline aldı ve hemen başka bir bip sesi duyuldu Mesaj. Mesajı okuduklarında gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ne yazıyor?" Kendimi bir şekilde yeterince küçük bir hedef haline getirirsem Ryan'ın ağzından çıkmak üzere olan şeyle vurulmayacakmışım gibi koltuğumda büzülerek ciyakladım.

Bakışları benimkine kaydı. "Lütfen, Lo."

Neredeyse bar taburemden düşüyordum.

Vay anasını.

NT95 Junior'dı.

Junior bir yedekti.

İlk denizaltım. *En sevdiğim* subay.

Ve lise günlüğüm ondaydı.

Telefona uzandım, sesim ürkütücü bir şekilde sabitti. "Bir şey görmem gerek."

Ryan elini uzattı, ben de Junior'ın gönderdiği günlük sayfasını okumayı bitirdim ve sonra onunla buluşmamı istediği adrese baktım. Tahmin ettiğim gibi, burası atari salonunun bulunduğu yerdi. Telefonu tekrar yerine koydum ve Ryan'a dönerek bir araya getirdiklerimi anlattım.

Kaşlarını çattılar. "Peki ne istiyor? Son isteğini yerine getirmen için sana yedi bin dolar mı ödeyecek?"

"Bu fiyata başka ne isteyebileceğini düşünemiyorum. Tabii
Bunların hepsi özenle hazırlanmış bir oyun ve beni öldürmeyi, derimi yüzmeyi, Lauren kurutulmuş etine dönüştürmeyi ve önümüzdeki on yılı beni yavaş yavaş, sindirilmesi zor parçalar halinde tüketerek geçirmeyi planlıyor." Ne diyebilirim ki? Taylor sağ olsun, aklımda yamyamlar vardı.

Ryan burun kıvırdı. "Bundan şüpheliyim. Bir ısırık alırsa tadının ne kadar kötü olduğunu anlar ve kalanını çöpe atar."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti ama kulağa dengesiz geliyordu ve hemen kendimi tuttum. "Başından beri Junior'dı."

Ryan yavaşça yanımdaki tabureye çöktü, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Biliyorum."

"O benim ilk abonemdi."

Yüzlerini buruşturdular. "Biliyorum."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. NT95 özel PPV için binlerce dolar harcamıştı. Yüzlerce saatimizi birbirimizle mesajlaşarak geçirmiştik. Hatta babasının ne kadar narsist bir pislik olduğu konusunda onunla dertleşmiştim ki, hahahahaha, bu ne hafif bir ifade.

Zihnim allak bullak oldu. Olanları bağdaştıramıyordum. NT95'i seviyordum. Ona bir denizaltı olarak değer veriyordum, sınırda bir *arkadaş* olarak görüyordum ve bunca zamandır Junior Trocci mi vardı?

"Yani," dedi Ryan, "sanırım takip olayının yakın zamanda başlamadığını söyleyebiliriz."

Tekrar güldüm ve evet, kesinlikle histerikti. *Kendimi* histerik *hissettim*. Tüm vücudum, kopmuş bir telin çok yakınında duruyormuşum gibi uğulduyordu. Duygular birbiri ardına içime doldu, ihanet, kafa karışıklığı, öfke ve garip bir şekilde neşe gibi hissettiren sersemletici bir şey? Hayır, hayır, bu doğru olamaz. Felç geçiriyor olmalıydım.

"Ne yapacaksın?" Ryan sordu.

Başımı yukarı kaldırdım. "Kimliğimi değiştirip Avrupa'ya taşınacağım. Danimarka'nın oldukça katı takip yasaları olduğunu duydum."

"Ben ciddiyim," dedi Ryan.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok ama bu çok fazla para demek. Daha fazla sosyal yardım programına ya da yasa tasarısından bahseden reklamlara harcanabilecek bir para."

"Uh-uh," dedi Ryan. "Bunların hiçbiri değil. Avukatlık işini denklemden çıkar. Kimse bu yüzden kendini tehlikeye atmanı istemez."

Bakışlarımı onlarınkinden ayırdım. Gerçekten tehlikede miydim? Düşüncelerim son birkaç yıla geri döndü. NT95 bunca zamandır Junior'dı, sessizce benim bir numaralı destekçim olmuş, asla çok fazla şey talep etmemiş, asla çizgiyi aşmamıştı. Bir mitingden ya da bir politikacıyla görüşmemden sonra beni ilk tebrik eden hep o oldu ve sohbet ettiğimizde sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi her zaman günümün nasıl geçtiğini sordu. Hatta internette konumumuzu gizli tutmak için VPN'den Tor'a geçmemizi söyleyen de oydu. Ve boşuna değil, ama onun varlığında *kendimi* hiç tehlikede *hissetmemiştim*. Ne lisedeyken, ne de şimdi, muhtemelen tehlikeli bir adam olduğunu bildiğim halde.

Ryan beni inceledi. "Bunu kabul etmek istiyorsun, değil mi?"

Aşağı baktım ve Walter'ın boynunun arkasındaki kürkü okşayarak düşündüm. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Sonrasında oradaydın. Ne yaptığımı gördün.

gibi."

Başlarını salladılar, ciddi görünüyorlardı. "Hatırlıyorum."

"Korkunç olan ne biliyor musun? Birinin beni en son ne zaman bu kadar heyecanlandırdığını düşünmeye çalışıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum."

Omuz silktiler. "Mantıklı. Eskiden takıntılı olduğun bir adam Birdenbire hayatınıza geri dönüyor, işleri düzeltmeye çalışıyor ve şimdi size takıntılı olan o mu? Kim olsa bu konuda sinirlenirdi." "Belki, ama aslında beni siber olarak takip ediyor olması hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle," dedi Ryan.

"Ama ya her şey benim güvende olduğumdan emin olmak içinse? Bu bir şekilde her şeyi yoluna koyar mı?" Yüzümü ellerimle ovuşturdum. Bu adam bana ne yapıyordu? Beynim kaşınıyordu.

"Bilmiyorum Lauren," dedi Ryan. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Ama siz onu benden çok daha iyi tanıyorsunuz."

İçimi çektim. "Tanrım, birkaç günlüğüne Taylor olabilmek için neler vermezdim, her şeyi akışına bırakıp sürekli aşırı analiz etmemek için." "Cidden," dedi Ryan. "Burada olmadığını biliyorum ama seçimin ne olursa olsun seni destekleyeceğimizi söylerken ikimiz adına da kendimi güvende hissediyorum."

Eğildim ve onlara sarıldım. "Siz en iyisisiniz."

Beni geri sıktılar. "Eğer bunu yapmaya karar verirsen, Taylor ve ben de geliyoruz ve oyun salonunun kapısının hemen dışında duruyoruz. Silahlarla birlikte. Ve Walter'la. Her ihtimale karşı."

Melek bebeğimize baktım, hâlâ yanıma yaslanmıştı, ağzında fil dişi vardı, koyu renk gözleri masum ve kurnazca bana bakıyordu. "Walter'ın ne işe yarayacağından emin değilim," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. "Takılıp düşme tehlikesi dışında."

Ryan kıkırdadı, sonra bir an için sustu ve "Bu gece bir karar vermek zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum," dedim onlara.

Hâlâ kararsızdım. Junior'ı lisede bana yaptıkları için affetmiş olmama rağmen, bu onun hayatıma tekrar girmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Bana kalbim konusunda güvenilmez olduğunu göstermişti ve ben de ona inanmıştım.

Diğer yandan . . .

Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, onu becermek isterdim. Sertçe. Kirli. Sert. Ününün vaat ettiği her şeyi istiyordum. Acımasız olmasını istiyordum. Beni oyuncağı gibi kullanmasını istiyordum. Belki de bunun nedeni, ortada bir yumuşaklık ya da şefkat olmadığında kendimi ona bağlanmaktan alıkoymanın daha kolay olmasıydı ya da belki de benim hoşuma giden buydu. Her iki durumda da, bunu düşündükçe, kendimi o fotoğraf kabininde dizlerimin üzerine çökmüş ve Junior'ın aletini boğazlarken hayal ettikçe, bunu daha çok istiyordum.

Taylor'a geçmişimi ilk anlattığımda bahsettiği kapanış bu olabilirdi. Beni inciten adamla son bir ilişki, sonsuza dek veda etmek ve hayatıma devam etmek için son ve *güzel* bir anı.

Bakışlarımı tekrar Ryan'a çevirdim. "Evet dersem aptal olduğumu mu düşünürsünüz?" Bana bir bakış fırlattılar. "Tabii ki hayır. Sadece güvende olmanı istiyorum." "Ben de öyle. Benimle gelme konusunda ciddi misin?"

Sırıttılar. "Yani, sizinle *gelmiyorum* ama evet, eğer bir pislik çıkarsa elimde sopayla yakınlarda olacağım."

Bu boş bir tehdit değildi. Lise boyunca beyzbol oynamışlardı ve öldürücü bir vuruşları vardı. Junior şansını zorlarsa belki de gerçek anlamda. "Teşekkür ederim."

Başlarıyla onayladılar. "Ve Taylor'ın zilleri takmış olarak orada olacağını biliyorsunuz."

"Muhtemelen Harley Quinn kılığına girip her şeyi mahvetmeye hazırdır."

Böyle belalı ve sadık dostlarım olduğu için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyecektim. Bakışlarım Ryan'dan telefonuma kaydı. Yedi bin dolar. Buna Junior'ın geçmiş günahlarının bedeli olarak bakabilir, bağlanmamak için kaba ve işlemsel tutabilirdim. Bu şekilde ona duyduğum bu kalıcı ihtiyacı

özrünü kabul ettiğimi söyleyeceğim ve onu bir daha asla görmeyeceğim.

Kafama takılmadan önce telefonumu elime aldım.

sayacına basın ve kabul et düğmesine basın.

15

J

Yine eski mahalleye gittim, ayaklarım atari salonunun arkasındaki iyi hatırladığım patikada yürüyordu. Burası gençken ilk esrarımı içtiğim, çok fazla saçmaladığım için benden büyük çocuklardan dayak yediğim yerdi.

Pencerelerden parlayan langırt makinelerinin karnaval ışıkları olmadan geceleri eskisinden daha karanlıktı. Çöpler sokağın köşelerine yığılmıştı. Çürümüş yemek ve bayat sidik gibi kokuyordu. Buraya son gelişimden bu yana çok şey değişmişti ama buranın arkadaşlarla buluşulan, kızlarla takılan *bir* yer olduğu zamanları hatırlıyordum. Artık sessizdi. Tabletlerinde ve telefonlarında sonsuz oyunlara kolayca erişebilen çocukların atari salonuna ihtiyacı yoktu.

Yine de sahipleri burayı ellerinden geldiğince, muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre ayakta tutmuş, sadece pandemi başladığında kapıları kapatmışlardı.

sonunda onları buna zorladı. O zamandan beri satılıktı, ama şimdiye kadar hiç teklif gelmemişti.

Ev sahibinin oğlu Gino eski bir dostumdu ve ona binayı bu gece için kullanıp kullanamayacağımı sorduğumda, bana hiç soru sormadan bir anahtar verdi. Gino iyi bir insandı.

Motosiklet kaskımı bir kolumun altına sıkıştırdım ve arka kapıyı açtım. İçerisi bir anıt mezar gibiydi. Tüm makineler hâlâ yerlerindeydi ve duvarlar boyunca nöbet tutuyorlardı. Üzerinde ince bir toz tabakası toplanmıştı.

ve hava terk edilmişliğin bayat notasını taşıyordu. Binanın derinliklerine doğru ilerlediğimde ön pencerelerin tahtalarla kapatılmış olduğunu gördüm ama en azından aralarındaki çatlaklar içeri biraz ışık girmesini sağlayacak kadar genişti. Lauren'ı buraya davet etmekle hata edip etmediğimi düşünmeme yetecek kadar. Nostaljik olacağını, eski uğrak yerlerimizde dolaşmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar sadece iç karartıcıydı.

Siktir et. Artık geri dönmek için çok geçti. Yakında burada olacaktı ve ben de O zamanı da mekânı daha şık hale getirmek için harcayabilirdim. Fotoğraf kabini hâlâ hatırladığım yerdeydi, arkaya yakın bir köşeye sıkışmıştı ve diğer her şeyi kaplayan toz tabakası düğmelerin ve perdenin üzerinde bir lm gibi duruyordu. Bir depo dolabında birkaç bez parçası buldum ve kabini çabucak temizledim, işim bittiğinde geri çekilerek etrafı inceledim. Daha iyi görünüyordu, perili bir müzede bulabileceğiniz bir şeye daha az benziyordu ama Lauren'ı içine çekme düşüncesi beni özellikle heyecanlandırmadı. Perde açık olsa bile içeride bir bok göremezdik.

Kendimi yakmayacağımı umarak kabloyu aldım ve fişe taktım. Fotoğraf kabini hemen canlandı, içinden ışıklar saçıldı, düğmeler karanlıkta elektrik mavisi gibi parladı.

Tepemde, duvarların tavanla birleştiği dikiş boyunca parıldayan bir şey fark ettim. Peri ışıkları. Bingo. Işıklar yandığında, mekânı ürkütücü olmaktan çok rahat gösteren yumuşak bir ışıltıyla yıkadıklarında, bir kızı etkilemek istediğim için yirmi dakikadan fazla bir süreyi terk edilmiş bir atari salonuna makyaj yaparak geçirdiğimi fark ettim. Ve daha geçen hafta bir adamın evini yakıp kül ettiğimi ve sonrasında onu neredeyse öldüresiye dövdüğümü düşündüm.

İçimde çokluk vardı.

Telefonum çaldı. Lauren'dan gelen mesajı görmek için cebimden çıkardım.

Dışarıdayım, yazıyordu. *Ve yanımda kapının yanında nöbet tutacak iki arkadaş getirdim. Çığlık atarsam içeri dalarlar ve çok kötü bir gece geçirirsin.*

Tehditler. Ben beğendim.

Kapı kilitli değil, diye cevap yazdım. *Beni nerede bulacağını biliyorsun.*

Bu bir sınavdı. Onu son gördüğümde peşine düşmek zorunda kalmıştım. Bunu ya da en azından parayı, ilk hamleyi kendi başına yapacak kadar çok istediğini bilmem gerekiyordu. Buraya tek başına girecek cesareti kendinde bulamıyorsa, muhtemelen bana katlanacak gücü de yoktu.

Kapı yüksek bir gıcırtıyla açıldı.

"Bu ürkütücü falan değil," diye mırıldandı.

Bir gıcırtı daha ve ardından kapının kapanma sesi. Kulaklarımı zorlayarak pasajın içine doğru mu yürüdüğünü yoksa içeri bir göz atıp kaçmaya mı karar verdiğini anlamaya çalıştım. Yumuşak bir ayak sesi bana ulaştı ve sonra oradaydı, köşeyi dönerek ana odaya girdi, yüzü peri ışıklarına bakarken yukarı dönüktü. Saçları gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı ve üzerinde şortu ve kesilmiş bir atleti vardı. Onu ilk kez topuklu ayakkabılar olmadan bu kadar yakından görüyordum ve onlarsız çok küçük görünüyordu. Narin. Kırılabilir. Ta ki bakışlarını benimkilere indirip arkasından şok tabancasını çıkarana kadar.

"Buna ihtiyacım olacak mı?" diye sordu, ikisi arasında elektrik yayılıyordu. sondalar.

Kendime engel olamayarak başımı yana doğru eğdim. "Sadece acı çekmekten hoşlanıyorsan."

Sırıtışı şeytani bir hal aldı. "Hadi nd'yi çıkaralım."

Bir adım öne çıktı, ben de yanlara doğru hareket ederek aramıza bir bilardo masası koydum. Lauren gibi tuhaf tiplerin ne kadar ileri gidebileceklerini asla bilemezdiniz ve ben bu gece bir kez elektrik çarpması riskini göze almıştım.

Silahı çantasına koyarken yüzünde muzaffer bir ifade vardı, şüphesiz orada hazırdı ve gitmeye hazırdı. Akıllı kadın.

"Yani," dedi. "NT95?"

Başımı salladım, kendimi hazırladım.

Yüzündeki mizah ed. "Bunca zamandır mı, Junior?"

"İyi olduğunu bilmem gerekiyordu, Lo."

Ağzı açıldı, ancak buna ne diyeceğini bilemiyormuş gibi tekrar kapattı.

"Günlüğün yanımda," dedim ona. "Sana geri vermek için." "Onu Kelly'den aldın, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"İstemiyorum. Çok fazla kötü anım var. Onu yakmalısın." "Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı ve bir süre sessiz kaldık. Çok daha büyük bir tartışma Ama kendimi henüz buna hazır hissetmiyordum ve Lauren'ın dikkatini dağıtacak bir şey arar gibi etrafımıza bakmasından onun da hazır olmadığını anlayabiliyordum.

"Burası hatırladığımdan daha büyükmüş," dedi. "Ama bunun nedeni muhtemelen burada bizimle birlikte sıkışmış yüzlerce çığlık atan İtalyan çocuk olmaması."

Tanrıya şükür.

Döndü ve arka duvardaki bir makineye doğru yöneldi. Bakışlarım kıçına ve kot şortunun kıçına yapışmasına, sonra da dolgun bacaklarına kaydı. Kahretsin, onu tadarken o kalçaların başımın iki yanını sıktığını hissetmek için neler vermezdim.

Üzerinde "Powder Mountain" yazan parlak pembe bir makinenin önünde durdu ve omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Bu benim favorimdi."

"Hatırlıyorum," dedim bilardo masasının etrafında dönerken. Kaşlarını çattı. "Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım; Lauren hakkındaki *her şeyi* hatırlıyordum. Onun yanından geçip makineyi fişe taktı. "Bir tur oynamalısın."

Gözleri kontrol paneline kayınca gülümsedi. "Hiç çeyrekliğim yok."

nger'ımı ön cebime soktum ve bir avuç dolusu çıkardım. Ben hazırlıklı değilse hiçbir şey. Oyunun fiyatı kırk sentti, ben de iki tane attım ve bir sonraki makineye yaslanıp onun oyun oynamasını izledim.

Eğlenceli. Garip bir şekilde, daha önce ne kadar sabırsız olsam da, şimdi işleri aceleye getirme ihtiyacı hissetmiyordum. Onu gerçek hayatta izlemek de internette olduğu kadar büyüleyiciydi. Konsantre olurken koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor ve özellikle kült bir hareket yapmak zorunda kaldığı her seferinde alt dudağını ısırıyordu.

Kısa bir süre sonra öldüğünde "Yemin ederim eskiden bu işte daha iyiydim" dedi.

"Belki ben yardımcı olabilirim." Onun arkasına geçtim, ellerimi makinenin iki yanına, küreklerin olduğu yere dayadım ve vücudumla bir kafes oluşturdum. "Sen saldırıları yap. Ben savunmayı yapacağım."

Nefesini içine çekti ve başını salladı. "Tamam."

Neredeyse anında öldük.

"Peki," dedim.

Kollarımda döndü. "Bu senin hatandı." "Nasıl yani?"

Bana doğru el salladı. "Ayakta."

Daha yakına eğildim, sırıttım. "Dikkatini dağıttığımı mı söylüyorsun?" "Hayır," dedi.

"Ağzıma bakma şeklin aksini söylüyor." Güldü ve arkasını döndü. "Hadi tekrar gidelim."

İki çeyreklik daha ürettim ve o da oyunu yeniden başlattı.

"Yapabilirsin Lo," dedim. "O uzaylılara Toz Dağı'nın kraliçesinin kim olduğunu göster."

Anında öldü.

"Bunu kasıtlı yapmış olmalısın," dedim. "Yırtıcı kuşun açık ağzına doğru atladın."

"Kafasına tekme atmaya çalışıyordum," diye sızlandı. "Tamam. Sen dikkatimi dağıtıyor."

Bir adım daha yaklaştım, vücutlarımız kalçalarımdan göğsüme kadar birbirine değiyordu. Bu sefer konuştuğumda sesim daha alçak çıktı, kontrolümdeki dikkatli tutuş kayıyordu. "Daha dikkatini dağıtmaya bile başlamadım."

Tekrar döndü, oyunu unutmuştu.

Onu belinden kavradım ve makinenin kenarına kaldırarak yüz yüze gelmemizi sağladım. Ellerini omuzlarıma koyup kendini sabitledi, ben de uzanıp kendi ellerimi dizlerinin altından geçirdim, bacaklarını etrafımda dolaştırdım ve pürüzsüz teninin altımdaki hissinin tadını çıkardım.

ipuçları.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Neon ışıklarının karanlık gözlerindeki dansını izleyerek söyledim.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye karşılık verdi, sesi hoşnutsuz çıkıyordu.

Gülümsedim ve eğildim, dudaklarımı onunkilere değdirdim, bakışlarımız bir santim öteden kilitlendi. "Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz."

"Burada olmak istemeseydim olmazdım," dedi.

"Duymam gereken tek şey buydu."

Onu oyundan aldım ve fotoğraf kabinine doğru yürüdüm, bir kolum Biri kıçının altında, diğeri sırtında. Omuzlarıma yapıştı, yüzü boynuma gömüldü, beni tadarken dili tenime değiyordu. Kahretsin, onu istiyordum. Onun içine *gömülmek* istiyordum. Bir çekişle fotoğraf kabininin perdesini açtım ve Lauren'ı içeriye yerleştirdim. Elleri hemen kemerime gitti, yüzünde aç bir ifade vardı.

Başlangıçta, planım onun fantezisini bir T'ye kadar oynamaktı, ama dudaklarının aletimin etrafına sarılması fikrini sevdiğim kadar, o şortları sürükleyip onu tekrar boşaltma düşüncesi çok daha çekiciydi. Ayrıca, aramızda bir orgazm dengesizliği vardı. Beni sayamayacağım kadar çok kez orgazm etmişti ve artık durumu eşitlemenin zamanı g e l m i ş t i .

Bileklerinden tuttum ve onu bankın arkasına doğru ittim. "Uh-uh. Sen otur. Ben diz çökerim."

Bana baktı. "Ama günlüğümde-"

Onu bir öpücükle susturdum. O lanet olası parlak dudaklar beni bir siren şarkısı gibi çağırıyordu ve onlara daha fazla karşı koyamazdım. Bana doğru açıldı.

Nane ve karpuz dudak parlatıcısının tadı ve daha basit bir zamanın anıları gibi.

Bir iniltiyle içine girdim ve onu sırt üstü duvara yasladım.

öpücüğü derinleştirdi. Omuzlarıma yapıştı, dilimin darbelerine karşılık veriyordu. Ellerim yüzünden göğüslerine doğru kaydı, avuç içlerim yanları kavradı, başparmaklarım meme uçlarını önce yavaşça, sonra daha hızlı okşadı, videolarında ayarladığı hıza uyuyordu.

Titredi, bana daha fazla erişim sağlamak için başını geriye eğdi. Kulak memesini öptüm, yaladım ve ısırdım, her tepkisini dinledim, nelerden hoşlandığını, neleri sevdiğini öğrendim. Dilimi belli bir şekilde döndürdüğümde tırnaklarını bana nasıl geçirdiğini. Meme uçlarını hafifçe çimdiklediğimde nefesini kesişini. Ve sonra ağzımı boynundan aşağı sürüklediğimde yumuşak, nefes nefese inlemesi.

"Nic," dedi nefes nefese kalmış bir sesle.

Cevap sırıtışım muzafferdi. Çoktan kıdemsizliğe terfi etmiştim ve daha başlamamıştık bile. "Mmm?" Mırıldandım, dudaklarımı konuşacak kadar uzun süre ondan ayırmak istemiyordum.

"Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum," dedi.

Tanrı size ne istediklerini söylemekten korkmayan kadınları korusun.

Bizi döndürdüm ve dizlerinin arkasını bankın üzerine, onu yastıklı koltuğa düşürecek kadar sert bir şekilde çarptım. Ben önüne düşüp bacaklarının arasına doluşmadan, ellerim gömleğini yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirmeden, parmaklarım sutyeninin kuplarının içine girmeden önce kıçı mindere ancak çarpmıştı. Onu tekrar öptüm, meme uçlarıyla oynadım, danteli aşağı çekip göğüslerinin serbest kalmasına izin verene kadar onunla alay ettim. Sonra ağzımı onunkinden çektim ve eğildim, dilimi bir meme ucunun üzerinde gezdirirken parmaklarım diğeriyle oynadı.

Umutsuz bir ses çıkardı ve kalçalarını öne doğru kaydırdı, uylukları arasında sürtünmeye ihtiyacı vardı. Leğen kemiğimi onunkiyle buluşacak kadar yukarı kaldırdım, sikimin çıkıntısı seksine sıkıca bastırdı ve ona sürtünecek bir şey verdi.

"*Nic*," dedi daha bir çaresizlikle.

Konuşmak için onu yeterince kaldırdım. "Gerçek hayatta videolarınızdaki kadar alaycı değil misiniz?"

"Onlarla alay etmiyorum. Sadece ben olduğumda kendimi geliştirmem zaman alıyor."

Başım dönüyor, vücudumdaki tüm kan güneye, sikime doğru akıyordu. Kendini toparlaması zaman almıştı, ama onu daha yeni elime almıştım ve şimdiden daha fazlasını istiyordu.

Ağzımla göğüslerine tapmaya devam ederken, parmaklarım aşağıya indi, şortunun düğmelerini açtım ve fermuarını aşağıya kaydırdım. Bir çekişle onları hareket ettirdim ve kalçalarını, hem şortunu hem de tangasını çıkarmam için yeterince kaydırdı. Onları yanımdaki sahana bıraktım ve arkama yaslanıp bir anlığına onu içime çektim. İri kara gözlerinden ayak bileğindeki küçük gökkuşağı dövmesine kadar her şeyiyle göz kamaştırıcıydı.

Cebimi karıştırarak daha fazla çeyreklik çıkardım ve yarı yoldan geri döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Lauren sordu.

"Bir anı yaratıyorum," dedim ona ve çeyreklikleri makineye atıp çalıştır tuşuna bastım.

Geri döndüm, bacaklarını bacaklarımın üzerinden geçirecek kadar eğildim. ve onu bankın kenarına sürükledim. Velvet'teki geceden beri bunu ona yapmayı düşünüyordum, o zaman başka bir kadının kafasının görünmesinden ne kadar tahrik olduğunu fark ettim ve önsöz olmadan aşağı daldım ve yüzümü amına gömdüm.

İlk kül kabine döküldüğünde nefesini içine çekti. Dilimi kıvrımlarında gezdirirken bile sırıttım, ortaya çıkan resmi hayal ettim. Sonra onun tadı beni çarptı ve diğer tüm düşünceler aklımdan çıktı. Onu kıyaslayabileceğim başka bir şey yoktu. Tatlı, acı, keskin ve misk gibi kelimeler aklıma geldi, çoğu kadının duymak istemediği tanımlayıcılar, çünkü *kulağa* hoş gelmemeliymiş gibi geliyorlardı. Ama öyleydi işte.

Lauren'ın kayganlığı beni aniden açlıktan öldürdü ve inledim, daha yakına bastırdım, dilimi ulaşabildiğim kadar derine kaydırdım.

"Oh, lanet olsun," dedi, sesi gardını almış gibi çıkıyordu. Bir el bana vurdu Kalçalarını dikleştirirken kendini destekliyordu. Başka bir kamera külü görüşümü beyaza çevirdi - bu fotoğraf makarası *müstehcen* olacaktı.

Dilimin yerine parmaklarımı geçirdim ve yumuşak çığlıkları bana G noktasını bulduğumu söyleyene kadar onları ileri doğru ittim. Bunun bir efsane olduğunu iddia eden tüm aptal erkekler ya partnerlerine neyin iyi hissettirdiğini sormak için yeterince zaman harcamamışlardı ya da temel anatomiyi anlamıyorlardı.

Ağzımı onun içine doğru kıvırdım ve dilimin ucundan ucuna geçerek küçük, sıkı sinir yumağının etrafında bir daire çizdikten sonra hızlıca birkaç kez üstünden geçtim. "Aman Tanrım, ne oluyor?" Sözleri bir iniltiyle sona erdi.

Başka bir kül.

Hareketleri tekrar tekrar tekrarladım, ta ki sözcükler onu tamamen etkisiz hale getirene ve hareket etmeyi bırakana kadar, kasları vücudu ele geçirmek üzereymiş gibi etrafımda kenetlendi. Gururla karışık bir zafer duygusu içimi kapladı ve hızımı artırarak Lauren'i daha sert, daha hızlı sürdüm.

Nefes nefese kaldı, tırnakları gömleğimi deliyor, kalçaları yüzümün kenarlarını sıkıyordu. İçinden bir ürperti geçti. İç kasları yüzümde sıkıştı.

ngers. "*Nic!*"

Boşalmadan önce tek uyarım buydu, vücudu titriyordu, bacakları bir boa yılanı gibi etrafımda kenetlenmişti. İçine pompalamaya devam ettiğim için göğüslerime sıcaklık yayıldı. Dilimi klitorisinin yanlarına kaydırdım, boşalırken doğrudan uyarılmanın hızla çok fazla olabileceğini biliyordum ve hızımı yavaşlatarak onu yüksekliğinden aşağı indirdim.

Kamera son bir kez ashed.

Kıvrımlarına son bir öpücük kondurdum ve başımı kaldırdığımda Lauren'ın tamamen harap olmuş bir halde olduğunu gördüm. Gözleri çılgına dönmüş, göğsü kabarmış, çığlık atmamak için dudaklarını ısırmış gibi ruj sürmüştü.

"Ne," dedi, "bu da neydi böyle?"

Kıkırdadım ve benim için ne kadar ıslak olduğunun tadını çıkararak yavaşça içime soktum. "Bu artık beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Gözleri kısıldı. "Bana bunu yapmayı nasıl öğrendiğini anlat, belki o zaman düşünebilirim."

"Ne? Bu mu?" Parmaklarımı tekrar öne doğru uzattım ve inleyene kadar onu okşadım.

Onu tekrar elde etmek ne kadar cazip olsa da, onu daha fazlasını ister halde bırakmanın avantajını anladım, bu yüzden yavaşça çenelerimi serbest bıraktım. Yine de onun tadına bir kez daha dayanamadım, dudaklarımın arasından geçirdim ve tenimdeki son damlasına kadar temizledim. Tanrım, onun tadı uyuşturucu gibiydi.

Odağı kemerimin altına düşmeden önce aç gözlerle beni izledi. "Aletini çıkar."

Emri beni neredeyse güldürecekti ama başımı salladım. Ben mi
Ellerini, dilini ve ağzını üzerimde ister miydim? Kesinlikle, ama bu gece onunla ilgiliydi. Öne doğru eğilerek, her seferinde bir ayağıyla iç çamaşırını ve şortunu giymesine yardım ettim.

"Lütfen?" dedi, sesindeki açık ihtiyaç kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Bu gece olmaz," dedim ona, çünkü beni emerken durabileceğimi sanmıyordum. Daha fazlasına, tamamına ihtiyacım olacaktı ve nihayet içine girdiğimde huzur içinde çığlık atabilmesini istiyordum. "Kalçalarını kaldır," dedim ona, giysilerini bacaklarından yukarı kaydırarak.

Dediğimi yaptı, onları tekrar yerine yerleştirebilmem için yeterince hareket etti.

Göğüslerini sütyeninin içine sokarken gözleri kısıldı. "Sen neden
bu kadar iyi olmak? Seni hatırlıyorum. Benden saklanmaya çalışma, Junior."
Oh, yani ben onu elde ederken Nic, geri kalan zamanlarda Junior mıydım?
"O zamanlar huysuz bir piçtin ve kilisedeki kadınlara ölümcül bakışlar attığına bakılırsa şimdi daha da kötüsün."

Keşke kilise kadınlarına *başka* neler yaptığımı bilseydi. "Belki de değişmişimdir."

Kadın homurdandı. "Nedense bundan şüpheliyim."

Kalçalarını kavradım ve onu tekrar kendime çekmeye başladım. "Seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Daha fazla yalvarmam mı?"

Titrek bir nefes verdi. "Hayır."

Bakışlarındaki şüphe devam ediyordu, ben de ellerimi bacaklarında gezdirerek kalçalarını kavradım. "Ya hepsini silersek?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya bu kötü anıları iyi anılarla yeniden yazarsak? Bıraktığımız yerden devam etsek?"

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Şu anda ciddi bir şey aramıyorum."

Başımı salladım, dişlerimin arasından yalan söylemeye, onu tekrar görmek için ne gerekiyorsa söylemeye hazırdım. "Ben de ciddi bir şey yapamam."

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi ve gözlerindeki kargaşayı görebiliyordum. bir şeye karar verdi. "Bak, burada tüm kurallarımı çiğniyorum ama Cuma günü ne yapıyorsun?"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Cuma günü ne yapıyorsan."

"Sana Velvet'in başka neler yapabileceğini göstereyim, sonra hâlâ ilgileniyorsan bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz."

"Orada olacağım."

16

L

Nemli gece havasında arcade yaptım, neredeyse Taylor'ı deviriyordum. Bacaklarım çalışmak istemiyordu ve klitorisim her kumaş sürtünmesinin sarsıcı olduğu noktaya kadar aşırı uyarılmıştı. Junior'ın *bunu yapmayı* nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona öğreten kişiye güzel bir buket çiçek göndermem gerektiğini hissediyordum.

"Vay canına," dedi Ryan omuzlarımı tutarak. "İyi misin? Sana uyuşturucu falan vermedi, değil mi?"

Walter da yaklaştı ve burnunu kasıklarımdan uzak tutmak için yana doğru kaçmak zorunda kaldım.

"Ben ne," dedim sırıtarak.

Taylor homurdandı. "Oh, ona ilaç verilmiş, tamam. Seks hormonlarıyla." Kollarımı oda arkadaşlarımın bellerine doladım ve onları atari salonundan uzaklaştırdım. "Hadi gel. Eve gidelim, size her şeyi anlatacağım." Taş evimize döndüğümüzde, bir şişe şarapla kanepede toplandık, arka planda sessizce *Love Island*'ın tekrarı oynuyordu.

"Ee," dedi Taylor. "Sikiştiniz mi?"

Başımı salladım. "Ona dokunmama bile izin vermedi. Beni fotoğraf kabinine taşıdı ve üzerime çıktı."

Taylor'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ve bunu yapman için *sana* yedi bin dolar mı ödedi?"

"Evet," dedim. "Suçlu hissederdim ama bu onun parası. Eğer böyle harcamak istiyorsa, ben kimim ki ona aksini söyleyeyim?"

Ryan başını salladı. "İşte ruh bu."

Taylor başını yana doğru eğdi. "Farklı görünüyorsun. Bir şeyler değişmiş."

Hakkını vermeliydim; sezgileri çok güçlüydü. "Onu Velvet'e geri davet etmiş olabilirim de olmayabilirim de." Hızlıca, onlara buluşma sonrası yaptığımız konuşmayı ve Junior'a kendini affettirmesi için bir şans vermeyi düşündüğümü anlattım.

Taylor geniş gözlerle dinledi. "Vay canına, tek vuruş politikanızı bozduğunuza göre ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısınız."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak şarabıma baktım. "Karmaşık bir durum. Evet, beni incitti ama doğru şeyi yaptığını düşündüğüne inanıyorum ve daha da önemlisi üzgün olduğuna inanıyorum. Ve onun yanında nasıl hissettiğimi inkar edemem." Başımı salladım. "Aramızda bir çekim var, bir bağ var. Bunu on yıl önce hissettim ve hâlâ orada. Sadece fiziksel de değil. Onu daha fazla tanımak, şu anda kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ryan bardağını yere bıraktı ve bana döndü. "Ben bir şey olmaya çalışmıyorum. Bütün bunlar Debbie Downer, ama Junior hala Ma a'da, Tanrı bilir ne yapıyor. Babası da şeytanın ta kendisi değil mi? Bunu gerçekten sorun etmiyor musun?"

İçimi çektim. "Benim için sorun değil ama Junior'ın da sorun olduğunu sanmıyorum. Mezun olmak ve aile işine girmek üzere olduğunu bildiği bir gençken ne kadar korktuğunu görmeliydin. Bunu benden saklamaya çalıştı ama gözlerinde görebiliyor, babasından her bahsettiğinde sesinde duyabiliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısını onu güldürmeye çalışarak geçirirdim, böylece tüm o kasvetli havadan biraz olsun uzaklaşırdı. Şans verilse bu hayatı seçeceğini sanmıyorum. Kulağa biraz boktan gelebilir ama eski mahallede büyürken mafya hayatın bir parçası olarak kabul edilen bir şeydi. Nonna ve Nonno Bianchi'nin köşedeki şarküteri dükkânı vardı.

dükkanda çalışırdı. Her Cuma, büyük bir serseri gelirdi ve Nonno ona içi para dolu kahverengi kağıttan bir zarf verirdi."

"Koruma parası mı?" Taylor sordu.

Başımı salladım.

"Evet," dedi Ryan. "Zamanında ödeme yapmazlarsa diz kapaklarını kırmalarına karşı koruma."

"Bu bir klişe," diye kabul ettim. "Ancak gerçek daha karmaşık. Herkes Mahalledeki herkes birbirini tanıyor. Çocukları birlikte okula gider, her Pazar ayinde yan yana otururlar. İnsanlar ödeyemezse, mafya bunu görmezden gelme konusunda iyidir. Mantık çerçevesinde. Ve bu koruma parası *aslında* koruma parasıdır."

"Ne demek istiyorsun?" Ryan sordu.

"Ben ortaokuldayken bir keresinde dükkâna zorla girilmişti," dedim. "Birisi arka kapının camını kırmış, kasadaki tüm parayı almış ve dükkânı dağıtmış. Büyükannem ve büyükbabam polisi ya da sigorta şirketini aramak yerine paralarını toplayan adamı aramışlar. Ertesi gün öğleden sonra dükkân temizlenmiş, tüm paralar yerine konmuş ve yeni arka kapı adeta bir banka kasası haline gelmiş. Büyükannem ve büyükbabama bunun bir daha asla olmayacağına dair söz verilmişti ve onlar emekli olduktan ve ablam dükkânı devraldıktan sonra bile böyle bir şey olmadı."

"Grinin tonları," dedi Ryan.

Başımı salladım. "Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir. Mafya bile. Demek istediğim, hayır, Junior'ın yaptıklarını onaylamıyorum ama bu beni uzaklaştırmaya da yetmiyor. Ayrıca adamla evlenmeyi de planlamıyorum, yani uzun vadede bu konuda varoluşsal bir kriz yaşamak zorunda kalmayacağım."

Ryan beni inceledi. "Yani sadece sıradan bir ilişki mi olacak?"

"Bu daha çok ... gibi hissettiriyor. Bilmiyorum. Belki de kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz? Daha önce ulaşamadığımız aramızdaki kıvılcımı keşfetmek?"

"Anlıyorum," dedi Ryan. "Dikkatli olduğun sürece sorun yok."

Taylor sırıttı. "Gerekirse iki kat sar." Ryan ona vurdu.

"Duygusal olarak dikkatli ol demek istedim."

Taylor onları geri itti. "*Bunu biliyorum*. Ben onun kalbinden bahsediyordum, aletinden değil."

Thwack. "Neden böylesin?"

Thwack. "Çünkü öyle olmasaydım, asla gülmezdin, seni aşağılık kaltak." Öne doğru eğildim ve Taylor'ın kalçasına bir şaplak attım.

"Hey!" diye bağırdı. "Bu ne içindi?"

"Kendimi dışlanmış hissettim."

O da bana vurdu. Ryan ona vurdu. Ben Ryan'a vurdum. Neden vurdun? Hiçbir fikrim yok. Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi. Kısa süre sonra Walter'ı uyandıran bir tokat kavgası patlak verdi. Aramıza girdi ve heyecanla havlamaya başladı, çünkü *Yaşasın! Oyun zamanı!*

"Oh, harika," dedim. "Bebeği uyandırmışsın." "Bizi mi?" Taylor ve Ryan koro halinde.

Sonunda herkes yerine oturdu ve biz de yerimize geçtik. Walter yarı yarıya kucağımda yatmayı tercih etti, gözleri açıktı ve daha fazla eğlence çıkarsa diye aramızda gidip geliyordu. Rahatlayacağını umarak onu okşamaya başladım ve Taylor'a baktım.

"Birkaç gündür hiçbir şey göndermediğini fark ettim. İyi misin?"

Dizlerini göğsüne çekti ve başını salladı. "Paylaşımda bulunacak gibi hissetmedim. O yamyam beni gerçekten korkuttu ve normalden daha fazla boktan yorum alıyorum."

Kalbim onun için acıyordu. Bunu daha önce de yaşamıştım, pek çok kez. Sürtük, fahişe ve güneşin altındaki diğer tüm aşağılayıcı kelimelerle sürekli bir yorum yağmuruyla karşı karşıya kaldık ve çoğu zaman bunu bölgenin bir parçası olarak kabul etmek zorunda kaldık. Hatta bu kelimeleri kendimize mal etmek için iyi bir iş çıkarmıştık, öyle ki artık onları gördüğümde gözümü bile kırpmıyordum. Bunun yerine, birilerinin kadın düşmanlığını onlara karşı kullanmanın *bir* yolunu buldum, "*Senin için nasıl bir fahişe olacağımı görmek istiyorsan seks kanalım açık"* gibi yanıtlar aldım ve sonra ücretli sohbete girdiklerinde dolarların birikmesini izledim.

Ancak bir gün bile geçmedi ki, bir denizaltıdan ya da sosyal medya trolünden kesinlikle iğrenç bir yorum almayayım.

Bu gibi durumlarda engelleme tuşu en iyi arkadaşımdı. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Taylor'ınki gibi rastgele yükselişler yaşadım, sanki diğer herkes sırf kamera kızı olduğum için insan ahlakının temel yasalarının artık benim için geçerli olmadığını düşünüyordu. Bu iş kesinlikle yüreği zayıf olanlara göre değildi ve kariyerimin başlarında edindiğim pek çok arkadaşım başka iş kollarına yönelmek ya da yuva kurmak için bu işi bırakalı çok olmuştu. Sırada Taylor'ın olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"İhtiyacın olduğu kadar zaman ayır," dedim ona. "Akıl sağlığın her şeyden önce gelmeli."

Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Teşekkürler. Hâlâ kendi payıma düşen kirayı ödemeye hazırım.

ve her şey."

Ryan ona el salladı. "Öyle olmasaydın bile seni korurduk."

Taylor başını Ryan'ın omzuna yasladı, daha önceki "münakaşamız" unutulmuştu. "Hayalet Kız'ın mesajını gördün mü?"

Geçtiğimiz iki gün boyunca saatlerce olası Ryan için işe alımlar ve birkaç harika aday vardı.

"Evet," dedi Ryan. "Ben'i tavsiye eden üçüncü kişi o." "Çalışmalarını gördün mü?" diye sordum.

Ryan başıyla onayladı. "Daha önce biraz gezindim ve gerçekten çok iyi, buna rağmen Benden daha az tecrübeli olduğu için. Birlikte çalıştığı birkaç kişiyle konuştum ve hepsi süper profesyonel olduğunu söyledi. Hatta tarzı benimkine benziyor, bu yüzden onu benim standartlarıma getirmek için çok fazla eğitim gerekeceğini sanmıyorum."

Taylor omuzlarını dürttü. "İşi ona mı vereceksin?" "Henüz başvurmadı," dedi Ryan.

"Yani?" Ben de dedim ki. "Neden ilk olarak ona ulaşmıyorsun?"

Ryan homurdandı ama Taylor ve ben birlikte onları bir e-posta göndermekten zarar gelmeyeceğine ikna ettik. Olabilecek en kötü şey Ben'in hayır demesiydi.

Cevap almalarının birkaç gün süreceğini tahmin ediyorduk ama Ryan'ın telefonu birkaç dakika sonra çaldı ve başlarını telefondan kaldırdılar,

sırıtarak. "İçeride."

Taylor çığlık attı.

Walter havlamaya başladı.

Onu sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçtim ve eğlenmesine izin verdim.

Cuma gecesi beni Velvet'te, esaret odasının arka köşesinde otururken buldum. Junior ve ben atari salonundaki karşılaşmamızdan beri pek konuşmamıştık, sadece telefon numaralarımızı değiştirecek kadar konuşmuştuk, böylece her şeyi Me4U uygulaması üzerinden yapmak zorunda kalmak yerine ona ne zaman burada olacağımı mesaj atabilecektim.

Onu göreceğim için gergindim. Ve heyecanlıydım. Vücudum tetiklenmişti, daha fazlası için hazırdı, ellerini tekrar üzerimde görmek için çaresizdi, ya da tam tersi. Belki *gerçekten* şansım yaver giderdi ve sonunda sikini emmeme izin verirdi. Bir kız umut edebilirdi.

Telefonum çaldı. Çantamı karıştırıp cihazı bulmaya çalıştım.

Soğuk metal parmaklarımla buluştu ve bir çeyrekliğe benzeyen bir şey çıkardım, yaşlılıktan pürüzsüzleşmiş, normal para biriminin sadece iki katı kalınlığında. Bunu daha önce hiç görmediğime yemin edebilirdim, ama o kadar çok rastgele şeyim vardı ki

muhtemelen bir kulüp ya da bardan aldığım ve tamamen unuttuğum bir jeton olduğunu düşündüm.

Onu tekrar içeri bıraktım ve telefonumu çıkardım. Junior mesaj atmıştı.

Geç kalıyorum. Bir işim çıktı.

Ona geri mesaj atarken içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. *Ne kadar geç? Gösteri başlamak üzere.*

Emin değilim, dedi. *Bununla başa çıkmalıyım.*

Ona geri mesaj atmaya zahmet etmedim. Belirsizlik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Beni ayağa kaldırıyordu.

Çünkü tabii ki öyleydi. Tanrım, bunun olacağını göremediğim için aptalın tekiydim.

Karnımda Junior'dan çok kendime yönelttiğim bir öfke çalkalanıyordu. Mantığıma karşı geldiğim için başıma gelen buydu. Kendini çoktan kanıtlamıştı.

güvenilmezdi ve ben aptalca ona beni incitmesi için bir şans daha vermiştim. En azından bu sefer sadece hayal kırıklığı oldu, kalp ağrısı değil. Ve dürüst olmak gerekirse? Belki de bunu bu kadar çabuk yaptığı için, yıllar önce yaptığı gibi işi uzatmadığı ve beni oyalamadığı için, bana neden tek vuruşluk bir politikam olduğunu hatırlattığı için ona teşekkür etmeliydim. Bir denizaltı çizgiyi mi aştı? Engellendi. Çıktığım biri bana ürkütücü bir his mi verdi? Ghosted. Bu beni güvende tutuyordu, incinmemi engelliyordu ve bu kuralı bozmamalıydım, özellikle de Junior Trocci gibi hak etmeyen biri için.

Telefonumu kapattım ve onu tekrar unutmaya karar vererek çantama geri koydum.

Bir an sonra, yumuşak bir zil sesi bakışlarımı esarete doğru kaldırmamı sağladı oda sahnesi. Sylvia yan kapıdan çıktı, zayıf bedenine siyah bir bodysuit ve diz üstü deri botlar giymişti, elinde bir ip t u t u y o r d u . Durdu, topuğunun üzerinde döndü ve ipi çekti, birkaç saniye sonra Moriah kapıdan sürünerek çıktı, ip boynundaki bir tasmaya bağlıydı.

Oh, Tanrım.

Beyaz iç çamaşırları hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan çarpıcı vücudu tam olarak sergileniyordu. Bunu tek başına izlemek işkence olacaktı.

17

J

O F babam doğaçlama *bir* aile yemeği düzenlemek istediğinde, *bu* yemek olmalıydı. Lauren'la Velvet'te buluşmam gereken gece.

Ailem genellikle ayda bir kez bu yemeklere ev sahipliği yapardı. tüm aile ile birlikte: Babam, annem, ben, kardeşlerim ve son zamanlarda kuzenim Aly ve erkek arkadaşı Josh. Bu, babamın yemek masasının etrafında toplanıp birbirimizin hayatından haberdar olan diğer aileler gibi davranma şekliydi. Çarpık, narsist bir şekilde, bazen gerçekten böyle gördüğünü düşünürdüm. Hepimizin isteyerek ve mutlu bir şekilde bir araya geldiğimizi düşünerek kendini kandırıyordu, çünkü reddettiğimiz takdirde hayatımızı cehenneme çevirecekti.

Diğer herkes bu yemeklerin gerçekte ne olduğunu biliyordu - babamın üzerimizdeki kontrolünü göstermesinin, sadakatimizi kime borçlu olduğumuzu hatırlatmasının bir başka yolu.

Bu akşamki yemek için özellikle sinirlenmiştim çünkü onları olabildiğince uzatmak gibi bir alışkanlığı vardı ve ailemin banliyödeki evinden Velvet'e gitmek yirmi dakikalık bir yoldu, tra c olmadan. Lauren'la buluşmak için buradan zamanında çıktığımdan emin olmak için gözümü saatten ayırmam gerekecekti.

Annemle babamın evi hafif bir yükseltinin tepesinde, şehrin uzaklara yayıldığını görebilecek kadar yüksekteydi. Yeşil panjurlu ve pişmiş toprak çatılı, açık renk taşla kaplı Toskana tarzı bir villaydı. Araba yolunu kaplayan yüksek çardaklar, İtalyan selvilerini taklit etmek için sıkça kırpılmıştı.

Ağaçlar bizim kışlarımıza dayanamazdı. Arkasından batan güneş ve yanan dış ışıklarla birlikte ev, sanki on yıl önce özel olarak inşa edilmemiş de yüzlerce yıldır burada duruyormuş gibi eski ve gururlu görünüyordu.

Onu görmekten hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Her zamanki yerime park ettim ve tam kaskımı çıkarıyordum ki ışıklar üzerime döküldü. Lüks bir araba dairesel yolu döndü ve ben rahat bir nefes aldım. Aly ve Josh başarmıştı. Tatilleri nedeniyle son akşam yemeğini atlamak zorunda kalmışlardı ve babam bu yüzden dayanılmaz olmuştu. Onlar buradayken (umarım) biraz daha iyi bir ruh halinde olacaktı ve ayrıca benim dışımda odaklanabileceği daha fazla insan olacaktı.

Araba bisikletimin yanında durdu ve Josh dışarı fırladı, kulaktan kulağa sırıtıyordu. İri yarı bir herifti, sadece uzun değil, genişti de, kadınların bayıldığı türden kül rengi spor kasları vardı. Koyu renk saçları, siyaha yakın gözleri, koyu zeytin rengi teni ve göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesini de ekleyince biraz süper kahraman gibi görünüyordu. Ta ki siz kollarında sürünen, her bir kolu iblisler, hortlaklar ve diğer karanlık efemeralarla dolu cehennem mürekkebini fark edene kadar.

Yolcu tarafına doğru koşarken bir nger kaldırdı. "Bir saniye," dedi. "*Ancée*'m için kapıyı açmam gerekiyor."

Gözlerimi devirmiştim. Josh, Aly'ye *kız arkadaşım* demekten her zaman büyük gurur duymuştu ve bir gün bunun dayanılmaz bir hal alacağını hissetmiştim.

sonunda soruyu sordu. Görünüşe göre haklıymışım.

Aly, onun oyununa gelmek istemedi ve kapısı açılır açılmaz elini havaya kaldırdı. İlk başta, bana ipucu verdiğini düşündüm -onunla biraz düşmanca bir ilişkimiz vardı- ama sonra sadece elindeki dev kayayı gösterdiğini fark ettim. Josh kolunu uzattı ve geri kalanı göründü, siyah saçları yüzüne doğru çekilmişti, cildi nihayet güneşin altında kalmak yerine dışarıda biraz zaman geçirdiği için sağlıklı bir bronzluktaydı.

Çalıştığı acil servisin floresan ışıkları.

"Oh, merhaba," dedi, hâlâ elini muayene için havaya kaldırıyordu.

"Geçen hafta bana bir fotoğrafını gönderdi," dedim.

Josh'a döndü. "Hey!"

Başını eğdi, utangaç görünüyordu. "Ne?"

"Aileme söylemek için bu geceye kadar bekleyeceğimizi söylemiştik." Josh bana doğru el salladı. "Junior sayılmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kaba."

Bana yandan bir sırıtış gönderdi. "Çünkü sen benim arkadaşımsın. Aly arkadaşlarıma söyleyebileceğimi söyledi."

Kendimi garip hissederek bir nefes verdim. Geçtiğimiz altı yıl boyunca Aylar boyunca, *hiçbir şeyi* ciddiye almayan bu devasa ucube hayatıma girmişti ve evet, ne, sanırım arkadaştık. Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyordum, o ve Aly nişanlanıp ormanda tepeden tırnağa çizik içinde kalmalarına neden olan her neyse onu yaparken onun aptal kıçını özlediğimi asla itiraf etmeyecektim.

Bakışlarım açıkta kalan derilerinin üzerinde gezindi. Sanki bir dağdan düşmüş gibiydiler. Dikenli çalıların arasından. Orada ne halt ediyorlardı? Aslında, boş ver. Bilmek istemiyordum.

Aly kaşlarını çatarak bana döndü. "Herkese söylemedin, değil mi?"

"Kahretsin, hayır. Babama *bu adamın* ailenin bir parçası olmak üzere olduğunu söyleyen kişi olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Josh'ı işaret ederek sordum.

"Aww," dedi. "Ben de seni özledim dostum."

Burnuma vurmaya çalıştı.

Elini tokatlayarak havaya kaldırdım ve acayip uzun elinin altından çekildim. ulaş.

"Neden," diye seslendi annem kapı aralığından, "siz üçünüzü hep dışarıda dolanırken görüyorum?" Ön sahanlığa çıktı ve bizi içeri buyur etti. "İçki içeride, sizi aptallar. Ve çok nemli-"

"Anne, lütfen," diye araya girdim. "Artık rahibe şakası yok." Havayı rahibelerin ağza alınmayacak yerleriyle kıyaslamak gibi berbat bir alışkanlığı vardı. Bazıları

"Bir rahibenin poposu kadar kuru", "Bir rahibenin memeleri kadar soğuk" ve "Bir rahibenin kıç deliği kadar rüzgarlı". Daha kaç tanesine dayanabileceğimi bilmiyordum, özellikle de beni yakında tekrar kiliseye sürükleme tehdidini yerine getirirse.

Aly ve Josh sırıtarak ona doğru yürümeye başladılar. Babamdan nefret ediyor olabilirlerdi ama annem kara İrlandalı mizahıyla kalplerine girmeyi başarmıştı ve onu gördükleri için gerçekten mutlu görünüyorlardı.

"Üzgünüm Moira," dedi Josh. "*Ancée*'m sadece yüzüğünü göstermek istedi." Annem daha önce hiç duymadığım, hıçkırıkla çığlık arası bir ses çıkardı ve kendini Aly'ye doğru fırlattı. Bu manzara beni topuklarımın üzerinde geriye doğru salladı. Onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlayamıyordum, sırıtıyor ve dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülüyordu. Uzakta kaldığım, onunla daha fazla zaman geçirmediğim için kendimi piç gibi hissediyordum. Kardeşlerim ve ben babamızdan kaçabilirdik ama annem onunla sıkışıp kalmıştı.

Lanet olsun, umarım onunla ilişkimi riske atmadan babamdan kurtulabilirim.

Sanki onu çağırmışım gibi, babam kapıdan hızla çıktı, silahını çekmişti, kardeşlerim de peşindeydi. "Ne oldu? Seni duydum-" Annesinin Aly'den uzaklaştığını ve silahını indirdiğini gördü. "Neden çığlık attın Moira? Tanrım, neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Nişanlandılar," dedi annem, Aly'nin elini kaldırarak.

Bakışlarım babamın üzerine dikildi, haberi duyunca gözlerinin dolmasını ve ağzının büzülmesini izledim.

Hayatında bir *kez olsun nazik ol*, diye düşündüm.

"Sanırım gidip iyi bir şampanya almalıyım," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Annem rahat bir nefes aldı. Babam için bu, olabildiğince güzeldi.

Hayatımın en uzun saatini geçirdikten sonra nihayet yemeğe oturduk. Lauren'la dokuz buçukta buluşmam gerekiyordu ve ben sürekli telefonumu kontrol ediyordum.

zaman. Böyle giderse, yemeğimiz biter bitmez buradan kaçmam gerekecek.

"Kuralı biliyorsun," diye çıkıştı babam. "Yemek masasında telefon yok."

Tabağımın yanına koydum. "Vinny'den bir şey bekliyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı.

Babam bana baktı, büyük olasılıkla neyi bekliyor olabileceğimi merak ediyordu, ama ben onun bakışlarına odaklandım ve sessizce başka bir şey söylemesi için ona meydan okudum. Annem boğazını temizlemek için o anı seçti, her şeyden önce yemek sırasında asla iş konuşmadığımızı ince bir şekilde hatırlattı.

Babam isteksizce Aly'ye döndü. "Haziran en iyisi."

Durakladı, Josh onun için salatayı kaşıklarken tabağı havada tutuyordu. "Ne için?"

"Düğününüz," dedi babam. "Bahçe o zaman zirvede olacak ve
Böylece davetiyeleri göndermek için bolca zamanımız olacak." Bakışları Josh'a kaydı. "Ya da fikrini değiştirmen için."

Annem gözlerini babama dikti.

Aly'nin bakışları da aynı sertlikteydi. "Birincisi, daha yeni nişanlandık. Daha plan yapmaya bile başlamadık ve ikincisi-"

"Güzel," diye araya girdi babam, Greg'in elindeki kabuklara uzanarak.
şekilde. "Demek ki hiç acelen yok." Dikkati masanın Aly'nin karnını gözden sakladığı yere kaydı. "Sadece birkaç kilo mu aldın yoksa hamile misin bilmiyordum."

Odanın içinde bir şok dalgası yayıldı. Kahretsin, oraya
gitmişti. "*Nico*," diye tısladı annem.

Josh masayı iterken masa sarsıldı, yüz ifadesi babam için iyiye alamet olmayan bir şekilde karardı. İçimden bir şeyler söylemek geliyordu ama buradaki herkes arasında Josh ve Aly'nin kendilerini savunmak için en az yardıma ihtiyacı vardı ve bu gece kendimi hedef haline getirmeye çalışmıyordum. "Herkes sakin olsun," dedi babam, tüylerimi diken diken edecek şekilde sırıtarak. "Bu bir şakaydı. Vücut yağ oranı yüzde iki falan."

Karşımda Alec ağzına bir çatal dolusu peynirli makarna attı ve makarnanın etrafında konuştu. "Kadınlar kiloları hakkında şaka yapmandan hoşlanmazlar."

"Ağzın doluyken konuşma," diye tersledi babam, bakışları Aly'ye kayarak. "Diğer kadınlardan daha az hassas olduğunu düşündüğüm için özür dilerim."

Annem elindeki şarap kadehini bir kadehmiş gibi geri fırlattı ve karanlık bir şekilde mırıldandı. "İkincisi," diye devam etti Aly, sanki sözü hiç kesilmemiş gibi, "Josh'la evlenme konusundaki fikrimi değiştirmeyeceğim."

Babamın ifadesi hesapçı bir hal aldı. "Şu andan önümüzdeki Haziran'a kadar çok zaman var."

Aly başını salladı. "O kadar uzun süre bekleyeceğimizi kim söyledi?"

"Sana söylemiştim," dedi babam. "Bahçe-"

Aly sonunda tersledi. "Siktir et bahçeyi!" Josh elini omzuna koydu ve Aly sakinleştirici bir nefes aldı. "Üzgünüm, Moira."

Annem elini salladı ve şarap şişesine uzanarak onu bardağının üzerine devirdi.

İşler iyi gidiyordu.

"Düğünü burada yapmayacağız," dedi Aly, bakışları tekrar babamın üzerindeydi. "Sen herkesi kızdırmadan akşam yemeğinin beş dakikasını bile zor çıkarıyoruz."

Babam umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Erkek arkadaşının babasıyla ilgili haberlerin ortaya çıkması için de çok zaman var."

Birden herkesin odağı Josh'a döndü ve sorgulamaya başladı. Annem ve kardeşlerim Josh'un karanlık geçmişini bilmiyordu, sadece ben ve babam biliyorduk.

Ve tırnaklarını tükürmeye hazır görünen Aly. "O şeyi getirmemen konusunda seni uyarmıştım.

tekrar yukarı."

Aly, Josh, babam ve benim babamın çalışma odasında kilitli kaldığımız, Aly'nin şu anda olduğu kadar kızgın olduğu ve Josh'un sırlarını ortaya çıkarırsa babamla bir daha asla konuşmayacağına yemin ettiği bir anı zihnimde canlandı.

Babamın gözleri karanlık bir ışıkla parlıyordu. "Düğünü burada yap, ben yapmayacağım."

"Bunu seninle yapmayacağım," dedi Aly. "Biz gidiyoruz. Üzgünüm, Moira."

"Üzülme," dedi annem.

Josh ve Aly geri kalanımızla kısa bir vedalaşmanın ardından Ayrılışları boyunca babamı sessiz tutan şey, annemin ona hançer gibi bakmasıydı.

Onlar gittikten sonra "Benim de işim bitti," dedi ve şarap kadehini kaptı. Kapıda durdu ve babama son bir düşmanca bakış attı. "Ve daha sonra yatağa gelmeye zahmet etme."

"Ooh," dedi Alec o hışımla çıktıktan sonra. "Birisi kanepede uyuyor."

Babam ona döndü, sessizdi, gözleri Alec'e *bir kelime daha* söylemesi için yalvarıyordu. öfkesini çıkarabileceği biri vardı. Alec akıllıca sustu ve gözlerini tabağına dikti.

Ve sonra babamın dikkatini çekme sırası bana geldi. "Ne yapıyorsun? Vinny'yi beklemek için mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Yemekte iş konuşulmadığını sanıyordum?" Babam dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi, kara gözleri tehditle parlıyordu. "Neden sorudan kaçıyorsun ufaklık?" Neyse ki telefonumu çıkarmak için gerçek bir bahanem vardı ve yalan söylememe gerek kalmamıştı. Yalanlar babamla asla uzun sürmezdi, çünkü ona söylenen her kelimeyi iki kez kontrol edecek kadar paranoyaktı, kendi oğullarından bile. Şu anda ihtiyacım olan son şey beni bir tanesinin içinde yakalamasıydı. Birinin beni takip etmesine izin veremezdim ve onu riske atamazdım.

Lauren'ı hazır olmadan önce öğrendim.

"Vinny rıhtımda gümrükçünün avuçlarının yağlandığından emin oluyor," dedim.

Babam kaşlarını çattı. "Daha fazla para mı talep etmeye çalışıyor?"

Başımı salladım.

Greg nefesini dışarı üfledi. "Neden? Tekne zeytinyağıyla dolu, kokainle değil." "Sahte zeytinyağı," diye hatırlattım ona.

Greg kaşlarını çattı. "Yani? Ondan kurtulun ve daha kolay çalışabileceğiniz bir ajan bulun."

Başımı salladım. "Şu anda bu şehirde çok fazla sıcaklık var. Biz bir ceset daha eklemeye gerek yok. Özellikle de bu bir soruşturmaya yol açacağı ve Federaller araştırmaya başlarsa izler bize kadar gelebileceği için. Ayrıca, zamanımız yok. Bir sonraki sevkiyat bu gece geç saatlerde geliyor."

Babam çenesini bana doğru eğdi. "Junior'ın dediği gibi." Yemek peçetesiyle yüzünü sildi ve bir kenara koydu. "Aslında ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum. İthalatı genişletmeyi düşünüyorduk. Lorenzo'yla konuştum ve bu konuda senin öncülük etmeni istiyoruz."

Alec neredeyse makarnasını yerken boğuluyordu. Yanında Stefan hareketsiz kaldı.

Greg kısık bir ıslık çaldı ve sırtımı sıvazladı. "Görünüşe göre terfi ediyorsun."

Yüz ifademi kapattım, zihnim aşırı hızda çalışıyordu. Bu değildi Babam çok merhametli bir hayırsever. Bu onun benim uzaklaşmama verdiği tepkiydi. Reddedemeyeceğim bir ortamda beni kendisine daha da yakınlaştırmak için yaptığı son hamleydi. Çünkü teklifi reddetmem için mantıklı bir sebep yoktu.

Ve her şeyden çok özgürleşmek istesem de, şu an itibariyle hazır değildim, geri dönecek bir şeyim yoktu, yaşlı adamımla bağlarımı koparmanın sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağıma dair bir planım yoktu. Bu da evet demek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Lorenzo için petrol operasyonumuzu yöneterek, her zamankinden daha fazla sorumluluk, daha fazla risk almış olacaktım. Yakalanırsak kellem uçacaktı ve hayatımı parmaklıklar ardında geçiren ben olacaktım.

Öfkem çirkin yüzünü gösterdiğinde sıcaklık ensemden yukarı tırmandı. Çığlık atmak istedim. Öfkelenmek istedim. Bu lanet masayı devirmek ve babamı öldüresiye dövmek istiyordum. Ama kendimi tutmak zorundaydım.

Kendimi kontrol etmek, benden zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesini engellemek zorundaydım.

Babam başını yana eğdi, bakışları daraldı, yüzüne bir sırıtma yayıldı Yüzünde daha çok dişlerini gösteriyormuş gibi bir ifade vardı. "Bu konuda sana güvenebilirim, değil mi evlat?"

Kabul etmekten başka çarem yoktu, bu yüzden kendimi onun gülümsemesine karşılık vermeye zorladım. "Elbette." Bu yalanın tadı ağzımda kül gibi, hayallerimin yıkılmış korları gibi kaldı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

18

J

Şehrin bir ucundan diğerine koşarken , şeritlere girip çıktım. Lauren bana ikinci bir şans verecek kadar cesurdu ve ben geç kalarak bu şansı mahvetmiştim bile.

Bu yüzden daha önce hiç ciddi bir ilişki peşinde koşmamıştım; sonunda birini hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum. Hayal kırıklığına uğrattığım kişinin Lo olması kabul edilemez bir şeydi ve eğer bir tür normallik kazanma şansım varsa, babam pençelerini olduğundan daha derine sokmadan önce siktir olup gitmem gerektiğine beni daha da ikna etti.

İleride ışık sarıya döndü. Gaza bastım, tam kırmızıya dönerken kavşaktan hızla geçtim.

Rüzgâr beni sürükledi. Arabalardan kaçmak için başımı döndürdüm ve Yoluma çıkan yayaları. Lauren onu ektiğim için beni affetmezse, sonuçlarına katlanacaktım. Babama daha önce de kızmıştım ama şimdi aramıza biraz mesafe koyduğum için bu öfke hiddete dönüşmüştü. Kendimi kapana kısılmış, köşeye sıkışmış, kaçma şansı olmayan vahşi bir hayvan gibi hissediyordum.

Başımı salladım, babamın düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştım, bana güvenebileceğini söylediğimde yüzünde beliren zafer ifadesini görmemeye çalıştım. Bu öfkem bir sorundu ve Lauren'la geçirdiğim zamanı etkilemesine ihtiyacım yoktu. O çok önemli, çok özel biriydi.

Bu sefer kulübün hemen dışına park ettim ve ön kapıya doğru yöneldim, hostes üye kartımı tararken kaskımı ve ceketimi vestiyere teslim ettim. Elindeki cihaz yeşile döner dönmez masasından bir maske kaptım ve lobiye doğru yürüdüm.

Lauren barın en önünde oturuyordu, bir yanında muhteşem bir kadın, diğer yanında ise tanıdık bir adam vardı. Ruh halim tekrar öfkeye dönüştü. Bu, daha önce onun etrafında sni ng gördüğüm aynı kolejli görünümlü orospu çocuğuydu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek üçlüye doğru yürüdüm. Bardaki insanlar odadaki titreşimlerin değiştiğini hissetmiş gibi dönmeye başladılar, Lauren da onlarla birlikte döndü, yüzümdeki ifadeyi görünce yüzündeki gülümseme kayboldu. "Oh," dedi, "aslında sen-"

Onu bir öpücükle kestim, sertçe içine girdim, bacaklarının arasına doğru ilerledim, doğru açıda tutabilmek için ellerimi yüzüne koydum. Tadı şampanya ve çilek gibiydi ve bunları tüketmesini izlemek için burada olmadığım için çok kızgındım.

Maske yüzüme battı ama bunu görmezden geldim, Lauren'ın elimde ne kadar sıkıştığına odaklandım, vücudu gerginlik yayıyordu. Ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve dilimi dudaklarında gezdirdim, beni tekrar içeri alması için yalvardım, dokunuşlarımla ona ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Avuç içleri göğsüme çarptı ve kendimi itilip kakılmaktan korumaya yetecek kadar zamanım vardı ki, parmakları gömleğime kıvrıldı ve beni kendine çekti, ağzı keskin bir nefesle açıldı, dilinin ilk darbesi benimkine karşı cennet gibiydi.

"Vay be, hey," dedi yanımızdaki adam.

Ona siktir olup gitmesini söyleyecek kadar uzun bir süre öpüşmeyi kestim ve lanet olası bir mağara adamı gibi Lauren'a sahip çıkmaya geri döndüm. Elbette geç kalmıştım ama bu kaybettiğim anlamına gelmiyordu. Lo'nun etrafını saran akbabaların yokluğumda inebileceği anlamına gelmiyordu.

En iyi anım mıydı? Ama aynı zamanda en kötüsü de değildi ve Lauren'ın beni öpüşüne bakılırsa, o da pek aldırmıyor gibiydi. Ben de

gidiyor, bir elini bırakıp bacağını belime doluyor, kalçalarımı onunkilere değdiriyor, böylece onun için ne kadar berbat olduğumu, beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyordu.

"Nereye?" diye sordum.

"Üst katta," dedi.

Onu bar taburesinden aldım ve merdivenlere doğru taşıdım. Bana sarıldı, göğüslerimiz birbirine yapıştı, kolları boynumda, bacakları belimdeydi. Elbisesi kısaydı, bu yüzden ön kolumu kıçının altından geçirdim, odayı kül etmesini önlemek için eteklerini yerine sıkıştırdım.

İnsanlar daha önce gizlice bizi izliyorlarsa, şimdi açıkça aval aval bakıyorlardı. İzin verelim. Bu binanın içindeki herkesin Lauren'ın peşine düşerlerse kiminle uğraşmak zorunda kalacaklarını bilmeleri gerekiyordu. Tüm numaraları bir kenara bırakarak, Lo'yu dünyanın en değerli şeyiymiş gibi kucağıma alırken bile hissettiğim tehdit ve saldırganlığın yüz ifademin içine sızmasına izin verdim, gözlerim hançer gibi, alaycılığım bir şiddet vaadiydi. Onlarla karşılaştığımda insanlar bakışlarını kaçırıyordu ve bu benim öfkemi kontrol etmem gerektiğine dair bir uyarı işareti olmalıydı, ama tek hissettiğim karanlık bir zaferdi, kanım uğulduyor, ruhum avını isteyen bir kurt gibi böğürüyordu.

Benimkini.

Lauren'ı üst kata taşıdım, kollarımda nasıl hissettiğine o kadar dalmıştım ki nereye gittiğimizi göremiyordum.

Bir kapının önünden geçerken kolumu çekti. "Buraya gel."

Sağa döndüm ve kartını kilide bastırmak için bir koluyla beni serbest bıraktı. Kilit açıldığı anda içerideydik. Onu tekrar tatmak, en yakın yüzeye bırakmak ve-bekle, bütün bu insanlar nereden gelmişti?

Etrafımızdaki odaya bakarken vücudum sarsılarak durdu. Tam olarak röntgenci odası. Ya da en azından aynı yatak, yastıklar ve sandalye ile karbon kopyası.

"Sonunda başardın," dedi birisi.

Lauren'ı tutmaya devam ederek döndüm ve bizi merdiven boşluğunda yakaladıklarında kıpkırmızı kesilen uzun boylu, çift cinsiyetli sarışın oda arkadaşlarından birini gördüm. Siyah orta uzunlukta bir etek ve ona uygun bir atlet giymişti, saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapmıştı, açık mavi gözleri koyu renk göz kalemiyle çerçevelenmişti.

Lauren'ı yere bıraktım, bariz uyarılmışlığımı gizlemek için onu önümde tuttum. Beklediğim bu değildi. Bizi daha fazla insanla çevrili değil, yalnız kalabileceğimiz bir odaya götüreceğini düşünmüştüm. "Junior, bu Ryan," dedi. "Oda arkadaşlarımdan biri." Kibarlık bana en iyi zamanlarda bile kolay gelmezdi, hele şimdi tek istediğim Lauren'ı soymakken, ama Ryan'ın onun için önemli olduğu açıktı, bu yüzden hayal kırıklığımı bir kenara ittim ve ilkinden daha iyi bir ikinci izlenim bırakmaya çalıştım.

Elimi Lauren'ın yanından geçirip onlara doğru uzattım. "Biz ..." Başımı yana eğdim ve sırıttım, tek kaşım soru sorarcasına kalktı. "Tanıştık mı?"

Ryan garip bir kahkaha attı ve elini benimkinin içine soktu. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

"O gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," dedim el sıkışırken.

Beni bıraktılar ve geri çekildiler. "Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir."

"Doğru," dedi Lauren. "Merdivenler."

Lauren'ın diğer oda arkadaşı, "Harika bir belgesel," diye ekledi. "Kesinlikle başardı."

Başımı salladım ve bu odaya en son geldiğimde onu birinin sikine binerken izlediğim gerçeğini düşünmemeye çalışarak bakışlarını muazzam bir dikkatle tuttum. "Bilmiyorum. Baykuş teorisinde bir şeyler olabilir."

Gülümsedi ve Lauren'a baktı. "Ondan hoşlanıyorum. Kalabilir." Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve kalabalığın arasına daldı.

Lauren eğlenmiş görünerek başını salladı. "Arayan Taylor'dı."

"Ben yerime oturacağım," dedi Ryan. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Junior."

Başımı kaldırdım. "Sen de."

Döndüler ve Lauren beni kapıdan uzağa, uzak köşedeki bir çift boş koltuğa doğru sürükledi. Duvara en yakın olanı aldım ve Lauren yanıma oturmak istediğinde kollarımı beline dolayıp onu kucağıma çektim, odanın bu tarafındaki gölgeler için mutluydum.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim.

Aşağıda beni öpmüş olabilirdi ama omuzlarındaki sertlikten ve yüzündeki temkinli ifadeden hâlâ temkinli olduğunu anlayabiliyordum. "Beni ektiğini sanmıştım."

Onu kendime çektim, yanaklarımızı birbirine değdirdim ve ona sürtünme dürtüsüne karşı vücudumun alt kısmını sabit tutmayı zar zor başardım. "Bunu asla isteyerek yapmam."

"O zaman neredeydin?" diye sordu.

"Tam bir aile yemeği enkazında." Geri çekildi,

şaşırmış görünüyordu. "Ciddi misin?"

Başımı salladım, bakışlarını tuttum, yüz ifademi incelerken gözlerinin beni içine çekmesine izin verdim, şüphesiz yalanlar arıyordu.

"Ayda bir kez yapıyoruz," dedim ona. "Babam bunu son dakikada çağırdı."

"Ah." Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Bunu bana neden söylemedin?"

"*Yaptım*, eğer bu kadar çabuk dönmeseydin görürdün.

lanet olası telefonun."

Gözlerini kaçırdı, yanakları pembeleşmişti. "Başka bir odadaydım ve gösteri başlamak üzereydi."

Çenesini kavradım ve sırtını bana çevirdim. "Saçmalık." "Saçmalık" demeye çalıştı. "Bunu gerçekten neden yaptın Lo? Bu sefer gerçeği söyle."

Cevabı o kadar sessizdi ki zar zor yakalayabildim. "O zaman bana yaptığın şeyin aynısını şimdi de yapıyorsun sanıyordum."

Alçak sesle ve öfkeyle küfrettim ve onu tekrar göğsüme çektim. Elim Omuzlarını düzeltti ve ona ulaşmayı umarak kelimelerimi seçmek için bir saniyemi ayırdım. "Ben artık o korkak çocuk değilim. Bir daha hayalet gibi dolaşmayacağım. Bundan sonra ne olursa olsun, önce seninle konuşacağım. Ama bilmelisin ki, yaptığım iş yüzünden plan yapmak çok zor."

"Ne olmuş yani?" Gömleğime karşı mırıldandı. "Seni öylece beklemem mi gerekiyor?"

"Hayır. Sadece bu bir daha olursa biraz daha sabır istiyorum." I Dudaklarımı başının tepesine indirdim, anlamasını diledim. "Ve söz veriyorum daha sonra bunu telafi edeceğim."

"Nasıl?"

"Nasıl istersen," dedim ona.

Arkasına yaslandı ve bana bir gülümseme armağan etti, belki gölgeler yüzündendi ama biraz korkutucu görünüyordu. "Tehlikeli kelimeler. Artık o utangaç kız değilim."

"Hangi utangaç kız? Hatırladığım kız bana iki taraflı açık bir not yazıp sikime yapmak istediği her şeyi anlatmıştı."

"Onunla kıyaslandığında uysaldı."

Ona bir bakış attım. "Ne kadar uzun süredir denizaltı olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Gönderdiklerimin ve talep ettiklerinizin çoğu oldukça standart. Ama ben başka şeyleri de seviyorum, başka şeyler de istiyorum." Bakışlarım onun yanından boş sahneye doğru kaydı. "Bunun gibi şeyler mi?"

"Ve daha fazlası."

Bakışlarımız kilitlendi. "Koridorda kovalanmak gibi şeyler mi?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı, kucağımda biraz kaydı, sadece aletimin tekrar bir pantolon paçasına sıkışmak üzere olduğunu fark etmem için yeterli oldu. Sinsice

En yakın komşularımıza kaçamak bir bakış attıktan sonra elimi Lauren'in altına soktum ve kendimi düzelttim. Bakışları bu hareketi takip etti, yüzünü atari salonundaki aynı aç ifade kapladı.

Tekrar eğildim, yanağını öptüm, kulak memesini dişlerimin arasına alana kadar geri çekildim. "Ne istersen, ne zaman istersen." Daha da yaklaştı, elleriyle omuzlarımı kavradı. "İstiyorum-"

Tepedeki ışıklar söndü, bu da gösterinin başlamak üzere olduğunu gösteren bir uyarı işaretiydi.

Lauren sinirli bir ses çıkardı ve kucağımdan kaydı.

Etrafımızdaki herkes yerlerine otururken kendimi kontrol etmek için mücadele ettim. Şu anda Lauren'a yapmak istediğim şey herkesin görmesi için değildi. Ya da belki de öyleydi ve ben başkalarının girmesine izin vermeyecek kadar piçin tekiydim. Onu sadece kendim için istiyordum, onun iç çekişlerini ya da inlemelerini paylaşma düşüncesine dayanamıyordum.

O zaman fark ettim ki, onu *zaten* binlerce aboneyle paylaşıyordum ve yine de onu onlardan uzak tutmak için aynı sahiplenici ihtiyacı hissetmiyordum. Belki de ilişkileri işlemsel ve çevrimiçi olduğu içindi. Belki de bu onun geçim kaynağıydı ve ben bile bunu ondan almak isteyecek kadar büyük bir piç değildim. Ya da-

Hoparlörlerden gelen alçak bir zil sesi düşüncelerimi böldü ve damarlarımda beklenmedik bir beklenti duygusunu tetikledi. Evet, Lauren'ın röntgenci sapkınlığını kesinlikle paylaşıyordum, çünkü bunu tekrar yapma düşüncesi -iki kişinin şahsen sevişmesini izlemek- beni kaya gibi sertleştirdi.

Morgan ve Steph yerine sahneye ikisi de cübbe giymiş olan Siyah bir çift çıktı.

Lauren yaklaştı. "Ray ve Ella. Sizi bir sürpriz bekliyor."

Bakışlarım örgülü zayıf adamdan onun elini tutan kadına kaydı. Saçları sıkı, tirbuşon bukleler halinde yüzünün etrafına yayılmıştı. Giydiği bornoz, parlak pembeye boyanmış ayak tırnakları, dolgun baldırları ve çıplak ayakları hariç büyük bir kısmını gözlerden saklıyordu.

Yatağın önünde durdular ve Ray Ella'yı kendine çekti.

"Merhaba," dedi eğilip alnını onunkine çarparak. "Merhaba," diye karşılık verdi.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Sen de o kadar kötü değilsin," dedi Ella.

Tatlı bir çifte benziyorlardı. Umarım bu sıkıcı ve duygusal bir şey olmazdı. İzlediğim ilk performanstan sonra bu bir hayal kırıklığı olurdu ve içimde hâlâ o kadar çok yüklü duygu varken, yumuşak bir şey için havamda değildim.

Lauren küçük bir iç çekiş yaptı ve ben de ona doğru bakıp özlem dolu bir ifadeyle çifti izlediğini gördüm. Şu anda Ray ve Ella'nın sahip olduğu şeyi, Morgan ve Steph'in sahip olduğu şeyi isteyen biri gibi görünüyordu. Sadece ciddi bir şey istemediğini mi *söylemişti*? Yoksa ciddi bir ilişki istemediği kişi özellikle ben miydim?

Sahneye döndüğümde Ray ve Ella'nın öpüştüğünü gördüm. Öpüşme yavaş, nazik ve keşifseldi. Aceleye getirilmemişti. Diğer insanların kafalarının arasından izlemek zorunda kaldım, çifti görüş alanımda tutmak için biraz yer değiştirmek zorunda kaldım. Her sıra altı sandalyeden oluşuyordu ve bizi sahneden ayıran dört sıra vardı, bu da kalabalığı sanatçılardan daha net görebildiğim anlamına geliyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı, özellikle de kimse yerinde oturamıyor gibi göründüğü için.

Ancak tam önümüzde iki kadın öpüşmeye başladığında çekiciliği anlamaya başladım. Sadece bir çifti izlemek yerine, odayı seçme şansımız vardı. İlgimi çeken kişiye odaklanabilirdim ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

Başından beri planının bu olup olmadığını merak ederek Lauren'a baktım ve onu utanmadan kadınlara bakarken buldum. Gökkuşağı dövmesine bakarak heteroseksüel olmadığını tahmin etmiştim ama yüzündeki yoğunluğu görmek bunu kanıtlıyordu. Belki de endişelenmeliydim ya da kıskanmalıydım ama tek hissettiğim, ona uygun onca insan arasından zamanını benimle geçirmeyi seçtiği için kendimi beğenmişliğimdi. Bu beni her şeyi berbat etmeme konusunda daha da kararlı hale getirdi.

Bir ses dikkatimi odanın önüne çekti. Ray, Ella'nın bornozunu omuzlarından yavaşça itiyor, teni ortaya çıkarırken her santimini öpmek için zaman ayırıyordu. Onunla konuştu ama söyledikleri o kadar alçaktı ki duyulmuyordu, sadece Ella'nın kulağına geliyordu. Ella ayak parmaklarının ucuna kalktı ve karşılık olarak ona doğru eğildi ve cüppe serbest kalarak onu tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Uzun boyluydu, uzun, zarif kasları benden daha fazla mürekkeple kaplıydı, kolu omzundan yukarı, sonra kaburgalarından aşağı iniyor ve kalçasına kadar kıvrılıyordu. Göğüsleri küçük ve dikti, meme uçları delinmişti, narin bir zincir her iki halkadan geçip bacaklarının arasına dalıyordu, öyle ki koltuğumda daha dik oturuyordum. Nereye gitmişti bu? Onu göğüslerinden -ve amından- tutmak için nazikçe çekiştirmek yeterliydi ve bu fikri tuhaf bir şekilde çekici buldum.

Sonra uzanıp Ray'in bornozunu itti ve seyirciler toplu bir nefes aldı. Ray'in tamamen ereksiyon halindeki aletinin alt tarafı, şaftından yukarı doğru uzanan lanet olası bir Yakup'un merdiveni gibi dikenlerle delinmişti.

Lauren'a baktım, korkunç göründüğümü biliyordum, çünkü kahretsin, bu acıtmış olmalıydı. Yüzündeki muzip ifade geri gelmişti ve şimdi *tam olarak* ne izlemek üzere olduğumuzu merak ediyordum.

"Yere yat," dedi Ray, Ella'yı dizlerinin üzerine çekmek için uzanarak.

Zincirden. Kendi meme uçlarım vücudumun içine geri çekilmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum ama Ella **yere** düştüğünde bir inilti çıkardı. Tamam, madem o da istiyordu. Rızası olmayan bir şey benim için zor bir hayırdı.

Ray, "Aç," dedi ve Ella'nın dudakları bu komutla aralandı.

Lauren yaklaştı, kollarımız birbirine sürtündü ama gözlerimi sahneden alamıyordum, Ella öne eğilmişti, ağzı Ray'in aletinin başının etrafında gerilmiş, dili alt tarafını yalıyordu. İlk halter Ella'nın dudaklarının yanından geçip giderken dudaklarını çekiştirdi. Tanrım, bu iyi hissettirdi mi? Gözlerim Ray'e doğru gitti. Ella'nın onu almaya çalışmasını izliyordu ama yüz ifadesindeki hiçbir şey acıdan bahsetmiyordu, sadece zevkten bahsediyordu.

Lauren'ın eli bacağıma kondu ve nihayet ona baktım. Siyah elbisesi, göğüslerinin her nefeste kumaşa baskı yaptığı göğüs dekoltesini görebileceğim kadar düşük kesilmişti. Ben onun görüntüsüyle dikkatimi dağıtırken sahnede bir şey olmuş olmalıydı çünkü tırnakları biraz bacağıma battı. Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdım, Ray ve Ella'yı izleyişini izledim, mest olmuştu, gözleri geniş ve dudakları ayrıktı, sanki o kadar büyük bir aleti kendi başına almayı hayal ediyordu. Eğer bir tane istiyorsa, tek yapması gereken sormaktı.

Yakındaki bir soluk sesi beni tekrar ileri döndürdü. Ella birkaç halter daha indirmiş, gözlerinden yaşlar akıyordu. Sürekli çıkardığı cesaretlendirici iniltiler ve bir elinin Ray'in şaftından aşağı kayarak taşaklarını avuçlaması olmasa bu manzara tüylerimi diken diken edecekti.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," dedi Ray, parmakları kızın buklelerine batarken. "Bir tane daha al."

Lanet olsun, diye düşündüm, Ella'nın kahramanca bir adım daha atmasını izlerken. boğazından aşağı. Evet, porno mahvolmuştu.

Halter içeri girer girmez Ella geri çekildi, kendine biraz nefes aldırdı, ağzıyla Ray'in sikinin başını, elleriyle de taşaklarını okşamaya başladı.

Lauren'ın parmakları ölümcül tutuşlarını gevşetip bacağımdan yukarı kaydı.

Lauren'ın sağındaki çifte baktım ama bize dikkat etmiyorlardı. Kimsenin umurunda değildi. Aklı başında kim şu anda gözlerini sahneden kaçırırdı ki? Benim dışımda, çünkü Lauren'ın eli kalçamda gittikçe yükseliyordu ve bakışlarımı ondan çekemiyor gibiydim. Gerçekten de insanlarla dolu bir odada sikime dokunmak üzere miydi? Daha da önemlisi, ona izin verecek miydim?

Mırıltılar arasında başımı kaldırdığımda yan kapıdan çıkan parlak kızıl saçlı, kıvrımlı, çıplak, beyaz bir kadını gördüm. Doğruca Ray'in aletini yalayan Ella'nın yanına gitti.

Halterler dişlerine çarparak duyulabilir tıkırtılarla ağzına girip çıkıyordu.

"Bri," diye fısıldadı Lauren.

Cevap veremedim, Bri'nin Ella'nın arkasında dizlerinin üzerine çökmüş, bir eli Ella'nın göğsüne, diğer eli de kalçalarının arasına kaymış görüntüsünden çok etkilenmiştim. Ella arkasına uzandı ve Bri'nin yüzünü boynuna çekti, Bri de Ella'nın kulağına kadar öptü ve emdi. Üçlü. Sürpriz bir üçlüydü ve Yüce Tanrım, ölmeden önce bir tanesinde yer almak istediğimi söyledi.

İnsanlar önümüzde yer değiştiriyor, birbirlerine dokundukça kolları hareket ediyordu. Sallanan formları arasında, Bri'nin Ella'nın zincirini çekiştirmesini, Ella'nın Ray'in siki üzerinde inleyip kıvranmasını izledim ve oh, kahretsin, bu kadar ateşli olmamalıydı.

Lauren'ın parmakları aletimin üzerinde gezinirken şaşkın bir nefesle tısladım ve fark edip etmediklerini görmek için yanımızdaki çifte tekrar baktım. Sahnedeki sahneyi izlerken adamın eli kadının eteğinin üzerindeydi ve dikkatlerinin dağılması, odanın bu köşesindeki gölgeler ve Lauren'ın bana doğru dönmüş olması arasında, baksalar bile bir şey görebileceklerinden şüpheliydim.

Lauren elini uzattı ve boyuma kadar ovuşturdu.

"Ne istersem, ne zaman istersem," diye fısıldadı kulağıma, sözlerimi bana geri fırlatarak.

Söz sözdür.

Göz göze geldik ve başımı salladım. "Nasıl istersen."

Pantolonumu indirdi ve yabancılarla dolu bir odada sikimi çıkardı.

19

L

Son yarım saat içinde olanlara hayret ederken bile Junior'ın sert, sıcak uzunluğunu elimde hissediyordum. Kulübün yarısının önünde beni o öpücükle damgalamadan önce ondan tamamen vazgeçmiştim, başka biriyle yoluma devam etmeye hazırdım -ya da kendime öyle söylemeye çalışıyordum- ama sonra ortaya çıktı ve kanımı yeniden canlandırdı, aramızdaki çekimin o kadar kolay unutulmayacağını bana hatırlattı.

Bana yaptıkları hiç adil değildi, beynimi nasıl karıştırdığı, nasıl Vücudum ona tepki verdi. Zihnim "*Kötü fikir!*" diye bağırıyordu ama hormonlarım *"Kenara çekil, sürtük!*" diyordu.

Onu burası yerine üçüncü kattaki yatak odasına götürmek istiyordum ama eğer burada kalmak konusunda ciddiyse ve ben de onun için kurallarımı yeniden esneteceksem, Junior'ın benimle takılmanın benim dünyama adım atmak anlamına geldiğini anlaması gerekiyordu. Bire bir zaman geçirmek harikaydı ama bundan daha fazlasını istiyordum, bundan daha fazlasına *ihtiyacım* vardı ve kendimi inkâr etmeyi ya da küçümsemeyi reddediyordum. Bu kulüp hayatımın büyük bir parçasıydı. Kink oyunu da öyleydi ve buna katılamayan ya da katılmak istemeyen biriyle yetinmeye razı değildim.

Kendini aşma, diye düşündüm, kendimi tekrar ana odakladım, bakışlarım Ray, Ella ve Bri'*nin* hareket ettiği, okşadığı, *emdiği* sahneye gitti. Junior'ın siki avuçlarımın içinde taş gibi sertti, sıcak ve ısrarcıydı, gördüklerinden ne kadar hoşlandığını söylüyordu.

Elimle boyunu okşadım. Atari salonunda beni reddettiğinden beri günlerdir ona dokunmayı hayal ediyordum. Şımarık tarafım hayır denmesinden hoşlanmayacak kadar güçlüydü. Bu bende hemen harekete geçme isteği uyandırıyordu ve eğer Junior başka biri olsaydı, çoktan onun damarına basmış olurdum. Ama benim her bir sapkınlığımı keşfetmek için bolca zamanım olmasına rağmen, onun olmadığı açıktı ve onu bir şeylere alıştırmak, hazır olmadan önce onu çok fazla zorlamamak için sahip olduğum sorumluluğu anladım.

Yakınına eğildim ve boynunun yan tarafını öptüm, gerilen sikinin etrafına ağlarımı sardım. "Emin misin?"

Dümdüz aşağı bakıyordu, bakışları ona dokunduğum yere kilitlenmişti.

"Eminim," dedi, sanki beni hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi kalçalarını hafifçe pompalayarak. Bu her zaman çok sabırsızdır.

Ona istediğini verdim, elimi şaftının üzerinde yavaşça gezdirdim,

Onun her santimini izlemek için zaman ayırdım, dudaklarımı onun çevresine germenin nasıl bir his olduğunu hatırladım, bekaretimi alırken ne kadar nazik olmaya çalıştığını hatırladım. Hâlâ ne kadar acıyordu. Ta ki acımayana kadar. Her şey boka sarmadan önce birlikte sadece bir gece geçirmiştik ve şimdi nasıl olacağını merak ediyordum. Eğer iyi olursam ve önce çalışırsam onu almak kesinlikle daha kolay olurdu. Değilse ... Tanrım, bu lezzetli bir şekilde sert, sınırda acı verici olurdu, ama kim zevklerini arttırmak için şimdi ve sonra biraz acı sevmezdi?

Sahneye dönüp bakarken onunla oynamaya devam ettim. Ray ve Ella her zaman inanılmaz bir şov sergilerdi, bazen tatlı, bazen sert, ama her zaman günah kadar ateşli, *özellikle de* Bri onlara katıldığında.

"Yeter," dedi Ray ve Ella'nın dudakları hemen aralandı. "Yatağa. Şimdi."

Bri, Ella'nın zincirini nazikçe çekerek onu ayağa kaldırdı. Junior yanımda durdu ve ben gülümsedim, ona Ella'nın iyi olduğunu söylemek istiyordum, hem Ray hem de Bri'nin Ella'yı zincirden kurtarmak için ne kadar güç kullanmaları gerektiğini bildiklerini söylemek istiyordum.

ama dikkatimi gösteriden uzaklaştırmak istemedim, bu yüzden dudaklarımı kapalı tuttum.

Ella önce yatağa uzandı yüzünü seyirciye dönerek bacaklarını açtı, Klitorisinin kapağındaki piercingi ve meme uçlarına bağlı çemberinden geçen zinciri ortaya çıkardı. Bri, Ella'nın ardından yatağa tırmandı, açılmış bacaklarının arasına yerleşti ve Ray de onlara katılırken Ella'nın uyluklarına doğru öpücükler kondurdu.

Junior'ı sıktım, bakışlarım kucağına kaydı, ucundaki prekum damlasını yalama düşüncesiyle ağzımda tükürük birikti.

Kalabalıktan iniltiler yükseliyordu ve Bri'nin yüzünü Ella'nın bacaklarının arasına gömdüğünü görmek için sahneye dönüp baktım. Ray kendini Bri'nin arkasına yerleştirdi, kalçalarını yukarı çekti ve sikini amına dayadı. İşler *gerçekten* ilginçleşmek üzereydi, ama bakışlarım Junior'a kaydı, düşüncelerim o sahneyi izlerken onun üzerine gitme arzusuyla tükendi.

Eğildim, onu dibinden ucuna kadar okşadım, baharatlı kolonyasının kokusunu içime çektim. "Ağzımı üzerine koyabilir miyim?"

Bana doğru döndü, burnu benimkine değdi ve gözlerimiz buluştu. Bunu istediğini anlayabiliyordum ama ona baskı yapmadım, kararını kendisinin vermesine izin verdim.

"Yapmak zorunda değilim," diye fısıldadım. "Sonrasına kadar bekleyebiliriz."

Ray kısık bir inilti çıkardı ve Junior'ın gözleri benimkilerden kayarak yüzü tekrar sahneye döndü. Sonra etrafımızdaki kalabalığa, herkes kendini zevke kaptırırken kıvranan bedenlere baktı. Sonunda bana baktı ve başını salladı, bacakları aralarında bana yer açmak için genişçe açıldı. "Yap şunu."

Hemen yerimden kaydım ve soğuk parkenin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Junior kalçalarını öne doğru kaydırdı ve elimi şaftının alt kısmına, sonra da dudaklarımı başının etrafına sardım. Dilimin ucuna precum'un tuzlu tadı geldi ve inledim, etrafımda döndürdüm, olabildiğince çok yaladım.

Ağzımın genişliğini test etmek için başımı biraz aşağı salladım. Junior o kadar büyüktü ki ilk başta yavaş gitmem gerekti, yolumu kolaylaştırmak için onu tükürükle kapladım. Aklıma Ella geldi ve bir sıra daha halterle uğraşmanın ne kadar zor olacağını düşündüm. O kadın bu işi bu kadar kusursuz yapabildiği için lanet olası bir ikondu.

Ben emerken elim Junior'ın şaftını okşuyor, onun hissini yeniden öğreniyordu. Onu derinlere çekmiyordum, o kadar sert sıkmıyordum. Bunun yerine, Junior'dan ve seyircilerden aldığım ipuçlarını takip ediyordum. Her an, penetrasyonu gösteren bir tür kitlesel tepki olabilirdi ve işte o zaman hızımı gerçekten artıracaktım.

Bunun ne zaman olacağını anlayabiliyordum çünkü Junior'ın aleti yeni bir uyarılma dalgasıyla kabarmıştı. Bir kalp atışı sonra, nefesler ve mırıltılar kalabalığa yayıldı. *Gösteri zamanı.* Junior'a daha sıkı sarıldım ve yanaklarımı çukurlaştırıp onu olabildiğince derine alırken bile daha hızlı çalışmaya başladım. Elleri kollarımdan yukarı doğru kayarak tüylerimi diken diken etti, sonra da parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Onaylayarak mırıldandım ve kavrayışına doğru eğildim, hareketin uyandırdığı hava nemli külotuma karşı serindi. Esaret gösterisi beni daha önce de tahrik etmişti, ama şimdi ağzımda bir erkeğin sert sıcaklığını hissetmek, inlemeler ve diğer *daha sıcak* seslerle dolu bir odayı dinlemekle kıyaslanamazdı. Sürtünmeye ihtiyacım vardı, serbest elimi bacaklarımın arasına soktum ve ngerimin pedini kendi üzerime sürmeye başladım. Gözlerimi açık tuttum çünkü yanımızdaki çift kendi eğlencelerini yaşıyordu ve kadının partnerini göz ucuyla sarsmasını izlemek beni daha da heyecanlandırdı. Bu hızla giderse Junior'dan önce boşalabilirdim.

Parmakları kıvrıldı, başımın arkasına bastırdı ve sonra serbest bıraktı, tutmamı istediği ritim için bir tempo belirledi. Ben de ona uydum, onu daha derine ittim, çenemi gevşetip boğazımı açtım, böylece içine girebildi. Bir inilti bana bundan hoşlandığını söyledi. Yukarı bakıp onu görebilmeyi, bakışlarını benimle sahne arasında kaydırmasını izlemeyi diledim, ama açı o .

Ben onu çalıştırdıkça kontrolü elimden kayıyor, saçlarımın arasında dolaşıyor, kalçalarım daha fazla güçle itiliyordu. *Evet, ağzımı sik*, diye düşündüm, şehvet içimi sıkıyordu. Dantelli tangamı kenara ittim ve orta parmağımı

amıma soktu. Kaslarım hemen kasıldı ve avucumu klitorisime bastırarak her vuruşta üzerine sürttüm.

Tanrım, harika hissettirdi. İhtiyacım olan *daha fazlasıydı.* Sevdiğim şey buydu: Kendime gelirken etrafımızdakiler tarafından izlenmenin heyecanı; başkalarının kendi zevklerinin peşinden koşmasını izlemenin coşkusu; sahnedeki üçlünün doruğa gittikçe yaklaştığını duymanın mutlak sevinci, tüm lanet olası odayı gezintiye çıkarıyor.

"Lo," diye mırıldandı Junior, saçlarımı okşuyordu.

Onu olabildiğince derin yutmadan önce "Boğazımdan aşağı dök" diyecek kadar uzun süre çektim.

Bir iniltiyle beni her itişinde çekiştirmeye başladı. Evet, işte bu

Kontrolünün kırıldığını hissetmek, benim için inşa ettiği dikkatli cephenin altında saklanan vahşi adama bir göz atmak istiyordum. Kendini terbiye etmekte, beni korkutmamak için pürüzlerini düzeltmekte iyi iş çıkarmıştı ama arada sırada gerçek Junior ortaya çıkıyordu, tıpkı daha önce beni o öpücükle susturduğu zamanki gibi ve işte arzuladığım adam buydu, beni elde etmesi için *ihtiyacım olan* adam buydu.

İtişleri hızlandı, şaftı sertleşti, ellerim o kadar sıkı kavrıyordu ki canım acıyordu. Gözlerim yaşardı. Bu mükemmeldi, *o* mükemmeldi, bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını veriyordu.

Kukum sikimin etrafında inliyordu. Çok yaklaşmıştım ama Junior'ı boşaltmaya odaklanmıştım ve dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Tek istediğim ağzımın içine boşalmasını hissetmekti.

Bir kalp atışı sonra zar zor ses çıkararak bana verdi. Vücudu bana bilmem gereken her şeyi anlatırken, titredi ve titredi, tuzlu ısı dilimin üzerinde patladı ve boğazımın arkasını dağladı. Neredeyse boğuluyordum, ama hepsini yutmayı ve orgazmı boyunca hızımı korumayı başardım, sadece nabızları gevşediğinde yavaşladım.

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni sandalyeden kucağına çekti. Bir hırıltıyla elbisemin altına uzandı ve tangamı yırtacak kadar sert bir şekilde çekti ve aniden ten tene kaldık. "Kımılda," dedi kalçalarımı çekiştirerek.

Oh, lanet olsun.

Kendimi sabitlemek için sandalyenin arkasını tuttum, beni hala yarı dik olan aletinin üstünde ne kadar kolay yukarı ve aşağı sürüklediğinden dolayı neredeyse hiç iş yapmak zorunda kalmadım. Uyarılmam onu kapladı ve bana sürtünerek harika hissettiren sıcak, ıslak bir karmaşaya dönüştürdü. Onu tamamen içeri sokmak çok kolay olurdu, ama şu anda halka açık, penetratif seksin onun için çok fazla olup olmayacağını bilmiyordum, bu yüzden liderliği almasına izin verdim.

Öne doğru eğildi ve elbisenin içinden göğüs ucumu diliyle okşadı, oh, Tanrım, çok sert boşalacaktım.

Oda dağılmış gibiydi, sadece ben ve Junior kalmıştı.

aramızda oluyor. Tırnaklarım sandalyeye batıyordu. Görüş alanımın kenarında noktalar dans ediyordu. Çok uzun zamandır çok fazla tahrik olmuştum ve şimdi vücudum beni bunun için cezalandırıyor, beni olmam gereken yerden sadece utangaç bir şekilde mutlu bir işkence durumunda tutuyordu.

Ve sonra Junior meme ucumu ısırarak beni uçurumun kenarına itti. Gözlerimi kapattım, amım hiçbir şeye kenetlenmediği için göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ve paramparça oldum, kıvranıyor, inliyordum, kalçalarım ritmi kaybettiğinde Junior bana doğru itiyordu.

Kolu bana sarılmış, başım göğsünde, kalbi kulağımın dibinde düzensiz bir şekilde atarken kendime geldim. Yavaş yavaş başka sesler, daha yüksek iniltiler ve yakarışlar duyulmaya başlandı, etrafımızdaki insanlar uçurumdan aşağı yuvarlandı ve odadaki enerji ateş gibi yükseldi. Havadaki vızıltı hissediliyordu. Burnuma seks kokusu geliyordu. Bir sahnenin doruğuna ulaştığında sarhoş olmak gibiydi ve belki de bunda bir şey vardı, belki de bu kadar kapalı bir alanda bu kadar çok feromon insanlar üzerinde bu etkiye sahip olabilirdi. Kalabalıklar içindeydim.

Daha önce de tam teşekküllü seks partilerinde, kapılar sahnenin bitiminden çok sonra kilitli kalıyordu.

Her ne kadar dönüp diğerlerine bakmak istesem de, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bunun için enerjim vardı ve Junior'ın beni ne kadar sıkı tuttuğuna bakılırsa, zaten hiçbir yere gitmiyordum.

Uzun bir süre için değil.

20

J

W röntgenci odasından çıkmak için. Çünkü kendimizi toparlamak için o zamana ihtiyacımız vardı. O anın heyecanına kapılmak çok eğlenceliydi, ta ki ışıklar tekrar yandığında ortalığı batırdığınızı ve kız arkadaşınızın bir eğlencesini daha mahvettiğinizi fark edene kadar. Salona geri döndüğümüzde gece sona eriyordu ama ben henüz Lauren'dan ayrılmaya hazır değildim.

"İçki?" Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek sordum.

Sırıtarak başını salladı. "Evet, bir tane kullanabilirim."

Alt kattaki fuaye tıklım tıklımdı ama meraklı gözlerden uzakta, arka köşede iki rahat deri koltuğun bulunduğu boş bir bölme bulmayı başardık. Lauren kulüpte alkol siparişinin nasıl işlediğini anlattı ve bana arka tarafta stokladığı şampanyadan biraz ikram etti. Gecemin henüz bitmediğini bildiğim için bunun yerine kahve içmeyi tercih ettim. Ne yazık ki Velvet'ten ayrıldıktan sonra hala gitmem gereken yerler vardı. Son sevkiyatımız gece 3'te gelecekti ve kıçımın orada olması gerekiyordu.

Lauren içkilerimiz geldikten sonra bana dönerek, "Ee," dedi. "Pişmanlık mı?"

Başımı salladım ve k a h v e m d e n bir yudum aldım. "Hayır, bundan nefret etmedim." Az bile söyledim, ama hâlâ Lauren beni emerken üçlü seks izlediğim gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum.

kalabalık bir odanın ortasında. Sapkıncaydı, ahlaksızcaydı. Şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeydi. Daha fazlasını istiyordum ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

İçkimi bir kenara bırakırken bakışlarım Lauren'ın üzerinde gezindi. Saçları hala Biraz vahşiydi ve bu kadar uzakta olması hoşuma gitmiyordu. "Buraya gel."

Tıpkı daha önce ona dizlerimin arasında oturmasını emrettiğimde yaptığı gibi, itiraz etmeden oturduğu yerden kaydı. "İtaatkâr" kelimesi zihnimde canlandı, ancak bu, internette veya pornoda gördüğüm bir şeydi. Lauren'in Me4U'sunun hiçbir yerinde hükmedilmek istediğinden bahsetmemişti, ama belki de kendisiyle itaatkârları arasında biraz boşluk bırakmak için gerçek arzularını gizli tutuyordu.

Onu kucağıma sürükledim, hırıltılarını duyabilmek için yan yatırdım. Ben yaratmıştım. Kucağımda rahatladı, şampanyasını yudumladı ve aynı anda hem sevimli hem de huysuz bir şekilde ayaklarını boş yere tekmeledi. Sanki bu onun hakkıydı. Ve belki de öyleydi, belki de onu mahveden ben olduktan sonra onu yola getirmekten sorumlu olan kişi ben olmalıydım. "İşte," dedim, işim bittiğinde elimi kalçasına doladım. Diğer elimle başparmağımı kaldırdım ve sandalyeye geri yaslandım, Lauren da benimle geldi ve başını çenemin altına sıkıştırdı. "Boğazın nasıl?" diye sordum. Ona karşı pek de yumuşak davranmamıştım.

"Bu değişir."

"Neye bağlı?"

"Acıdığını söylesem ne kadar sevinirsin ama buna değdi."

"En kendini beğenmiş," dedim.

Göğsüme vurdu ve ben de sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Aletimin onu morartacak kadar büyük olmasından mutlu olmamalıydım ama acının ona yaptıklarımızı hatırlatmasından hoşlandığım gerçeğini inkâr edemezdim.

Parmakları aşağıya, karnımın üzerine indi ve ben nefesimi içime çektim. "Tanrım, özür dilerim," dedi beni kaldırmaya başlayarak. "Yaranı unutmuşum."

Onu tekrar aşağı çektim. "Ben ne. Sadece o tarafa dikkat et."

Pastel bir bulanıklık oyuğun önünden geçti ve sonra geri döndü. "Oh, hiii," dedi Taylor kafasını içeri uzatarak. "Bakım sonrasını böldüğüm için üzgünüm ama Sylvia bizi on beş dakika içinde görmek istiyor."

Lauren onu selamladı. "Orada olacağım."

Taylor selama karşılık verdi ve topuğunun üzerinde dönerek gözden kayboldu.

Bakım sonrası mı? Bu o muydu? Bunun BDSM ilişkilerle sınırlı olduğunu sanıyordum. Bu sadece birbirimizi aldıktan sonra birlikte vakit geçirmek gibi hissettirdi.

Lauren başını boynumun kıvrımına sıkıştırdı, ben de kolumu ona doladım. "Sylvia kim?" Merakla sordum.

Lauren, "Velvet'in kurucusu ve birincil paydaşı," dedi. "Ben, benim Oda arkadaşlarım ve birkaç kişi daha hisse satın aldı."

"Burada olduğunuz her gece buluşuyor musunuz?"

Başını salladı, saçları çenemin altına sürtünüyordu. "Hayır, Sylvia ve ortağı Martin günlük işlerle ilgileniyor. Biz çoğunlukla finansal destekçiyiz ve sadece büyük kararlar alınması gerektiğinde çağrılıyoruz."

"Şimdi de böyle bir şey mi oluyor?" Ben sordum.

İçini çekti. "Evet. Binanın sahibi olan adam kiramızı yeniden yükseltiyor ve biz de alternatif bir yer bulmak için çabalıyoruz. Ryan, Taylor ve ben tüm boş zamanımızı başka binalara bakarak ve başka birinin bizimle çalışmak isteyip istemeyeceğini öğrenmek için nabız yoklayarak geçirdik."

"Şansın var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Her şey ya çok pahalı ya da insanlar bizi kiracı olarak kabul etme riskini almak istemiyor."

"Hiçbir yasayı çiğnemiyorsun, değil mi?"

Lauren bana şehrin imar ve ahlak yasalarını açıklarken, "Her şeyi kesinlikle kuralına göre yapıyoruz," dedi. Bitirdiğinde de ekledi: "Hiç vergi ödemek zorunda kalmadık, işte bu kadar dikkatliyiz." İlginç. "Masadan yana mısınız?"

Nefesini dışarı üfledi. "Ev sahibimiz böyle bir sülük olmasaydı olurduk."

"Senden ne kadar istiyor?" Kahveden bir yudum alarak sordum. Onun cevap neredeyse tükürmemi sağlayacaktı. "Bu saçmalık."

"Biliyorum," dedi. "Ama sonunda ödemek zorunda kalabiliriz."

"Ev sahibiniz kim?" Belki onu tanıyordum ve bazı ipleri çekebilirdim. "A eskimiş pislik isimli Patrick McKinney." Bu isim alışılmadıktı. "Sanırım yürüyüşlerle bizi dışarı çıkmaya zorluyor."

"Öyle görünüyor." Birinin kirasını bu kadar yükseltmek için başka bir neden düşünemiyorum. Profesyonel bir masa işi, profesyonel bir masa işiydi ve zaten çok fazla olan parayı ödemeye istekliyseler, bu onları kaybetme riskini göze almak mali açıdan mantıklı değildi. Tabii iffetli biri değilseniz ve çıkmalarını istemiyorsanız. Ya da başka bir nedenden dolayı kirayı yükseltmek zorunda kalmadıysanız.

. .

Kafamda çarklar dönmeye başladı. Onun için araştıracaktım. Bir şey olmayabilirdi ama bu şehrin sahiplerinin kim olduğu ve onları neyin harekete geçirdiği hakkında çok şey biliyordum. Burada bir şeyler uyuşmuyor gibiydi.

Cebimdeki telefonum çaldı ve ona ulaşmak için Lauren'ı biraz itip kaktım. Arayanın kimliğinde "Baba" yazısını görünce neredeyse küfredecektim.

"Evet?" Telefonu açarak sordum.

"Şimdi," dedi.

Lanet olsun. Kendime birkaç saat ayıramaz mıyım?

Lauren doğrulmaya başladı, muhtemelen ne kadar çabuk rahatladığımı ve sinirlendiğimi hissetmişti. Onu tekrar aşağı çektim ve şimdi geri itmeye başlamak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"Bağlıyım," dedim. "Ve yakında rıhtımda olmam gerekiyor. Alec halletsin."

Babam telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu gereğinden fazla bir güçle masaya fırlattım ve birdenbire keşke daha sert bir şey sipariş etseydim diye düşündüm.

"Her şey yolunda mı?" Lauren sordu.

Başımı salladım.

"Gitmen gerekiyor mu?"

"Göreceğiz," dedim. "En azından birkaç dakikam daha var."

"Her şey nasıl gidiyor?" dedi ve yüzünün buruştuğunu hissedebiliyordum, "bununla mı?"

"Çeteyle mi demek istiyorsun?" Ona sataşmaktan kendimi alamayarak sordum. Tekrar göğsümü okşadı. "Çoğunlukla *babanla*."

Bir süre sessiz kaldım. Seks seanslarımız ve ergenlik tartışmalarımız arasında, muhtemelen aile işine zorlandığım için ne kadar mutsuz olduğumu bir araya getirmişti. Lisedeyken bile ona birden fazla kez randevumu iptal etmek zorunda kalmıştım ya da geç saatlere kadar üstü başı kir içinde, bitkin ve aklımı kaçırmamak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyarak gelmiştim. İçimdeki çalkantıyı sezmiş ve sorular sormuştu ama çoğu iyi olup olmadığımla ilgiliydi, ne yaptığımdan çok sağlığım için endişeleniyordu.

Kahretsin, onu hak etmedim.

"Babamla aramız biraz gergin," dedim. "Özellikle de daha fazla sorumluluk alacağım bir pozisyona zorlanmak üzere olduğum için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

İçimi çektim. "İtalya'da mafya zeytinyağı piyasasını ele geçirmiş durumda. Sızma zeytinyağı olduğunu iddia ettikleri şeyleri paketleyip satıyorlar ama aslında öyle değil. Diğer bitkisel yağların boktan bir karışımı, gerçekmiş gibi reklamını yapıyorlar ve diğer ülkelere ihraç ederek para kazanıyorlar. Bunların bir kısmını buraya getirdik ama henüz yeni olduğumuz için sevkiyatlarımız küçük. Bu gece babam benden operasyonun genişlemesini yönetmemi istedi. Bir imparatorluk kurmak istiyor. Bu plan İtalyan mafyasına yurtdışında milyarlar kazandırdı ve o da bu pastadan bir dilim almayı umuyor."

Lauren irkilerek doğruldu. "Az önce *milyarlar* mı dedin?"

Başımı salladım. "Fırsatın olduğunda bir ara Agroma'ya bak." "Bir saniye, not alıyorum." Masadan çantasını almak için öne doğru eğildi, elbisesinin önü açıktı ve ben birkaç

Saniyeler boyunca göğüs dekoltesine baktım.

İşi bittiğinde telefonunu benimkinin yanına bıraktı ve yerine yerleşti. "Burada da denizaşırı ülkelerdeki kadar kazançlı mı?"

"Evet," dedim. "Ne yazık ki babam hala mümkün olduğunca çok köşeyi dönmek istiyor, bu yüzden elini attığı diğer her şey gibi bu operasyonda da yasadışı şeyler var."

Lauren hareketsiz kaldı ve zihninin döndüğünü görebiliyordum. "Bu da demek oluyor ki, eğer bu işi sen yönetiyorsan ve bir şeyler ters giderse, her şeyin sorumlusu sen olacaksın, o değil."

"Bingo," dedim.

"Karakter tanığına ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bir yargıca yalan söylemeyi *çok* isterim."

"Bu sözünü tutacağım," dedim ona.

"Gerçekten üzgünüm," dedi ayılarak. "Bu bir ebeveynin çocuğunu düşürdüğü korkunç bir durum ve bunu sana yapmasından nefret ediyorum."

Ona sımsıkı sarıldım, göğsümde bir şey sıkıştı. Hiç kimse bana

Bana daha önce de böyle bir şey söylemişti. "Evet, bu da yapabiliyorken kaçmam için bir başka neden."

Gözlerimin içine bakabilecek kadar başını kaldırdı. "Çıkmak mı istiyorsun?" Bakışlarını tuttum ve başımı salladım. "Yıllardır bunu düşünüyordum." "Onun yerine ne yapacaksın?" diye sordu.

"Rahipliğe katılmayı düşünüyorum."

Sırıttı. "Bu sana baba diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Neredeyse boğuluyordum. "Baba değil mi?"

"Domates, tomahto."

Bir nefes aldım ve sorusunu ciddi bir şekilde düşünmek için bir an durdum. "Başka her şeyi yapmaya razıyım ama bir tür iş yürütmek isterim. Tanrı biliyor ya, bunun için tecrübem var. Ve yıllarca babamın ahbaplarını yönettikten sonra, normal çalışanlar kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi gelecektir."

Eğildi ve beni öptü, sadece yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Kalbim tekledi ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bu kelimelerin geldiğini duymak Lauren'dan, onca insan arasından, tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Onun için daha iyi bir adam olmak, onu gururlandırmaya *devam etmek* istememe neden oldu ama birdenbire tek düşünebildiğim, hayatımda yaptığım tüm affedilmez şeyleri öğrenirse ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağı oldu.

Babası-

Hayır. Bu gece oraya gitmeyeceğim, dedim kendime. Konu değişikliğine ihtiyacımız vardı. Şimdi.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Başını tekrar omzuma yasladı. "Peki ya ben?"

"Ne yapmak istiyorsunuz?" Kulübün önünden geçmemizi işaret ederek sordum. "Bütün bunlar bittiğinde?"

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda yanlış adım attığımı anladım, çünkü durdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi sıcaklığını kaybetmişti. "'Her şey bittiğinde' mi?"

Elimi sırtında gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Camwork'ü ne zaman bırakmaya karar verirsen o zaman demek istedim."

Kollarımdan çekildi, doğrulup oturdu. Kahretsin, durumu daha da kötüleştirmiştim. "Devam etmeyi düşünmüyorum."

"Yani kırk yaşındayken demek istiyorum," dedim.

Ayağa kalktı. Lanet olsun, bu iş *hiç* de istediğim gibi gitmiyordu. "Kırklı yaşlarında bir sürü kamera işçisi var," dedi. "Ve ben de onlardan biri olmayı planlıyorum. Bu, başka bir şey yapamadığım için içine düştüğüm bir şey değil."

Kahretsin, kesinlikle bir damara çarpmıştım. "Psikolog olmak istediğinden, bir aile kurmak istediğinden bahsederdin demek istedim."

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Psikoloji diplomam *var.* Denizaltılarımla bağlantı kurmama yardımcı olmak için harikalar yarattı. Ve bir seks işçisi olmak

bu, eğer istersem bir aileye sahip *olamayacağım* anlamına gelmez, ama yapmayacağım şey

Bir adamın hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmeye çalışması, kendisi kim bilir neler yaparken beni hamile ve çıplak ayakla mutfağında makarna pişirmeye zorlamasıdır."

"Tanrım, hadi ama."

Lauren'ın gözleri öfkeyle parladı. "Yaptığım işi *seviyorum*, Junior. Yardımcılarım benim topluluğum." Sesi giderek yükselirken fuayeyi işaret etti. "Bu insanlar ailem gibi. Tanıdığım en nazik, misafirperver, yargılamayan insanlar ve onları asla terk etmeyi düşünmüyorum."

"Yapmak zorunda olduğunu söylemedim," diye bağırdım, sesim onunkine uyacak şekilde yükselmişti.

Bir adım geri attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kahretsin, az önce ne yapmıştım? Bu *lanet* olası öfke.

"Bence gitmelisin," dedi.

Kendimi kontrol altına almak için mücadele ederken göğsüm kabardı. "Öylece mi? Yanlış bir şey söyledim ve her şey bitti mi?"

Kollarını kavuşturdu ve göz temasını kesti.

Kahretsin, onu kaybediyordum. Bunu

hissedebiliyordum.

"Özür dilerim, Lauren. Bak, söylediklerimin hiçbiri doğru çıkmadı ve ben-"

Sesler kulaklarıma çarptı. Bağırma, çığlık.

Lauren'a olduğu yerde kalması için bağırarak bir çırpıda oyuktan çıktım. Ön kapıda üç adam içeri girmeye çalışıyordu ve fedailer onları zapt etmekte zorlanıyordu, belli ki güç kullanmaktan ya da durumu tırmandırmaktan kaçınmaya çalışıyorlardı.

Biri onları geçip lobiye girdi ve gelmeye devam etti. İri yarı, beyaz ve belli ki bok suratlıydı. "Kim sikişmek ister?!"

Lauren'ın daha önce konuştuğu inek profesör yaklaştı

Onu. "Hey, yapmamalısın-"

"Sen değil," dedi adam, onu o kadar sert itti ki zıpladı

oor. "Bir kadın istiyorum."

Ani şiddet patlaması ve daha fazlasının olabileceği tehdidi kalabalığı panikletti, herkes uzaklaştı.

Açtıkları boşluğa girdim ve sarhoşun karşısına dikildim.

Adamım. "Dışarı.

Şimdi." "Siktir git,"

diye tükürdü.

Onu uyarmadığımı söyleyemem.

İlerlerken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Babamın manipülasyonu ve Lauren'la yaşadığım yanlış anlaşılma yüzünden zaten gergindim ve işte bastırdığım öfkenin bir kısmını boşaltma şansım vardı. Bu orospu çocuğu yanlış geceyi seçmişti.

Özensiz bir yumruk attı. Yoldan çekildim, bileğini yakaladım ve sertçe çekerek dengesini bozdum. Çocuk oyuncağı gibiydi, arkasına geçip bileğini tuttum, dizine tekme attım ve onu yere düşürdüm. Çizmelerimi omurgasına geçirdim, kolunu yukarı çektim ve bir *patlamayla* omzu yuvasından çıktı. Oda onun acı dolu feryadıyla inledi. Onu sırtüstü döndürdüm ve eğilip art arda iki yumruk attım, ikinci darbede burnunun eklemlerimin altında patladığını hissettim. Kan fışkırdı ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Tüm tartışma on saniyeden az sürdü.

Gözlerimi iki arkadaşına kaldırıp tüm dişlerimi göstererek gülümsediğimde nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Ellerini kaldırdılar ve akıllıca davranarak fedailerin onları dışarı çıkarmasına izin verdiler ve ben de bu kadar kolay pes ettikleri için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

"*Junior.*"

Oyuğa doğru bir bakış Lauren'ın kapının girişinde durduğunu, Ryan ve Taylor'ın da onun yanında olduğunu ve üçünün de biraz yeşil göründüğünü ortaya çıkardı. Ne? Sadece çıkık bir omuz ve kırık bir burun. Altı ila sekiz hafta içinde i y i l e ş e c e k t i . Onu kalıcı olarak sakat bırakmış falan değildim. Lauren, "Gitmen gerek," dedi.

Adamı bıraktım ve onunla yüzleştim. "Mantıklı ol."

Taylor yüzünü buruşturarak başını salladı. Harika, yine yanlış bir şey söylemiştim.

"Burada şiddete izin vermiyoruz," dedi Lauren. "Kuralları çiğnediniz. Gitmek zorundasın."

Lanet olsun. "Diğer herkesi korumak için istisna yok mu?"

Küçük dramımızı izleyen kalabalık destek verircesine mırıldandı ama Lauren kararından vazgeçmedi. "Peki," diye ısırdım. "Telefonumu almama izin ver."

Ben yaklaşırken geri çekildi, sanki beni yanında istemiyormuş gibiydi. Masadan telefonu kaptım ve ona doğru döndüm. "Ne bekliyordun Lo? Buranın senin için ne kadar önemli olduğunu söylediğini duyduktan sonra, birkaç sarhoş pisliğin burayı mahvetmesine izin vereceğimi mi?"

"Bu senin işin değil."

Öfkem tavan yaptı. "Evet, öyle. Son *on yılımı* seni koruyarak geçirdim ve bu senin fedailerinin hallettiği bir şey değil."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Az önce ne dedin sen?"

Kahretsin. Bu yüzden öfkemi hep bir kafese kapatırdım. Serbest kaldığında, tartışmalara neden olduğunda, çok fazla konuştuğumda hata yapıyordum. "Yok bir şey," diye mırıldandım, yanından geçip kapıya doğru yürüdüm.

"Junior, bekle bir saniye," dedi ama onu duymazdan geldim, vestiyerden eşyalarımı aldım ve bekleyen geceye doğru adım attım.

21

L

I J , deri ceketini omuz silkerek giydi ve ardından motosiklet kaskını taktı. Bacağını bir sokak motosikletinin üzerinde salladı, vizörünü indirdi ve motoru çalıştırarak gecenin içine doğru hızla yol aldı.

Arkasından baktım, dünyamın ekseninin kaydığını hissettim, çünkü o vitesi ve o bisikleti tanıyordum. Onları mahallemde sayamayacağım kadar çok görmüştüm. Junior benim mahallemde mi *yaşıyordu*? Bunca zamandır yakınlarda mıydı? Yoksa sadece beni mi izliyordu?

Ryan ve Taylor yanımda belirdi.

"Motorcu olacağını biliyordum," dedi Taylor. "Belki ona kibarca sorarsan, barıştıktan sonra seni onunla becerir."

Sessiz kaldım, aklım başımdan gitti ve arkadaşlarım bana döndü.

"Hey, sen iyi misin?" Ryan sordu.

Başımı salladım ve uzanıp çantamı karıştırmaya başladım.
daha önce bulduğum bozuk parayı çıkardı. "Bunu herhangi bir yerden hatırlıyor musun? Gittiğimiz başka bir kulüpten falan?"

"Hayır," dedi Taylor, şöyle bir göz gezdirerek.

Ryan onu benden aldı ve daha yakından inceleyerek yakındaki sokak lambasına doğru çevirdi. "Üzerinde bir yazı var. Sanırım SecPro yazıyor. Casus teçhizatı yapmıyorlar mı?"

Güzel. Güzel, güzel. Korkmaya gerek yok. Kesinlikle bir izleme cihazı falan değildi. Bu Junior'ın bile yapmayacağı bir çizgiyi aşmak olurdu. Düşüncenin saçmalık olduğunu fark ederek gitmesine izin verdim. Junior bunu kesinlikle yapardı ve ne zaman ona yaklaşsam beynimin mantıklı kısmı aya kadar sıçtığı için bunu bana yerleştirmek için pek çok fırsatı olmuştu.

Ne demişti? Son on yılını beni koruyarak mı geçirdi? Benim
Kelly ve Müdür Michaels hakkındaki itirafı ve benim adıma onların peşinden nasıl gittiği aklıma geldi. Orada durduğunu kim söyleyebilirdi?

Nonna'nın kiliseden sonra eve sağ salim vardığımdan emin olmak için çılgınca telefon edişini düşündüm. Onu geri arayıp kimin lastiğinin patlatıldığını sorsam, ayinden önce benim hakkımda ileri geri konuşan kilise kadınlarının listesini mi sayacaktı? Ve ondan önceki hafta, Meclis Üyesi Blackwell aylarca bana kibarca siktir olup gitmemi söyledikten sonra aniden benimle görüşmeye karar verdiğinde, o Junior mıydı? Ve ondan önceki hafta, ödemeye gittiğim park cezaları gizemli bir şekilde le üzerinde olmadığında ve ondan önceki hafta, ...

Hayır. Her şeyin arkasında o olamaz. Bu delilik olurdu. Junior pek çok şeydi ama deli değildi.

Birden, o adamın kolunu neredeyse vücudundan koparırken takındığı gülümseme ortaya çıktı ve belki de biraz kaçık olup olmadığını merak ettim.

"Bu bir takip cihazı," dedi Ryan bana telefonunda açtığı web sayfasını göstererek. "Ama halka açık olmaması gerekiyordu, bu yüzden bir tanesinin senin ... ... oh'una nasıl gireceğini bilmiyorum."

"Junior?" Taylor sordu.

Başımı salladım.

Arkamızdan öfkeli erkek sesleri yükseldi. Sarhoş adam
dışarı çıkarıldı, kırık kolu göğsünün önünde kucaklanmıştı, yüzünden kanlar akıyordu. Güvenli bir yere, içeri dönme vakti gelmişti.

İçeri girer girmez doğruca bara yöneldim. "Bana bütün bir şişe ver." Bu gecenin barmeni Scott gözünü bile kırpmadan, bir profesyonel gibi şişeyi uzattı. Şişeyi Junior'la birlikte olduğumuz bölmeye geri götürdük ve o sırada telefonunun hâlâ masanın üzerinde durduğunu fark ettim, onu net bir şekilde hatırladığım telefondu bu-oh, hayır. Çantamı açıp benimkini aradım ama içinde yoktu; yanlışlıkla onunki yerine onu almıştı. Tedirginlik tüylerimi diken diken etti. Kazara mı *olmuştu*, yoksa beni tekrar görmek için bir bahanesi olsun diye bunu bilerek mi yapmıştı?

"Ne?" Taylor sordu. "Yine bir *oh boktan* an yaşamış gibi görünüyorsun."

Oda arkadaşlarımı telefon takasına dahil ettim.

"Al," dedi Ryan, benimki zaten açık olduğu halde kendi elindekini bana uzatarak. "Geri getirmesini istemek için benimkini kullanabilirsin."

Onlardan aldım ve arama düğmesine bastım.

O kadar uzun çaldı ki Junior'ın cevap vereceğini düşünmedim. Nihayet açtığında, arka planda motosikletinin rölantide çalıştığını duydum. "Siktir, telefonun bende."

"Evet, fark ettim. Geri alabilir miyim?"

"Hayır. Zaten şehrin diğer tarafındayım ve yapacak işlerim var. Yarın kiliseye getiririm. Ne yaparsan yap, biri ararsa benimkine cevap verme." Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Ryan'ın telefonunu parmaklarım titreyerek onlara geri uzattım. *Bana* kızacak cesareti nereden buluyordu? Onu takip eden ben değildim. Onun hesabına insanları inciten ve Tanrı bilir başka neler yapan ben değildim. Ve kesinlikle *onun* iş alanını aşağılayan da ben değildim.

Bir hareketle şampanya mantarını patlattım. Sonra boş bardağımı tekrar doldurdum ve yarısını bir dikişte içtim, burnum baloncuklardan yanıyordu.

"Eee," dedi Taylor saçının bir telini döndürerek. "Nasıl gidiyor?" Esprili bir şekilde güldüm ve bir yudum daha aldım.

Ertesi sabah, hala nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Biraz akşamdan kalma olmanın dışında. Önceki gece sanki bir ateş rüyası gibiydi. Ve Junior'la olan gece ... ugh.

Önceki partnerlerim işimden memnun olduklarını söylüyorlardı, ancak kontrolcü davranıp gönderdiğim her seksi onaylamak ya da sayfamda ne kadar aktif olduğumu sınırlamak istiyorlardı. Hatta biri, onlarla çıkmaya devam etmek istiyorsam kamera çalışmasını tamamen bırakmam gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitti. Hemen işleri bozdum ve sonra onları bulabildiğim her bültene kaydettim, gelen kutularını spam cehennemine çevirdim. Siktir git, *Marcus*.

Tartışmanın harareti içinde Junior'ın da böyle olmasından, yaptığım işi geçerli ya da uzun vadede yapmaya değer görmemesinden endişelenmiştim. Sonra benim bir aile istediğimden bahsetti ve aklıma sadece annemle babam ve onlarla aramızdaki paralellikler geldi. Evlenmeden önce annemin bir işi vardı ve kendi başına yaşıyordu. Sonra mafya babası geldi, onu hamile bıraktı ve evde oturan bir anne olması için işini bırakmaya ikna etti, çünkü onun hiçbir kadını çalışmamalıydı (isteseler de istemeseler de). Kontrol bununla da kalmadı, zorlamadan zihinsel tacize dönüştü ve Nonna Bianchi kendi kızını bile tanımadığını söyleyene kadar annemi yıprattı. Ve bir gün annemin canına tak etti, eşyalarını toplayıp Kristen ve beni geride bıraktı, babam o gece geç saatlerde eve gelip
bizi kirli ve aç bıraktı.

O kadar küçüktüm ki annemle ilgili çok az anım vardı, ama her biri de yüksek sesten irkilen, hiç gülümsemeyen ve gözlerinde hala kabuslarımda gördüğüm tekinsiz bir bakış olan bitkin bir kadın kabuğuydu.

Kimsenin bana bunu yapmasına *asla* izin vermezdim. Bu benim en büyük korkularımdan biriydi ve bu korku dün gece Junior'ın

Bir gün işimi bırakacağımı ve iyi bir İtalyan kadını gibi bir aileye bakmak için yerleşeceğimi ima ediyordu.

Takip cihazını bulduğumda korkum daha da arttı. Junior açıkça Beni takip etseydi sınırlar sıfır olurdu. Takip etmek, kontrolün steroidler üzerinde olduğunu gösteriyordu. Her zaman nerede olduğumu bilme, bana her zaman erişebilme ihtiyacı ... bu iyi değildi. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettiriyordu.

Ve bir de v u r u ş vardı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, hiç tereddüt etmeden, sanki şiddet onun için o kadar normaldi ki düşünmesine bile gerek yoktu. Bütün o süre boyunca gülümsemesi. Yüzündeki ifadeyi hatırlayınca ürperdim.

Lanet olsun, bundan tahrik olmamalıydım. Ama tahrik olduğumu inkâr edemezdim. Sadece bu anı bile iç çamaşırımın hafifçe ıslanmasına neden olmuştu.

Başımı iki yana salladım, kendime bu tür şeylere eğilimli birini istemediğimi hatırlattım. Şiddet. Zehirli bir ortak istemiyordum. Hayat zaten yeterince karmaşıktı, bir de buna aşırı bakım gerektiren bir adam eklenmemeliydi.

Öte yandan, cinselliğini benimle keşfetmeye istekli birini istiyordum, hayattan ne istediği hakkında bu kadar açık konuşan birini istiyordum ve özellikle de hata yaptığında hemen özür dileyip telafi edebilecek birini istiyordum. Bunlar derinliği olan, benzer fikirlere açık, meraklı ve öz farkındalığı olan bir kişiden bahsediyordu. Azimli biri.

Bir partnerde aradığım özellikler bunlardı, hiç şüphesiz.

Beni merakta bıraktı: Junior'ın *gerçek* versiyonu *hangisiydi*? Bir ilişkide kim olurdu?

Kafam karmakarışıktı ama ihtiyacım olan tek şey telefonumu geri almaktı, bu yüzden Ryan'dan Nonna'yı aradım ve ayinde ona katılacağımı söyledim. Kiliseden sadece birkaç blok ötedeki binasının önünde buluştuk, normalden biraz daha erken çünkü yerel bir fırına uğramak istiyordu.

"İyi bir fincan kahve istiyorum," dedi sırada beklerken, "kilisede demledikleri o domuz bokunu içmek zorunda kalmadan önce."

Önümüzde bekleyen kadın iri gözlerle bize döndü.

Nonna onun bakışlarını meydan okuyan bir ifadeyle karşıladı. "Ne? Herkesin zaten düşünmediği bir şey söylemiyorum."

Kadın arkasını döndü, skandala uğramış görünüyordu.

Büyükanneme yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Onu tanıyor musun?"

Nonna başını salladı ve bana sinsi bir gülümseme gönderdi. Artık bir şey vermeyi bırakmıştı.

Nonno öleli yıllar olmuştu ve şimdi zamanını başkalarını şok etmek ve rahatsız etmek için yaşıyordu. *Utanç verici* bir şekilde *yaşlanmak* onun sloganıydı. Büyüdüğümde onun gibi olmak isterdim.

Eşyalarımızı toplayıp dükkânın köşesindeki küçük masaya oturduktan sonra, "Seninle bir şey konuşmam gerek," dedi.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

Uzandı ve bileğimi kavradı. "Baban kayıp."

Yerimde kıpırdamadan oturdum. Her şey böyle mi başlamıştı? Unutulmuş bir konuşmayla, bir yıl sonra Kristen ve ben onu bir bilişsel bakım tesisine mi taşımak zorunda kalacaktık? "Um . . . Biliyorum, Nonna."

"Bana öyle bakma," diye azarladı. "Ben organik değilim." Eğildi ve sesini alçalttı. "O *gerçekten* kayıp, Lauren."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre bir kız arkadaşı var." Gözlerini devirdi ve beni serbest bıraktı. "Bu amcığın başka bir kadını kandırıp ona katlandığına inanabiliyor musun?"

Yakınlardan irkilmiş bir nefes sesi geldi. Her gün seksenlik bir ihtiyarın c-bombası attığını duymuyordunuz ama ben gözümü bile kırpmadım. Bu tür konuşmalar Nonna için olağan şeylerdi.

"Zavallı kadın," dedim ilk geçici yudumumu alırken.

Nonna başını salladı. "Evet, panik içinde şarküteriye gitti ve Kristen'a Tommy'nin haftalardır eve gelmediğini söyledi, Kristen da

polislere kayıp ihbarında bulundum. Polisler birkaç gün boyunca olayı araştırdılar ve babanın kaybolduğundan beri cep telefonunu ya da kredi kartlarını kullanmadığı ortaya çıktı."

Gözlerimi kırptım. "Yani bir dakika, *gerçekten*

kayıp mı?" Başını salladı ve arkasına yaslandı.

"Kristen neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?" Kafam karışmış ve biraz da incinmiş bir halde sordum.

Nonna elini havada salladı. "Kız kardeşini bilirsin, seni her zaman Tommy'nin saçmalıklarından korumak ister."

Kristen'in yaptığı bu *değildi*, ama Nonna'nın rahatlatıcı yalana inanmaya devam etmesine izin verdim. Kristen her şeyi bilen kişi olmayı seviyordu, bilgiyi küçük parçalar halinde dağıtmayı seviyordu, geri kalanını yavaş yavaş açıklarken insanları ona soru üstüne soru sormaya zorluyordu. Peki ya bana gelince? Çoğu zaman cevap bile vermezdi, çünkü sırf bilgisini üzerime salmaktan ve giderek daha fazla sinirlenmemi izlemekten hoşlanıyordu. Anneme benziyor olabilirdi ama kişiliği çoğunlukla babamızdan gelmişti.

"Polisler başka ne söyledi?" Ben sordum.

Nonna omuz silkti. "Sadece araştırdıklarını söylediler. Bana sorarsanız, arkadaşım Barb haklı ve o Sel Sh puştunun muhtemelen bir yerlerde ikinci bir ailesi var ve Batı'da onları ziyaret ediyor. Bu onun diğer kayboluşlarını da açıklar."

Başımı salladım. Bu düşünce daha önce de aklımdan geçmişti. Ama telefonunu ya da kredi kartlarını kullanmadığını biliyordum.

"Her neyse," dedi Nonna, "sadece bunu benden duymanı istedim.

başka biri. Kilisede insanların nasıl dedikodu yaptığını bilirsiniz."

"Biliyorum ve teşekkür ederim." Kız kardeşim yakında benden azar işitecekti. Bunu *ondan* haftalar sonra değil, babamızın kız arkadaşı ortaya çıktığı anda duymalıydım.

Nonna kahveden bir yudum aldı, fincanı yerine koyarken bakışları kurnazlaştı. "Şimdi söyle bana, bugünlerde kiminle yatıyorsun?"

"Şuna bakar mısın?" dedim bileğimdeki var olmayan saate bakarak. "Geç kalmadan gitsek iyi olacak."

Nonna sırıttı. "Kapa çeneni, daha çok vaktimiz var."

"Seks hayatımı büyükannemle tartışmayacağım." Bu benim için bile çok ileri bir adımdı.

"Peki," dedi. "Sadece bana çok eğlendiğini söyle. Büyükbabanı her şeyden çok seviyordum ama hayattaki en büyük pişmanlığım onunla tanışmadan önce tam bir sürtük olmamış olmam."

Yakınlardaki biri boğuldu ve ben de konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdim. Ve dün geceden beri kafamı kurcalayan bir soruya cevap bulmaya karar verdim. "Herkesin lastiklerine ne olduğunu bulabildin mi?"

Nonna bir an için konuyu değiştirmeme izin vermeyecekmiş gibi bana baktı ama sonunda başını salladı. "Hayır. Birisi park ettikleri yan arsaya bakan kameranın kablosunu kesmiş." "Kimin arabaları hedef alındı?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Sanırım sadece Maria'nın, Angelina'nın ve Nina'nın."

O sabah tam arkamızda oturan üç kadın kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Lanet olası Junior. Kesinlikle yapmıştı, değil mi?

Nonna'nın ifadesi ciddileşti. "Söylediğim şeye geri dönelim." *Olamaz.*

"Umarım şimdi yulaflarını ekiyorsundur." Gözlerini kapattı ve bir bakış keder yüzüne vurdu. "Bir penis. Kırk yıldır, Lauren." Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarımı karşıladı. "Benim hatalarımdan ders al. Hâlâ yapabiliyorken bir sürtük ol."

22

L

N rahatsızlıkları hakkında konuşmaktan vazgeçti

-Tanrıya şükür, şimdi de ben daha doğmadan önce yaşanmış büyük bir dram hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı. Çenemi masaya vurmamaya çalışarak yarım kulakla dinliyordum. Yemek saatinin ortasına gelmiştik ve Junior hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Pislik herif. Ona kızgındım ve buradan çıkmak, telefonumu geri almak ve kız kardeşimi arayıp neden böyle kontrolcü bir sürtük gibi davranma ihtiyacı hissettiğini sormak için sabırsızlanıyordum.

Eğer Junior beni uçuruyorsa, Tanrı yardımcım olsun.

Sahanlığa yakın bir yerden gelen tanıdık olmayan bir zil sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yere baktım ve sesin çantamdan geldiğini fark ettim. Harika, biri onu arıyordu. Yarı yarıya telefonu açıp nerede olduğunu bilip bilmediklerini sormak istiyordum ama bana cevap vermememi söylerkenki ses tonu ciddi bir tehdit içeriyordu, sanki ona itaat etmezsem başıma kötü bir şey gelebilirmiş gibiydi ve benim şımarıklığım güvenliğimi tehlikeye atacak kadar derin değildi.

Susturmayı planlayarak kaldırdığımda, telefonun üzerinde kendi numaramı gördüm. Arayanın kimliği. Donup kaldım. Telefonumun kilidini nasıl açmıştı? "Özür dilerim," dedim etrafımdaki kadınlara. "Buna cevap vermem gerekiyor."

Ayağa kalktığımda Nonna'nın keskin bakışları üzerimdeydi ve yüz ifademden çok fazla anlam çıkaramadan döndüm.

"Neredesin?" Cevap vermek için sordum.

"İşte," dedi Junior, sesi alçaktı. "Gel benimle." Ve sonra telefonu yüzüme kapattı. Tekrar.

Elimi telefonun etrafına doladım ve kulağımdan uzaklaştırdım. Onu pahalı bir frizbiye dönüştürmemi engelleyen tek şey, seyircilerin oluşturduğu kalabalıktı. Adam *beni* bir buçuk saat bekletme cüretini gösterdi ve sonra da buluşmak için onca yolu kat etmemi mi istedi? Oh, kesinlikle hayır. Ona gelen kutusunu spam ile doldurmaktan çok daha kötüsünü yapacaktım.

Derin bir nefes alarak kabul odasından ona ilk rastladığım koridora doğru yürüdüm. Orada değildi. Her ihtimale karşı kadınlar tuvaletine göz attım ama içeride ondan hiçbir iz yoktu. Tekrar dışarı çıktım ve erkekler tuvaletine doğru baktım. Yoktu. Telefonumu geri almanın cazibesi bile beni oraya çekecek kadar güçlü değildi. Şansım yaver giderse, yaşlı bir adamın sarkmış deri bisküvilerini görür ve gözbebeklerimi aldırmak zorunda kalırdım.

Salondan çıktım ve bağlantı kapısından geçerek nefe girdim. Bu boş görünüyordu.

"Bu hiç komik değil," dedim ve ön girişe doğru yürüdüm, ilerlerken her sıranın arasını kontrol ettim, Junior'ın boktan bir kutudaki jack-in-the-box gibi üzerime atlamayacağını umuyordum.

İtiraf odalarının önünden geçerken kapılardan biri açıldı ve içeri çekildim, çığlık atamadan bir el ağzımı kapattı. Kapıyı tekrar kapatırken Junior'ın yüzünü görmeye yetecek kadar ışık vardı. "Bırakın beni!" Dedim, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Kıkırdadı, kapalı alanda çıkardığı ses şeytaniydi.

Ayağına basmaya çalıştım ama topuğum taş gibi sert bir şeye çarptı ve neredeyse bileğimi burkuyordum. Çelik burunlu çizme mi giyiyordu?

Bir kolunu belime doladı ve sırtımı göğsüne doğru çekti, ağzını başımın yan tarafına bastırdı. "Beni özledin mi?" "Hayır," dedim, ama avuç içi bana vurdu. Ellerimi ön koluna vurdum, onu itmeye çalıştım ama kolum çelik bir mengene gibiydi.

Ortada.

"Kendimi kaybettiğim için özür dilerim," dedi.

Biraz paniklemeye başlayarak çekip kurtulmaya çalıştım. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, baş döndürücü kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Günah çıkarma odasının karanlığı, röntgenci odasındaki gölgeli köşemize çok yakındı ve zihnim dün gece orada yaptıklarımızın anılarıyla bana işkence etmeye başlamıştı bile. "Ve sorularım öyle geldiği için özür dilerim," dedi beni kolayca zapt ederek. "Yaptığın işin doğru olduğunu düşünüyorum ve aksini ima etmeye çalışmıyordum. Seni asla ama *asla* tuzağa düşürmeye çalışmam Lauren. Söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

Sözleri içime işlerken nabzım kulaklarımda gümbürdedi. Lanet olsun. Sesi samimi geliyordu. Ve kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu anlayan biri varsa o da Junior'dı. Dün gece bana babasının onunla ilgili planlarından bahsederken gözlerindeki avcı bakışı bunu açıkça ortaya koymuştu.

"Yine de o sarhoş adamı yere serdiğim için üzgün değilim," diye hırladı. "Eğer müdahale etmeseydim, başka birine zarar verebilir ya da kadınlardan birine saldırmaya çalışabilirdi."

Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığı için ben de üzgün değildim ama eli ağzıma kenetlenmişken bunu ona söylemenin bir yolu yoktu.

Onu ısırmaya hazırlanıyordum, böylece normal bir yetişkin olabilirdik. elini yavaşça çektiğinde konuşmaya başladı.

"Ben de özür dilerim," dedim ve ciddiydim. Kendimi kaybetmeyi sevmezdim, bana *nasıl* davranırlarsa davransınlar insanları terslemeyi sevmezdim.

Belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Üzülme. İşin konusunda hassas olduğun için kimse seni suçlayamaz, özellikle de ben. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Oof. Böyle şeyler söylediğinde ona nasıl karşı koyabilirdim ki? Oh, doğru, dün gece öğrendiğim *diğer* şey.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?" Ben sordum.

Gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çantama koyduğun takip cihazını buldum," dedim. "Ve son on yıldır beni koruduğunu söylerken *tam olarak* ne demek istediğini açıklamanı istiyorum."

Alnı omzuma çarptı. "Vuracağım. Söz veriyorum. Sadece burada değil." "Ama yakında," dedim. "Bana her şeyi anlatacaksın."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vereceğini düşünmedim. "Sana her şeyi anlatacağım" dediğinde, tam da onun elinden kurtulup oradan çıkmak için cesaretimi topluyordum.

"Artık yalan yok," dedim.

Omzumu öptü. "Artık yalan yok."

Gıcırdayan bir ses, başka birinin daha nefe girdiğini duyurdu. *Oh, lanet olsun.*

Junior elini tekrar ağzıma kapattı. "Çığlık atma."

Böyle bir tehdit yok. Bu insanlar beni kilisenin en kutsal bölümlerinden birinde uygunsuz bir pozisyonda yakalamadan da yeterince yargılayıcı davranıyorlardı.

Sesler mermerin üzerinde yankılandı. Rahibin alçak, melodik sesini tanıdım. Bir adam daha konuştu, sonra bir başkası. Beyzbol hakkında mı konuşuyorlardı?

Nefte kaç kişi olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarım gerildi. Dışarıdaki o lanet mermer de yardımcı olmuyordu, sesleri her yönden geliyormuş gibi yankılanıyordu. Günah çıkarma odasının hemen dışında biri mi vardı? Yakalanmak üzere miydik? Adamların saklandığımız yere olan yakınlığını umursamadığı anlaşılan Junior yanağıma sokuldu. Tıraşsız yüzü tenime sertçe değiyordu. Nefes verdiğinde sıcaklık boynuma yayıldı ve aniden bana bastırdığı her sert santimin farkına vardım. Uyluklarının benimkileri çevrelemesinin, çok daha büyük bedeninden yayılan sıcaklığın. Kolu belimde daha yukarı kaydı, ceketi gıcırdadı, deri ve kolonya kokusu kabinde kalan hafif tütsü izlerine karıştı. Üzerimdeki el

Ağzı gevşedi, aşağıya kaydı, çenemi kavradı, başımı yana yatırıp boynumu ortaya çıkarırken çenesini içeri soktu.

Uh-oh . . .

Vücudum anında itaatkâr halime ihanet etti, onun elinde gevşedi ve durgunlaştı. Beynim bile kontrolü bir başkasına devretmenin verdiği o mutluluk verici rahatlamayla zil çalmaya başladı. Takipçi ve olası on yıllık takip konusunda öfkeli miydim? Kesinlikle, ama dünyadaki tüm haklı öfke Junior'ı hâlâ *istediğim* gerçeğini maskeleyemezdi. Vücudum ona neredeyse isteğim dışında tepki veriyordu, sanki o orospu çocuğunun üzerine basılmış gibiydi.

Yardımcı olmayan şey, damarlarımda pompalanmaya başlayan adrenalindi. *Her zaman* halka açık sekse, herkesin beni iş üstünde yakalayabileceği hızlı, kirli ilişkilere karşı bir ilgim olmuştu. Bizi ele verecek tek bir ses, bir iç çekiş ya da inleme yeterliydi ve bu şekilde, *bir kilisede* keşfedilmenin tabu heyecanı damarlarımda arzunun hızla akmasına neden oluyordu.

Ona verdiğim tepkiyi hisseden Junior elini boğazıma götürdü ve alçak, erkeksi bir onay mırıltısı çıkardı. Dudaklarını çenemin üzerinde gezdirdikten sonra aşağıya doğru bir öpücük çizgisi çizdi ve ben de kolunu itmeye çalışmayı bırakıp daha yakına çektim, kıçımı ona yasladım, yanaklarımın arasında çerçevelenmiş sert uzunluğunu hissettim.

Ne yapıyordum ben?

Muhtemelen büyük bir hata yapıyordum ama kendimi durduramıyordum. Kulübenin dışında başka sesler de sohbete katıldı ve yerel takımımızın yeni baş antrenörünün şehre bir sonraki şampiyonluğu getirip getirmeyeceği üzerine hararetli bir tartışma başladı.

Daha önce bir grup yaşlı adamın spor tartışmalarını dinlerken hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Junior da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü eli belimden eteğimin kenarına indi. Hemen bacaklarımı açtım ve vücudumla ona, evet, bunu istediğimi söyledim, her ne teklif ediyorsa.

Eteğimin arkasını yukarı çekti ve eli pantolonuna doğru inerken eteğimi aramıza sıkıştırdı. Fermuarının açılma sesi kabinde yüksek sesle duyuldu ve donup kaldık, kulaklarımızı zorlayarak nefes nefese bir dakika geçirdik, ama dışarıdaki konuşma hiçbir şey duymamış gibi devam etti. Junior'ın eli yavaşça aramıza girdi. Aletinin ucunun iç çamaşırımın ıslanmış kumaşını amıma bastırdığını hissettim ve inlememek için çenemi sıkmak zorunda kaldım.

Neredeyse kayacağımı hissetmiş gibi elini boğazımda sıkarak beni uyardı. Başımı salladım, elinde kıvranıyordum, o kadar tahrik olmuştum ki bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum. Bana doğru iterken sabırsızlık ve şehvet karışımı alçak bir ses daha çıkardı. Hayır, bu yeterince iyi değildi.

"Daha fazla," diye yalvardım, sesim o kadar kısıktı ki konuşurken kendimi zor duyuyordum.

İç çamaşırımı yana doğru yırttı ve sonra sikinin başı *orada,* girişime doğru bastırıyordu. İki elimle boynumdaki bileği kavradım, can havliyle asıldım, içime doğru itildiğini hissetmek için çaresizdim.

Kilisede sikişirken böyle yakalanabiliriz.

Bu düşünceyle içimde şehvet kükredi. O kadar tahrik olmuştum ki, Junior'ın sikinin başını kayganlıkla kapladığımı hissedebiliyordum.

Dudakları tam kulağımın dibinde olmasına rağmen zar zor duyulabilen bir iniltinin hayaleti ağzından kaçtı. "Kıpırdama," diye fısıldadı.

Kıpırdamadan durdum, ona yapıştım, ihtiyaçtan titriyordum. Tam içeri itti ve *Tanrım*, o kadar lezzetliydi ki kıpırdamadan durmak imkânsız gibiydi. Daha fazlasını, hepsini istiyordum, o kadar derine itti ki dişlerimin arkasına çarptığını hissettim.

Ama bana vermedi. Bunun yerine kendini orada tuttu, ikimiz de sessiz kalmaya çalışmak için burunlarımızdan nefes alıyorduk. Vücudunu bir titreme sardı ve onun da benim kadar yakın olduğunu, neredeyse şiddetin uçurumunda dengede durduğunu ve bana çarpıp bizi ele vermemeye çalıştığını biliyordum.

Diğer eli kalçamın etrafından dolaştı ve sonra uyluklarımın arasına girdi. Parmak uçlarının ilk dokunuşunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Günah çıkarma kabinindeydim, tıklım tıklım dolu bir ziyafet salonunun yanındaydım, dışarıda bir grup insan vardı, bir sikin başına geçirilmiştim ve bir adamın eli klitorisimi okşuyordu. Hayatımın en hayat değiştiren dini deneyimiydi. Kendimi Tanrı'ya hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Belki de bu kafirlikti, ama eğer öyleyse, o zaman mutlu bir şekilde kafir unvanını talep ederdim, çünkü hiçbir şey beni bunu yaptığım için pişman edemezdi, son on yıldır beni her gün takip ettiğini öğrensem bile. Tanrı yardımcım olsun, ama tam da bunu yapmış olabileceğine dair hafif korku arzumu daha da artırdı ve kalbimin gümbür gümbür atmasına neden olan tehlikeli bir heyecan kattı.

Parmakları klitorisimin üzerinde tekrar tekrar yuvarlandı ve daha derine itmesini beklemeye devam ettim, ama kendini içimde tamamen hareketsiz tuttu, sinir bozucu bir şekilde sığdı. Etrafında kenetlendim, hareketsiz kalma emrine itaat ederken bile onu hareket etmeye ikna etmeye çalıştım ve reddedilmenin hayal kırıklığı, keşfedilme tehdidi ve en sevdiği enstrümanmışım gibi beni çalan parmaklarının hissi arasında hızla daha yükseğe tırmandım.

İç kaslarım kasıldı, daha fazlası için çaresizdim. Hayatımda amımın ilk santiminin hiç bu kadar farkında olmamıştım. Dokunduğumuz yerdeki her sinir ucunun aydınlandığını hissettiğime, sikinin başının tüm hatlarının beni iyice gerdiğini hissettiğime yemin edebilirim.

Çekil, ona yalvarmak istedim ama inlemeden ağzımı açacak kadar kendime güvenmiyordum.

Bacaklarım titriyor, bükülmekle tehdit ediyordu.

Junior'ın eli boğazımda sıkılaştı ve "*Sakın düşmeye cüret etme*" şeklindeki sessiz emrini hissettim.

Tırnakları klitorisimde hızlandı ve bu sefer alçak sesle bir iniltinin çıkmasına engel olamadım. Dudakları kulağımın altından ayrıldı. Keskin diş sıkışması beni susmam için uyardı. Oh, hayır. Boşalacaktım. Burada. Kavernöz bir kilisenin arkasında ve çıkardığım seslerden herhangi biri

Bir fısıltıdan daha yüksek sesle, mermerin üzerinde yankılanırdı ve yakalanırdık.

Junior'ın emrine itaat edip edemeyeceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç Daha önce tamamen sessizdim. Ama yavaşlamak için çok geçti, kendimi sınırdan geri döndürmek için çok geçti, çünkü korkum zevkimi artırıyordu ve bir orgazm canavarının inşa edildiğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun, bu işkence olacaktı.

Karnımda bir sıcaklık oluştu. Kaslarım Junior'ın sikini sıktı ve tuttu. Gözlerimi kapattım, sessiz kalmaya odaklanmaya çalıştım, hayatımda hiç dua etmediğim gibi dua ettim. Tüm vücudumu saran bir ürperti omurgamın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı. Sadece Junior'ın boynumu kavraması beni dik tuttu.

Kalçalarımı birbirine kenetledim, titredim, ürperdim, tüm varlığım bacaklarımın arasındaki sinir demetine doğru spiral çizdi, sonra tekrar dışarı doğru patladı, içimi parçaladı, zevk, coşku ve neşe vücudumdaki her bir hücreyi aydınlattı, yıllardır gelmediğim kadar sert boşaldım, tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum çünkü başka nasıl haykırmayacağımı bilmiyordum.

Junior geri adım atarak içimden sıyrıldı ve onun orgazmı benimkini kovalarken sıcak sıvının iç uyluklarımdan fışkırdığını hissettim. Boynumun etrafındaki kemerler sıkıştı, omurgamı eğdi, kendine gelmeden ve bizi sabitlemeden önce neredeyse beni dengeden çıkardı.

"Bir şey mi duydunuz?"

Donduk kaldık.

"Hayır mı?" diye cevap verdi biri.

"Duyduğuma yemin edebilirim..." Adam sözünü kesti ve ben tekrar nefes almayı bıraktım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Üzgünüm beyler, sanırım karım beni arıyor."

Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. Arkamda Junior titrek bir nefes verdi. Sonra eli omzumu buldu ve beni çevirdi, öptü, elleri her yerdeydi, benimkiler saçlarına dolandı ve onu aşağı çekti,

neredeyse acımasızca. Savaşmak mı yoksa sevişmek mi istediğimi bilmiyordum ve bu çok kafa karıştırıcıydı.

Odaya başka sesler de girdi ama biz sessizce çürümekle meşguldük. Neredeyse çok geç olana kadar birbirlerinin ağızlarından çıkanları fark etmediler. "Size söylüyorum, o burada," dedi kadınsı, *İrlandalı* bir ses.

Junior gözlerini kocaman açarak kendini benden ayırdı.

"Bak," dedi Moira. "Küçük GPS noktası onun burada bir yerde olduğunu söylüyor."

"Junior?" Nico Senior seslendi.

Oh, hayır. Yaptığımız maskaralıklarla Tanrı'yı kızdırmıştık ve şimdi O bizi cezalandıracaktı.

Junior rekor bir sürede aletini pantolonuna geri soktu ve gömleğini içine soktu.

"İkinize de yardımcı olabilir miyim?" diye sordu rahip, ayakkabılarının sesi salonda yankılanıyordu.

mermer oor bize doğru yöneldi.

Eğildim ve Junior'ın telefonunu çantamdan alıp ona doğru ittim. Buradan gitmesi gerekiyordu. Şimdi, bizi birlikte yakalamadan önce. Tanrım, dölleri bacaklarımdan aşağı damlıyordu.

Ceketinin cebinden telefonumu çıkardı ve değiş tokuş yaptık.

"Oh, merhaba baba," dedi Moira. "En büyüğümüzü hiçbir yerde görmedin, değil mi?"

Junior gömleğimin önünü tuttu ve beni kendisine doğru çekerek öptü. Son bir kez. Sonra gitmeme izin verdi, bana okunamayan bir bakış gönderdi ve kapıyı çok fazla açmamaya dikkat ederek kabinden çıktı.

"Özür dilerim," dedi, sesi olması gerekenden daha derli toplu çıkıyordu. olmak. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım ve biraz kestirmeye karar verdim."

"Günah çıkarma odasında mı?" Moira skandala uğramış gibi sordu. "Lütfen onu affedin, Peder."

Düşük bir kıkırdama. "Gerek yok. Ben de bir zamanlar gençtim."

Onları uzaklaştır, diye sessizce yalvarırken iç çamaşırımı çıkardım ve kendimi silmek için kullandım. Yanımda bir paket mendil vardı ama

onlara dokunmuyordum. Eğer denersem plastiğin kırışması beni ele verirdi ve birilerinin gelip Junior'ın burada *gerçekten* ne (ya da daha çok kim) yaptığını kontrol etmeye karar vermesi ihtimaline karşı bir an önce temizlenmem gerekiyordu. "Kahvaltıya gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve geri çekilen ayak sesleri kulaklarıma müzik gibi geldi.

Beyzbolcuların dağılması bir on dakika daha sürdü ve onlar gittikten sonra kulübenin içinde bir on dakika daha geçirdim, kalbim çarpıyor ve kulaklarım herhangi bir ses duymak için zorlanıyordu. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı kırdım.

Nonna hemen dışarıdaki sıraya oturmuş, cheshire kedisi gibi sırıtıyordu ve ben neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bana nasıl sinsice yaklaşmıştı?

"Görüyorum ki tavsiyeme uymuşsun," dedi.

Yüzüm sıcaktan kızarmıştı ama kabinden dışarı adımımı atarken görmezden gelmeye karar verdim. Ne yaptığımı bilmesine imkân yoktu. Junior'ı görmemişti bile. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kahkahalarla güldü. "Bunu boynundaki el izine söyle."

23

J

"H , o telefonu geçen gece benim için almıştı," dedim. Kuzenimin iki yatak odalı küçük kulübesindeki kanepesine oturdum, kocaman kıçlı erkek arkadaşı, ancé, yanımdaki minder alanının çoğunu kaplıyordu.

"Sorun değil," dedi Josh. "Lauren'in izini bulup onları değiştirebildin mi?"

"Evet, kilisede."

Öne doğru oturdu, gözleri kısılmıştı, sinsi bir sırıtış ağzını çekiştiriyordu. "*Ve?*" diye dürttü. "Nasıl gitti?"

"Peki," dedim, Lauren'ın sikimin başını sağarken nasıl hissettiğini ya da bir grup yaşlı adam günah çıkarma odasının hemen dışında hararetli bir tartışma yaparken onun orgazm sırasında sessizce nasıl titrediğini düşünmemeye çalışarak. Beyzbol hakkında bir daha asla aynı şekilde düşünemeyecektim.

Şu anda bir maç vardı ama Josh sesi o kadar kısmıştı ki spikerleri zar zor duyabiliyordum. Zaten bu sadece bir bahaneydi, ikimizin bir araya gelmesi için bir sebep.

Hemen arkamdan acınası bir miyavlama sesi geldi, gri bir bulanıklık omzumun üzerinden geçmeden ve tüylü bir kedi yavrusu kucağıma düşmeden önce sahip olduğum tek uyarı buydu.

"Maud," dedim, "görüyorum ki hâlâ görgü kurallarını öğrenememişsin."

Buna karşılık olarak bana doğru zıpladı, elime vurdu ve sonra kanepeye atladı. Diğer kedileri Fred bir anda ona doğru koşmaya başladı ve birlikte mutfağa doğru koşmaya başladılar.

"İyi misin?" Josh konuşmayı ne zaman bırakması gerektiğini bilmeden, "İyi mi?" dedi. "Gerçekten mi? Senin için *saatlerce* köle gibi çalıştıktan sonra bana vereceğin tek şey bu *mu*-"

"Dakikalar," diye düzelttim.

"Telefonunu kırmak ve sonra *yasadışı* yollarla-"

"Ki bu konuda iyi görünüyordunuz."

"Sen bana *hiçbir şey* söylemezken, arka planda çalışması için bir izleyici *yüklemek*-"

"Çünkü Aly'den sır saklamayı beceremiyorsun."

"Lauren'ın kim olduğu ve senin için neden bu kadar önemli olduğu hakkında."

İlgisizmişim gibi davrandım. "Onun önemli olduğunu kim söyledi?" Josh sco ed. "Hadi ama dostum. Benim yanımda ilk kez bir kadının adını anıyorsun. Ve ben *de* Aly'den sır saklayabilirim."

"Ne gibi?" Ben sordum.

Josh'un yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu, gözlerine daha önce sadece birkaç kez gördüğüm bir soğukluk yayıldı. Bu bakış, işte bu bakış bizim neden arkadaş olduğumuzu açıklıyordu. Çünkü kahkahaların ve saçmalıkların altında Josh'un başka bir yönü vardı, azılı suçluların bile onun varlığında hafifçe adım atmasına neden olan acımasız ve tehlikeli bir şey. Bu benim her gün savaştığım karanlıkla aynıydı ve onun yanında olmak, onu bu kadar mutlu ve kuzenime aşık görmek, benim için hala umut olduğunu, kendi şeytanlarıma karşı savaşı kazanabileceğimi hissettirdi.

Arkasına yaslandı. "Babana beni rahat bırakması için söylediklerim gibi."

Sonunda ne olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ederek canlandım. ikisi arasında. "Peki bu neydi?"

"Güven bana, bilmek istemezsin." Kaşlarını çattı. "Hey, yemekten çıktıktan sonra ne oldu? O zamandan beri iyi görünüyorsun."

Ona baktım, konuyu açmayı düşünüyordum ama Josh hazır değilse Henüz bana söylememişti, onu zorlayarak arkadaşlığımızı germek istemedim. "Babam yeni bir operasyonun başına geçmemi istiyor."

Josh küfretti. "Ayrılmak istediğini sanıyordum."

"Çıkmak istiyorum," dedim ona, Maud ve Fred'in tekrar yanımızdan hızla geçişini izlerken. "Eğer bir şey varsa, bana daha fazla kontrol vermesi sadece zaman çizelgemi hızlandırdı. Şimdiden bir iş girişiminde bulunma fikrini düşünmeye başladım ama bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Yüz ifadesi umutlu bir hal aldı. "*Yasadışı* yardım mı?" "Başka türlüsü var mı?"

"Benim uzmanlık alanıma girmiyor. Aklınızda ne var?"

"Porno Joe ikinci kişiliğine ihtiyaç duyacağın bir şey değil," dedim, onunla ilk tanıştığımda taktığı aptal bıyığı ve gözlükleri hatırlayarak.

Bir kahkaha attı. "Sadece dijital iş o zaman?"

Başımı salladım. "Batı Yakası'nda bir binası olan Patrick McKinney adında bir adam hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

"Bir saniye." Josh birasını yere bıraktı ve kanepenin arkasından atladı, çünkü normal bir insan gibi etrafından dolaşamazdı. O yatak odasına doğru koşarken ev sallandı ve bir renk bulanıklığı kafamı çevirip iki kedinin de peşinden koşmasını izlememe neden oldu.

"Oh, beni yakalayacağını mı sanıyorsun?" diye bağırdı, sonra sesini bir oktav düşürerek Batman özentisi gibi konuştu. "*Seni yakalayacağımuu*!"

Fred koşarak oturma odasına geri döndü ve Josh arkasından koşarak gelirken yan döndü. Josh kayarak durdu. Birbirlerine baktılar. Fred yüksek sesle cıvıldadı ve Josh'a saldırdı, o da arkasını dönüp koşarak gözden kayboldu.

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Kedi insanları çok garipti.

Yatak odasında gürültülü bir çığlık koptu ve inancımı pekiştirdi.

"Hey, hayır," dedi Josh. "O sadece bir bebek Fred. Nazik olmalısın. Maud. *Bu* ne içindi? Ben yapmadım, *o yaptı*."

Çocukları olursa Tanrı Aly'nin yardımcısı olsun.

Sonunda Josh dizüstü bilgisayarıyla yeniden ortaya çıktı. Bilgisayarı sehpanın üzerine koydu ve bir saat sonra McKinney hakkında isteyebileceğim her şeyi öğrenmiştim. Altmış sekiz yaşındaydı, iki kez evlenmişti, şeker hastasıydı, Velvet'in mahallesinde bir değil *dört* binası vardı ve çok borcu vardı. Borç verenlere ya da kredi kartı şirketlerine değil. McKinney'nin biraz kumar sorunu olduğu ortaya çıktı ki bu da istismar edilmesi çok kolay bir zayıflıktı.

Tüm hayatım bu şehrin gölgesinde geçti ve yasadışı kumarhaneleri işletenler de dahil olmak üzere neredeyse tüm kilit oyuncuları tanıyordum. McKinney'nin bahisçisinin kim olduğunu ya da en çok kime borcu olduğunu öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yeterliydi ve sonra baskı uygulamaya başlayabilirdim. Borçlar genellikle büyük bir indirimle satın alınabilirdi, çünkü benim param garantiydi ve astronomik hesapları biriktiren insanlar, en azından biraz *teşvik* edilmeden bunları ödememe alışkanlığına sahipti. Modern bahisçilerin çoğu diz kapaklarını kırmaktan çekinirdi. Eğer paralarının çoğunu kan dökmek zorunda kalmadan telafi edebilecekleri bir yol varsa, o yolu seçerler ve çirkin işi başkasına bırakırlardı. Benim gibi birine.

"Eee," dedi Josh, dizüstü bilgisayarını kapatıp arkasına yaslanarak. "Ben de Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Aly'nin seni mafya işlerinden uzak tutmakla ilgili kuralını biliyorsun." Yüz ifadesi masumiyetin resmine dönüştü. "Ama ben bunun çete işi *olmadığını sanıyordum*. Bunun senin yasal olmanla ilgili olduğunu sanıyordum?"

Bir an için ona baktım, tartışıyordum. Lauren ile olan bu şey Tüketiyordum ve her şey kafama o kadar takılmıştı ki, bir başkasına anlatıp ne kadar kötü durumda olduğumu anlamasını sağlamak beni rahatlatacaktı. Dün Lauren'dan özür dileyip gerçek bir konuşma yapmak istemiştim, onunla kutsal bir alanı kirletmek değil.

Kendimi sıkışmış, yalnız hissediyordum, kendi kardeşlerimle bile hayatım hakkında konuşamıyordum, çünkü söylediğim her şeyi dönüp babama söylemeyeceklerine güvenemiyordum. Bu da onları suçlamaktan çok babamı kınamak anlamına geliyordu. Bizim ihtiyar zorlamayı bir sanat haline getirmişti ve sırf beni ele vermek için kardeşlerimi tehdit etmekten çekinmezdi. Özellikle de Lauren hakkında bilgi konusunda ona güvenmiyordum. Ondan hoşlanmaması kişisel görünüyordu ve bahse girerim bunun on yıl önce benim üzerimdeki "olumsuz" etkisi olarak gördüğü şeyle çok ilgisi vardı. Üzerimdeki etkisinin azaldığını hissetmişti, ki bu onun gibi bir kontrol manyağının hoşuna gitmeyen bir şeydi ve suçlunun o olduğuna karar vermişti.

Yani, hayır. Ailemle konuşamıyordum ama Josh kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlamıştı.

Tekrar televizyona döndüm, gözlerim odaklanmamıştı, kararımı vermiştim. "Lauren ve ben eski mahallede birlikte büyüdük."

Beyzbol maçı altıncı vuruşa geçerken, her şeyi anlattım; çocukluk aşkımı, yeniden çalıştığım geceyi, Tommy'nin tehditlerini, Lauren'ı terk edişimi, Kelly ve müdürümüzle bunu nasıl telafi etmeye çalıştığımı ve onu güvende tutmak ve hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak için yaptığım neredeyse her şeyi. Tommy'nin "ortadan kaybolması" olayına karışmamı atladım, çünkü bu gerçekten mafya *işiydi* ve Lauren'in iyiliği için Josh'a Velvet'e olan ilgimden bahsetsem de, kulübe olan kişisel ilgimi kendime sakladım. Evet, nihayet açılıyordum, ama seks hayatımı başka bir erkekle, özellikle de kuzenimle *yatarak* tartışacağımdan şüpheliydim.

İşim bittiğinde Josh kısık bir ıslık çaldı ve birasının geri kalanını boşalttı. "Lauren'a ne zamandır ona göz kulak olduğunu söyledin mi?"

"Dilim sürçtü ve bir şeyden bahsettim ama ayrıntıya girmedim. Kadınlar takip edilmekten hoşlanmazlar." Josh hızla başını sallayarak "Mhmm, mhmm," dedi.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Göz temasını kesti, benden başka her yere bakıyordu. "Lauren öğrendiğine göre artık durmayı düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu yapacak kadar terbiyeli değilim, özellikle de Bu şehrin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Onun dışarıda öylece dolaştığını düşünmek bile ülser olmama neden oluyor."

"Aşk sana bunu yapar," dedi Josh.

Hay sikeyim. Bu muydu yani? Aşk mıydı? Bunca zamandır Lauren'ı *seviyor* muydum? Yani, gençken sevdiğimi biliyordum, ama çok ciddi görünmeyen bir köpek yavrusu aşkı gibi. Yetişkin aşkı tamamen başka bir şeydi ve başka kimseyi romantik bir şekilde sevmemiştim, bu yüzden duygularımı karşılaştıracak hiçbir şeyim yoktu.

"Fark etmez," dedim, Josh'tan çok kendimle konuşuyordum. "Lauren'ın benim gibi bir adamla ciddi bir şey yaşamak istediğini sanmıyorum."

"Ama sen çıkmaya çalışıyorsun," dedi Josh. "Bu yolu açmaz mıydı Siz ikiniz için?"

Başımı salladım. "Deniyorum. Ama bu babamın beni o kadar kolay bırakacağı anlamına gelmiyor. Hem zaten çoktan mahvetmiş olabileceğime eminim."

Lauren'ı gördüğümden beri geçen son birkaç günü ona anlattım. O ve ben Kiliseden sonra çok konuştuk, sadece tekrar konuşmadan önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve benimle takılmış olmasının onu takip ettiğim için beni affettiği anlamına gelmediğini söyleyecek kadar. Ayrıca ondan utanıp utanmadığımı merak ettiğini de itiraf etti. Şimdiye kadar kulüpte hep maske takmıştım ve dışarıda buluştuğumuz her an gizliydi. Ailem bizi birlikte görmesin diye kiliseye gizlice girdiğimi gözden kaçırmamıştı ve nedenini yanlış yorumladığı için onu suçlayamazdım.

"Ondan utanıyor musun?" Josh sordu.

"Kahretsin, hayır," dedim ona.

Bana baktı. "Yaşamak için başkalarıyla birlikte olan biriyle çıkmak pek çok insan için kolay değildir."

Söyleyiş tarzındaki bir şey sanki tecrübelerinden bahsediyormuş gibi hissettiriyordu, ama o bir hackerdı, yani ne bilebilirdi ki?

Bu konuda mı?

"Başkalarını kandırması umurumda değil," dedim.

"Emin misin?" diye bastırdı. "Yani, *gerçekten* emin misin? Lauren'ın gelen kutusunun neye benzediğini ancak hayal edebilirim. Eğer babandan kurtulmayı başarırsan, siz çıkarken bile Lauren'ın işine devam etmesi konusunda ne hissettiğini anlamalısın. Çoğumuz partnerlerimizden cinsel tekeşlilik bekleyecek şekilde yetiştirildik ve bu kökleşmiş inançların bazılarının üstesinden gelmek zordur."

Başımı salladım. "Güven bana, eminim. Lauren'ın işiyle uzlaşmak için *yıllarım* oldu. Sadece ben ve o olduğu sürece internette ne yaptığı umurumda değil."

Josh, "Demek onunla birlikte olmak istiyorsun," dedi.

Sinirli bir nefes verdim. "Bunca zamandır beni dinlemiyor muydun?"

"Duydum ve birçok karışık mesaj duydum. Bu kadından ne kadar hoşlanıyor, hatta seviyor olsan da, ona ciddi bir şeyler istediğini söylememek için bahaneler buluyorsun gibi geliyor."

Ellerimi yüzüme sürdüm. Sıradan kalmayı kabul etmiştim çünkü ikimizi de uzun vadeli bir şey için umutlandırmak istemiyordum ama babam beni onun için çalışmaya devam etmeye zorlayacak bir yol bulursa kaçmak zorunda kalacaktım. Ya da Lauren'ın güvenliğini tehdit etmesini. Ama artık mesafemi de koruyamıyordum. Onunla birlikte olmanın tek yolu ilişkiyi sıradanlaştırmaksa, ben de sıradanlaştırırdım. Ayrıca . . .

Josh'a "Onu zaten bir kez incittim," dedim. "Bunu tekrar yapmak istemiyorum." "Yapacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Josh sordu.

Ellerimi bıraktım ve kendi canavarımı ortaya çıkararak onunla yüzleştim. "Çünkü tek yaptığım insanları incitmek."

Bu onu susturdu.

Tekrar televizyona baktım, zihnim Lauren'la kendim için yarattığım bataklık üzerinde çalışıyordu. "Onun işiyle bir sorunum olmadığını ya da ondan utanmadığımı nasıl kanıtlayabilirim?"

Josh, "Onu nişan partimize getir," dedi.

Gözlerimi beyzbol maçından ayırıp ona baktım. "Ne?"

"Bu hafta sonu yapıyoruz. Sadece en yakın arkadaşlarımız. Küçük bir parti olacak ve davet edeceğimiz tek Trocci sensin. Orada ben ve Aly dışında kimse seni tanımayacak ve Lauren hakkında çenemizi kapalı tutacağımız konusunda bize güvenebilirsin." "Aileyle tanışmak büyük bir olay değil mi?"

Josh omuz silkti. "Ona bunun daha çok sıradan bir barbekü partisi olduğunu ve yalnız gitmek istemediğini söyle."

Üzerinde düşündüm. Fikirler arasında duyduğum en kötü fikir değildi. I Lauren'ı benimle gelmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım.

24

L

NT95 SİZE ÖZEL BİR İSTEK GÖNDERDİ.

İnanamayarak mesaja baktım. Yer istemiştim ve Junior'ın yanıtı daha fazla zamanım için ödeme yapmaya çalışmak oldu.

Taylor omzumun üzerinden bakarak, "Aç şunu,"

dedi. "İstemiyorum."

"Ne oldu?" Ryan diğer tarafımda yarı uykulu bir şekilde yattıkları yerden doğrulup sordu. Saat gece yarısını geçmişti ve biz uzun bir günün ardından gevşemek için daha fazla reality TV izliyorduk, Walter da yanımızdaki köpek yatağında uyuyordu.

"Junior bana bir istek daha gönderdi," dedim.

"Bu konuda Taylor'a katılıyorum," dedi Ryan. "En azından ne istediğini görmek için açmalısın."

Başparmağım ekranın üzerinde tereddüt etti. Yer istemek kolay olmamıştı, özellikle de Junior'la o günah çıkarma kabinini nasıl yönettiğimizi düşünmeden edemediğim için. Günün geri kalanını tahrik olarak geçirmiştim ve eve döndüğümde içeriği toplu olarak boşaltmak arzumu azaltmamıştı. Şimdi bile, bir haftadan fazla bir süre sonra, içime zar zor girmesinin anısı vücudumdaki her damla nemin kış için güneye gitmesine neden oldu. Kulağıma yakın nefeslerinin sesi. Boynumdaki dudaklarının ve boğazımdaki elinin hissi. Kahretsin, yine istiyordum.

Bu yüzden mesajını açmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ona hayır diyecek kadar kendime güvenmiyordum. Ya verdiği parayı ya da ondan cevap alma fırsatını tekrar buluşmak için bir bahane olarak kullanacaktım. Ve sonra muhtemelen tam teşekküllü, p-in-the-v seks yapacaktık ve zihnim dick'ten o kadar mutlu olacaktı ki, izleyiciyi, takip etmeyi ve bilmediğim diğer her şeyi unutacaktım.

"Tüh," dedi Taylor ekranıma dokunarak ve kararı elimden alarak.

PPV taleplerinde listelenen ilk şey her zaman fiyattı ve bunu gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı.

"On bin dolar mı?" Taylor tıslayarak yaklaştı.

Ryan diğer tarafıma bastırdı. "Ne yapmak için? Birini öldürmek için mi?"

"Kuzenimin barbeküsüne gel," diye okudu Taylor. Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu bir örtmece mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Ryan telefonunu açtı ve aramaya başladı. "Bir tane olduğuna dair bir şey göremiyorum."

"Bekle," dedi Taylor. "Aşağı kaydır." Elini ekranımın üzerinde kaydırdı ve Junior'ın mesajını yüksek sesle okudu. "Senden utanmıyorum, Lo. Bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Uh-oh. Onu dinlemek için şimdiden boyun eğmeye başladığımı hissedebiliyordum.

Telefonu bir bombaymış gibi Ryan'a doğru ittim. "Reddet. Bunu kendim yapamam."

Bana bakarak aldılar. "Emin misiniz?"

Başımı salladım. "Zaman istedim ve o bunu onurlandırmak yerine bana daha fazla erişim için bastırıyor. Bu da kırmızı ajanda numarasını ... sekiz mi yapıyor? Dokuz mu? Sınırlarıma nasıl saygı duyacağını öğrenmeye başlaması gerekiyor."

Ryan inkar etti.

Ön kapımız çalındı.

Walter yatağından fırladı ve ona doğru koştu, kafasını havlayarak
. Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Silahlar," dedi Ryan, kapımıza gelen herkese verdiğimiz standart yanıt. gece yarısından sonra.

Ben Walter'a doğru koşarken onlar da kanepeye doğru koşuşturmaya başladılar. O kadar yüksek sesle havlıyordu ki, izolasyona rağmen komşularımızı uyandıracağından endişeleniyordum.

Portmantonun yanında duran beyzbol sopasını kaptım ve eğilerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sorun yok, dostum."

Bir dakika sürdü ama sonunda havlamaları alçak, sabit bir hırlamaya dönüştü. Ayağa kalkarak dikkatlice gözetleme deliğinden baktım. Junior tam deliğin diğer tarafındaydı, binicilik kıyafetlerini giymişti, kaskı burnundan sarkıyordu, saçları takmaktan dağılmıştı. Ceketinin fermuarı açılmıştı ve göğüs kaslarını sıkıca saran siyah bir tişört ortaya çıkmıştı. Onu görünce göğüs uçlarım sertleşti ve içimde bir sıcaklık oluştu. BikeTok'ta bu kadar çok zaman geçirdiğim için başıma gelen buydu.

Junior aniden elini saçlarında gezdirerek durumu daha da kötüleştirdi, tişörtü alt karın kaslarının kışkırtıcı bir görüntüsünü ortaya çıkaracak kadar yukarı sıyrıldı. Ona ulaşmak için neredeyse kapalı kapıdan içeri girecektim ama bana doğru koşan oda arkadaşlarımın sesi beni tam zamanında durdurdu. Döndüğümde Ryan'ın elinde bir kutu biber gazı ve bir şok tabancası olduğunu gördüm. Yanlarında Taylor dildolarının en büyüğünü tutuyordu.

Ryan ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu kırbaçlayacağım," dedi Taylor.

"Bu onu güldürmekten başka bir işe yaramayacak."

"Ah, gerçekten mi?" Bileğini i Ç a r e t ederek Ryan "ın kalçasına bir tokat attı.

Ryan uluyarak bacaklarını tuttu ve dans ederek uzaklaştı.

Junior kapıya vurdu. "Lauren? İyi misin?"

"Ben ne," diye seslendim Walter'ın yeniden başlayan havlamasına. "Ne istiyorsun?" "Konuşmak," diye bağırdı.

"Kes sesini!" diye bağırdı biri dışarıdan, muhtemelen kapı ya da pencereden sarkan komşularımızdan biriydi. Harika.

"Ryan," dedim. "Gel Walter'ı tut."

Topallayarak yanlarına gittiler, yolda Taylor'a ters ters baktılar ve Walter'ın yakasını tuttular.

Kapıyı kırdım. "Senin ciddi sınır sorunların var."

Junior loş ışıkta şeytani bir yakışıklılıkla gülümsedi. "Beni içeri alın, size ne kadar kötü olduklarını göstereyim."

Bu yorumdan tahrik olmayı reddederek bir ürpertiyle savaştım. "Benim oda arkadaşlarının ikisi de silah taşıyor." Sayılır. "Ve Walter yabancı erkeklerden hoşlanmaz."

"Aferin oğlum," dedi.

"Walter bir kız!" Taylor nedense yanımdan bağırarak geçti. Junior'ın gülümsemesi genişledi, gözleri benimkilere dikildi ve ne yaptığını anladım. *Olamaz.* Dudaklarını ayırdı ve sesini bas bir hırıltıya dönüştürdü. "Aferin kızıma."

Arkamda, Taylor ölmekte olan bir balina gibi bir ses çıkardı, açıkça övgü bükülmesinden bunalmıştı.

"Hâlâ içeri gelmiyorsun," dedim, sesimin soluğum kesilmiş gibi çıkmasından nefret ederek. Junior sahanlığımızda geri adım attı. "O zaman neden buraya gelmiyorsun, arkadaşların sana içeriden göz kulak olabilir."

Bir an için onu inceledim. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki cevaplarımı alabilirdim ve eğer beğenmezsem ona kaybolmasını söyleyebilirdim ve bu aramızdaki ilişkinin sonu olurdu. Bu sefer sonsuza kadar.

Oda arkadaşlarıma doğru döndüm. "Eğer aniden onun kucağına sürünürsem, lütfen "Uygunsuz teşhircilikle suçlanmadan önce gel beni yakala."

Taylor sırıttı. "Söz vermiyorum. Sabıka kayıtları çok sıcak."

Ryan başını salladı. "Onu görmezden gelin. Belli ki seni durduracağız."

Beyzbol sopasını onlara uzattım, Walter'a minnettar bir okşama verdim ve dışarı çıktım.

Junior bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, sokak lambalarının keskin açılarla yüzünü aydınlattığı merdiven korkuluğuna yaslanmıştı. Tanrım, çene çizgisi bir üst seviyedeydi. Ve elmacık kemikleri. Onlar için adam öldürecek mankenler vardı. Sanki ailesinin en iyi özelliklerini almış gibiydi. Annesinin gözleri, babasının dolgun dudakları ve güçlü kaşları. Bir araya getiriliş şekilleri yıkıcıydı, her zaman bakışlarımı üzerine çekerdi, yüz ifadesini soğuk ve ulaşılmaz olmaktan çıkarıp sıcak ve samimi hale getirdiği için bana nadir bir gülümseme hediye etmesini umardım, sadece benim için.

Bu gece hiç gülümseme yoktu. Onun yerine, gözlerinde öyle bir sıcaklıkla beni izliyordu ki, daha fazla yaklaşmak için kendime güvenmediğimden kapının hemen dışında durdum. *Senin içindeydim*, diyordu o bakış. *Sikimin başının etrafına geldiğini hissettim. Ve eğer bunun boğazını son kez sarışım olduğunu düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir.*

Korkulukları itti. "Bana böyle bakmaya devam edersen seni burada, bu merdivenlerde sikmezsem görürsün."

Arkamdan Walter'dan çok Taylor'ın sesine benzeyen bir mırıltı geldi ve ardından bir sus sesi duyuldu. Oda arkadaşlarımı severdim ama ağzımızdan çıkacak her kelimeyi duymaları gerekiyor muydu? Muhtemelen hayır.

"Oturalım," dedim, Junior'ın yanından geçerken mesafemi korumaya dikkat ederek. Adamın beni yakalamak için kullandığı bir yöntem vardı ve bu beni ürkütmüştü.

Kaldırıma inen basamakları kullandık ve en alttakine oturduk. Neyse ki birbirimize değmeyecek kadar genişti. Deri ve kolonya kokusu beni günah çıkarma gününe geri götürdü ve ihtiyacım olan son şey Junior'ın vücudundaki sıcaklığı hissetmekti.

Ona bakmak bile bir sorundu, bu yüzden bakışlarımı sokağın karşısına, bisikletinin park edildiği yere çevirdim. "Bu mahallede mi oturuyorsun?"

"Hayır," dedi, sesi alçak ve kabaydı ve Tanrım, o kadar sikilmiştim ki sesi beni ürpertmeye yetti. "Bazen seni kontrol etmek için buraya geliyorum."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Yıllar boyunca seni takip ettim," dedi.

Bir yanım bu itiraf karşısında biraz rahatladı. Bir tartışma bekliyordum, ondan parça parça bilgi koparmaya hazırdım, çünkü her zaman kapalı bir kitap gibiydi, ama bu kadar özgürce a n l a t m a s ı hoş bir sürpriz oldu. "Peki ya takip cihazı? Ne zamandır çantamdaydı?"

"Sadece kilisedeki ilk karşılaşmamızdan beri."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. Beni duvara yapıştırdığında dikkatim o kadar dağılmıştı ki, onu üzerime yerleştirmek için bolca zamanı olacaktı.

"Bunu bir daha yapma," dedim ona.

"Artık sana takip cihazı takmayacağım," dedi.

Umduğumdan daha iyi gidiyordu. Yara bandını yırtma zamanı. "Bana kötü davrandılar diye bir grup yaşlı kadının lastiklerini mi kestin?"

Sırıttı. "Lastiklerin kendi kendini kestiğini duydum."

"Aman Tanrım, yaptın, değil mi?"

Pişman görünmüyordu. "Bu onların tek uyarısı olsun."

Geri çekildim. "Bana yine kötü davranırlarsa ne yapacaksın? Evlerini mi yakacaksın?"

"Asla yapmam," dedi, dünyanın en güvenilmez gülümsemesi yayılıyordu. yüzünün üzerinde.

"Gerçekten mi? Çünkü sırıtışın psikotik."

Düzeltti, ıslah olmuş gangster görüntüsünün ikinci bir deri gibi tekrar yerine kaymasına izin verdi. "O noktaya geleceğini sanmıyorum."

Hayır, kesinlikle olmazdı, çünkü o kiliseye asla geri dönmeyecektim. Tekrar. Arkamda günah çıkarma kabini varken, orada ne yaptığımı bilerek bir saat ayin boyunca oturmaya çalışmayı hayal bile edemezdim. Zihnimde, rahibin vaazının ortasında İsa Mesih'in kendisi ortaya çıktı ve beni dine küfretmekle suçlarken eliyle işaret etti.

"Son on yılda başka ne yaptın?" Junior'a sordum, çünkü müdahalesinin Kelly ve müdürümüzle bitmediği açıktı.

Gözleri gölgeler içinde o kadar karanlıktı ki neredeyse siyah görünüyorlardı. "Ben bu soruya cevap verirken arkadaşlarınız ne kadar beklemek istiyor? Bir süre burada kalabiliriz."

Ona göz kırptım. "Park cezalarım mı?"

Başını salladı.

"Arabamın kırılan ve bir gecede sihirli bir şekilde değiştirilen yan aynası mı?"

Başka bir baş sallama.

Zihnim, gizemli bir şekilde kendi kendine düzelmiş olan her sorunu düşünerek koşuşturdu. Son dairemizi ve ev sahibimizin altı ay boyunca hiçbir şeyi yapmamayı reddettikten sonra aniden üç kişilik bir ekiple kapımıza gelip her şeyi bir günde halletmesini düşündüm. Ondan sonra, başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormadığı bir hafta bile geçmedi.

Gözlerimi kıstım. "Eski yerdeki ev sahibimiz mi?"

Başını salladı.

Kalbim sıkıştı. "Meclis Üyesi Blackwell?"

Yüz ifadesi asıklaştı ve tekrar başını salladı.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Oh, Tanrım. Sonunda hapse gireceğim."

Sırtımı okşadı. "Kimse seni bunlarla ilişkilendiremez. Eminim ki bunun. Blackwell de seni o kadar oyaladıktan sonra bunu hak etmişti."

Başımı tekrar kaldırdım. "Ona ne yaptın?"

"Sakin ol," dedi. "Herkesin hala tüm parmakları ve ayak parmakları duruyor. Oğlunun ilginç bir videosunu ele geçirdim diyelim."

Ağlamak istedim. "Bu politikacılara bir şeyler yaptırmak için kıçımı yırtıyorum. ve eğer bana hepsinin tehdit edilmesi ya da rüşvet verilmesi gerektiğini söylüyorsanız, insanlığa olan azıcık inancımı da kaybedeceğim."

Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yapma. Bütün zor işleri kendin yaptın. Ben sadece bir iki tanesini dürttüm."

Oh, hayır. Patrick McKinney. Velvet'te Junior'a onun hakkında içimi dökmüştüm. Sırada o mu vardı?

Öyle olup olmaması gerçekten umurunda mı? diye sordu küçük bir ses. Adam tam bir piçti ve gidecek başka yerimiz yoktu. *Henüz* yoktu. Ama bunun üzerinde çalışıyorduk. Oda arkadaşlarım ve ben yarın iki binaya daha bakacaktık ve sahiplerinden biri gerçekten umut verici görünüyordu. Bu arada kirayı ödeyip kendimize bir ay daha yetecek parayı da bulmuştuk.

Bunu yasal yoldan yapacaktık. *Doğru* yoldan. Junior suç dünyasından çıkmaya çalışıyordu ve isteyeceğim son şey onun benim adıma kendini daha da derine sokmasıydı.

"Lütfen hayatıma karışmayı bırak," dedim.

Tek kelimelik cevabı kesikti. "Hayır."

Öfkeli bir nefes verdim. "Ben ciddiyim. "Ciddiyim.
başarılarım bana ait değil. Bunlardan herhangi biri baskı, şantaj ya da şiddet sonucu elde edilmiş olabilir."

"Şuraya baksana," dedi arkamızı göstererek. "Bunu kendi başına yaptın. kendi. İmparatorluğunuzu kendi ellerinizle tuğla tuğla inşa ediyorsunuz. Her bir abonene silah doğrultup seni takip etmeleri için zorlamadım. Bunu yapmayı seçtiler çünkü işinizde çok iyisiniz. Kim olurlarsa olsunlar ya da nasıl bir cehennemde sıkışıp kalmış olurlarsa olsunlar, insanların görüldüklerini ve kabul edildiklerini hissetmelerini sağlıyorsun."

Kalbim yumuşadı. Kendisi hakkında mı konuşuyordu?

"Elimden geldiğince hayatınızı kolaylaştırmaya çalıştıysam ne olmuş?" dedi. "Birkaç politikacıyı doğru şeyi yapmaya ittiysem ne olmuş? O yılanlar için kendini kötü hissetmemelisin. Davanızı destekledikleri konusunda yüzünüze ve halka yalan söyledikten sonra olmaz."

Başımı salladım. "Onlar için üzülmüyorum. Bu durumda umursadığım onlar değil."

Gülüşü mizahtan yoksundu. "Benim için üzülme Lo. Bilmiyorsun
Hayatım boyunca ne yaptığımı."

"Yani?" Dedim. "Kötü şeyler yapmış olman empatimi hak etmediğin anlamına gelmez."

Uzandı ve beni kucağına çekti, ben de izin verdim, yüz ifadesinden buna ihtiyacı olduğunu anladım.

Arkamızda kapı açıldı, Taylor dildoyu başının üzerinde sallıyordu. Ryan ve Walter'ı savaşa götürmeye hazırlanıyor gibiydi. Onu durdurmak için hızla başımı salladım.

Emin misin? diye mırıldandı.

Başımı salladım, o da kapıyı tekrar kapattı ve bana uslu durmamı hatırlatmak için seks oyuncağını son bir kez salladı.

Junior yüzünü boynuma gömdü ve derin derin nefes aldı. İşte bu sorunumuz var. Beni takip edebilir, hayatıma müdahale edebilir ve bütün bir sirkten daha fazla kırmızı ag koyabilirdi ve ben yine de ona bakar ve birlikte büyüdüğüm çocuğu hatırlardım. Korkuyu, kırılganlığı. Bunların hala orada, derinlerde gömülü olduğunu biliyordum. Acı çektiğini, yaptığı şeyleri yapmak istemediğini biliyordum. Dışarı çıkmaya çalışıyor olması bunun için yeterli bir kanıttı.

Onu kendime çekmek ve dünyadan korumak istememe neden oldu. Ki bu çok saçmaydı. Kalan anılarıma rağmen, o artık bir çocuk değildi; yetişkin bir adamdı, bir suçluydu. Öfkesini, şiddete ne kadar eğilimli olduğunu görmüştüm. Yine de onun için hâlâ bir umut olduğunu hissediyordum. Henüz çok ileri gitmemişti. Onu kurtarabilirdim.

Taylor yanılıyordu. Junior'da beyaz şövalye saplantısı yoktu. Benim vardı.

"Senden utanmıyorum," diye tenime konuştu. "Ve yaptığın iş beni rahatsız etmiyor. İstediğini yayınlayabilirsin ve ben sana asla aksini söylemeye çalışmayacağım. Kanatlarını kırpmak istemiyorum Lo. Seni görmek istiyorum." Karnımda şehvetle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık filizlendi. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en heyecan verici, en romantik şeydi ve elleri sırtımı okşayıp beni kendine doğru çekerken, ona karşı son direncimin de eridiğini hissettim. Evet, beni takip etmişti ve evet, başka korkunç şeyler de yapmıştı ama dürüst davrandıysa, ki öyle olduğuna inanıyordum, o zaman bunların hiçbiri kontrolle ilgili değildi. Tüm bunları beni korumak için yapmıştı.

Hayatım daha kolay, daha iyiydi ve annemin düştüğü tuzağa düşme tehlikesiyle karşı karşıya değildim.

"Benimle kuzenimin barbeküsüne gel," dedi. "Sana ne kadar ödeyeceğim istiyorsun."

Başımı salladım. "Paranı istemiyorum."

"O zaman ne gerekecek?" Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Orada ondan ve ancé'sinden başka kimseyi tanımayacağım ve yabancılarla havadan sudan konuşmak gözlerimi oymak istememe neden oluyor. Artık normal insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Kreş için bekleme listesinin ne kadar uzun olduğu ya da herkesin televizyonda ne izlediği umurumda değil. Ve bir gün, rahatsız edici düşünceler kazanacak ve bir dahaki sefere biri bana ne iş yaptığımı sorduğunda, konuşmaya başlayacağım ve benden çığlık atarak kaçmalarının ne kadar süreceğini göreceğim." Beni kendine çekti ve alnını alnıma dayadı. "Cumartesi'nin o gün olmasına izin verme. Kuzenimin nişan partisini mahvetmeme izin verme."

Kendime rağmen sırıttım. Mafya babası ve kamera kızı, güzel bir aile yemeğinde birlikteydiler. Olabilecek en kötü şey neydi?

"Ben de geleceğim."

25

J

"Y ' I ?" Lauren sordu.

Yolcu koltuğunda, küçük şirin sundress elbisesinin içinde ağırbaşlı bir şekilde oturan ona baktım. Ciddi miydi acaba? "Zaten geç kalmamış olsaydık, bu lanet arabayı kenara çeker ve seni yarım saniye içinde kucağımda zıplatırdım."

Başını iki yana salladı. "Başlama yine. İyi olmaya çalışıyorum."

Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. "Yani, zaten geç kaldık. Birkaç dakika daha ne fark eder?"

"Dakikalar mı?" Sesi alaycı bir ton kazandı. "Oh, kim dönebilir *ki*
Böyle bir zevk vaadini geri çevirmek mi?"

Uzandım ve kalçasını kavradım. "Sanırım seni elde etmek için ihtiyacım olan sürenin birkaç dakika olduğunu kanıtladım."

Bu onu susturdu.

Sırıttım ve elimi yukarı doğru sıvazladım. "Bu elbisenin altına ne giyiyorsun? Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey ver ki önümüzdeki birkaç saati atlatabileyim."

Bana başlamamamı söylemesine rağmen bacaklarını açmakta gecikmedi. "Neden kendin öğrenmiyorsun?"

İleride ışık yeşile döndü. Yemin ettim, elimi çektim çünkü vites değiştirmek için ona ihtiyacım vardı. Kendi arabamı almak yerine Stefan'ın Range Rover'ını ödünç istemeliydim ama bu arabayı kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

Lauren'in gırtlaktan gelen motorunu ve araçta sürekli düşük titreşimler yaratmasını takdir edeceğini düşünmüştüm.

"Belki sonra," dedi Cheshire Kedisi gibi sırıtarak ve gözlerini kapatarak. Bacaklar.

Onu böyle gülümsetecek ne haltlar karıştırıyordu acaba?

"Bana kuzeninin ve ancé'sinin isimlerini tekrar hatırlatır mısın?" dedi.

"Aly ve Josh. İki kedileri Maud ve Fred ve sanırım Josh'un eski oda arkadaşı da orada olacak. Başka kim olacak bilmiyorum. Muhtemelen Aly'nin iş arkadaşları."

"Acil servis hemşiresi olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Biz onları kesiyoruz, o da tekrar dikiyor." Lauren o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona bir kez daha baktım.

Gözleri kısılmış, beni inceliyordu. "Şaka mı yapıyorsun yoksa değil."

Göz kırptım. "Ben de öyle." Başını salladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve ben de dikkat dağıtmanın zamanının geldiğine karar verdim. "Aly'nin arkadaşlarından hiçbiri onun mafyayla bağlantısı olduğunu bilmiyor ve böyle kalmasını istiyor." "Dudaklarım mühürlü," dedi Lauren.

Kucağına baktım. "Kalbimi kırma." Koluma vurdu. "*Ağzımı* kastetmiştim."

Sırıttım ve motoru çalıştırarak onu koltuğuna geri oturttum.

Biz vardığımızda Aly'nin evinin önünde park etmiş bir araba kuyruğu vardı. Olabildiğince yakın bir yer buldum ve getirdiği hediye çantasını alırken Lauren'ın kapısını açmak için yanına gittim. Dışarı çıktığında topuklarının üzerinde gayet sağlam görünüyordu ama kaldırımda çatlaklar vardı, ben de her ihtimale karşı ona elimi uzattım.

"Birdenbire ne kadar da centilmen oldun," dedi, ağlarını benimkilere dolayarak.

"İşte ben, gerçek bir centilmen. Sokakta elini tut, çarşafta saçını."

Güldü, başımı çevirip ona bakmamı sağlayan parlak, bulaşıcı bir ses. Onu ilk kez böyle yüksek sesle ve açık bir şekilde gülerken görüyordum ve buna benim sebep olduğumu bildiğim için egom biraz şişti. Şimdiye kadar çoğunlukla kaşlarını çatmasına ya da inlemesine neden olmuştum ve bunun değişmesi gerektiğine karar verdim. İnleme devam edebilirdi, ama kaş çatma gitmeliydi.

Ön kapıdaki bir tabela partinin arka tarafta olduğunu söylüyordu, biz de evin etrafındaki sesleri takip ettik. Aly'nin arka bahçesinde belki otuz kişi vardı, bir tarafta ızgara, diğer tarafta iki set mısır deliği tahtası, arada masalar ve dış mekan mobilyaları vardı. Josh'un boyu nedeniyle seçilmesi kolaydı, ızgaradan mümkün olduğunca uzakta duruyordu. Aly çok daha yakındaydı.

"Oh, hey!" dedi biz yaklaşırken dönerek. "Gelebilmişsin."

Lauren yanıma kaydı. Elimi sırtının alt kısmına bastırdım ve onu ileriye doğru yönlendirdim. "Aly, bu Lauren. Lauren, Aly."

"Merhaba," dedi Lauren hediye çantasını kaldırarak. "Nişanınız için tebrikler. Junior beyaz şarap sevdiğini söyledi, ben de sana küçük bir şey aldım."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Aly, çantayı aldı ve Lauren'a sarılmak için eğildi. Lauren geri çekildi ve şarabı çekerek çıkardı, gözleri irileşmişti. "Hayır, gerçekten. Teşekkür ederim."

Hah. Güzel bir şişe olmalı. Lauren sırıttı.

"Bir şey değil."

Yakınlardan tanıdık, acıklı bir miyavlama geldi ve ona doğru döndük.

Geçen ay, iğrenç ve terli bir hafta sonunu Josh ve Aly'nin arka verandalarını kedi evine dönüştürmelerine yardım ederek geçirdim (Gördünüz mü? *Garip*.), alanı çerçeveledim ve ardından ahşapların arasına ağır hizmet tipi perdeler zımbaladım. Tüm bunlar Josh ve Aly kahvelerini içerken Fred'in dışarıda oturup kuşları izleyebilmesi içindi. Sonra Maud'u evlat edindiler; şimdi dört patisini de paravana sokmuş, dışarı çıkmak için ağlıyordu. Fred arkasındaki kedi ağacına oturmuş, onun bu davranışından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Lauren. "Bu çok şirin!"

O ve Aly Maud'a doğru yöneldiler, ben de peşlerinden gittim.

"Kedi insanlar," dedi alçak, hoşnutsuz bir ses arkamdan.

Kafamı çevirdiğimde neredeyse Josh kadar büyük sarışın bir adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Tyler, değil mi?" Yanımda durduğunda sordum.

Başını salladı ve birasından bir yudum aldı.

"Junior?" Ben de başımı salladım.

Bakışları Lauren'a kaydı. "Böyle kötü bir adamı yakalamayı nasıl başardın?"

Derin bir nefes aldım. Evet, hâlâ lanet olası bir pislikti. Onunla daha önce sadece bir kez, Josh'un buraya taşınmasına yardım ettiğimizde tanışmıştım ama o birkaç saat onu iyice tanımam ve Josh'un ona nasıl bu kadar uzun süre katlandığını merak etmem için yeterliydi.

Kibar ol, dedim kendime. *Sırf Lauren'ın ne kadar seksi olduğunu söyledi diye Josh'ın dünyadaki tek arkadaşını tehdit edemezsin.*

"Onu boşaltmakta iyiyimdir," dedim.

Tyler kısık bir kahkaha attı. "Yeterince adil. Kız kardeşi var mı?"

"Evet, ama o daha büyük ve evli, iki çocuğu var."

"Utanç verici." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve boynumdaki dövmeleri inceledi, Kelimeler parmak eklemlerime kazınmıştı. "Ne yaptığınızı söylemiştiniz?"

"İthalat," dedim. "Sen mi?"

Sırıttı. "Finans."

Sessiz kaldık, kadınların Maud'la oynamasını ekrandan izledik. En azından ikisi birbirlerine vuruyor gibiydiler.

Gözümün ucuyla bir el sallama hareketi dikkatimi çekti. Kalabalığın başının üzerinden sola baktım ve Josh'un bana işaret ettiğini gördüm. Kadınları işaret ettim ve onun yerine bize doğru gelmesini söyledim. Başını salladı, daha sert el salladı. "Izgaranın yanına yaklaşmıyor," dedi Tyler. "Pişen etin kokusu onu kusturuyor."

"Demek *vegan*, vegan."

Tyler mizahsız bir homurtu çıkardı. "Evet." Ve böylece kalabalığın arasına karıştı.

Geri çekilirken başımı salladım ve Aly ile Lauren'ın yanına, katioya gittim. "Josh bizi inine çağırmaya çalışıyor."

Aly yüzünü buruşturdu. "Ona her şeyi vejetaryen yapmamız gerektiğini söyledim ama yapmadı.

herkesi dışarı atmak istiyorum."

Ona doğru yöneldi ve biz de peşinden gittik. Josh'a üç adım kala Lauren olduğu yerde durdu ve ona bakmaya başladı. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Josh'un muhtemelen bir film dışında gördüğüm en yakışıklı piç olduğunu kabul edecek kadar erkektim ama Lauren'ın da böyle düşünüyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyordu. Ta ki onun yüzüne değil, kollarına ve kollarındaki dövmelere baktığını fark edene kadar.

Josh'tan Aly'ye baktı ve tekrar geri döndü. "Aly ..." Gözleri yaşardı. "Öküzler serbest mi?"

"Tanrım," dedi Aly, Lauren'ın kolundan tutup onu sürükleyerek götürürken.

Onlar yanımdan geçerken kaşlarımı çattım. "Ne oluyor lan?"

Arkamı döndüğümde Josh'un yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Bana bakma. Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir *fikrim* yok."

Nedense ona inanmadım.

Kırk beş dakika sonra yemeğimi yemiş, Aly'nin iş arkadaşlarıyla havadan sudan konuşmuş, yan komşusu olan yaşlı çiftle tanışmış, Tyler'la garip bir sohbet daha yapmış ve oradan siktir olup gitmeye hazırdım. Lauren çok daha iyisini yaptı, tanıştığı herkesle arkadaş oldu, topuklarının çimlere batmasına rağmen mısır deliğinde kıç tekmeledi ve beni daha az pislik gibi göstermek için mükemmel bir iş çıkardı.

Josh ve ben köşede durmuş, o bira içiyor, ben de babamın Aly'ye doğum günü hediyesi olarak gönderdiği yeni espresso makinesinden bir macchiato alıyordum. Josh'un partinin büyük bir bölümünü diğerleriyle konuşmaya zorlanmadığı zamanlarda onlara sırtını dönerek geçirdiğini fark etmemiştim. Benim babam kötüydü ama *onun* babası da kötü şöhretli bir seri katildi ve Josh o adama çok benziyordu, bu konuda hâlâ utanç duyuyordu. O da

Son altı ayda çok yol kat etmişti ama bu büyüklükte bir kalabalığın içinde olmanın onu hâlâ rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

"McKinney'nin borçlarının kime ait olduğunu adresinden öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

"Tanrım, sesini alçalt," dedim, onu Aly, Lauren ve bir avuç kadının yakınlarda oturup Lauren'in getirdiği şarap şişesini paylaştığı yerden uzaklaştırarak.

Josh yüzünü buruşturdu ve duyulmaktan korkan küçük bir çocuk gibi omzunun üzerinden baktı. Bu adam gizli işler için biçilmiş kaftan değildi.

"Evet, öğrendim," dedim ona, çitlere kadar geri çekildikten sonra.

Hat.

"Ve?" dedi, gözlerinde heyecan vardı. Muhtemelen Aly'nin onu yasadışı işlerden uzak tutmak istemesinin nedeni de buydu; bu işler onu fazlasıyla cezbediyor gibiydi.

Başımı salladım. "Yeni bir bahisçi. Sahneye bir adım attı

bir yıl önce başladı ve yavaş yavaş yükseliyor, gittikçe daha büyük kart geceleri düzenliyor, adamlarını at pistlerine ve stadyumlara sokuyor ve herkesi kızdırıyor."

"Nasıl yani?" Josh sordu.

"İşleri eski yöntemlerle yapmayarak. İnsanların bölgesine sormadan giriyor ve onlar izini bulamadan oradan ayrılıyor. Onu bulmak baş belası olacak ve hayır," dedim, ağzını açtığında, "yardım edemezsin. Bunların hiçbiri bilgisayar gerektirmiyor." Josh bana baktı. "Herkesin dijital bir izi vardır."

"Bu adam değil," dedim. "Görünüşe göre paranoyak bir piç kurusu. Ve acımasız. Kardeşim Stefan bu işle ilgileniyor. Şehirdeki herkesi bulabilir." Ve tüm kardeşlerim arasında beni ispiyonlama ihtimali en düşük olan oydu, çünkü babamın en sevmediği çocuktu (ki o pislik bunu gizlemiyordu) ve bu yüzden genellikle yalnız bırakılıyordu.

"Kıyasıya, nasıl?" Josh sordu. "Kendini tehlikeye atmıyorsun, değil mi?"

Sesindeki endişe beni kıvrandırdı. Arkadaş edinmeye alışmak biraz zaman alacaktı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim -her zaman tehlikedeydim. "Uğraştığım diğer insanlardan daha kötü biri değil. Para konusunda acımasız demek istemiştim. Eğer adil bir anlaşma yapma umudum varsa, onu hazırlıksız yakalamam gerek. Eğer borcu ya da McKinney'nin varlıklarını araştıracak zamanı olursa, beni her kuruşuma kadar sömürmeye çalışacaktır."

Josh kaşlarını çattı. "Fazladan paraya ihtiyacınız olursa haber verin. Elimizde biraz var. etrafta."

Ona el salladım. "Düğün ve balayınız için saklayın. Ben ne olacağım. Suç kazançlı bir iş ve bisikletim ve boktan dairem dışında yatırımlar dışında hiçbir şeye para harcamıyorum."

Josh canlandı. "Borsayla ilgilendiğini bilmiyordum. Nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi," dedim. "Bu iyi bir birikim." Yuvadan daha iyiydi. Yumurta. Tutumlu olsaydım yarın emekli olabilir ve hayatımın geri kalanında kar paylarıyla yaşayabilirdim. Babam izin vermezdi tabii.

"Bok yok mu?" Josh kaşlarını kaldırdı. "Kendime daha fazla yatırım yapmaya başlamak istiyordum. İyi bir portföyüm var ama Wall Street'teki bir dangalak tarafından yönetiliyor. Tyler'ın finansal analist olduğunu biliyorsun. Onu da davet edebilir ve bütün gece eğlenebiliriz."

Diplomatik olarak nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden doğrudan cevap verdim. "Hayır, ama *o* adamla takılmaktansa kendi tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim."

Josh'un arkasından kahve bardağımla işaret ettim ve o da dönüp bunca zamandır izlediğim şeyi gördü: Tyler, mısır deliği için kavga etmek üzereydi. Kaybetmişti ve bundan memnun değildi.

"Çünkü lanet olası çizgiyi aşıp duruyorsun," dedi, sesinin duyulabileceği kadar yüksek bir sesle.

Josh yüzünü buruşturarak bana döndü. "Kurallarla ilgili bir sorunu var."

Sadece ona baktım.

"Ve pek de iyi bir ilk izlenim bıraktığı söylenemez," diye ekledi.

"Ya da ikincisi," dedim k a h v e m i yudumlarken.

Josh başını salladı. "Sanırım yeni ortamlarda ya da yeni insanlarla arası iyi değil, bu yüzden normalden daha hödük gibi davranıyor. Ama bu engeli bir kez aştığınızda, ondan daha sadık bir arkadaş bulamazsınız."

Arkasında Tyler bir mısır deliği tahtasına vurdu ve partiden uzaklaştı.

"Senin sözüne güvenmek zorundayım."

Josh tam zamanında döndü ve Tyler'ın evin köşesinde kaybolduğunu gördü. Josh iç çekerek bana doğru döndü, gözleri Aly ve Lauren'a takıldı ve diğer kadınlar Tyler'ın patlaması karşısında başlarını salladılar. "Lauren iyi biri," dedi.

"Benim için çok mu
güzel?" "Oh,
şüphesiz."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım.

Bana dirsek attı. "Siz ikiniz birlikte iyisiniz. Birbirinizi tamamlıyorsunuz." Ona baktım. "Bütün öğleden sonra burada, Sürüngen Köşesi'nde yaptığın şey bu muydu? Geri kalanımızı mı inceliyordun?"

"Evet," dedi ve ses tonundaki söylenmemiş *"duh* "u duyabiliyordum. "Eğlence için başka ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Bilmiyorum, bu *senin* nişan partin."

"Hayır, değil. Onun" dedi, Aly'ye doğru bakarken sesi yumuşadı. Onun bakışlarını takip ettim ve Aly'yi burnunun ucundaki kayaya hayran hayran bakarken yakaladım, yüzündeki gülümseme gören herkese ne kadar mutlu olduğunu, ne kadar memnun olduğunu anlatıyordu. Başını kaldırıp Josh'a baktı ve daha da geniş bir şekilde gülümsedi, Josh da sanki biri karnına yumruk atmış gibi bir ses çıkaran kısık bir nefes aldı. O anda karar verdim ki, eğer babam onları ayırmaya çalışırsa, aramızda açık bir savaş çıkacaktı.

Bakışlarım Lauren'a kaydı. Aly'nin iş arkadaşlarından biriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu ama söyledikleri beni endişelendirmiyordu. Ondan bazı konulardan bahsetmemesini istemiştim ve sessiz kalacağına güveniyordum. Ona güveniyordum, nokta. Öğleden sonrayı onun yanında, dışarıda geçirmek

birlikte gün ışığına çıkmak ilginçti. Kolaydı. Normalliğin bir anlık görüntüsüydü, özgür kalabilseydim hayatın nasıl olabileceği.

Lauren, Aly'nin söylediği bir şeye güldü ve ellerini tokuşturdular. içmeden önce birlikte kadeh kaldırdılar. Onların bu kadar iyi anlaştığını görünce göğsüm ısındı ve kendime aceleci davranmamam gerektiğini, ne halt ettiğimizi henüz konuşmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldım.

Sonra Lauren'ın bakışları benimkileri yakaladı ve aramızda bir sıcaklık kıvılcımı çaktı. Ona bir gülümseme gönderdim, göz kırptım ve beni ele geçiren öfkeyi görmesini istemediğim için arkamı döndüm. Lanet olası babam. Tehditleri, sinsiliği, kontrolü... Lauren'a karşı kendimi tutmamın sebepleri bunlardı. Çünkü ne yapacağından, beni elinde tutmak için ne kadar ileri gideceğinden korkuyordum. Mafyanın kadınları incitmeye karşı kuralları vardı ama ona bu kurallara uyacağı konusunda güvenmiyordum ve birine zarar vermek için fiziksel güç kullanmak zorunda olmadığınızı çok iyi biliyordum. Psikolojik silahlar da aynı derecede yıkıcı olabilirdi.

Sadece ve yararlanabileceğim bir zayıflık bulmam gerekiyordu. Bir hamle planlıyorum Meşru iş iyi güzeldi ama beni babamın pençelerinden kurtaramazdı, beni tehdit etmesini ya da istediği her şeyi yapmaya zorlamasını engelleyemezdi.

Düşün, dedim kendime. Babam neye her şeyden çok değer verirdi? Onu geri adım attıracak neyi elinden almakla tehdit edebilirdim?

"Sen iyi misin?" Josh sordu.

Başımı salladım, kendimi eşikten geri çekmeye çalıştım. Böyle olduğumda öfkeme güvenmezdim.

Josh beni harekete geçirmek için omzumu iterek, "Hadi," dedi. "İçeri gir." Sessizlikten memnun bir şekilde evlerine girdim. Dışarısı doğru düzgün düşünemeyeceğim kadar gürültülüydü.

"Babamdan kurtulmak için ne yaptın?" Sonunda Josh'a açıkça sordum.

Gerçekten yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için arka kapıya ve hemen ötesindeki partiye doğru baktı. "Ailen de dahil olmak üzere tüm hayatını parçalamakla tehdit etti. Hayır."

Göz kırptım. İşte buydu. Aile. Babamın dünyadaki her şeyden daha çok önemsediği tek şey. Aly ve Josh'a aylık yemeklere gelmeleri için şantaj yapmasının, benim ve kardeşlerimin üzerinde bu kadar çok kontrol kurmaya çalışmasının nedeni buydu. Mafyaya katıldığında kendi ailesi onu evlatlıktan reddetmişti ve hayattaki en büyük korkusu sevdiği herkesin bir gün onu da terk etmesiydi.

"Tehditlerini gerçekten yerine getirebilecek misin?" Josh'a sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı ve diğer tarafı da konuşmaya dahil oldu. "Evet."

"Kafamda bir plan var ama işe yarayacak mı yoksa yüzüme mi patlayacak bilmiyorum." Başından sonuna kadar her şeyi anlattım, gözlerinin genişlemesini ve kaşlarının alnına tırmanmasını izledim.

İşim bittiğinde gülümsedi. "Kulağa tam bir bok gösterisi gibi geliyor." "Var mısın?"

"Siktir, evet," dedi.

26

L

"T ," BEN .

İki kadeh şarap içmiştim, günü dışarıda geçirdiğim için sıcaktım ve tüm konuşmalardan ve kahkahalardan yorulmuştum. Junior ve ben evime dönüyorduk ve güneş uzaktaki şehir manzarasının üzerinde batıyor, gökyüzünü turuncu ve pembeye boyuyordu. Esnedim ve koltuğumda arkama yaslandım. Kestirmek kulağa çok hoş geliyordu.

"İyi vakit geçirdiğine sevindim," dedi Junior, vites küçültürken ön kolunu uzatarak.

Ya da belki biraz yavaş, tembel seks, diye düşündüm, ona bakarak. Saçları Açık penceresinden içeri giren rüzgâr yüzünden karmakarışıktı ve giydiği kısa kollu gömlek göğsünü ve karnını sıkıca sarıyordu.

Ondan daha önce hiç bu kadar etkilenmemiştim. Sadece cinsel anlamda da değil. Daha önce, Aly ne iş yaptığımı sorduğunda, nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bocalamıştım. Başka bir durumda olsa ona gururla söylerdim ama bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyordum. Junior'ın yaptığım şeyi kabul ettiğini *söylemesi* bir şeydi, ama aile dinamiklerinin ne kadar karmaşık olabileceğini ilk elden biliyordum. Aly de aynı şekilde kabullenmiş görünse de -özellikle nişanlı olduğu kişi düşünüldüğünde- kuzeninin bir kamera kızıyla çıkması konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum. Junior elini belime koyup başını sallayarak beni şaşırtmış ve dürüst olmam gerektiğini sözsüz olarak söylemişti.

O anda benden utanmama konusunda ciddi olduğunu anladım. Geçmişte, partnerimin rahatsızlığı yüzünden birden fazla kez işimin etrafından dolaşmak zorunda kalmıştım. Şimdi açık olabilmem beni coşkulu bir rahatlama duygusuyla doldurdu; bu duygu vücudumda şampanya köpükleri gibi zonkladı, beni enerjik ve heyecanlı kıldı. Ve Aly ve konuştuğumuz diğer hemşireler gözlerini bile kırpmadıklarında? Omuzlarımdan farkında bile olmadığım bir yük kalktı.

Her şey değişiyordu. İnsanlar daha önce hiç olmadığı kadar nazik ve kabul ediciydi. En azından bizim neslimizde. Bu bana gelecekte bir gün seks işçilerinin yargılanma veya misilleme korkusu olmadan hayatları hakkında açıkça konuşabilecekleri umudunu verdi. Belki de bu beni naif ya da aşırı iyimser yapıyordu ama camgirl'lük yaptığım yıllar içinde o kadar çok şey iyiye doğru değişmişti ki, bu bir hayal gibi görünmüyordu; sadece mümkün değil, aynı zamanda kaçınılmazdı.

Junior vites değiştirdi ve otoyolda ilerlerken hızını artırdı. Onu yargılamakta çok mu aceleci davranmıştım? Aramızdaki ilişkiyi küçümsemekte çok mu acele etmiştim? Bunu sıradan tutmaya karar vermiştik, aramızdaki kıvılcımı keşfetmenin bir yolu olarak, ama bu öğleden sonra kendimi sorguladım, onu sorguladım.

Adam *on yılını* bana göz kulak olarak geçirmişti. Bu geçici bir cazibe ya da boş bir ilgiden bahsetmiyordu. Kararlılıktan bahsediyordu. Bağlılık. Belki de ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olmadığı için duyduğu suçluluk duygusuyla beni koruyor olabilirdi, ama eğer sadece suçluluk duygusuysa, iyi olduğumu anladığında durmaz mıydı? Olanların aslında hayatımı mahvetmediğini?

Bu kesinlikle sıradan bir şey değildi. Junior için değildi ve benim için de olmadığını anlamaya başlamıştım. Ona ne olduğunu önemsiyordum, yasal olarak başarılı olduğunu görmek istiyordum, hatta bana izin vereceğinden şüphe etsem de elimden geldiğince yardım etmeye hazırdım. Ve birlikte olduğumuzda bana hissettirdiklerini seviyordum: değerli, özel. Mizahının giderek daha fazla ortaya çıkmaya başlayan küçük bakışlarını sevdim. Bunu sevdim

benim röntgencilik sapkınlığımı paylaştı. Onunla daha fazlasını keşfetmek için heyecanlıydım. Tanrı yardımcım olsun, bir yanım onun kişiliğinin karanlık yönlerinden bile hoşlanıyordu. Benim işim risksiz değildi ve beni kollayan çarpık bir ahlaki pusulaya sahip korkunç bir orospu çocuğu olduğunu bilmek beni güvende ve korunmuş hissettirdi. Eğer bir denizaltı çizgiyi aşıp beni öldürmeye kalkarsa, Junior'ın ben tehlikenin farkına bile varmadan onun icabına bakacağından hiç şüphem yoktu.

Ve kim bilir, belki de uzun vadede uyumlu değildik ve birlikte geçirdiğimiz zaman sadece bir buluşmaydı, ama bugünden sonra onunla *daha fazla* bir şey yapma düşüncesi eskisi kadar korkutucu gelmiyordu. Sokağıma girdiğinde ona doğru döndüm. "İçeri gelmek ister misin?"

Bana yandan bir bakış gönderdi. "Beni büyük korkunç köpeğine yem etmeyi planlıyorsan hayır."

"Walter kendi kararını verebilir. Kimi seçmesi gerektiğini söylemek bana düşmez. ya da yememelisin."

Junior sırıttı. "Risk almaya değer görünüyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. İçeri geliyorum."

Beni apartmanın önüne bıraktı ve ben ev arkadaşlarıma misafirimiz olduğunu haber vermeye giderken o da park yeri bulmaya gitti.

Ryan beni kapıda karşıladı. Arkalarında Walter başını sallayıp duruyordu. Kaçmasını engellemek için bacaklarını uzattılar. "Nasıl gitti?"

"Junior'dan içeri gelmesini istedim," dedim onlara.

Şaşkınlık yüzlerine yayıldı. "Sanırım bu iyi geçtiği anlamına geliyor?"

Başımı salladım. "Sana her şeyi sonra anlatırım. Taylor nerede?"

"Jackson'la birlikte dışarı," dedi Ryan, kapıyı sonuna kadar açıp tasmayı hemen içerideki askıya bıraktı. "Benim de gidip yemek getirmem lazım, çünkü yemek yapma sırası onda *tabii.* Walter'ı da yanımda getireceğim, böylece sen ve Junior biraz yalnız kalabilirsiniz."

Walter boşluğu bulur bulmaz bana doğru koştu, o kadar hızlı kıpırdanıyordu ki arka tarafı bulanıklaşmıştı. Onu sevmek için eğildim. Ev arkadaşlarımı severdim ama hiçbir şey kalbimi bu hayvan kadar ve eve geldiğimde, uyandığımda ya da hangi odadaysa oraya girdiğimde beni görmekten duyduğu mutluluk kadar mutlu edemezdi.

"Merhaba," dedim, kıvranırken onu sevmeye çalıştım. "Oh, Tanrım. Evet, bu senin burnun." Döndü, kuyruğu koluma, sırtıma, omzuma çarptı ve ikinci bir geçiş için yanıma geldi.

Ryan çılgınlığın ortasında tasmasını takmayı başardı ve onu merdivenlerden aşağı indirip Junior'ın tersi yönde kaldırımda ilerlerken onlara teşekkür ettim ve onlar dönmeden önce el salladım.

"Walter'la buluşmamız konusunda fikrini değiştirdin mi?" Junior merdivenlerden yukarı çıkarken sordu.

Başımı salladım. "Ryan bize biraz yalnız zaman ayırmak istedi."

Yüzünde beliren sırıtış hınzırcaydı. "Oh, gerçekten mi?"

İhtiyaç içime çöktü, önceki uyku halim unutuldu. Bütün gün arzularımı bastırmış, ona çok fazla bakmamaya çalışmış, o Josh'la birlikteyken Aly'yle vakit geçirerek aramıza biraz mesafe koymaya çalışmıştım. Kolonyasının her kokusu, her dokunuşu bana geçmişteki etkileşimlerimizi hatırlatıyordu; Velvet'teki merdiven boşluğunda beni elde edişi, sonra fotoğraf kabini, röntgen odasında ona binişim, kilisede içimdeyken hareketsiz kalmayı başarışı. Ne zaman bir araya gelsek, ya dar bir yerdeydik ya da yakalanmaktan bir kalp atışı uzaktaydık ve bu heyecan verici olsa da, bizi bekleyen büyük, rahat bir yatağın ve güneşin altındaki her oyuncağın bulunduğu odamda onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordum.

"Hadi," dedim, elini tuttum ve onu içeri götürdüm.

Merdivenlerden üçüncü kata çıkarken parmakları benimkileri sıkıca kavradı. Yatak odamın kapısını açtım ve o da beni çekiştirerek durdu. Gözlerim yüzüne gitti, dilimin ucunda bir soru vardı ama

Sonra yüz ifadesini, bakışlarının bir noktadan diğerine nasıl dans ettiğini gördüm: yatağım, büyük boy koltuk, kapının karşısındaki boş köşe
-Düzenli olarak meditasyon yaptığım tüm yerler.

"Lanet olsun Lauren," dedi, gözleri tekrar benimkilere kayarken için için yanıyordu.

Elini bıraktım ve odama doğru adım attım, peşimden gelmesine bayıldım, bu kadar kısa bir mesafede bile takip edilme hissine bayıldım. Kapıyı kapatıp çevremize son bir kez bakacak kadar durakladı ve sonra bir adımda bana ulaştı, ellerini başımın iki yanındaki duvara dayadı. "Senin odanda olduğuma inanamıyorum," dedi, sesi sertleşmişti. "Burada sana yapmayı hayal ettiğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok."

"Anlat bana," dedim, içimdeki sıcaklık artıyordu. Kaç kez bilmeden onu kendime çekmiştim?

Başını iki yana salladı. "Ne kadar yalnız kalacağımızı bilmiyorum ve
Konuşarak bir dakikanı daha boşa harcama. Şimdi arkanı dön. Seni bu elbisenin içinde ne kadar beğeniyorsam, dışında da o kadar beğeniyorum."

Fermuarıma daha kolay erişebilmesi için saçımı omzumun üzerinden çekerek döndüm. Fermuarı açmak yerine elini boynuma doladı ve en son bu şekilde yalnız kaldığımız anı aklıma geldi.

"Şu lanet günah çıkarma kabini," diye
homurdandı. Nefes nefese kaldım. "Biliyorum."

Çenesi bana daha sıkı sarıldı. "Üzerine gelişini hatırlayacağım
"Ölene kadar sikimin başını bırakmayacağım." Beni geriye doğru sürüklerken neredeyse inliyordum. "Ve nabzın," diye fısıldadı kulağıma. "Göğüs uçlarımda çıkardığı sesi asla unutmayacağım. Sadece." Boynuma dokundu. "Gibi." Bir dokunuş daha. "Bu."

Hatırladıkça dizlerim titriyor, karnıma bir sıcaklık yayılıyordu. Bileğini kavradım. "Junior."

Beni tutuşu hafifledi. "Seni becermem gerek. Geri durmak yok, sessiz olmak yok." Serbest elinin parmakları yanıma düştü ve elbisemin eteklerini yukarı kaldırdı. "Altında ne olduğunu bana hiç söylemedin."

Bacaklarımı açtım ve sırıtarak onu bekledim.

Parmakları devam etti, sonuna kadar, beni tamamen çıplak bıraktı çünkü Velvet'teki ilk gecede verdiği tepki o kadar hoşuma gitmişti ki, ikinci kez onu aynı şekilde çılgına çevirip çevirmediğini görmek istemiştim. Ne zaman anladığını biliyordum, çünkü ilerleyişi dondu, alnı omzuma düştü, eli boynumdan uzaklaştı.

"Bütün gün mü?" diye mırıldandı.

Kıkırdadım. Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Evet."

Kısık, acı dolu bir ses çıkardı ve beni etrafında döndürdü, sonra öpüşmeye başladık. Gömleğini çekiştirdim, yukarı kaldırmasını istedim ama o bu bariz isteği görmezden geldi ve bu da yan tarafındaki yaranın gerçekten ne kadar kötü olduğunu merak etmeme neden oldu. Ayaklarımız birbirine dolandı, dizlerimin arkası yatağa çarptı ve aşağı indik, Junior düşüşü kontrol etmeyi başardı, böylece yanlara doğru indik.

Ben üstte olacak şekilde bizi daha merkezi bir pozisyona yuvarladı ve sonra ben ona binene kadar omuzlarımdan itti. Elleri kalçalarıma indi, pazıları dışarı çıktı. Bir çekişle beni vücudunun üzerinde sürükledi. "Buraya gel," dedi, sesi sabırsızlıkla sertleşmişti.

"Ne yap-"

Bir kez daha çektiğinde göğsündeydim.

"Başlığı tut, Lauren."

Dediğini yaptım ve açıkça yüzüne binmemi isteyerek daha da alçaldı.

"Ya seni dava edersem?" diye sordum.

"Bu fikir karşısında bu kadar heyecanlanmış görünmene gerek yok," diye karşılık verdi. Sırıttım. "Mükemmel bir cinayet olurdu."

Güldü. "O zaman sanırım bu beni senin gönüllü kurbanın yapıyor." Bir son itişiyle elbisemin eteğinin altında gözden kayboldu.

Beni aşağıya çekerken cevap olarak verdiğim kıkırdama bir nefese dönüştü. Doğruca yüzüne. Junior hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da dalga geçmediğiydi; bunun yerine hemen işe koyuldu. Dili giriş yerimin tadına baktı ve sonra içeri itti, kıvrıldı, büküldü. *Oh, lanet olsun.* Tırnaklarım yatak başlığına battı ve kıpırdamadan durdum, diz çöktüm*, ölürsem ölürüm* tavrına rağmen ona daha fazla ağırlık vermeyi kendime *yediremiyordum*.

Alçak bir hırıltı içimde titreşti ve onun bariz hoşnutsuzluğuna rağmen ürperdim. Tekrar çekiştirdi, bu sefer daha sertti, o kadar sertti ki

Sonunda bastırdı. Beni yutmaya devam ederken gözlerim kapandı, o sihirli dili, tereddütlerime rağmen ona sürtünmek istememe neden oldu. Bir eli kalçamdan ayrılıp elbisemin altına kaydı. Başparmağı klitorisime sürtündü. Onun için inledim, yüksek sesle, bana son dokunduğunda ne kadar sessiz olmak zorunda kaldığımı telafi ettim.

Ağzını geri çekti. "Çekil, Lauren. Bir daha söylemeyeceğim."

Sonra dili geri geldi ve başparmağı beni okşamaya devam etti ve yemin ederim ki dediğini yapacaktım ama olduğum yerde kalmak o kadar *iyi* geldi ki-

Bana şaplak attı.

Birden irkildim, gardımı aldım, gözlerim kocaman açıldı.

Bir tokat daha, gerçekten acıtacak kadar sert değil, ama beni hareket ettirmeye çalıştığı belli olacak kadar güçlü. Bu muhtemelen güzel bir şaplaktan hoşlandığımı söylemek için iyi bir zamandı.

Eli tekrar kıçımı terk etti ve sağıma baktığımda boş bir tehditle arkamda durduğunu gördüm. Hâlâ bunun riskli olduğunu düşünerek yüzünün üzerinde öne doğru kaydım, ama kalçalarımı yuvarlarken tüm iç kaslarımı sıkma eylemi o kadar iyi hissettirdi ki tekrar yapmaya karar verdim. Ve tekrar. Ve, *kahretsin*, artık başladığıma göre durmak istemiyordum, çünkü her düşüşümde diline bastırıyor, her yükselişimde okşayan ağzına sokuluyordum ve Junior'ın çıkardığı cesaretlendirici seslere bakılırsa o da durmamı istemiyordu, bu yüzden devam ettim, ellerim yatak başlığını ve kalçalarımı kavradı

hızlanıyordu. Gerçekten kendi sınırlarını bildiğini ve eğer bu çok fazlaysa beni ona itecek güce sahip olduğunu umuyordum, çünkü şimdi kendimi kontrol edemiyor gibiydim.

Dili daha derine indi, başparmağı daha hızlı çalıştı, kıçımdaki eli beni sanki bundan daha çok hoşlanıyormuş gibi ileri doğru itti ve çok geçmeden sırtım kamburlaştı ve başım öne düştü, zevkim doruğa ulaştığında dudaklarım boğuk bir çığlıkla açıldı ve yüzünün her yerine boşaldım. Sert ve dağınıktı.

Uzun zamandır ilk kez ışık, kamera açısı ya da yaptığım şeyin iyi görünüp görünmediği konusunda endişelenmeden bu yatak odasına giriyordum. Bir kez olsun, önemli olan tek şey nasıl hissettiğim, onun *bana* nasıl *hissettirdiğiydi*.

Kemiklerim kırılmış bir halde ona doğru yuvarlandım. "Aman Tanrım, Nic."

Yavaşça vücudumda gezindi, her birkaç santimde bir öpücük bıraktı, giderken elbisemi yukarı itti. "Mmm," dedi. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Nic?" Başını salladı. "Tekrar söyle."

"Nic," diye nefes aldım.

"Dilinde olmasını istediğim isim bu," dedi bana. "Junior değil. Ve evet, aramızdaki mesafeyi korumak için kasıtlı olarak kullandığını biliyorum ama artık kullanmanı istemiyorum, o yüzden kes şunu Lo."

Ses tonundaki otorite karşısında amım kasıldı. "Bana patronluk taslama yoksa boşalırım."

Alnını karnıma koydu, omuzları gülmekten titriyordu. Sırf yapabildiğim için, sırf istediğim için saçlarına sarıldım ve yatağın derinliklerine doğru gevşedim, onun beni bastıran ağırlığını sevdim, onu gerçekten güldürdüğüm gerçeğini sevdim.

Keskin bir zil sesi odayı kesti. Telefonu, her zaman havayı bozar. Kollarımı indirdim, ona görmezden gelmesini söylemek yerine kendimi sessiz kalmaya zorladım. İşime asla karışmayacağına söz vermişti ve ben de en azından bu iyiliğinin karşılığını verebilirdim. Eğer telefona cevap vermek zorundaysa

ve birlikte zaman geçirmeye devam edersek bunun dinamiğimizin bir parçası olacağını kabul etmek zorundaydım.

Bir iniltiyle beni yuvarladı, cebinden cihazı çıkardı ve kulağına götürdü. "Ne?" Birden ayağa fırladı. "Nerede?" Yemin etti. "Yirmi dakikaya oradayım." Telefonu kapattı ve bana doğru dönerken yüzündeki ifade işkence gibiydi. "Özür dilerim."

Doğruldum. "Üzülme. Sorun yok."

"Geri geleceğim," dedi.

"Endişelenme." Omuz silktim. "Sıradan, hatırladın mı?"

Gözleri karardı ve göz açıp kapayıncaya kadar beni tekrar yatağa yapıştırdı, dirseklerini başımın yanına dayadı, kalçalarımı sıkıştırdı. İçime doğru yuvarlandı, kot pantolonla kaplı ereksiyonu hassas tenime sertçe çarptı ve içime doğru bir mutluluk sarsıntısı gönderdi. "Ya sıradan bir şeyden daha fazlasını istediğimi söylersem?"

Bakışlarının ağırlığı altında hareketsiz kaldım, derinlere daldım ve cesaretimi toplamaya çalıştım, bir zamanlar beni ne kadar kötü incittiğine dair anıları görmezden gelmeye çalıştım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim.

Öne doğru eğildi ve alnımızı birbirine bastırdı. "Biliyorum. İstediğin kadar ağırdan alabiliriz."

Büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek gözlerini aradım. Yavaşça. başını salladı. "Tamam."

Öne doğru fırladı, beni öptü, dili acımasız ve talepkârdı, az önce amımı işlediği gibi ağzımı da işliyordu. Bacaklarımı etrafına doladım ve onu kendime çektim. Sığ bir hamleyle ereksiyonunu bana doğru bastırdı, beni kıvrandırdı, keşke daha fazla zamanımız olsaydı dedirtti. Aletini içimde istiyordum. Bu sefer *tüm* aleti, sert, hızlı ve acımasız, ama zamanımız olduğundan şüpheliydim.

Bir iniltiyle ayrıldı. "Tanrım, seni becermek istiyorum." Gözleri sönmekte olan ışıkta vahşileşmişti. "Ve aramızda olanları konuşmak istiyorum ama gitmem gerek ve seni bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum."

Sırıttım. "Ne gibi? Beni ne kadar iyi becerdiğin için mi?"

Başını iki yana salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Öne doğru eğildim ve dudaklarına son bir öpücük kondurdum. "Eğer geri dönemezsen sorun değil. Sadece güvende olduğunu bilmemi sağla."

Birkaç dakika sonra aşağıya indik. İçeride hiç ses duymadım. Bu yüzden Ryan'ın hala dışarıda olduğunu düşündüm.

"Geliyor!" diye bağırdılar, ilk merdivene çarptığımızda beni zıplattılar.

Walter köşeyi dönerek bize doğru geldi ve *gerçekten* gerilmek için yeterli zamanım vardı, çünkü onun ve Juni'nin bu şekilde olmasını istemiyordum. -Ama Nic elini kaldırdı ve o güne kadar duyduğum en emredici ses tonuyla "dur" dedi ve Walter durdu ve söylenmesine gerek kalmadan oturdu.

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktı. "İyi miyiz?" Nic sordu.

Walter başını eğdi, kuyruğu gümbürdüyordu ve ben her şeyin Ne.

"Pekâlâ," dedi Nic Walter'ın hizasına çömelerek. "Hadi o zaman."

Walter çılgına döndü, Nic'e doğru birkaç metre koştu, ulaşabildiği her yeri kesti ve sayamayacağım kadar çok kez kuyruğuyla ona vurdu.

"Onu daha önce birine bu kadar takıntılı görmemiştim," dedim. Nic bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Annesine çekmiş."

Ryan gu yakınlardan hayretle baktı. Taylor cevap niteliğinde bir homurtu çıkardı ve ben de bakışlarımı kaldırıp oda arkadaşlarımı ve Jackson'ı kanepeye yayılmış halde gördüm. Hah. Odamda sandığımdan daha uzun süre kalmış olmalıyız. Yüze binmek bir dakika sürmüş gibi gelmişti ama şimdi Nic'le seks yapmanın o kadar iyi olup olmadığını, zaman tüneline falan mı girdiğimi merak etmeye başlamıştım.

"Pekâlâ. Biliyorum," dedi doğrulurken. Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce Walter'ı son bir kez sevdi. "Gitmem gerekiyor."

"Dikkatli sür?" Dedim.

Başını salladı ve seyircilerimize el sallamak için döndü. "Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Taylor el sallayarak karşılık verdi. "Sen de, seni pis küçük sürtük."

Nic başını salladı, alnıma bir veda öpücüğü bıraktı ve gitti.

27

J

"H ?" BEN S

. Başını salladı.

Bakışlarımı ondan çektim ve etrafıma bakındım. Gölgelerin içinde duruyorduk. Eski liman, devasa, endüstriyel binalar karanlıkta etrafımızda dağlar gibi yükseliyordu. Seçilmiş yöneticilerimiz şehrin bu bölümünü kentin yarası olarak adlandırmayı severdi. Yıkık dökük, terk edilmiş, suçlular, evsizler ve şehir kaşifleri için bir oyun alanıydı. Devasa silolar suyun içine çökmüştü. Binlerce galonluk mazot tankları yüzlerce gra ti sanatçısının etiketlerini taşıyordu. Beton bükülmüş ve kırılmıştı, bu da araba sürmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu. Arabalarımızı yakındaki bir nakliye deposunda bırakıp yürüyerek gelmek zorunda kalmıştık.

Stefan'a göre, tüm bu çürüme ve bozulmanın arasında bir yerlerde, sadece davetlilerin katılabildiği, çok yüksek bahisli bir poker oyunu oynanıyordu.

Burayı aydınlatmak için kullanılan ışıkların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. sürekli olarak vuruldu ve şehir sonunda onları değiştirmekten vazgeçerek limanın bu kısmını yeraltı dünyasına teslim etti. Bir kapı ya da ışıklı bir pencere, burada bizden başka bir yaşam olduğunu gösteren herhangi bir şey aramaya devam ettim ama hiçbir şey göremedim.

Bir tokat sesiyle başımı yakınlarda duran, koyu renk kıyafetler giymiş, üzerlerinde bir manga askeri alt etmeye yetecek kadar silah olan figürlere çevirdim. Onlarla daha önce de çalışmıştım, özellikle de

Aly ve Josh'un suçlarını örtbas ederken. Ne mafyayla ne de şehirdeki herhangi biriyle ilişkileri vardı; onlar kiralık kas gücü, paralı askerlerdi ve faturayı kimin ödediğine bağlı olarak bir müşteriden diğerine gidip gelmeleriyle tanınıyorlardı. Bu kadar rağbet görmelerinin nedeni çenelerini kapalı tutmalarıydı. Bu yüzden onları buraya getirmek için bir iyilik istedim. Şehirde faaliyet gösteren herkes arasında, daha sonra babama koşmayacaklarına güvendiğim tek kişiler onlardı.

Kırklı yaşlarının ortasında, bodur ve kel bir adam olan David elini boynuna götürdü. "Lanet sivrisinekler."

Başımı salladım, daha fazla böceğin üzerimize doğru geldiğini duydum. Biz hareket etmemiz gerekiyordu yoksa canlı canlı

yenecektik. "Nereye?" Stefan'a sordum.

Bana el salladı ve saklandığımız binanın yanına doğru yürüdü.

arkasında. Birlikte köşeyi dönüp baktık. "Orada,"

dedi, işaret ederek.

Ağzının çizgisini takip ettim. Bir bina yerine, 80'lerin sonundan beri burada çürümekte olan dört yüz metrelik terk edilmiş bir yük gemisine bakıyordum. Gece karanlığındaki sudan bir hayalet gibi yükseliyordu; bir zamanlar bembeyaz olan boyası bulanık bir griye dönüşmüş, pas lekeleri gövdeden güverteye doğru ilerliyordu. Onu rıhtımdaki çelik kelepçelere bağlayan devasa zincirler ay ışığında gümüş renginde parlıyor, tekne gelgitte sallanırken inliyordu.

Hayal edebileceğim bir poker oyunu için en az davetkâr yer gibi görünüyordu.

Bakışlarım tekrar kardeşime döndü. Ona güvenmemem için bana hiçbir neden vermemişti, en azından genel olarak herkese güvendiğimden daha fazla değil, ama deneseydim pusu için daha mükemmel bir kurulum hayal edemezdim. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Cevap olarak bana elini salladı ve uzaklaştı, dönüşmekte olduğu hayalet gibi karanlığın içinde kayboldu.

David yanıma geldi ve gemiye bakarak binanın yan tarafına göz gezdirdi. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle," dedim ve gölgelerin arasına çekildim.

Diğer dört adamı sessizce yaklaşıp patronun konuşmasına izin verdi, gözleri tehditleri ararken sürekli yer değiştiriyordu. Her biri özel operasyon askeri birliklerinden gelmişti ve bunu gösteriyorlardı. Hata yaptıklarını gördüğüm tek zaman Josh'un peşlerine takıldığı zamandı ve bunu da Josh'un hiç susmamasına ve dikkatlerini dağıtmasına bağlıyordum. Onlarla çalıştığım diğer tüm zamanlarda kusursuzlardı.

David binanın yan tarafından gemiye tekrar baktı ve sonra bize döndü. "Bir, kuzey silosu," dedi ve bir adam karanlığa doğru sıyrıldı. "İki, güney silosu. Üç, dizel tankları. Dört, tahıl mavnası." Adamlar David ve beni geride bırakarak birer birer gözden kayboldular.

Bana doğru döndü. "Burada tek başına iyi misin?"

Başımı salladım. "Muhtemelen binanın içine bir şekilde girip gemiye bakan herhangi bir pencere ya da çatlak olup olmadığına bakacağım."

"Güzel," dedi. "Ben önden gideceğim ve mümkün olduğunca yaklaşacağım. Bu noktadan sonra sadece telsizler."

Bununla birlikte, döndü ve gecenin içinde eridi.

Kılıfıma bağlı pil takımını ayarladım ve takılı boğaz mikrofonunu boynuma sabitledim. İnce ama ultra güçlü örgülü bir hat kulaklığa uzanıyordu ve kulaklığı takmadan önce yerine oturttum.

"Test ediyorum," dedim, sesimi fısıltı düzeyinde tutarak çünkü bu aletin ne kadar hassas olduğunu ilk elden biliyordum.

Adamların geri kalanı giriş yaptı ve onlar içeri girerken biz sessiz kaldık. pozisyonumu aldım. Döndüm ve arkamdaki binayı inceledim. Beton ve metalden inşa edilmiş, bodur bir binaydı; sığınak benzeri yapısı, hizmet dışı bırakılmadan önce mühimmat depolamak için kullanıldığını düşündürüyordu. Ay limanın üzerinde alçakta asılı duruyor, binanın diğer tarafında görüş alanımın dışında kalıyor ve yakın çevremi yoğun bir gölgeye boğuyordu. Bu da

bir şey göremiyordum ve çevreyi yavaşça dolaşmak zorunda kalıyordum.

Ön tarafa yakın bir yerde bir kapı buldum.

ayırt edilebilir bir işaret. Ardına kadar açıktı, karanlığın ağzı açılmıştı, bir zamanlar çerçevesinin içinde nöbet tutan ahşap ya da metal ne varsa, doğa koşullarına ya da vandallara yenik düşmüştü. Görünce durakladım. İçinde herhangi biri ya da herhangi *bir şey* olabilirdi - bir katil, bir yamyam, üzerime sürünmek için bekleyen binlerce minik örümcek. Son ihtimalin beni korkutan tek ihtimal olması benim hakkımda ne söylüyordu bilmiyorum.

David'le çalışmanın bir başka avantajı da beni her zaman onların ekipmanlarıyla donatmasıydı: mikrofon seti, gece görüş gözlükleri, hatta birkaç metreden daha uzaktan fark edilmesi zor olan yumuşak kırmızı bir kül ışığı. Onu kılıfından çıkarıp taktım ve eşikten geçerek endüstriyel geçmişin izleriyle dolu geniş, açık bir odaya girdim. Kirle kaplı betonun üzerinde kırık masalar parça parça duruyordu. Uzak duvarda, yağmacılar tarafından taşınamayacak kadar büyük ya da ağır bir dizi metal dolap sıralanmıştı. Tavandan kırık dökük floresan lambalar sarkıyordu.

Katil izine rastlamadım ama gardımı da düşürmedim. Örümcekler her yerde olabilirdi.

Dolapların karşısındaki duvara dar ve açık bir merdiven seti tırmanıyordu. I Adımlarıma dikkat ederek, zemindeki çöpleri süpürerek onlara doğru ilerledim. Merdivenlere ulaştığımda çok çürük görünüyorlardı ama başka bir seçenek göremiyordum. Ay ışığı yukarıdan süzülüyordu, yani yukarıda hangi pencere ya da delik varsa gemiye bakıyordu.

Dikkatli bir şekilde yükseldim, tüm ağırlığımı vermeden önce her basamağın dayanıp dayanmayacağını test ettim ve o zaman bile ilk çökme belirtisinde geriye doğru sıçramaya hazırdım. İkinci kat, aşağıdaki gibi dökme betondan yapılmış merdivenlerden daha sağlam görünüyordu. Çatıdaki deliğe doğru ilerledim, içinden geçilemeyecek kadar ince, dar bir yarıktı. Önemli değildi. Tek ihtiyacım olan yük gemisini görebilmekti.

Gece görüş gözlüklerimi taktım ve karanlığa baktım. Teknenin güvertesine bir kez bakmak bile boku yediğimizi anlamam için yeterliydi. Not ettim ve gölgelerde nöbet tutan adamlar vardı ve görünüşe göre-

Fark edilmeden önce eğildim. "Onların da gözlükleri var," diye diğerlerini uyardım.

"Anlaşıldı," dedi David. Diğer herkes sessiz kaldı.

Sessizlik bir saat kadar sürdü ama muhtemelen yirmi dakikadan fazla değildi. Sonunda hattan David'in sesi geldi. "Sadece güvertede bekleyen yarım düzine adamları var ve aşağıda daha kaç kişi olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Fark edilmeden gemiye yaklaşmanın bir yolunu göremiyorum. Con rm?"

Birbiri ardına dört mahkûmiyet kararı alındı.

"Adamın hakkını vermek lazım," dedi David. "Burası karaborsada poker oynamak için dahiyane bir yer."

Kızgınlığıma rağmen ben de etkilendim. Diğer bahisçilerin onun izini sürmekte zorlanmalarına ve her zaman bir adım geride ve bir gün geç kalmalarına şaşmamalıydı. Stefan'ın onların yapamadığını yapabilmiş olması son derece etkileyiciydi ve en sessiz kardeşimi hafife alıp almadığımı merak etmeme neden oldu.

"Güvertedeki mürettebatı tanıyor musun?" Ben sordum. David üç eyaletteki diğer tüm ticari işletmeleri tanımayı kendine iş edinmişti. "Evet, bu Oscar'ınki," dedi. "Haydut olabilirler ama tehlikeli olacak kadar bilgililer."

Sabırsızlık beni pençeledi. Bu işi bir an önce bitirip Lauren'ın yanına dönmek istiyordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Onları bekleyeceğiz," dedi David. "Eninde sonunda gitmeleri gerekecek, tahminimce şafaktan önce. O zamana kadar bütün gece ayakta olacaklar ve yorgunluklarının onları daha az tetikte kılacağını umuyorum. Onu o zaman yakalayabiliriz." Koşullar göz önüne alındığında, muhtemelen en iyi seçeneğimiz buydu. Bu da önümüzde uzun bir gece bekleyeceğimiz anlamına geliyordu. Tanrım, gözetlemelerden nefret ederdim, özellikle de hazırlıksız olduğumda.

Gözlükleri gözlerime takarak, tekrar çatıdan dışarı bakabilecek kadar yükseldim ve David'in söylediği her şeyi tekrarladım. Güvertedeki adamlar çoğunlukla yakın çevrelerine odaklanmış görünüyorlardı, çok azı yukarı bakıyordu. Ben izlerken, güverte kapağından yeni bir figür sürünerek çıktı. Neredeyse kiralık bir kas gücü olduğunu düşünecektim - bunun için yeterince iriydi- ama takım elbise giymişti. Kumarbazlardan biri mi? Bu umut verici olabilir. Bu gece işe yaramazsa, belki bu adamın kimliğini tespit edebilir ve bahisçiyle olan bağlantısından faydalanabilirdim.

Yanımda durmuş, muhafızlardan biriyle konuşuyor, emir veriyormuş gibi görünüyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Ya bir oyuncu değil de bahisçinin ta kendisiyse? Ayağa kalktım, onu daha iyi görebilmek için çabalıyordum ki aniden döndü ve tanıma duygusu bir kurşun gibi içime saplandı.

Ne oluyor lan?

Josh'un eski oda arkadaşı Tyler'a bakıyordum. Belki onu birkaç saat önce görmemiş olsaydım, bu kadar emin olmazdım, ama onun dangalak yüzünü ya da yalaka sırıtışını yanlış anlamak mümkün değildi. Finansmış, hadi oradan. İthalatçı olduğumu söylediğimde neden bu kadar kendini beğenmiş göründüğüne şaşmamalı. Orospu çocuğu muhtemelen kim olduğumu biliyordu.

"Plan değişti," dedim David'e. "Gemiye doğru yürüyeceğim." "Tavsiye etme," dedi her zamanki gibi kaba bir tavırla.

"Evet, görünüşe göre bu pisliği tanıyorum."

"O zaman bizim yüksek bir yere çıkmamızı bekle," dedi. "Sizi oradan koruruz."

"Anlaşıldı."

Beklerken silahlarımı kontrol ettim: kılıfımdaki silahları, sağ bileğimdeki silahı ve sol botumun içine soktuğum bıçak kılıfını. Gemiye adımımı attığım anda silahlarımın alınacağına şüphe yoktu ama bıçağı gözden kaçıracaklarını ve acil bir durumda başvurabileceğim bir şeyim olacağını umuyordum.

Adamlar birbiri ardına yeni görev yerlerinden ayrıldılar.

"Ne yaparsan yap," dedi David geceye geri dönerken, "güverteden ayrılma."

"Yapmamaya çalışacağım," dedim ona. "Radyoyu alıyorum ki fark etmesinler. Gemiye binene kadar yedeğim var. Onu kapının dışına bırakacağım."

"Anlaşıldı," dedi David.

Kendimi o şeyden kurtardım ve onu devrilmiş bir plastik kovanın üzerine koyduktan sonra binanın yan tarafına doğru yürüdüm. Daha gizli bir rota izlemek yerine ellerim havada açık alana doğru yürüdüm, böylece gemideki adamlar yaklaştığımı görecek ve bir tehdit olmadığımı anlayacaklardı. Ay ışığı etrafımı grilerden oluşan bir dünyaya çevirdi. Ayakkabılarımın altında çakıllar çıtırdıyordu. Gıcırdayan geminin sesi yakındaki binalardan yankılanıyor, neredeyse kulaklarımda atan nabzımı bastıracak kadar yüksek çıkıyordu. Bu muhtemelen aylardır yaptığım en aptalca şeydi ama bunun gibi poker oyunları gizlilikleriyle övünürdü ve hiçbir şey polisleri gece boyunca çınlayan silah sesleri kadar çekemezdi. Beni vurmalarını engellemek için buna güveniyordum.

Gemiye yaklaştıkça bakış açımın gizlediği bir şeyi fark ettim: güverteden iskeleye uzanan bir merdiven. İp ve tahtadan yapılmıştı ve rüzgârda sallanışına bakılırsa, geçmenin kolay olmayacağını biliyordum. Altında, kara su düşen herkesi yutmak için bekliyordu. Bu canavarın karnında poker oynayan insanlar oyun konusunda son derece ciddi olmalıydı.

"Orada dur," diye seslendi biri.

Dediklerini yaptım, başımı arkaya doğru eğdiğimde yukarıdaki korkulukların kenarından görünen üç adamı gördüm.

"Yanındaki sarışın adama Junior Trocci'nin onu görmeye geldiğini söyle," diye bağırdım, Tyler'ın ismini vermedim çünkü takma isim kullanıp kullanmadığından emin değildim ve onu dox'layarak hemen kötü tarafına geçmek istemiyordum.

Dördüncü bir kafa ortaya çıktı. "Burada ne halt ediyorsun?" Tyler talep etti.

İşimi açığa vurmaktan nefret ediyordum ama onlara bir şey vermediğim sürece beni bırakacaklarından şüpheliydim. "Sizinle bir adamın borcunu satın almak hakkında konuşmak istiyorum."

"Peki bunu daha önce yapamaz mıydın?" Tyler çenemi sıkmama neden olan sinirli bir ses tonuyla sordu.

Kibar ol, dedim kendime bugün ikinci kez. Ondan bir şeye ihtiyacım vardı ve üzerimde silahlar vardı.

"Aradığım adamın sen olduğunu bilmiyordum," dedim omuz silkerek. "Beni nasıl buldun?" diye sordu, kızgınlığına bir şüphe notası eklenmişti. "Bir bağlantı," diye seslendim, sabırsızlanmaya başlamıştım. "Beni yukarı çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?" "Tamam." Gözden kayboldu.

Kollarımı indirdim ve merdivene doğru yürüdüm. Daha önce çıktığım merdivenlerden daha kötü görünüyordu ama başka bir alternatif göremedim, bu yüzden ipleri tuttum, ayağımı en alt basamağa koydum ve yukarı çıkmaya başladım. Hemen sağa doğru sallandı ve beni suya düşürmeden önce durup kendimi sabitlemem gerekti.

Lanet olası baş belası orman jimnastiği saçmalığı.

Ağırlığımı basamaklara vererek dikkatlice yukarı çıktım. İki serseri tepede beni aramak için bekliyordu. Üç silahı ve bıçağı buldular.

Tyler birkaç adım ötede durmuş, kollarını kavuşturmuş, izliyordu. "Bir konuşma için çok fazla silah var."

"Sakin ol," dedim ona. "Neyin içine girdiğimi bilmiyordum."

Etrafındaki karanlığa bir göz attı. "Burada seninle birlikte başka kimse var mı?" "Evet," dedim, benden kurtulmaya çalışmanın akıllıca olmayacağını bilmesini sağlayarak. "Burada kaldığımız sürece bize bir şey olmayacak."

Bana hoşnutsuz bir bakış attı ve topuğuna döndü, bir köpeği yola getirmeye çalışır gibi beni peşinden sürükledi. Ellerimi yumruk yaptım ve onun peşinden gittim. *Kibar ol, kibar ol.* Geminin arka tarafına doğru yürüdük, nakliye konteynırlarının ve eski depo varillerinin yanından geçtik. Aşağıdan bir çığlık yükseldi, sonra da tezahürat. Oyun tüm hızıyla devam ediyor gibiydi. Nasıl

Tyler nasıl oldu da kimse kim olduğunu öğrenmeden bu dünyaya girebildi? Ve bu seviyeye nasıl bu kadar hızlı tırmanabilmişti? "Kaybolun," dedi kıç tarafını koruyan adamlara.

Yorum yapmadan uzaklaştılar ama yüzlerindeki ifadeden onu en az benim kadar sevdiklerini anlayabiliyordum.

Onlar gittikten sonra "Daha dikkatli olmalısın," dedim. "Bu şehirde düşman edinen erkekler çok uzun yaşamaz."

Bana el salladı. "Onlara değerlerinden daha fazla para ödüyorken neden kibar olmak konusunda endişeleneyim ki?"

Başımı salladım. "Asla nazik ol demedim. Ama biraz saygı çok işe yarar."

Homurdandı. "Elbette."

İşten çıkarılmamdan, tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden peşini bıraktım.

Demir parmaklığa yaslandı ve bana baktı. "Kimin borcunun peşindesin?"

"Patrick McKinney'nin," dedim.

"Neden?"

"Çünkü beni kızdırdı."

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Ölü müşteriler daha fazla para getirmez."

Yani gerçekten ne iş yaptığımı biliyordu. "Hayır," dedim. Adamla yatmayı planlıyor *olsaydım* bunu ona söylemezdim.

Tyler cebinden telefonunu çıkardı ve bir şeyi kontrol ediyor gibi görünüyordu. "Bana iki milyon borcu var."

"Saçmalık," diye tükürdüm.

Tyler'ın dangalak ifadesi kayboldu, yerini çok daha acımasız bir ifade aldı. Harika. O ve Josh fark ettiğimden daha çok benziyorlardı. "Kendini olduğundan daha önemli sanan sarhoş bir ihtiyar, bu yüzden yüksek bahisli oyunlara giriyor ve sonra da lanet olası bir salak olduğu için kıçını kaybediyor."

Bir adım daha yaklaşarak kendi çılgınlığımın parlamasına izin verdim. Tyler benden daha iri olabilirdi ama daha önce *gerçek* bir kavgaya karıştığından şüpheliydim. "Eğer miktar konusunda yalan söylediğini ö ğ r e n i r s e m ," dedim, "Josh'la olan arkadaşlığın bile seni güvende tutamaz. Bütün bu işletmeyi başına yıkar, sonra da ceset parçalarını şehrin dört bir yanına dağıtırım."

"Yalan söylemiyorum," diye ısırdı, yüz ifadesine ürkeklik sinmişti.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez. "McKinney'nin Batı Yakası'nda bir sürü binası var. Borçlanmaya devam edebileceğini düşünüyor, çünkü aylık ödemeleri karşılamak için dönüp kiracılarından daha fazla para alıyor."

Aklım çalışmaya başladı. Bu da sürekli artışları açıklıyordu. McKinney, Lauren ve Velvet'in diğer sahipleri dışında kaç kişiyi daha beceriyordu?

"Peşinde olduğun şey bu, değil mi?" Tyler söyledi. "Onun mülklerinden biri."

Lanet olsun. Keşke göründüğü kadar aptal olsaydı. Onunla uğraşmak çok daha kolay olurdu. "Seni ilgilendirmez."

"Mafya bölgesini genişletmeye mi çalışıyorsun? Bu mudur yani?"

Bu meraklı orospu çocuğu sinirime dokunmaya başlamıştı ve artık durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti. "Josh senin küçük iş girişimini biliyor mu?" Tyler'ın yüz ifadesi, ihtiyacım olan tüm cevabı vermişti.

"Bak ne diyeceğim, bana McKinney'nin bir milyonluk borcunu ver, ben de bir şey demeyeyim." Sırıttım. "Josh'a *ya da* senin peşindeki diğer bahisçilere."

Tyler bana doğru tehditkâr bir adım attı.

Göğsünde aniden beliren küçük kırmızı noktayı işaret ederek, "Dikkatli ol," dedim.

Yere baktı, lazeri gördü ve küfür ederek geri çekildi. Bir hesaplama
Beni incelerken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Baban neyin peşinde olduğunu biliyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Nedense bundan şüpheliyim, yoksa buraya kiraladığınız paralı askerler yerine bir grup mafya eşkıyasıyla gelirdiniz."

Omuz silktim, umursamazmış gibi davrandım.

"Yani yarın McKinney'nin fişlerini teslim etmek için Nico Senior'un evine gidersem, o ne olacak?" Tyler sordu.

Kahretsin. Bir çıkmazdaydık ve ifadesinden bunu bildiğini anlayabiliyordum.

"Bir milyona bırakamam," dedi bana bakarak. "Beni ortak olarak almazsan olmaz."

Ciddi miydi? "Siktir, hayır. Anlaşamıyoruz bile. Neden seninle çalışmak isteyeyim ki?"

"Çünkü çok mantıklı," dedi, sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi. Belki onun için öyleydi ama bu pislikle sürekli uğraşmak zorunda kalma düşüncesi anında başımı ağrıttı.

"Sessiz kalacağım," diye devam etti. "Payımı aldığım sürece tüm günlük saçmalıkları senin halletmene izin vereceğim."

"Dikkatli ol," dedim. "Benim işimde sözlü anlaşmalar bağlayıcıdır." "Ben ciddiyim, kardeşim."

Sırf bana kardeşim dediği için neredeyse hayır diyecektim ama merakım galip geldi. "Senin çıkarın ne?"

"Ben imparatorluk kuruyorum." Ayaklarımıza ve gövdede yankılanan yuhalama ve bağırışlara doğru işaret etti. "Bunun geçici olabileceğinin farkındayım ve bunu dengelemek için mümkün olduğunca çok sayıda geçerli iş istiyorum. Ayrıca," dedi sırıtarak, "para aklamanın başka bir yolunu her zaman memnuniyetle karşılarım."

Başımı salladım. "Yasal olmak zorunda. McKinney'nin binasının peşine sırf suç işlemek için düşmeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Yani bu gerçekten bir mafya olayı değil mi?" "Gerçekten değil."

Bana baktı, düşünüyordu. "İyi. Var mısın, yok musun?"

İki milyonun tamamı beni temizler. Tüm birikimlerimi ve iki hisse senedi portföyümü. Bu çok büyük bir riskti. Tyler hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama sarı saçlarının altında bir beyni olduğu ve nasıl tedbirli olunacağını bildiği belliydi. Stefan'dan başka kimsenin onu bulamaması da bunu kanıtlıyordu. Ayrıca f a r k l ı l ı ğ ı n önemine değer veriyor gibi görünüyordu, ki bu babam ya da onun vatandaşları için söyleyemeyeceğim bir şeydi. Sessiz ortaklar konusunda daha kötüsünü de yapabilirdim. En önemlisi, onsuz bu işi yapamazdım, yani başka seçeneğim yoktu.

Hayatımın en büyük hatasını yapmadığıma dua ederek elimi Tyler'a uzattım.

Biz el sıkışırken sırıttı. "Bu eğlenceli olacak."

Nedense bundan çok şüpheliyim.

28

L

"S , ' , , ?" Ryan sordu.

Ertesi sabah geç saatti ve ev arkadaşlarımla mutfakta toplanmıştık, Taylor ve Ryan adada otururken ben de krep pişiriyor ve onlara kaçırdıkları her şeyi anlatıyordum.

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum," dedim. "İlk düşündüğümüz kadar sıradan olmadığı konusunda hemfikirdik."

"Etiket yok," dedi Taylor. "Çok havalı. Çok modern."

Kafasına bir yabanmersini fırlattım.

Yoldan çekildi ve Walter da onun peşinden parkenin üzerinde sekerek ilerledi.

Ocağa döndüm ve birkaç krep daha doldurdum. Nic

Geç saatte mesaj atıp gelemediği için özür diledi. Sonrasında uyumaya çalıştım ama çok gergindim, ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak ediyordum. Yan tarafına her dokunduğumda nasıl kıpırdadığını özlememiştim. Oradaki yara her neyse hâlâ iyileşiyordu ve bu da ne kadar sık yaralandığını, yaptığı işin ne kadar tehlikeli olduğunu merak etmeme neden oluyordu.

Bu sabah erkenden ondan bir mesaj daha aldım.

Dairesine sağ salim dönebilmiştim ve sonunda kendimden geçebilmiştim. Daha az sıradan bir şey denemek konusunda anlaşmıştık ama Nic'le bir ilişkinin nasıl olacağını düşünmek için gerçekten durmamıştım. Kaç gece

uykusuz ve onun güvenliği için endişelenerek geçirecek miydim? Babasının emirlerini yerine getirmek için ne sıklıkla yarışmak zorunda kalacaktı? Bunun olduğu sayısız senaryo hayal edebiliyorum. Yine seks sonrası. Ayak işlerini yaparken. Bir restoranda randevu gecesinin ortasında, beni garip bir şekilde

yemeğimi tek başıma yiyeceğim.

Nic yasal olmak için her ne üzerinde çalışıyorsa, bunun bir an önce gerçekleşmesini umuyordum; uzun süreli bir mafya avukatı olmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Onun incinmesi düşüncesi kadar kötü olan bir başka şey de başkalarına, muhtemelen *masum* insanlara zarar vermesi düşüncesiydi. Nic'in gözlerinde zaten çok fazla karanlık vardı. Son ışık kıvılcımının da tamamen sönmesini izlemek zorunda kalma düşüncesine katlanamazdım.

Krepleri yudumlarken son birkaç günü düşündüm ve bazı şeyleri gözden kaçırmakta acele edip etmediğimi merak ettim. Nic aramızda daha fazla sır olmayacağı konusunda anlaşmıştı ama benden sakladığı daha fazla şey olduğu düşüncesinden kurtulamıyordum. Üzerime *daha fazla* takip cihazı koymayacağını söylediği o çok dikkatli yol gibi...

Nic'in başka hangi yalanları söylediğini merak etmeme neden oldu. Belki de sadece paranoyaklaşıyordum ama içimde bir türlü geçmeyen huzursuz bir his vardı ve yıllar içinde ona güvenmeyi öğrenmiştim. Beni nadiren yoldan çıkarmıştı.

Bir tabağa üç krep koydum ve Taylor'a dönerek bunları onun önüne koydum.

Çatalını aldı ve bir tanesini ağzına atarak "teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Rica ederim," dedim ve dikkatim dağılmış bir halde sobaya döndüm.

Kendimi huzursuz hissediyordum, sanki işim bitmemiş gibiydi. Sadece Nic'le değil, kız kardeşimle de... Günü dinlenerek geçirmeyi planlamış olsam da, her zamanki çocukluk didişmelerimize geri dönmek yerine bir kez olsun onunla yetişkin bir konuşma yapmayı denemek için önce Kristen'ı görmeye karar verdim.

Ben yemeğe oturduğumda Taylor ve Ryan yemeklerini bitirmişlerdi ve Ryan, Ben'in Ryan'ın işe gitmesini kabul etmesi konusunda bizi bilgilendiriyordu.

Birlikte.

"Kendi müşteri listesini getiriyor," dediler. "Benimkinden daha küçük, ama bu iyi, çünkü daha fazla değil, daha az iş yapmaya çalışıyorum, böylece benimkilerin bir kısmını ona devredebilirim."

"Daha önce FaceTiming yaptığın kişi bu muydu?" diye sordum. Ryan'ın yanakları pembeleşti ve bakışlarını indirdiler.

"Evet." Ona odaklandım. "Onun sevimli olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Hayır." Ryan korkunç bir yalancıydı.

Taylor kahvesini yere bıraktı. "Aman Tanrım, biliyorsun!"

Çatalımla Ryan'ın yan tarafını dürttüm. "Çalışanına asılamazsın, seni orospu çocuğu. Bu etik değil."

"O henüz benim çalışanım bile değil!" Ryan kıvranarak karşı çıktı.

Taylor ve ben, sonunda pes edip bize Ben'in sosyal medyasını gösterene kadar sonraki birkaç dakikayı onlarla dalga geçerek geçirdik.

"Oh, çok güzel," dedim.

Taylor da aynı fikirdeydi ve Ryan'ın elinden telefonu kapıp ekrana yumruk attı. "Oops! Sadece takip ettim."

Ryan'ın yüzündeki kan çekildi. "Bu sefer seni öldüreceğim."

Taylor bir çığlık atarak merdivenlere doğru koşmaya başladı, Ryan hemen peşinde, Walter da *onların* peşindeydi.

Merdivenlerde kaybolmalarını izlerken iç geçirdim ve yalıtımın çıkardıkları gürültüyü bastıracak kadar kalın olması için dua ettim.

Büyükannem ve büyükbabamın dükkânı Küçük İtalya'nın kalbindeki yüz yıllık bir binanın ilk katındaydı. Her ikisi de birinci kuşak Amerikalıydı, ebeveynleri Mussolini'yi ve 1920'lerde faşistlerin yükselişini görmüştü.

Bu ülke, buradaki neredeyse herkesin göçmenlerin soyundan gelmesine rağmen, göçmenlerle dalga geçmeyi seviyordu ve o zamanlar İtalyanlar, çıkarılan yasalarla bu nefretin yükünü taşımak için seçilen grup olmuştu

Göçlerini sınırlamak ve onlara karşı önyargılı davranmak. Genellikle dışlanmış ve belirli bölgelere ayrılmışlar, etrafları kültürlerini parçalamak isteyen insanlarla çevriliyken güvende olmak ve kültürlerini korumak için bir araya gelmek zorunda kalmışlardır. Kuzey Amerika'daki neredeyse her büyük şehirde bir "Küçük İtalya" olmasının bir nedeni de buydu.

Büyükannem ve büyükbabam, o zamanlar eski mahallede yaygın olan yoksulluktan kurtulmaya kararlıydılar ve bir şarküteri ihtiyacı gördüklerinde, bir tane açana kadar kazıyıp biriktirdiler. Küçük bir apartman dairesinin ön odasında faaliyet göstererek küçük bir başlangıç yaptılar ve yavaş yavaş bir vitrin kiralayabilecek kadar profesyonelleştiler. Şimdi, kırk yılı aşkın bir süre sonra, Nonna binanın tamamına sahipti; zemin katta büyük bir şarküteri dükkânı vardı ve ikinci katta da Nonna öldükten sonra dükkânı devralan kız kardeşim ve ailesinin taşındığı üç yatak odalı makul büyüklükte bir daire bulunuyordu.

İçeri girdiğimde kapının üstündeki çan çaldı ve geldiğimi haber verdi. Pazar günü öğle vaktiydi ve mahalledeki tüm kiliseler yeni kapanmıştı. Burası tıklım tıklımdı. Tanıdık koridorlarda ilerledim, küçük bir çocukken koridorlarda bir aşağı bir yukarı koştuğum ve daha sonra bir genç olarak rafları doldurduğum anılar aklıma geldi. Burada herkes herkesi tanıyordu ve ortaokuldaki tarih öğretmenimle, futbol oynadığım bir kızla ve garip bir şekilde öptüğüm ilk çocukla sohbet etmek için birkaç kez durdum. İkimiz de göz teması kurmadık. İkimizin de onun pantolonuna boşalmasını ve sonra panikleyip sanki bu daha iyiymiş gibi altına işediğini söylemesini hatırladığımızdan emindim.

Hugo, kayınbiraderim, yaklaştığımı gördü ve kasanın yanındaki bölümü kaldırdı, böylece içeri girebildim. İri bir adamdı, uzun boylu, iri yapılı, geniş omuzlu ve fıçı göğüslüydü. Eğer bu bir Scorsese filmi olsaydı, 2 numaralı kiralık katil olarak rol alır, eşofmanını giyer ve A sınıfı oyuncular ön planda biriyle tartışırken arka planda purosunu tüttürürdü. Çoğu zaman cüssesinden yararlanırdı.

Şu anki mafya lideri Lorenzo Brusomini'nin malikanesinde koruma görevlisi olarak çalışıyordu, ancak Pazar günleri Kristen'in günü vardı ve Hugo kayıt işlerini devraldı.

"Hey, seni gördüğüme sevindim," dedi ve eğilerek bana tek koluyla sarıldı.

"Sen de," dedim, onu sıkarak. "Kristen yukarıda mı?"

"Evet," dedi, beni serbest bırakarak. "Üzerine fazla gitme, tamam mı? Bu çocuk ona diğer ikisinden daha zor anlar yaşatıyor. Bir saniye Joe," dedi çıkış yapmak için bekleyen adama. Tekrar bana döndü. "Kapiş?"

Başımı salladım ve ikimiz arasında olayları başlatanın ben olmadığımı belirtmek yerine çenemi kapalı tuttum. Hugo Kristen'ın kocasıydı; onun tarafını tutmak onun göreviydi.

"Hey," diye seslendi ben depo kapısına doğru yönelirken. "Yukarı çıkarken sessiz ol. Çocukları daha yeni yatırdı."

"Yapacağım," dedim ve arkaya doğru kaydım.

Kapı arkamdan kapandığında durakladım ve çocukluğumun tanıdık kokularıyla dolu derin, sakinleştirici bir nefes aldım: kakao ve parmesan ve taze fesleğen ve anasonlu biscotti'nin tatlı ipucu, hepsi dilimlenmiş salam, soppressata ve prosciutto'nun spor çorabı kokusuyla eşleştirildi. Listelendiğinde kulağa iğrenç geliyordu ama benim için cennet gibiydi. Burada kendimi güvende hissettim, korundum, büyükannem ve büyükbabamın beni ve kız kardeşimi yanlarına alıp bize ellerinden gelen en iyi çocukluğu yaşatmalarını hatırladım.

Son bir nefes çekerek arka köşedeki kapıdan geçtim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Kristen?" Anahtarımı kullandıktan sonra fısıldayarak seslendim.

"Burada," diye tıslayarak karşılık verdi.

Sesini takip ederek oturma odasına gittim, orada kanepeye yayılmıştı, elinde bir kitap vardı. Yan yatmış, diğer eliyle de üçüncü yeğenimin kuluçkaya yattığı, büyüdüğü ya da her ne deniyorsa artık, gelişmekte olan karnını sarmıştı. Koyu renk saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve üzerinde eşofmanları ve

kocasının eski gömleklerini giyiyordu. Gözlerinin altında uyumadığını düşünmeme neden olan koyu halkalar vardı ve birdenbire bana nasıl davrandığı konusunda gelmeden önce olduğundan daha az endişelendim. Kız kardeşimin zor zamanlar geçirdiği belliydi ve aramız pek iyi olmasa da onu hâlâ önemsiyordum.

"Nasılsın?" Yaklaşırken atılmış oyuncakların etrafından dolanarak sordum.

Kitabını yere bıraktı ve hemen yanındaki plastik küveti kaldırdı.

Oor. "Hamileliğimin altıncı ayındayım ve hâlâ gittiğim her yere acil durum kusmuk kovası götürmek zorundayım, siz söyleyin."

Ses tonu sertti ama bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Ben de sinirlenirdim, Sürekli kusuyor olsaydım. "Özür dilerim," dedim. "Size bir şey getireyim mi?"

Bunun üzerine neşelendi. "Nane çayı mı?"

Başımı salladım ve olabildiğince sessiz olmaya çalışarak mutfağa gittim. Dolaptan çaydanlığı çıkardım ve su kaynatmaya başladım. Onun davranışları hakkındaki konuşmamız bekleyebilirdi. Belli ki bunu yapacak durumda değildi. Bunun yerine, kayıp olduğu iddia edilen babamız hakkında yeni bir şey duyup duymadığını sormakla yetinecektim. Sonra da biraz temizliğe yardım eder ve çocuklar uykularından uyandıklarında onlarla oynardım, böylece kendine daha fazla zaman ayırabilirdi.

Oturma odasına yeniden girdiğimde çayını almak için doğrulduğunda, "Teşekkür ederim," dedi.

"Dikkat et, sıcak."

Başını salladı, yüzüne yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum, ama sadece kokusu bile mide bulantısına iyi gelebilir."

"Kate Middleton'ın yaptığı şey sende var mı?"

Başını iki yana salladı. "Buna hiperemezis gravidarum deniyor ve hayır. Bazı kadınlar dokuz ay boyunca rastgele kusarlar."

"Bu kulağa ... ... geliyor."

"Korkunç mu?" diye sordu başını kaldırarak. "Haksızlık mı? Zaten çatlaklar, idrar tutamama, durmadan osurma, uykusuzluk, zihinsel bulanıklık ve yaklaşık dokuz milyon başka rahatsızlıkla uğraştığımız için tam bir saçmalık mı?"

"Evet. O."

Ne zaman hamile kadınların yanına gitsem ve onlar neler yaşadıklarını anlatmaya başlasalar, çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi ya da en azından onları kendim doğurmak isteyip istemediğimi sorguluyordum. Taşıyıcı annelik veya evlat edinme şu anda gerçekten cazip görünüyordu. "Oğlanlar konusunda yardım aldınız, değil mi?" diye sordum.

Çayını yan masaya koydu. "Evet. Hugo'nun ailesi için Tanrı'ya şükürler olsun. Onlar olmasa aklımı kaçırırdım. Kız kardeşlerinin gelip gitmesi ve ailesinin çocukları yatıya çağırması sayesinde gerçekten dinlenebiliyorum, epey yardım aldık."

"Etrafta daha fazla bulunamadığım için üzgünüm," dedim kendimi suçlu hissederek.

Başını iki yana salladı. "Bu konuda endişelenme. Şehirde koca bir hayatın olduğunu ve çocukların buna ait olmadığını biliyorum."

Ouch.

Kristen'ın sorunu da buydu, tam d a o benim yaptıklarımı gündeme getirmeden bir sohbeti tamamlayabileceğimizi düşünmeye başladığımda, araya ince bir hakaret ya da kesici bir söz sıkıştırıyordu. Dilimi ısırmayı öğrenmiştim çünkü kavga etmek hiçbir zaman durumu daha iyi hale getirmemişti ama her zaman büyük insan olmak zorunda kalmak berbat bir şeydi.

"Anneme ve babama çok kızgınım, anlıyor musun?" diye devam etti. "Annemin biz küçükken evden ayrılması ve babamın hayatımız boyunca yanımızda olmaması yüzünden Hugo'nun sahip olduğu türden bir çocukluktan mahrum bırakılmışız gibi hissediyorum ve bunun için onları asla affedebileceğimi sanmıyorum. Torunlarına yardım etmek için hâlâ yanlarında olan sevgi dolu, destekleyici iki ebeveynim olması için neler vermezdim." "Evet ama bizim Nonna ve Nonno'muz vardı," dedim.

Kristen başını salladı. "Aynı şey değil. Sen bir ebeveyn değilsin, bu yüzden bizimkinin bizi terk edip gitmesinin ne kadar berbat bir şey olduğunu anlayamazsın."

Kızgınlık tekrar içime işledi ve dilimin ucuna onunla tartışmak, bunu anlamak için ebeveyn olmaya gerek olmadığını söylemek geldi, ama kendime onun altı aylık hamile ve yorgun olduğunu hatırlatarak tepkimi geri çektim. Kız kardeşimi seviyordum, gerçekten seviyordum ama bazen ondan o kadar da hoşlanmıyordum.

"Babamız hakkında başka bir şey duydun mu?" Vites değiştirerek sordum.

"Hayır, ama Hugo birinin ondan kurtulduğunu düşünüyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı. Bunu söylerken sesinde neredeyse hiçbir ton yoktu, sanki olası ölüm haberi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki bu sadece yapılması gereken bir yorummuş gibi. Benim içinse. Diğer kızına. Ve bakın, onu ondan çok daha az seviyordum, ama Tanrı aşkına, bazen soğuk kalpli olabiliyordu.

Yüzünü inceledim, herhangi bir endişe ya da empati izi aradım, ama sadece yorgun ve bu konuşmadan sıkılmış görünüyordu, gözleri atılmış kitabına doğru kayıyordu, sanki gitmemi bekleyemiyormuş gibi, böylece okumaya geri dönebilirdi.

"Ve bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?" Bu sefer kendime engel olamayarak söyledim.

Gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, yine başlama."

"Ne boku?" Ben sordum.

"Çok dramatik oluyorsun," dedi. "Sanki söylediğim ya da söylemediğim her şey sana karşı kişisel bir saldırıymış gibi."

Kızgınlığım artmıştı. "Babamızın kayboluşunu başka birinden öğrenmek zorunda kaldım ve burada bulunduğum on dakikadan kısa bir süre içinde bana hakaret ettin, beni küçümsedin ve sonra kim bilir ne kadar zamandır oldukça önemli bir bilgiyi sakladığını ortaya çıkardın, bu yüzden bazen böyle hissettiriyorsa beni affet." "Sana söyleyecek ne vardı ki?" diye sordu, sesi yükselmişti. "Hugo'nun gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok, sadece birinin Tommy'yi öldürdüğünü düşünüyor, çünkü onu en son gören kişi Nico Trocci ile birlikteydi."

Şaşırmış bir halde sandalyeme geri oturdum. "Ne?"

"Nico? Trocci?" Kristen aptalmışım gibi söyledi. "Lisede becerdiğin o pisliğin babası mı?"

"İsmi duydum," dedim. "Neden bu kadar önemli?"

Omuz silkti. "Çünkü Hugo'ya göre onun adamları Lorenzo'nun temizlik ekibi."

"Temizlik ekibi," diye tekrarladım. Kulaklarım çınlıyordu ve zar zor kendi nabzımın sesinden başka bir şey duyamıyorum.

"Tanrım, bugün çok yavaşsın," dedi, sesini çirkin ve alaycı bir şeye dönüştürerek. "İnsanları alır ve onları güle güle yapar."

"Gitmem gerek," dedim ayağa kalkmaya çalışarak.

"Harika bir ziyaretti," diye takıldı Kristen. "Geldiğiniz için çok teşekkürler."

Ona döndüm. "Ne var biliyor musun? Hamile olman umurumda değil ve bunu söyleyerek muhtemelen çocuklarınla olan tüm ziyaret haklarını kaybedeceğimi biliyorum, çünkü sen böyle bir sürtüksün, ama git kendini becer, Kristen."

"Lawen Teyze?" diye sordu uykulu küçük bir ses.

Dönüp baktığımda dört yaşındaki yeğenim Enzo'nun oturma odasının kapısında durduğunu, bir eliyle gözünü ovuştururken diğer eliyle de en sevdiği battaniyesini tuttuğunu gördüm. Kahretsin. Muhtemelen tartışarak onu uyandırmıştık.

Bundan geri dönüş yoktu, değil mi?

"*Çık dışarı*," dedi Kristen, yorgunluğun yerini öfke almış bir halde koltuktan kalkarak.

"Üzgünüm dostum," dedim Enzo'ya ve sonra merdivenlerden aşağı tökezleyerek indim. Dükkandan dışarı.

Güneş üzerime çökmüştü, sıcak ve bunaltıcıydı ama ışınlarına rağmen tenim nemli hissediyor ve başım dönüyordu. Bayılmak üzere miydim?

Bir elektrik direğine yaslandım ve nefes almaya çalıştım. İkna olmuştum. Kristen'la işleri yoluna koymam gerektiğini, *bu* yüzden buraya geldiğimi düşünüyordum ama içten içe bazı cevaplar almayı da umuyordum

Nic hakkında. Hugo sağ olsun, kız kardeşim mafya hakkında hayatımdaki herkesten daha fazla şey biliyordu ve bir yanım Nic'ten bahsetmek için bir yol bulmayı, onunla tekrar görüştüğümü söylemeyi planlıyordu. Ama sonra Kristen o bombayı patlattı ve şimdi keşke onu görmeye hiç gelmeseydim diyordum. Kendimi Mavi Sakal'ın yasak dolabı keşfeden son gelini gibi hissediyordum, ama içeride Nic'in diğer eşlerini bulmak yerine babamın cesedine bakıyordum.

Tommy kayboldu ve on yıl sonra Nic aniden hayatıma girdi. Aradaki bağlantıyı daha önce göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama bugüne kadar Tommy'nin bir sebepten dolayı ortalıkta görünmediğini düşünmüştüm. Hazır olduğunda tekrar ortaya çıkacaktı. Çünkü daha önce ne zaman "kaybolsa" hep böyle olmuştu.

Tanrım, Nic'le aramızdakiler gerçek miydi, yoksa ben bir tür piyon muydum? Nic ve ailesi, Tommy hakkında onlara vermem için beni kandırmayı planladıkları bilgilere sahip olduğumu mu düşünüyorlardı? Yoksa babamın kayboluşuyla ilgili kaçınılmaz soruşturmayı öğrenmek için ellerindeki en iyi fırsat ve kolay lokma olduğum için mi beni yakından izlemeye çalışıyorlardı?

Dehşetimin yerini öfke aldı. Eğer bunların hepsi bir oyunsa ve Nic istediğini alır almaz beni tekrar terk etmeyi ya da daha kötüsü babama yaptıklarını bana da yapmayı planlıyorsa, hayatımın geri kalanını ya da sonuca bağlı olarak ölümden sonraki hayatımı onu pişman etmek için harcayacaktım.

Şu andan itibaren.

29

J

A T , M K insanlara en güzel binasının çatı katında yaşadığını söylerdi, bu kulağa abartılı geliyordu ama gerçekte çok daha sıradandı. En güzel binası sadece altı katlıydı, dardı ve bir otopark ile inşaatı devam eden bir dizi yeni apartman arasında sıkışmıştı.

Güvenlik berbattı. Eski model zil sistemlerinden birine sahipti ve panelde bir hoparlör bile göremedim. Bir elimi kaldırdım ve apartman düğmelerinin en üst sırasına bastırdım, yavaşça aşağı doğru sürükledim, her birini çaldım çünkü bir teslimat ya da bir arkadaş ya da-

Kapı zili çaldı. Döndüm ve açtım. İçeride fuaye şaşırtıcı derecede düzgündü, mozaik karolar yaşına göre iyi durumdaydı. Sağımda bir duvar dolusu posta kutusu duruyordu, üzerlerindeki art deco tarzı bronz detaylar geçmiş zamanları hatırlatıyordu.

Asansör tam önümdeydi ama mekânı daha iyi görebilmek için merdivenlerden çıkmaya karar verdim. Gözlerimi dört açtım ama tek bir güvenlik kamerası bile görmedim. McKinney ya onlar için çok ucuzdu ya da çok tembeldi. Ayrıca aptaldı, çünkü bugünlerde pek çok sigorta şirketi bunları zorunlu tutuyor ve hasardan kişisel olarak sorumlu olmadığınızı gösteren video kanıtınız yoksa ödeme yapmıyordu. Çok fazla gecekondu sahibinin

para kazanma umuduyla kendi mülklerini mahvetti ve şehirdeki eksperler bunun sonucunda diğer herkese baskı yaptı.

Altıncı kata ulaştım ve sahanlıkta durup sola ve sağa baktım. Doğru. Burada bir değil üç kapı vardı, yani ya McKinney çatı katına sahip olduğu konusunda yalan söylüyordu ya da bu kapıların hepsi aynı daireye açılıyordu. Gerçi üzerlerindeki numaralar farklıydı ve Tyler bana McKinney'ninkinin 600 olduğunu söyledi. Sanırım bu 601 ve 602'nin başkalarına ait olduğu anlamına geliyordu.

Elimdeki 600'lükle kapıya vurdum.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı, öncesinde "kimsin?" ya da "burada ne arıyorsun?" sorusu yoktu. Karşımda kısa boylu, saçları dökülmüş, pantolon ve gömlek giymiş beyaz bir adam duruyordu. Temiz ve derli toplu görünüyordu ama daha ağzını açmadan üzerindeki alkol kokusunu alabiliyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bana bakarak.

En iyi takım elbisemi giymiştim, gömleğimin kolalı beyaz yakası boynumdaki dövmeleri gizliyordu, ellerimi de aynı nedenle ceplerime sokmuştum. Bu halimle, saçlarım arkaya taranmışken, Tyler'ın hemşerisi gibi görünebilirdim. "Sen Patrick McKinney misin?"

Kaşlarını çattı. "Evet, kim soruyor?"

Cevap olarak ileri atıldım, onu dairenin içine ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Bağırsaklarına indirdiğim bir yumruk şaşkınlık çığlıklarını bastırdı. Dizine tekme attım, arkasına geçtim ve Velvet'teki sarhoş adama yaptığım gibi kolunu arkadan büktüm, ancak bu sefer cebimden bir pense çıkarıp

McKinney'nin serçe parmağına.

"Çığlık at, ben de onu alayım," dedim ona.

Hırıltıyla soludu, yanağını halıya bastırarak nefesini geri kazanmaya çalıştı. "Ne istiyorsun?"

"Bay Strickland'a iki milyon dolar borcunuz var ve aylık ödemenizi yine geciktirdiniz." Tyler kapak için neden bu ismi seçmişti?

sormamıştım, umurumda da değildi. Takma isimlere gelince, çok daha kötülerini duymuştum.

McKinney benden uzaklaşmaya çalışarak, "Ödeyebilirim," diye tısladı.

Penseyi çimdikleyecek kadar sert sıktım. "Hareket etmeyi bırak. Bay Strickland size gereğinden fazla şans verdi."

"Bekle!" dedi. "Ödeyebilirim! Sadece birimlerimden birini kiralayan bir grup pis sapığın çekinin ödenmesini bekliyorum."

Geçen geceyi ve Lauren'a veda ederken Taylor'ın bana pis küçük sürtük demesini düşününce neredeyse gülüyordum.

"Artık çok geç," dedim, sesimi alçaltarak eğlendiğimi gizlemeye çalıştım. "Borcun artık benim."

McKinney bana daha iyi bakmaya çalışırken nefesi kesildi. "Kimsin sen?"

"İnsanlar bana Junior der, ama bilmeniz gereken tek şey borçlu olmak yerine bir bahisçiysen, artık mafyaya borçlusun."

Ne kadar sikilmiş olduğunu nihayet fark ettiğini düşündüren sıkıntılı bir ses çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"O bina pis sapıklarla dolu."

"Ne?" dedi, hâlâ başını kaldırmaya çalışarak.

Botumu yanağına koydum ve onu yerinde tuttum, kolunu biraz daha sertçe büktüm, penseyi biraz daha sıktım. "Tapu."

McKinney mücadele etmeye başladı. "Ciddi olamazsın!"

"Sesini alçalt," dedim, kendi ölümcül sakinliğimle. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Pense çenelerinin etrafında bir kan kuyusu kabardı.

Altımda McKinney inledi. "O binanın değeri üç milyon dolar, iki değil."

"Yani?" Dedim ki. "Bir milyon dolar kaybedip yaşamayı mı tercih edersin? Yoksa ölmeyi mi? Seçim size kalmış."

Kıpırdamadan durdu. "Bunu yapmayacaksın. Beni öldürmeyeceksin. Eğer ölürsem, hiçbir şey alamazsın."

Sesi çok emin, çok *kendini* beğenmiş geliyordu.

Bazı insanlara zor yoldan öğretmek gerekiyordu.

Ağzını kestim.

O daha acıyı fark edemeden bir kolumu yüzüne dolamıştım, geciken çığlığı bastırmaya çalışıyordum, fışkıran elimi elbiseme kan bulaşmaması için genişçe tutmuştum.

"Hayır," dedim, sesimdeki tehdidi duyabileceği kadar yaklaşarak, "Ölürsen hiçbir şey alamam, ama bu arada oyulacak bir sürü vücut parçası var. Binayı bana devredeceksin ve diğer tüm kiracılarının kirasını düşüreceksin, yoksa sen ve ben birbirimizi daha çok göreceğiz."

Sonunda, bağırışları acınası bir miyavlamaya dönüştü ve ben istenmeyen bir suçluluk dalgasıyla savaştım. Bu benim yasal olma şansımdı ve vicdanım on yıl boyunca uykuda kaldıktan sonra yeniden ortaya çıkmaya çalışıyor diye bunu kaybetmeyecektim. Her şey planladığım gibi giderse, McKinney incitmek zorunda kalacağım son kişi olabilirdi. Yaşayabileceğim son çirkin anı. Ve eğer şimdi durdurulmazsa, her şey daha da kötüleşecekti. Lauren'ı, Velvet'i ve bağımlılıkları yüzünden yavaş yavaş ölüme sürüklenen diğer tüm kiracılarını hedef almaya devam edecekti.

Bu düşünceyle az da olsa duyduğum pişmanlık buharlaştı. Gerekirse her bir yumruğunu alır, sonra da tehdidimi gerçekleştirmeden önce ayak parmaklarından başlayıp vücudunun geri kalanını santim santim ilerlerdim. Özgür kalmalıydım, bu süreçte olabildiğince çok insana yardım etmeliydim. Ve bunun hayatımda neden olduğum tüm acı ve kalp kırıklıklarını telafi etmeyeceğini bilsem de, başlamak için en iyi yerdi.

McKinney'e " nger'ı yeniden taktırmak için hâlâ zaman var," dedim. "Eğer doğru kararı ver. Aksi takdirde, bunu cebime koyup gideceğim ve yarın bir başkası için geri döneceğim."

Başını salladı ve ben de yavaşça kolumu çektim.

Nihayet daireme döndüğümde saat geç olmuştu. McKinney mantıklı olanı hemen anlamış olabilirdi ama sonrasında ayak sürümesi, sahip olmadığım merhamet için yalvarıp yakarması o kadar çok zamanımı almıştı ki gün geceye karışmıştı ve ben de o duygusal sülüğün etrafında bu kadar uzun süre kalmaktan bitap düşmüştüm. Sonunda, ona imzayı attıran tek şey, ngerini koyduğum buz torbasını sallamak ve eğer çok beklerse, yeniden taktırmak için çok geç olacağını hatırlatmak oldu.

Bir noktada, şikayet etmesinden o kadar sıkılmıştım ki, babam yaşında bir adam yerine bir çocukmuş gibi ona ders vermeye başladım ve iyi tarafından bakmasını söyledim: Borçları temizlenmişti ve hala kiralarını şehir standartlarına düşüreceği gelir getiren mülkleri *vardı*. Kumar batakhanelerinde kıçını kaybetmeyi bırakırsa, geri kalan günlerini huzur içinde rahatça yaşayabilirdi.

Bu kadar çok şey kaybetmesinin kendi suçu olmadığı konusunda sızlanıp durmasından anladığım kadarıyla, kendini toparlayıp dediklerimi yapmasına imkân yoktu, bu yüzden onu bir kez daha ziyaret edeceğimden emindim. Ama şimdilik istediğim şeye sahiptim: özgürlük ya da en azından bunu elde etmek için gerekli araçlara. Yarın, satın aldığım binayı değerlendirmek için zorlu bir sürece başlayacak, gelir geçmişini diş tarağıyla gözden geçirecek ve

Velvet'i ülkenin en güvenli, en profesyonel masa oyunları kulübüne dönüştürmek için ne kadar tamirat ve tadilat gerektiğini bulmak, çünkü eğer bunu yapacaksam, *lanet olsun ki* yapacaktım. Tam gönder.

Daireme dönerken Tyler'ı aradım, şehrin en ikonik köprüsünden hızla geçerken sesi kaskımdan geliyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Bize binayı ayarladım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, aramızdaki bağlantının kötü olup olmadığını merak ettim. "Şimdiden mi? Bu kadar çabuk mu?"

"Aynen böyle." Korkunç detayları bilmesine gerek yoktu. "Bana bunun yüzünden kıçımızı kaybetmeyeceğimizi söyle."

"Yapmayacağız," dedi. "Aylar önce McKinney'in nancials sitesini inceledim. l Borçlarını ödeyemezlerse kayıplarını telafi edebileceğimden emin olmak için bunu her yüksek bahisçiyle yapıyorum."

Bunun için şükürler olsun. "Diğer kiracılarının da kiralarını düşürmesini sağladım."

"Bunu nasıl yaptın?" Tyler sordu. "Gerçekten

bilmek istiyor musun?"

Yine sustu, ben de McKinney ile yaptığım görüşmenin sulandırılmış bir versiyonunu anlatarak arayı kapattım.

İşim bittiğinde "Tam bir baş belası," dedi. "Ondan kurtulduğuma sevindim."

"Oh, geri dönecek. Uzak kalamayacak kadar aptal ya da hasta."

"Oyunlarıma geri gelmeyecek. Borçlarını ödemediği için onu men ettim."

"Güzel," dedim. Yasak haberi duyulduğunda, diğer bahisçilerin McKinney'nin parasını görme olasılığı azalacak ve borç birikimi yavaşlayacaktı. "Yarın her şeyi araştırmaya başlayacağım ve önemli bir şey çıkarsa size haber vereceğim."

"Bu durumda, umarım senden haber almam," dedi.

Kendime rağmen sırıttım.

Vedalaşıp telefonu kapattık ve yolculuğun geri kalanını yapmam gereken şeyleri düşünmeye çalışarak geçirdim ama beynim sürekli Lauren'ı düşünüp durdu. Yüzüme bakarken nasıl hissettiğini. Özellikle şeytani bir düşünceye kapıldığında yüz ifadesini ele geçiren o küçük şeytani sırıtış. Velvet'in artık risk altında olmadığını öğrendiğinde ne kadar mutlu olacağını.

Kırmızı ışıkta geçtiğimde mahalleme giriyordum. İhtiyacım var mıydı ki Eve mi gideyim yoksa Lauren'ın ne yaptığına mı bakayım? Üzerime kan bulaşmamasına dikkat etmiştim, bu yüzden üzerimi değiştirmem gerekmiyordu. Ama o

daha önceki bir seks seansında ders programının çok karışık olduğundan bahsetmişti, bu yüzden habersizce uğramak istemedim. Ayrıca, evde bile olmayabilirdi.

Işık hâlâ kırmızıydı, bu yüzden eldivenimi çekiştirdim ve tutucusunda duran telefonumun kilidini açtım. Doğruca Josh'un benim için onun telefonuna yüklediği takip yazılımına girdim ve harita çıktığında kaşlarımı çattım. Lauren şehrin öbür ucundaki dairesinde değildi. Benim evimdeydi. Nasıl yani? Oraya daha önce hiç gitmemişti ama o kadar zekiydi ki nerede yaşadığımı öğrenmiş olmasına şaşırmadım.

Bana sürpriz yapmayı falan mı planlıyordu? Bu düşünce hoşuma gitti. Eldivenimi tekrar taktım, vizörümü indirdim ve keskin bir sola dönerek yan sokağa girdim, çünkü aniden trafikte oturamayacak *kadar* sabırsızlanmıştım. Arabaların arasından geçerken kalbim çarpıyordu, şerit değiştiriyordum, arkadan geliyordum, hatta beni yavaşlatan salağı geçmek için yeterli yerim olduğu için çizgiyi aşıp karşıdan gelen trafiğe giriyordum.

Daireme yaklaşırken motoru kapattım.

Lauren'a haber verdi. Beni şaşırtacağı için ne kadar heyecanlıysa, ben de onu yakalayacağım için o kadar heyecanlıydım. Ona gizlice yaklaşma ve orada olduğumu bilmeden önce ona saldırma düşüncesi es geçilemeyecek kadar çekiciydi ve avlanmak istediği konusunda söylediklerinden sonra, olayların bu şekilde gelişmesini onun da benim kadar takdir edeceğini düşündüm.

Ön tarafa park etmek yerine, yarım blok ötede bir yere park ettim ve beni görmemesi için binalara yakın durmaya dikkat ederek yürüyerek geri döndüm. Kaldırımda onu aradım ama göremeyince haritayı tekrar açtım. Oh, kahretsin. Benim dairemdeydi. Sinsi küçük cadaloz. Anahtar olmadan bu işi nasıl yapmıştı?

Gıcırdayan merdivenlerden kaçınmaya dikkat ederek evime çıkan merdivenleri kullandım. Hatta kapımın anahtarını kilide sokarken sallanmasınlar diye anahtarlarımı elimde tutuyordum. Bir kalp atışı sonra, tokmağı çeviriyor, kapıyı yavaşça iterek açıyor, içeri adım atıyordum ve-

Sırtımın alt kısmına yakıcı bir acı saplandı. İçgüdüsel olarak döndüm, silahı savurdum, saldırganımı boğazından yakaladım ve kapının yanındaki duvara çarptım. O olduğunu fark edene kadar sopam Lauren'ın yüzüne iki santim kalmıştı ve onu bayıltmamak için güçlükle savurdum. Onun yerine, yarım santim ötedeki alçıpanı yumrukladım, parmak eklemlerim acı içinde çığlık atıyordu.

"Siktir!" Kükredim, serbest bıraktım ve ona tutunmamı serbest bıraktım.

Nefes nefese yere yığıldı, elleriyle boğazını kavradı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Lauren, kahretsin, iyi misin?"

Ona uzandım ama bana saldırdı ve kaçmaya çalışırken yarı yarıya düştü.

"Ne yapıyorsun?" Peşinden giderek söyledim. "Boynuna bakmama izin ver. Yaralanmış olabilirsin." Lanet olsun, onu öyle *sert* yakalamıştım ki.

"Yapma," diye hırıltıyla bağırdı, bir eliyle onu tutarak geriye doğru çabaladı. Boğaz. "Çığlık atacağım."

Kıpırdamadım. "Ne? Bu bir kazaydı, Lo. Senin yaptığını bilmiyordum..." *Bana saldırdığını* geç de olsa fark ettim.

Bakışlarım odamdaki atılmış şok tabancasına kaydı. Az önce sırtıma itti. Ne oluyor lan?

Gözlerimi kaldırdığımda onu benden olabildiğince uzakta bir köşeye sıkışmış halde gördüm. "Dinle, bunun hâlâ yeni olduğunu ve ortak fantezilerimizin hepsine gerçekten girmediğimizi biliyorum, ama sana söylemem gerektiğini hissediyorum, elektrikle sarsılmak mı? Beni tahrik eden şeylerden biri değil."

"Şu anda şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı, gözleri külleniyordu.

"Hayır mı?" Burada neler olup bittiğine dair kafam giderek karışmaya başlamıştı.

"Babam," dedi ve sanki başımdan aşağı bir kova buz dökmüş gibi hissettim.

Bana *gerçekten* saldırmıştı.

Ne kadarını bildiğini merak ederek yüzümü ekşittim. "Peki ya o?"

"O kayboluyor ve sen aniden ortaya çıkıyorsun?"

"Nasıl olduğunu görmek istedim," dedim, ki bu doğruydu. Ya da en azından bir kısmı.

"Yani bu sadece bir tesadüf mü?" diye sordu. "Onun kaybolmasıyla hiçbir ilginiz yok mu?"

Artık yalan yok, demişti ve ben de aptalca kabul etmiştim. Hay sikeyim. "Lauren . . ."

"Biliyordum," dedi, sanki kendini benden korumaya çalışıyormuş gibi dizlerini göğsüne çekerek. Sanki korkmuş gibiydi. Ben ileri atıldım, o da beni engellemek için ellerini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma."

Sesi geri geliyor, yükseliyordu ve yüzündeki korkuya rağmen rahatlamıştım. Belki de onu o kadar da kötü incitmemiştim. Yine de işimi şansa bırakmak istemedim.

Telefonumu çıkardım. "Gelip sana bakması için Aly'yi arıyorum."

Öne atıldı ve elimden tokatla aldı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum Lauren."

"Saçmalık. Destek için babanı arayacaktın, değil mi?"

Bunun *asla* yapmayacağım bir şey olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama beni geçip şok tabancasına doğru koşmaya çalıştı ve hayır, bir daha sarsılmayacağım, çok teşekkür ederim. Uzanıp onu yakaladım, dengesini bozdum ve bir hamleyle onu kucağıma oturttum. Kaçmaya çalışarak rahatsızlandı ama kollarımı ona doladım ve sıkıca tutarak yorulmasına izin verdim. Sakinleşir sakinleşmez ve bu Tommy tartışmasını aradan çıkarır çıkarmaz, onu zapt etmenin ne kadar kolay olduğu hakkında konuşacaktık. Aly şehir merkezinde bir yerde kendini savunma dersleri alıyordu. Belki ona Lauren'ı da getirip temel bilgileri öğretmesini isteyebilirdim.

Daha da iyisi, Lauren'ı bir daha asla gözümün önünden ayırmazdım, onu şehirde kendi özel güvenlik ekibi gibi takip ederdim.

"İşin bitti mi?" Ben sordum.

Bana küfretmek ya da çığlık atmak yerine gözyaşlarına boğuldu.

Oh, kahretsin.

Kollarımı gevşettim ve tuttuğum kadın aniden vahşi bir kediye dönüştü, dişleri ve pençeleri vardı. Yüzüme bir tokat indi, tırnakları koluma battı, bir ayağı karnıma girdi ve sonra yine birkaç metre ötemde duruyordu, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile yüz ifadesi öfkeyle çarpılmıştı.

Belki de kendini savunma derslerine ihtiyacı yoktu.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" dedi.

Yavaşça ayağa kalktım. "Lauren, bekle. I-"

"Kız kardeşim senin işinin bu olduğunu söyledi! Sen ve ailen Lorenzo'nun temizlik ekibiymişsiniz!"

Hırlamaya karşı koydum. Lanet olası Kristen Marchetti. Lisedeyken pisliğin tekiydi, huysuz bir kızın timsaliydi ve duyduğum kadarıyla bugün de pisliğin tekiydi. Lanet olası kocası ona söylememesi gereken şeyler söylemiş olmalıydı ve bir şekilde Lauren'a da geçirmişti. Bunun olacağını tahmin etmemiştim, edemezdim de. Kız kardeşler yakın bile değillerdi. Bu nasıl olmuştu?

"Devam et," diye tersledi Lauren. "Bana verdiğin sözü tutma. Yüzüme karşı yalan söyle, *Junior*."

Onun bu ismi tekrar kullandığını duymak bir tokat daha yemiş gibi hissettim ve öfkem ared. "Beni bu kadar mı küçük görüyorsun? Bir adamı öldürüp sonra da kızının peşinden gideceğimi mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendin söyledin. Hayatında neler yaptığın, neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok. Beni çoktan takip ettin. Hayatımı kült haline getiren insanları çoktan incittin." "İşte bu yüzden birdenbire hayatını tarikat haline getirecek kişinin ben olacağımı düşünmen aptalca!"

"Son zamanlarda yaptığım tek aptalca şey sana güvenebileceğime inanmaktı!" diye tükürdü.

"Bana güvenebilirsiniz!"

"O zaman kanıtla," dedi sesi titreyerek. "Bana babamın kaybolmasıyla hiçbir ilgin olmadığını söyle."

Çenemi kapattım, göğsüm kabardı, tam da bunun içine girdiğimi fark ettim. ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Cevap vermemi beklerken gözyaşları yüzünden akmaya devam etti ve bu manzara *beni mahvetti*. Acı çekmesinden nefret ediyordum, ona zarar verenin ben olmasından nefret ediyordum. Onu kollarıma alıp af dilemekten başka bir şey istemiyordum ama buna izin vermeyeceğini biliyordum. İzin *vermemeliydi* de. Haklıydı; bunca zamandır ona yalan söylüyordum.

"Bunu söyleyemezsin, değil mi?" Sesi son kelimede kesildi.

"Lauren, anlamıyorsun. Açıklamama izin ver."

Geriye doğru tökezledi, eli ağzını kapatmak için kalktı. "Aman Tanrım. Onu sen öldürdün."

"Evet!" Öfkemle yaptığım savaşı kaybederek kükredim. "İstediğin bu mu? duymak ister misin? O yaşlı piçi öldürdüm ve sonra da kızını becererek mezarına tükürmeye karar verdim."

Bir hıçkırık vücudunu sarmış, gözlerini korku kaplamıştı.

Midem bulandı. Az önce ne yapmıştım? Bunca haftadır patlamanın yaklaştığından endişe ediyordum ve şimdi olabilecek en kötü zamanda, olabilecek en kötü kişiyle gerçekleşiyordu.

"Lauren, bekle," dedim ona doğru adım atarak. Yana doğru sıçradı. "Benden uzak dur!"

Olduğum yerde durdum. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Öyle demek istemedim-"

"Bunu duymak istemiyorum," diye bağırdı. "Neden bir daha Bundan sonra sana inanıyor muyum?"

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha, aramıza mesafe koyarak tehdit olmadığımı belli etmeye çalıştım. O haklıydı. Şimdi ondan beni dinlemesini nasıl isteyebilirdim?

Çünkü onu seviyorsun, fark ettim. *Ve eğer bir şey söylemezsen, onu sonsuza dek kaybedebilirsin.*

"Onu ben öldürmedim," dedim.

Kapıya doğru bir adım attı, çantasını kaptığı gibi göğsüne bir kalkan gibi tuttu. "Az önce bana yaptığını söyledin."

Nefesimi tuttum ve hayatımdaki tek iyi şeyi mahvetme potansiyeli taşıdığım için kendime lanet ettim. "Biliyorum ve özür dilerim. Böyle bir şey yapabileceğimi düşündüğün için kızgındım."

Bir adım daha attı, şok tabancasını almak için eğildi, hemen

Tekrar takıyorum. "Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim? Gardımı düşürmek için bana yine yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım ve daha da geri çekildim. "Çünkü seni durdurmaya çalışmadan o kapıdan çıkıp gitmene izin vermek üzereyim."

Şok tabancasını bana doğru salladı. "Beni takip etmeye kalkma."

"Yapmayacağım," dedim ona. "Şu anda bana güvenmek istemediğini biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum Lo, ama seni asla incitmem. *Asla*."

Boynunu işaret etti. "Beni incitiyorsun. Beni incitiyorsun bile

daha fazla, hemen şimdi." Gözyaşlarını yanaklarından uzaklaştırdı ama gözyaşları düşmeye devam etti.

Kahretsin, haklıydı. "Lo, bugün öğrendiklerini kendine saklamanı istiyorum. Babam Lorenzo için ne yaptığımızı bildiğini öğrenirse daha kötüsünü yapabilir."

Kapıya doğru uzanırken yüzündeki kan çekildi ve bronz teni kül rengine döndü.

Panik içimde dönüp duruyordu. Gidiyordu ve bu durumu nasıl idare ettiğimden sonra muhtemelen beni bir daha görmek istemeyecekti. "Özür dilerim Lauren," diye tekrarladım. "Sadece ..." Ellerimi saçlarımda gezdirdim, onu yakalama ve beni dinlemeyi kabul edene kadar buraya hapsetme isteğimi bastırdım. Ama bugün zaten affedilemez bir şey yapmıştım ve ikimizin bir başkasına daha katlanıp katlanamayacağımızı bilmiyordum.

"Yapma," diye araya girerek kapı kolunu kavradı. "Söyleyeceğin başka hiçbir şeyi duymak istemiyorum. *Asla*."

"Lauren, lütfen. Bana bir şans daha ver."

Güldü, çirkin, mizahtan yoksun bir sesle. "Sana zaten hak ettiğinden fazla şans verdim. Babamı öldüren adamın beni daha fazla yalanla beslemesine izin vermeyeceğim."

Bir çekişle kapıyı açtı. Ve sonra hayatımdan çıkıp gitti.

30

L

Yatağımda , perdeler çekili, şişliği indirmek için gözlerimin üzerine soğuk bir havlu koymuştum. Nic'le yüzleşmemin üzerinden üç gün geçmişti ve bu sürenin çoğunu odama kapanıp ağlayarak geçirmiştim. Her şeyim acıyordu. Sadece kalbim değil, beni tuttuğu yerden boğazım ve duvara çarpmaktan omuzlarım ve sırtım da. Buna bir de ihanetin acısı eklenince, banyoya gidip duş almak dışında hiçbir şey için yataktan kalkacak gücü kendimde bulamıyordum.

Oda arkadaşlarım bana yemek getirmişlerdi ama çoğuna dokunmamışlar, daha sonra onlar tarafından götürülmüşlerdi. Endişeli bir şekilde etrafımda dolaşıyorlardı çünkü boynumdaki izleri görmüşler ve soyulduğumu falan düşünmüşlerdi. Onlara gerçeği, *yine* yanlış adama güvendiğimi ve bu sefer imkânsızı yaptığını, beni çocukken incittiğinden daha da kötü incittiğini söyleyemedim.

Ayrıca Ryan'ı tehlikeye atmak istemediğim için ağzımı kapalı tuttum.

Taylor. Nic'in söylediği ve benim de tüm kalbimle inandığım tek şey, ailesini tanıdığım duyulursa bir sonraki kayıp kişinin ben olabileceğimdi. Bu yüzden her şeyi içime attım ve sessizlik içinde yaşamaya çalıştım. Ve evet, oda arkadaşlarımı korkutuyordum ama ölmelerindense korkmalarını tercih ederdim.

Yuvarlandım ve bunca zamandır yanıma yapışmış olan Walter'a doğru kıvrıldım. Kısık bir inilti çıkardı ve daha da yaklaştı, ben de kolumu onun üzerine attım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Bunun olacağını nasıl görememiştim? İçgüdülerim beni uyarmaya çalışmış, Nic beni her hayal kırıklığına uğrattığında onunla ilişkimi kesmemi istemişti ama ben onları görmezden gelmiştim çünkü ne zaman adamın yanına gitsem beynim gemiyi terk ediyor ve dümeni hormonlarım devralıyordu.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Nic babamı öldürmüştü. Ya da en azından ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi vardı. Cesedini saklamıştı belki. Öldürüldüğü yeri temizlemişti. Son birkaç gündür sayısız senaryo hayal etmiş, Nic'in yapmış olabileceği korkunç, dehşet verici şeyleri gözümün önüne getirmekten kendimi alamamıştım. Ve hayır, babamı *sevmezdim*, son on yıldır onunla neredeyse hiç konuşmamıştım, ama bu adamın ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Nic her neyse, onunla bir ilgisinin olmasını sorun etmeyeceğim anlamına geliyordu.

Bunca zamandır bana yalan söylüyordu. Çok şey saklıyordu. Ve ben de azgın bir aptal gibi körü körüne onun pençelerine düşmüştüm. Tüm sağduyuma karşı gelmiş ve ona ikinci bir şans vermiştim, sonra da üçüncü. Bana ihanet etmemesi için ona yalvardım ve o da etmeyeceğine söz verdi. Ona güvenmeye başlamıştım, aramızda *daha fazlası* olabileceğine, belki de aşkta her zaman inandığım kadar şanssız olmadığıma dair bir umut hissetmeye başlamıştım.

Ona hırpalanmış, morarmış kalbimi uzatıp dikkatli olmasını söyledim, ama o bunun yerine onu s o p a s ı y l a ezdi.

Tanrım, beni çok aptal, çok saf, çok *kolay* biri sanmış olmalı. Eğer o gizlice bana gülüyor muydu? Benimle oyun mu oynuyordu? Beni oyalarken hayatının en güzel anlarını mı yaşıyordu?

Gözlerimi sıkıca kapatıp sırt üstü yuvarlandım ve zihnimi başka yöne çevirmeye çalıştım. o , onu sıkışıp kaldığı sürekli kendinden şüphe ve suçlama döngüsünden çıkarmaya çalışıyor, Nic'in bana bunu yaptığını, babamı öldürdüğünü ve sonra da sırf ona inat olsun diye beni becerdiğini haykırırken yüzünde beliren öfkeyi unutmaya çalışıyordu.

Bu görüntü ne kadar beynime kazınmışsa, ardından gelen görüntü de o kadar unutulmazdı. Nic'in yüz ifadesi buruşmuştu,

Omuzlar çöküyor, pişmanlık öfkenin yerini alıyordu. Zihnimde canlandırmayı durduramıyordum. Beni zorlayan tek şey buydu. Çünkü onu suçladığım her şeyi gerçekten yaptıysa, korktuğum kadar büyük bir piç kurusuysa, o zaman neden bu kadar perişan görünüyordu?

Alt kattan bir ses geldi. Ön kapı kapanıyor gibiydi. Walter kontrol etmek için yataktan fırladı. Hiç şüphesiz Taylor Jackson'dan eve dönüyordu ya da Ryan Ben'le buluştuktan sonra geri dönüyordu.

Walter her zamanki *merhaba* mırıltılarını çıkardı, ardından filini yakaladığını söyleyen bir dizi gıcırtı geldi. Bir mırıltı duydum ve ses tonu normalden düşük olsa da Ryan olduğunu düşündüm. O kadar çok ağladığım için duyularım tamamen mahvolmuştu. Hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum ve yiyecekler tatsızlaşmıştı, bu yüzden tabii ki sesler bir sonraki şey olacaktı.

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti. Kulaklarımı zorlayarak kapıma doğru yuvarlandım. Sesler Ryan'ınkilerden de ağır geliyordu.

"Alo?" Sesim kısık bir şekilde aradım.

Cevap vermedi.

"Alo?" Tekrar, daha yüksek sesle söyledim.

Hala cevap yok. Oda arkadaşlarım beni *asla* böyle görmezden gelmez.

Hay sikeyim. Dairemizde başka biri daha v a r d ı ve Walter havlamadığı için bunun o kişiyle daha önce tanıştığı anlamına geldiğini düşündüm. Nic mi?

Yataktan fırladım ve bir silah aramaya başladım. İçinde şok tabancası olan çantam alt katta, girişteki duvarda her zamanki kancasında asılı duruyordu ve sopa da hâlâ ön kapının yanında duruyordu. Odamda kendimi savunacak hiçbir şeyim yoktu. Seks oyuncakları dışında hiçbir şey.

Taylor'ın kitabından bir sayfa alarak dolabımı açtım ve en sevdiğim kırbacı, Walter'ın haftalar önce çiğnediği kırbacı aldım.

Kapım gıcırdadı. Nic'in içeri girip kapıyı arkasından kapattığını ve Walter'ı dışarıda bıraktığını görmek için tam zamanında ona doğru döndüm. Korkunç görünüyordu, yüzü asılmıştı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. Her zamanki tepeden tırnağa siyah giysisiyle beni almaya gelen Azrail olabilirdi. Gözlerim eldivenli ellerine kaydı, eldivenler geride herhangi bir parmak izi kalmasını engelleyecekti. Oh, Tanrım.

"Lütfen," dedim. "Kimseye söylemedim. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını salladı ve ceketinin içine uzandı, orada bir silah olduğunu tahmin ettim. Kırbacı ona o anda şaklattığımı ve kurtulmak için mücadele ettiğimi söylemek isterdim ama daha önce hiç böyle bir şiddet tehdidiyle karşılaşmamıştım ve donup kalmıştım, dehşet içinde bakıyordum, varlığımdaki her şey beni çığlık atmaya, kaçmaya çağırmasına rağmen tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Belki de gençken sevdiğim çocuğun hayatımı sona erdirmek üzere olmasının şokunu yaşıyordum.

Nic silah yerine bir zarf çıkardı ve zarfı koymak için öne çıktı.
yatağımın kenarında.

"Bu da ne?" Homurdandım. Bomba olamayacak kadar küçük görünüyordu ama şarbon tehdidini göz ardı edemezdim. Onu tutmak için eldiven giyiyordu.

. . .

"Velvet'in binasının tapusu," dedi Nic, sesi benimki kadar çiğdi. Ellerim titremeye başladı, kırbaç uyuşmuş parmaklarımdan düşüp parkede şakırdadı. Beni öldürmek için burada değil miydi?

"Binayı McKinney'den satın aldım," dedi. "Geçen gece bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım, daireme gizlice girdiğin gün yaptığım şey buydu. Bunu özgür kalmama yardımcı olması için kullanmayı planlamıştım. Kirayı tekrar düşürmek, Velvet'i genişletmek, büyümesine yardımcı olmak istedim." Gözleri benimkilerden uzaklaştı, kasvetli bakıyordu. "Seninle bir hayat kurma konusunda ne kadar ciddi olduğumu sana göstermek istedim. Bunun artık muhtemelen imkânsız olduğunun farkındayım, bu yüzden senin olmasını istiyorum."

Başım döndü ve yere düşmeden önce oturmak zorunda kaldım, kendimi aşağı indirdim oor'a.

Nic'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. İleri doğru bir adım attı, ama yüz ifademdeki bir şey onu duraksatmış olmalıydı, çünkü birkaç adım ötede durdu, zor nefes alıyordu, bakışları üzerimde geziniyordu.

"Babanı ben öldürmedim," dedi bana. "Ama bana inanmazsan anlarım, özellikle de sana söylediklerimden sonra. İncinmiştim, seni kaybetmekten korkuyordum ve *çok öfkeliydim.*" İğnelerini sıktı ve derin bir nefes aldı, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Bunun sana yaşattıklarımı telafi etmeye yetmeyeceğini biliyorum ama yine de söylemek zorundayım."

Gözlerim ondan yatağın kenarına kaydı. Çabucak, çünkü bana daha fazla yalan söylemesinden korkuyordum, öne doğru eğildim ve zarfı yorganımın üzerinden kaptım. Elimde ağırlaştı, içi kâğıt doluydu ve açtığımda içinden tapu çıktı ya da en azından ikna edici bir kopyası.

Parmaklarımı alttaki noter onaylı mührün üzerinde gezdirdim, düşüncelerim çalkalanıyordu. Kesinlikle sahte görünmüyordu ve Nic bana zarar vermeyi planlıyorsa neden beni rahatlatmak için bu kadar zahmete girsin ki? İmzaların yanındaki tarihler onun zaman çizelgesini gösteriyordu, altlarındaki özel görünümlü damgalar ve şehir mührü de bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Bakışlarımı kaldırıp yüzünü inceledim, herhangi bir ikiyüzlülük ya da kötülük belirtisi aradım, ama bunun yerine bir aynaya bakıyor da olabilirdim. O da benim hissettiğim kadar bitkin, yorgun ve depresif görünüyordu. Sanki kavgamız beni olduğu kadar onu da incitmişti. Kaşlarımı çatarak senedi yatağa geri koydum. Babamı öldürmemiş olsa bile bana yalan söylüyordu ve bunu yanına bırakacak değildim.

"Bana Tommy'ye ne olduğunu anlat."

Nic'in omuzları düştü, ona hemen dışarı çıkmasını emretmediğimde gerginliğinin bir kısmı vücudundan akıp gitti. "Yapabilir miyim?" diye sordu yatağı işaret ederek.

Başımı salladım ve o da yüzünü bana dönerek oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı. Yeşil gözleri, buruşuk tişörtüme ve eşofmanlarıma kaymadan önce benimkilerle buluştu. I

Cehennem gibi görünüyordu ama beni içine çekişinden bunu asla anlayamazdınız. Bakışları benimkilere döndü. "Tommy en son babamla görülmüş."

"Yani öldü mü?" Kalbim yeniden kırılarak sordum. Ne aptalca, Küçük bir parçam, bir gün babamın değişeceğine, daha iyi bir insan olacağına ya da en azından ilişkimizi sonlandıracağıma dair umut besliyordu. Hayatının kısa kesilmesiyle, bunlardan herhangi birinin gerçekleşme ihtimali ortadan kalktı.

Nic başını salladı. "Biz sadece cesetleri ortadan kaldırmayız. Canlı olanları da saklarız."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışarak içimdeki güvensizlik dalgasını bastırmaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban Lorenzo da dahil olmak üzere birkaç üst düzey yöneticinin hesaplarını tuttu," dedi. "Federaller, istismar edebilecekleri zayıf bir halka olduğunu umarak onun üzerine gidiyorlardı. Tommy haberi doğruca Lorenzo'ya götürdü, muhtemelen bu yüzden hâlâ hayatta. Lorenzo onu öldürtmek yerine, onu buradan çıkarmaya karar verdi. Eski ülkesine döndü ve Lorenzo'nun kuzenlerinden biri için çalışıyor."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

Başını salladı ve ceketinden telefonunu çıkardı, ekranı bana bakacak şekilde çevirdi.

Gördüklerimi anlamam bir saniye sürdü: Babam bir masada oturmuş şarap içiyordu, arkasında Toskana'nın inişli çıkışlı tepeleri uzanıyordu. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç İtalya'ya gitmemişti ve fotoğrafta onu son gördüğümden bile daha kötü görünüyordu, bu yüzden eski bir fotoğraf olamazdı.

"İhtiyacın olursa daha fazla kanıtım var," dedi Nic. Ekrana birkaç kez daha dokundu ve telefonunu bana geri çevirdi.

Bu kez bir video oynadı, Tommy gülümsüyordu, kolu çok daha genç bir kadının beline dolanmıştı. "Teşekkürler Lorenzo!" dedi, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Video sona erdi ve Nic telefonu cebine geri koydu. "Bu tür videoları yardım ettiğimiz insanlara şantaj yapmak, onlara hayatlarını kime borçlu olduklarını ve anlaşmanın gereğini yerine getirmezlerse neler olacağını hatırlatmak için kullanıyoruz."

"O yaşıyor," dedim.

Nic, "O yaşıyor," diye cevap verdi.

Başımı salladım, *sinirliydim*. Unut gitsin. Artık kapanışa ihtiyacım yoktu. Tommy Marchetti hayatta olabilirdi ama benim için artık ölmüştü. "Orospu çocuğu. Endişelenmeyelim diye bize söylemeyi bile düşünmedi mi?"

Nic başını yana doğru eğdi. "Hayır, ama endişelendin mi?" "Şey, hayır, ilk başta değil. Ama ölmüş olabileceğini düşündüğümde? Evet, tabii ki."

"Her şey bu şekilde geliştiği için özür dilerim. İlk başta aramızdaki bu şeyin geçici olduğunu ve uzun vadede önemli olmayacağını düşündüm ve sonra başka şeylerle dikkatim dağıldı, ama bu bir mazeret değil. Tommy'den sana bahsetmesi gereken kişi ben olmalıydım."

"Evet," diye mırıldandım. "Yapmalıydın."

Bakışlarını kaçırdı, gözleri dolmuştu ve artık neye inanacağımı bilemiyordum.

"Şimdi anlat bana," dedim. "Olan biten her şeyi anlat bana. I sadece ..." Yorgunluk ve acı dalgasına karşı koyarak durakladım. "Bilmem gerekiyor."

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Aramızda kalmalı."

"Kalacak."

"Ciddiyim," dedi. "Bundan sonra benimle hiç konuşmayacak olsan bile."

Çenemi sıktım ve kendimi destekleyerek başımı salladım.

Kardeşleriyle birlikte "babamı" rıhtımda kaybettikleri geceyi, Greg'in çalıştığı morgdan bir ceset çaldığını ve Tommy'nin arabası bulunursa kolayca teşhis edilmesini önlemek için cesedin başını ve ellerini kestiklerini duraksayarak anlattı.

"Ama DNA ..." Dedim ki.

Nic başını salladı. "Bu şehirdeki DNA birikimi ülkedeki en kötü birikimlerden biri ve diş ya da parmak izi olmadan polislerin pozitif bir kimlik bulması sonsuza kadar sürer, tabii peşine düşerlerse. Polis suçluların cinayetlerini çözmeye gerçekten öncelik vermiyor."

Bahsettiği bir şeye takılarak kaşlarımı çattım. "Doğum gününü böyle mi geçirdin?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Bu yaşadığım en kötü şey bile değil."

Kahretsin, onun için üzülmeyecektim.

"Telefonumda takip cihazı var mı?" diye

sordum.

Yüzünü

buruşturdu. "Evet."

"Başka var mı?"

Başını iki yana salladı.

"McKinney ile ne oldu?"

"O bir kumarbaz," dedi Nic, ona Velvet'in mali sıkıntılarından bahsettiğim geceden sonra yaptığı tüm çalışmaları bana anlatırken.

Orada oturmuş, Josh'a bazı şeyleri nasıl yaptırdığını dinliyordum. McKinney'nin bahisçisini avlamak için koca bir ekip tuttu. Bahisçinin Josh'ın dangalak arkadaşı Tyler olduğunu söylediğinde çenem düştü.

"Sonra McKinney'nin evine gittim ve onu bana satmaya ikna ettim," diye sözlerini tamamladı Nic.

Ona baktım. O kadar kolay olamazdı. McKinney ile tanışmıştım ve o En az onlar kadar açgözlü ve açgözlü. "Onu tam olarak nasıl ikna ettin?"

Gözleri benimkilerden kaydı.

"Gerçeği söyle, Nic," dedim. "Bana en azından bunu borçlusun."

İç çekerek başını salladı. "Güç kullanmış ya da kullanmamış

olabilirim." Tedirginlik mideme doğru ilerledi. "Ne kadar güç?"

Yüzünü buruşturdu. "Öfkesini aldım."

"Sen *ne*?"

Ses tonu yatıştırıcı bir hal aldı. "Yeniden taktırdı."

Ona bön bön baktım. "Bu durumu daha iyi yapmaz!"

"Bakın," dedi. "Bu yapmayı planladığım son korkunç şeydi, ama babamdan kurtulmak için çok daha kötüsünü yapardım, çünkü
nger o bana söylenen çoğu şeyle kıyaslandığında çocuk oyuncağı.
yap. Buna daha fazla devam edemem Lauren." Şakağına vurdu. "Öldüğümü *hissedebiliyorum*, her telefon görüşmemde ruhumdan parçaların koptuğunu hissediyorum. Böyle giderse bir ya da iki yıl içinde ya ölmüş ya hapsedilmiş ya da tüm umutlarımı yitirmiş olacağım ve ben bunun olmasını istemiyorum. Babam gibi olmak istemiyorum."

Kalbim göğsümde tekledi. "Sen baban değilsin."

Ona dönüşme ihtimali yüzünden bu kadar acı çekmesi de bunu kanıtlıyordu. Yaptığı her şey için Nic'i affetmeye henüz hazır olmasam da, özgürlüğünü benim için feda etmesine izin veremezdim.

Tapuyu aldım ve ona uzattım. "Bunu senden alamam." Kabul etmek için hiçbir hareket yapmadı. "Neden?"

"Çünkü ne kadar kızgın olsam da, dışarı çıkma şansınızı çalmayacağım."

"Onu çalmıyorsun. Sana veriyorum."

Kağıtları salladım. "İstemiyorum."

Onları bana geri itti. "Senin mutluluğun benim için özgürlüğümden daha önemli. Ve benim için endişelenme. Eminim çıkmak için başka bir yol bulurum."

Evet, ama o zamana kadar çok mu geç olacak? Merak ettim.

"Onu geri almalısın," dedim ayakta durmaya çalışarak. Başım tekrar dönmeye başladı, yan yatmaya başladığımda yorgunluk, açlık ve susuzluk galip geldi.

Nic düşmeden önce beni yakaladı. Dünya tersine döndü ve aniden yatağa sırt üstü uzandım, o da üzerimde yükseliyordu. Elleri yüzümdeki saçlarımı okşuyordu, çok nazikti, sanki beni asla incitmeyecekmiş gibi. "Lauren? İyi misin?"

O kadar endişeli, o kadar çaresiz görünüyordu ki, sonunda buraya bana zarar vermek için gelmediğini, sadece işleri yoluna koymaya çalıştığını kabul ettim.

Doğru.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Tapuyu al. Eğer almazsan, sana geri vermenin bir yolunu bulurum."

Elleri yüzümü kavrayarak hareketsiz kaldı. "Binanın sahibi olarak kulüp hakkındaki duygularını mahvetmek istemiyorum."

Başımı salladım. "Kadife hakkındaki hislerimi hiçbir şey mahvedemez. Bu senin şansın, Nic. Bunu kullanmalısın." Kaşlarını çattı ama gözlerindeki umudu görebiliyordum, ben de devam ettim. "Eğer beni gerçekten mutlu etmeye çalışıyorsan, o zaman binayı koru. Kazancımın senin mutsuzluğunun devam etmesine yol açtığını bilseydim kendimle asla yaşayamazdım."

Alnını benimkine çarptı. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Bunu hak etmiyorum."

"Çünkü her şeye rağmen seni önemsiyorum." İtiraf etmek istediğimden daha fazla. "Babana dönüşmeni istemiyorum. Bir daha asla başka birini incitmek zorunda kalmanı istemiyorum." Pazularını kavradım, sıktım, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. "Kendini daha fazla kaybetmeye değmez, hele ki şimdi kaçma şansın varken."

Yüz ifadesi pişmanlığa dönüştü. "Senden bu kadar çok şey sakladığım için özür dilerim."

Başımı salladım, konuşamıyordum, kafam, kalbim ve bedenim birbirleriyle savaşıyorlar.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum, Lo." Yüzümden bir damla yaş süzüldü.

Bunu gördü ve küfrederek beni kollarına aldı ve yatağın üzerinde bizi yan çevirdi.

"Beni gerçekten incittin," dedim.

Kolları sıkılaştı, yüzü boynuma yapıştı. "Biliyorum."

O kadar büyüktü ki, bana karşı o kadar sıcaktı ki, o kadar iyi hissettiriyordu ki yardım edemedim ama daha da sokuldum. Eli sırtıma sürtündü. Dudaklarından fısıltıyla özürler döküldü.

"Ben de seni incittim," dedim.

"Bunu hak ettim."

"Hayır, yapmadın." Sonunda ona tekrar dokunma isteğime yenik düştüm ve kollarımı omuzlarına doladım. "Kız kardeşimin sözlerine inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Seni babamı öldürmekle suçlamadan önce en azından dinlemeliydim."

"Lauren, dur," dedi. "Verdiğin tepki için kimse seni suçlayamaz." "Ben kendimi suçluyorum," dedim, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ediyordu.

Tüm hayatımı insanların bana zarar vermesini bekleyerek geçirdim. Ve sadece Nic'in yaptıkları yüzünden değil. Ailemin yaptıkları yüzünden. Müdür Michaels'ın yaptıkları yüzünden. Kelly yüzünden. Tüm sınıf arkadaşlarımız. Kız kardeşim. Bu ihanetlerin her biri kalbimin etrafına ördüğüm, onu dünyadan koruyan bariyerin bir başka tuğlasıydı. Biri sizi bir kez incitirse, bunu tekrar tekrar yapacağına kendimi ikna etmiştim. Bu yüzden onlara izin vermiyor, işler ciddileşmeye, karışmaya ya da zorlaşmaya başladığı anda insanları kendimden uzaklaştırmak için bahaneler arıyordum. Şimdi Nic'in ne kadar incindiğini görünce geriye dönüp baktım ve davranışlarımla kaç kişiye daha zarar vermiş olabileceğimi merak ettim.

Nic'e daha sıkı sarıldım, kendi yükümden kurtulmaya, varsayımlarda bulunmayı bırakmaya ve Nic'in yaptıklarının onun adına konuşmasına izin vermeye kendimi zorladım. Hayır, mükemmel değildi - yalan söylemişti, hatalar yapmıştı ve beni koruma yöntemleri en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi - ama işte buradaydı, benim için ortaya çıkıyor, benim için savaşıyor, benim için kendini feda etmeye hazırdı.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım için."

"Sen sadece kendini koruyordun," dedi. "Ve ben bunu olabilecek en kötü şekilde yaptım. Tommy ed'den sonra sana yaklaşıp tüm kartlarımı masaya koymalı, beni öldürmekle tehdit ettiğini ve bu yüzden lisede birlikte olduğumuz konusunda yalan söylediğimi anlatmalıydım."

Ona karşı tamamen hareketsiz kaldım. "O ... ne?"

Anlayış üzerime çöktü, yapbozun parçaları nihayet yerine oturdu. Bunca acı, bunca gönül yarası, *on* yıllık yük ve bir şekilde hepsi dönüp dolaşıp babama geliyordu.

31

J

S I' , bütün ayağımı ağzıma soktum.

Lauren'ın kolları etrafımda gevşedi ve ben de ona bakabilecek kadar geri çekildim. "Bunu senden saklamak istememiştim, yemin ederim. Sadece aklımı kurcalayan başka şeyler vardı."

"Tamam," dedi ve yüzündeki ifadeden bu kez bana hak verdiğini anlayabiliyordum, Tanrı'ya şükür. "Lütfen bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Günlüğü bir şekilde öğrendi ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Sonra da eğer sana bir daha bakarsam beni öldüreceğini söyledi."

Yüzünde anlayış belirdi. "Okula döndüğüm Pazartesi günü bu yüzden orada değildin."

Başımı salladım. "Yüzüm o kadar şişmişti ki zar zor görebiliyordum, bu yüzden annem o haftanın çoğunda evde kalmama izin verdi."

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm," dedi Lauren. "En kızgın olduğum anda bile sana zarar gelmesini asla istemezdim."

Çok iyiydi. O çok iyiydi. Ona bağırma şeklimden, söylediğim şeylerden sonra benimle konuştuğuna bile inanamıyordum.

Derin bir nefes aldım. "En kötü kısmı bu değil."

"Başka ne yaptı?"

"O değil. Babam."

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Artık yalan yok," dedim. "İhmal yoluyla bile."

Başını salladı. "Anlat o zaman."

"Babam da seni tehdit etti." "Ne dedi?"

Başımı salladım. "Sen *gerçekten* incinmeden önce her şeyin bu şekilde sona ermesinin iyi olduğunu ima *etmekten* başka bir şey söylenmedi."

"Bana zarar verecek kişi o olduğu için mi?" "Ben de öyle anladım."

Nefesini dışarı üfledi. "Ne biçim babalarımız var."

Homurdandım. "En azından seninki resmin dışında."

Parmakları gömleğimin arkasına saplandı. "Senior'a yasal işlere gireceğini ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

"Bir sonraki aile yemeğimizde."

Alt dudağını ısırdı, bana bakıyordu. "Ben de gelebilir miyim?" Lanet olsun, ciddi miydi?

Gülümsemesi küçük, şeytani bir şeydi. "Ona gidip kendini becermesini söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

İnledim ve umutlanmamak için umutsuzca çabalayarak onu sırt üstü yatırdım. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Her şey için değil," dedi. "Henüz değil."

"Bu adil." Buraya gelirken umduğumdan daha fazlasıydı bu. Bana şöyle bir bakıp polis çağırmasını bekliyordum.

"Yine de geçen gün için seni affediyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Özellikle de o konuşmayı sana vurarak açtığım için."

Sırıttım. "Sırtımdaki yanığı görmelisin."

Bir elini gözlerine götürdü. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim."

Kıkırdadım. "Olma. Yanımdaki bıçak yarası kaşınma evresine girdi ve kaşımamak için kendimi zor tutuyordum. Yanığın acısı hoş bir dikkat dağıtıcı."

Acı dolu bir ses çıkardı.

Gömleğimi çekecek kadar doğruldum ve onun görebileceği şekilde döndüm. "Bak. O kadar da kötü değil."

O kadar sessizdi ki arkamı döndüm ve lanet olsun ki

Onu böyle görmek için doğru ruh hali, altımda yayılmış, bacaklarını açmış, bakışlarındaki sıcaklık üzerimde geziniyordu. Atılmış gömleğime uzanmaya başladım ama bir dokunuşla beni durdurdu.

"Yapma," dedi. "Sana bakmak istiyorum."

"Lauren." Sesim alçak ve gırtlaktan geliyordu. *Az önce* etrafımda tekrar rahatlamasını sağlamıştım. İhtiyacım olan son şey, kendimi aşarak onu korkutmaktı ve yine de aletim gitti, bana hala tam olarak içine girmediğimi hatırlattı.

Bakışlarını kasıklarıma indirdi ama korkmuş görünmek yerine tahrik olmuş görünüyordu. İfadesini yanlış yorumladığımdan endişelenerek, aramızdaki zayıf barışı bozacak bir şey söylemek ya da yapmak istemeyerek kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

Elini uzattı ve parmaklarını alt karın kaslarımda gezdirdi.

Aramızda mümkün olduğunca çok mesafe bırakarak yatağa atladım. İki dakikadan daha kısa bir süre önce, neredeyse önümde yere yığılıyordu. On dakikadan daha kısa bir süre önce babasını öldürdüğüme ikna olmuştu. Fiziksel bir şey için doğru kafa yapısında olmasına imkân yoktu.

Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalkarak öne doğru yürüdü. "En son odama geldiğinde ne demiştin?" diye sordu, sesi alçak ve boğucuydu. "Seni becermem mi gerekiyor?"

Yüce İsa.

"Lauren, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hâlâ her şeyi enine boyuna konuşmadık ve sana ellerimi sürüp sonra da dönüp pişman olmanı istemiyorum."

Başını salladı, tişörtünü çıkardı ve *lanet* olsun ki sütyen giymemişti. "Pişman olmayacağım. Fiziksel dokunuş benim için iyileştirici. Sana yakın hissetmek için buna ihtiyacım var, özellikle de bir savaştan sonra."

"Ama aramızda hiçbir şey çözülmedi," diye karşı çıktım, kendime bakışlarımı onun göğüslerinden kaldırmamı söyledim ve fevkalade başarısız oldum. Kendimi savunmam gerekirse, mükemmel göğüslerdi.

"Seni istememem için her şeyin yoluna girmesine gerek yok." Bir adım ötede durdu, dili alt dudağında gezinmek için dışarı çıktı. "Aslında, öyle olmaması hoşuma gidiyor. Sana hâlâ kızgınım ve senin de bana biraz kızgın olduğunu biliyorum."

Başımı sallamaya başladım ama o nger'ını ağzıma bastırdı.

"Öylesin. Yalan söyleme." Çenesini dudağımdan aşağı, göğüs kaslarımın arasından, karnımın üzerinden geçirdi ve pantolonumun üst kısmına takmak için durdu. Gözleri benimkilere dikilmişti, şehvet ve öfke onları dipsiz bir hale getirmişti. "Hıncını benim vücudumdan çıkarmak seni daha iyi hissettirecektir." Eşofmanını aşağı itti ve sonra önümde çırılçıplak kaldı.

Fuuuck.

Bir iniltiyle ona doğru uzandım ama o çoktan hareket etmiş, göğsüme çarpmıştı. Sırtım duvara çarptı, resim çerçeveleri takırdadı. Boynumdaki bir çekiş beni öne doğru itti, böylece beni öpebilirdi, elleri her yerdeydi, muhtaç, sabırsız sesler boğazından yukarı sürünüyordu. Yanımdaki kesik taze bir acıyla yandı -bu gidişle asla iyileşmeyecekti- ve sandalyenin demiri şok cihazı yanığıma battı, ama onun ani çaresizliğinden etkilenerek ikisini de görmezden geldim.

Kasıklarımdan gelen bir hava akımı, aletimin boxer'ımdan kurtulduğunu fark etmemi sağladı. Pantolonumu çözdüğünü hissetmemiştim bile. Lauren vücuduma tırmandı ve ben onu yakaladım, bacakları etrafımı sararken ve dili ağzımı katlamaya devam ederken kıçını avuçladım. Eli aramıza girdi ve -ah, kahretsin- onun içindeydim.

İnledim, beni çalıştırma hissine kapıldım, yeterince ön sevişme olmadan *beni almaya* çalışıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve çenem boyunca ısırdı, dişleri acıtacak kadar sert bir şekilde kıstırdı, horozumun üzerine daha derine batarken kıçım avucumda zıpladı.

Duvara karşı becerilmek böyle bir şey miydi? Kadınların bu kadar ilgi duymasına şaşmamalı.

Ağzını boynumdan ayırdı ve sonra beni kesinlikle morartacak şekilde emmeye başladı. Kavrayışımı beni becermesine yardım etmek için kullandım, her yükselişte ittim, her düşüşte çekiştirdim, sikime tamamen oturana kadar inç inç değerli inç kazandım ve artık orada duramadım.

Demek istediğini anlatmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

Bir kolumu beline dolayarak bizi yere yatırdım, içine daldım, kalçalarını iyice iterek mümkün olduğunca derinlerine girebildim.

Haykırdı, elleriyle sırtımı tırmalıyor, "Daha sert, daha sert" diye yalvarıyordu.

Saçlarından tutup başını yana doğru çektim, onun benimkini işaretlediği gibi ben de onun boynunu işaretledim, öyle bir güçle içine girdim ki, halının üzerinde kaymaktan halı yanığı olacaktı. Onu on yıldır becermek için bekliyordum, güneşin altındaki her senaryoyu hayal etmiştim, kendimi boşaltmadan önce onu tekrar tekrar becermenin hayalini kurmuştum, ama şimdi nihayet gerçekleşiyordu, tek düşünebildiğim onun ıslak, davetkâr amına boşalmaktı.

Zorlukla da olsa kendimi eşikten geri çektim. "Bir tane koymam gerekiyor mu? Prezervatif taktın mı?"

"Hayır," dedi, omurgası eğildi, kalçaları benimkiyle buluşmak için çarptı. "Sana ihtiyacım var, Nic."

"Ben varım," dedim ona. "Her şeyim."

Sadece sikimi değil, korumamı, sadakatimi, güvenimi ve hatta kalbimi. Bu kadını seviyordum. Onu her zaman sevdim. Gelecekte başıma ne gelirse gelsin, onu her zaman sevecektim. Onun için özgürlüğüme kavuşuyordum, onunla bir hayat kurmak istiyordum, *gerçek* bir hayat, şimdiye kadar her anımı geçirdiğim gölgelerde değil, açıkta yaşanan bir *hayat*. Onunla sapkınlıklarımı keşfetmek, onunla ve arkadaşlarıyla brunch'a gitmek, birlikte televizyon izlemek, asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm diğer tüm sevimli çift saçmalıklarını yapmak istiyordum.

Bana yaşadığımı hissettirdi. Yaşamaya devam etmek, canavarların ve karanlığın kazanmasına izin vermemek için mücadele etmemi sağladı, çünkü onun ışığıyla çevrili olmak çok daha iyiydi. Ve eğer şok tabancasıyla oynamaya olan tutkusu bana bir şey öğrettiyse, gerektiğinde bana haddimi bildirmekten fazlasını yapabilirdi. O benim dengim, kraliçemdi ve izin verseydi hayatımın geri kalanını ona tapınarak geçirirdim.

"Nic," diye inledi, kalçaları yuvarlanıyor, başı geriye düşüyor, amı sıkılıyordu, Tanrım, geliyordu.

Taşaklarım gerildi, sikim kalktı ve sonra ben de boşalıyordum, içine boşalıyordum, onun daracık amcığının içimdeki her damlayı sağdığını hissediyordum.

Daha sonra, nefes nefese yattık, bacakları düşüyordu ve kolları
Kemiksiz kaldığında genişçe yayıldı. Bizi yuvarladım, onu göğsüme yakın tuttum, başı çenemin altında sıkışmıştı ve kalbi benimkine karşı düzensiz bir şekilde atıyordu.

"Binayı satın aldınız," dedi inanamayarak.

"İsteseydin bütün bloğu satın alırdım."

Daha yakına sokuldu. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum ama sana haber veririm." Tekrar konuşmadan önce bir dakika boyunca sessiz kaldık, nasıl nefes alacağımızı yeniden öğreniyorduk. "Sana hala kızgınım."

"Biliyorum. Ben de sana kızgınım. Ama olmak
istemiyorum." Hiçbir şey söylemedi.

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Bana kızmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi sonunda. "Sanırım bunu atlatmam için birkaç nefret sikişi daha gerekecek."

"Senden asla nefret edemem Lo," dedim.

İç çekti. "Ben de senden asla nefret edemem. Ama bu iş burada bitmeli Nic. Yaptığın her şey için seni affedebilirim ama kötü şeyler yapmaya devam edersen seninle birlikte olamam."

"Bitirdim," diye söz verdim.

Bana doğru gevşedi. "Bir sonraki aile yemeği ne zaman?"

Göğsümde bir umut belirdi. "Gelmek istediğin konusunda ciddi misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bana bakacak kadar doğrulup oturdu. "Bir yolunu bulmaya çalışabilirim."

"Birkaç hafta sürer," dedim ve Josh'la birlikte hazırladığımız planı aktardım yüzüne yayılan gülümsemeyi izliyor ve Lauren'ın içinde fark ettiğimden biraz daha fazla karanlık olup olmadığını merak ediyordum.

"Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi.

"Yani bunu yapıyor muyuz?" diye sordum. "Gerçekten bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi görmeye mi çalışıyoruz?"

Dudağını ısırdı, korkmuş görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Yavaşça. Çünkü güven yeniden inşa etmek zaman alır."

"Seni incittiğim için özür dilerim," dedim.

"Ben de seni incittiğim için özür dilerim," dedi bana. "Sadece çok sinirlendim ve kalbimi tekrar kırdığın için çok korktum."

Onu kendime çektim, nabzım hızlanmıştı. "Bunun anlamı senin kalp?"

Başını salladı, yanağını göğsüme sürttü. "Bu sefer dikkatli ol." "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

32

L

"BIR ?" Ailesinin evinin önünden geçerken Nic'e dedim. Başını salladı, vites küçülttü. "Tabii ki."

Dairemdeki o geceden bu yana iki hafta geçmişti. Biz geçirdik O zamandan beri neredeyse her gün birlikte olduk, aramızdaki güveni yeniden inşa ettik, söylenmemiş her şeyi konuştuk, zamanımızı benim evimle Velvet'in bir blok ötesindeki yeni evini kurmak arasında paylaştırdık. Satın alma işlemini neredeyse kimse bilmiyordu, çünkü McKinney'i çenesini kapalı tutması için tehdit etmişti ve işin içindeki herkes konuşmaması gerektiğini biliyordu. Gizlilik Nic'in bu geceki planının temelini oluşturuyordu. Eğer babasının haberlerle vakti olursa, plan yapmak için de vakti olacaktı, Nic'i kalması için tuzağa düşürmenin bir yolunu bulacaktı.

"*Gergin* misin?" Nic sordu.

Güldüm, "*ha ha ha*" diye bir *kahkaha* attım, tıpkı hissettiğim gibi. "Gergin değilim. Terri ed."

"İyi olacaksın" dedi. Evet,

ama iyi olacak *mıydı*?

Ailesinin evinin -daha çok malikânenin- önündeki dairesel yolu döndük ve Aly'nin arabasının yanına park ettik. Nic motoru kapatırken o ve Josh arabadan indiler. Belli ki bizi bekliyorlardı. Bunun için minnettardım, içeri birlikte girecektik. Nic sakin görünüyordu ama yüzeyin altında daha derin duyguların yattığını biliyordum. Babası

hayatı boyunca onu manipüle etmiş, kontrol etmiş ve duygusal olarak istismar etmişti ve bundan kurtulmak büyük bir meseleydi.

Ben arabanın bagajına yaklaşırken Josh ve Nic birbirlerini selamladılar. Aly onunkine de geliyordu ve beni görünce gülümsedi, sarılmak için beni kendine çekti.

Birbirimizi bıraktığımızda "Nasılsın?" diye sordu. "Tam bir panik," dedim.

Başıyla onayladı. "Seni Josh ve Nic'in arasına oturtacağız. Seni güvende tutarlar."

Josh onun yanına doğru bir adım attı, çıkarken iki kolunu da kaldırmıştı. "Çok göz korkutucuyum."

Nic karnına ters bir vuruş yaptı ve Josh hırıldayarak kollarını indirdi. Neden başka kimsenin benim kadar endişeli görünmediğini merak ederek başımı salladım.

"Parti bu gece burada mı?" diye sordu hafif bir ses.

Yerimden sıçradım, o kadar gergindim ki ürkekleştim ve Moira'nın tam arkamızda durduğunu görmek için döndüm. Yürüdüğünü bile duymamıştım. Şaşkınlığımıza gülümsemesinden, bunun kasıtlı olduğunu hissettim.

Nic, "Sadece en sevdiğim kuzenime merhaba diyorum," dedi. Aly gözlerini devirdi. "*Sadece* kuzen."

Josh kolunu ona doladı. "Bu da varsayılan olarak senin kazandığın anlamına geliyor, bebeğim. İçine çek."

"Lauren," dedi Moira ve kendimi toparlayıp ona döndüm. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. "Seni görmek güzel."

"Sen de," dedim, Nic'in kolunu kaydırmak için o anı seçmesine minnettar olarak. Belime sarıl ve beni kendine çek.

Moira'nın bakışları aramızda dolaştı, gülümsemesi genişledi, sanki bu gelişmeden gerçekten *mutlu* olmuş gibiydi. "İkiniz için de yeterince uzun sürdü."

Gözlerimi kırptım, gardımı aldım, ama Nic sadece omuz silkti.

"Evet, şey," dedi. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Moira'nın gülümsemesi küçük grubumuza bakarken kayboldu. "Onunla yüzleşmeye hazır mıyız?"

Herkes başını salladı ve o zaman anladım ki, bu konuda endişelenen tek kişi ben değildim.

gergin, sadece bunu saklamak için boktan bir iş yapıyor.

"O zaman sanırım açtığım şaraptan daha sert bir şeye ihtiyacımız olacak," dedi dönerek.

Nic onun bileğini yakaladı.

Durakladı ve ona geri döndü.

"Seni seviyorum," dedi Nic. "Ve bu gece ne olursa olsun, seni kaybetmek istemiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı, bir elini kaldırırken gözlerinin kenarları kırıştı yanağını okşamak için. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Nic onu bıraktı ve o da eve doğru geri döndü. Ona

baktım. "Ona planını anlattın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama o bu ailenin gerçek beyni. Eminim sana bir kez baktı ve bir yüzleşmenin yaklaştığını fark etti. O zamanlar babamın seni tehdit ettiğini ona anlatmıştım."

"Lauren'ı tehdit mi etti?" Josh sordu, sesi ürkütücü derecede

sakindi. Aly onun koluna dengeleyici bir el koydu.

"Bebeğim."

"Sadece bilmek istiyorum," dedi ama yüzüne yayılan sırıtış Kutsal olmayan. "Yetişkin bir adam, genç bir kızı tehdit mi ediyor? Bunu tartışmamız gerektiğini düşünüyorum."

Aly onun elinden tuttu ve omzunun üzerinden "Bir saniye" diye seslenerek onu bizden uzaklaştırdı.

Nic'e döndüm, kaşlarımı kaldırdım.

Nic, "Erkeklerin kadınları hedef almasıyla ilgili bir sorunu

var," dedi. "Herkesin olmamalı mı?"

Başını salladı, yanımdan geçip çifte baktı. "Evet ama o bu konuda biraz üst düzey. Sonra açıklarım."

Bakışlarını takip ettim ve Aly'nin Josh'u alnına değecek şekilde aşağı çektiğini gördüm. Ona duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, elleri Josh'ın üzerinde geziniyordu.

Sanki onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi kollarından aşağı iniyordu. Gece böyle başladıysa, daha ne kadar kötüleşebileceğini ancak hayal edebilirdim.
"Üzgünüm," dedi Aly bir dakika sonra, Josh'u arkasından çekerek bize doğru dönerken. "Güzelce oynamaya hazırız." Ona bir bakış fırlattı
ancé. "*Doğru mu?*"

Josh isyankâr bir ifadeyle, "Doğru," diye homurdandı.

Nic belimi kavrayarak bizi ön kapıya doğru çevirdi. "Hadi şu işi bitirelim o zaman."

Moira elinde martiniyle bizi içeride karşıladı. "Greg bütün bir
"İsteyen olursa tepsi tepsi." Gözleri Nic'e kaydı. "Babana Lauren'ın seninle olduğunu söyledim."

Nic, "Teşekkür ederim," dedi.

Moira başını salladı, yüz ifadesi asıktı ve ne kadar kötü olduğunu merak ettim. Haberi onun vermiş olması ve sonuçlarıyla kendisinin ilgilenmesi ve her ne olacaksa olsun Nic'in yanında yer alması ona yeni bir saygıyla bakmamı sağladı.

"Hey, gelmişsin," dedi Nico, giriş kapısından içeri süzülerek. Kollarını iki yana açmıştı ve gülümsemesi çok çekiciydi; eğer bilmeseydim, ev sahibi gibi davranmasına inanabilirdim.

"Baba," dedi Nic, "Lauren'ı hatırlarsın."

Bakışları bana döndü ve birden kendimi hiç bu kadar mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmemiştim. "Elbette." Gülümsemesi düştü. "Tommy'nin kaybolmasına üzüldüm. Nerede olduğuna dair bir gelişme var mı?"

"Hayır," dedim ona. "Yaygın teori onun Batı'da bir yerlerde gizli bir ailesi olduğu yönünde." Ses tonum sıradan, küçümseyici ve babama karşı duyduğum gerçek küçümsemeyle doluydu.

Nic beni babasının ne kadar manipülatif olduğu, bir tür art niyeti olmadan asla bir şey yapmadığı ya da söylemediği konusunda uyarmıştı ve oğlunun bana ne kadar çok şey anlattığını öğrenmeye çalışabileceğinden şüphelenmiştik. Zaten oğlundan kurtulmak için yeterince nedeni (gerçek ya da hayali) vardı.

Gecenin sonunda bana gerçeği söyleyerek yangına körükle gitmeme gerek yoktu.

Nico bir an bana baktı, koyu renk gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi benimkilere dikilmişti. Yalan söylediğimi anladı. Kıpırdamadan durdum ve oğluna karşı kullanabileceği daha fazla cephane vermeyi reddettim.

Nic omuz silkerek, "Polisler bu işin peşinde," dedi. "Bunu çözeceklerdir."

Nico Aly'ye dönmeden önce ona baktı, gülümsemesi yüzüne tekrar yayıldı. Ortalık sakinleşir sakinleşmez titrek bir nefes aldım. Bir kurşundan kurtulmuş gibi hissediyordum.

"İşte orada," dedi Nico, yeğenine doğru adım atarken kollarını kaldırarak.

Elini durdurucu bir hareketle kaldırdı. "Benden hâlâ hayır. Özellikle de geçen ayki davranışlarından sonra."

Kıkırdadı. "Günün birinde yola geleceksin." Gülümsemesi

gergindi. "Pek olası değil."

Oof. Garip. Ama ayakta durduğu için onun adına sevindim.

Nico, sanki bu oynadıkları bir oyunmuş gibi, umursamaz bir tavırla başını salladı ve geri çekildi. "Çocukların geri kalanı oturma odasında. İçkiler ve uygulamalar da orada."

Tüm bu alışverişi sessizce izleyen Moira bize ilerlememizi işaret etti ve Nic ile ben koridorda herkesin önünde ilerledik. Elimi ne kadar sıkı tuttuğundan tedirgin olduğunu anlayabiliyordum ve bunun kendi endişemi artırmasına izin vermemeye çalıştım. Anında gelen iğneleyici soru, Aly ile aramızda geçen o sert konuşma ve Nico'nun Josh'un varlığını bile kabul etmemesi arasında, işlev bozukluğunun alttan alta yayılan akıntıları bizi denize taşıyacak kadar güçlüydü. Tüm aile yemekleri bu kadar rahatsız edici miydi?

"Lauren?!" Oturma odasına girdiğimizde Alec konuştu. Ağabeyine ters ters baktı, sesi alaycıydı. "Ohhhhh, nasıl olduğunu anlıyorum. 'Ciddi bir şey değil. "Endişelenme. 'Kendi işine bak, seni meraklı pislik.'"

Yıllardır görmediğim Greg homurdandı. "Sen meraklı bir pisliksin."

Yanındaki Stefan başıyla onayladı. Alec
onlara ters ters baktı. "İkinizin de canı
cehenneme." Josh yanımdan geçip gitti, sesi
kısıktı. "İçki mi?"

Kesinlikle başımı salladım. Bunu atlatmak için *tüm* alkole ihtiyacım olacaktı.

Trocci kardeşler, aileleri nihayet bize katılmadan önce birkaç dakika boyunca birbirlerini azarlamaya devam ettiler. Onları neyin engellediğine dair merakımı bastırmaya çalıştım. Moira'nın martini bardağının boş olmasını ve yaptığı ilk şeyin içki arabasına yönelmek olmasını iyiye işaret olarak algılamadım.

"İşler nasıl gidiyor?" Nico Aly'ye sordu.

"İyi," dedi Aly.

"Göze çarpan bir şey var mı?" Alec sordu.

"Birkaç hafta önce bir nger takma işlemine yardımcı oldum. Bunlar her zaman eğlencelidir."

Nic yanımda kıpırdamadan durdu ve ben neredeyse Josh'ın içkisini elimden kaçırıyordum.
bana verdi.

Alec yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey nasıl olabilir ki?"

Kuzeni omuz silkti. "Testere bıçakları, mutfak kazaları. Bir tanesi antrenman sırasında yarı profesyonel bir basketbolcunun başına geldi. Smaç vurmak için yukarı çıkmış ve alyansı fileye takılmış. Vücudunun ağırlığıyla düşerken, *şangır* şungur, yüzüğü fırlatmış."

İğrençti ama yine de rahatlayarak nefes verdim. Bir an için McKinney'i tedavi ettiğinden endişelendim ama daha iyi bilmem gerekirdi. Bu şehir çok büyüktü, birçok acil servisi vardı ve Nic bana şansının kötü olduğunu söylemişti ama kimsenin şansının *o kadar* kötü olamayacağını biliyordum.

"Peki ya sen Lauren?" Nico Senior dedi ki. "Çalışman nasıldı
hafta?"

"Güzel," dedim ona. Eğer işimden bahsederek beni utandırmayı ya da haddimi bildirmeyi umuyorsa fena halde yanılıyordu. Buradaki herkes ne yaptığımı biliyordu ve ben de bunun etrafında dolanmayacaktım. "Yirmi yeni abone kazandım.

Nic ile hafta sonunun geri kalanını birlikte geçirebilmemiz için çalışma programımın önüne geçtim ve Seks İşçileri için Genişletilmiş Güvenlik Yasası'nı desteklemeye istekli başka bir belediye meclis üyesinden geri dönüş aldım. Haftanız nasıl geçti Bay Trocci?" Gülümsedim ve martinimden bir yudum aldım ve Josh'tan alçak sesle bir *ooh* duyduğuma yemin edebilirim.

" ne," dedi Nico, bir elini cebine sokarak. "Olabilirdi
Birileri kaytarmasaydı çok daha kolay olurdu." En büyük çocuğuna attığı bir bakış bize tam olarak kimden bahsettiğini gösterdi.

Moira başını salladı. "Yemekten sonraya kadar iş konuşmak yok."

Nico'nun yüz ifadesi pişmanlığa dönüştü ve başını karısına doğru eğdi. "Özür dilerim." Her nasılsa, bunu gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu, gözleri yumuşaktı, sadece onun için gülümsüyordu.

Bu manzara rahatsız ediciydi. Onun da babam gibi her zaman bir pislik olmasını istiyordum. Bu cazibeyi bir açıp bir kapatma hali kafa karıştırıcıydı, beynim tekrar devreye girip bana bunun gençken güvenliğimi tehdit eden ve oğullarını ruhsuz gangsterlere dönüştürmeye kararlı aynı adam olduğunu hatırlatmadan önce beni sahte bir sükûnet duygusuna sürüklüyordu.

"Bayan Trocci?" dedi ağır aksanlı bir ses.

Döndüğümde kapıda orta yaşlı bir kadının durduğunu gördüm.

"Hazır mıyız?" Moira sordu.

İtalyanca devam etmeden önce "S*ì,*" dedi. Ben sadece diğer her
kelime. Restoran İtalyancası olarak adlandırdığım şekilde konuşuyordum, yani bir menüden sipariş verebilir ve en basit konuşmaları yapabilirdim. Bundan daha derin bir şey olursa kaybolurdum ve biri hızlı konuşmaya başlarsa Tanrı yardımcım olsun.

Akşam yemeğinin servis edildiğini anlamaya yetecek kadarını yakaladım ve ileriyi düşünerek martinimin geri kalanını mideye indirdim ve içki arabasındaki son iki kadehten birini aldım. Aly de diğerini kaptı ve komplocu bir bakış attıktan sonra dönüp işaretlerimizi takip ederek asıl gösterinin başladığı yemek salonuna girdik.

33

J

Ailem gitti, bu en kötü ilk üçe bile giremedi. Henüz. Ama gece daha yeni başlamıştı ve babamın Lauren'la benim aramda bakışıp durmasına bakılırsa, yemeğin rayından çıkması için daha çok zaman vardı. Diğer herkes de bunu anlamış görünüyordu, yemek yemeleri her zamankinden daha uzun sürüyor, boş konuşmalarla yemeği uzatıyorlardı.

Zoraki ciddiyete rağmen, gerginlik artmaya devam etti ve ufukta beliren bir fırtına gibi gözlerden uzakta demlendi. Babamın cevapları giderek daha da sertleşti. Kaşlarını çatarak tabağına bakarken kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu.

"Maria!" diye bağırdı ve ailemin hizmetçisi ve aşçısı içeri girdi.

"*Sì?*" dedi ellerini önlüğüne silerken.

"İşimiz bitti." Masaya el salladı. "Tabakları toplayabilirsiniz."

Tabaklarımızı toplarken sessizlik çöktü. Yanımda Lauren'ın gerildiğini hissedebiliyordum ve masa örtüsünün altından uzanıp elimi kalçasına koydum. Teni dokunuşumun altında pürüzsüz ve sıcaktı ve elimde olmadan başparmağımı üzerinde gezdirdim, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak için bir kez sıktım. Çünkü olacaktı. Öyle ya da böyle.

Beklerken üzerime bir sakinlik çöktü. Tüm ailem buradaydı, ve babamla tek başıma yüzleşmeyeceğimi biliyordum.

"Evet," dedi son tabak da bittiğinde ve Maria mutfak kapısını arkasından kapattığında. Bakışları benimkilere yöneldi ve gözlerinde biriken öfkeyi şimdiden görebiliyordum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun? Lauren hakkında mı?" Dikkati ondan bana kaydı ve tekrar bana döndü. "Senin için seçeceğim kişi o mu? Hayır."

Bir süre bekledim, daha fazlasını söylemesi için ona bir şans verdim, belki bir *Ama yolunuza çıkmayacağım*, hatta bir *Ama şimdi ikinizi birlikte gördüğüm için hatamı anlıyorum*. Sözcükler gelmedi ve bunun, ilişkimi kabullenip Lauren'dan özür dileyene kadar katılacağım son aile yemeği olduğuna karar verdim. Onu bir daha asla onun kınamasına maruz bırakmayacaktım ve kollarımı açarak karşılanmadığı hiçbir yere gitmeyecektim.

Lauren'ın eli benimkinin üzerine geldi, sıktı, güven verdi, sanki her şeyden çok nasıl hissettiğim konusunda endişeliydi, benimle birlikte olmayı seçtiği için ne kadar şanslı bir piç olduğumu hatırlattı.

"Nico," dedi annem, alçak sesle ve uyararak.

Babam onu görmezden geldi, gözleri hâlâ bana kilitliydi ve annemin hançer gibi kafasının yan tarafına bakmasından anladığım kadarıyla buna pişman olacaktı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu.

Lauren elimi tekrar sıktı ve ben de olacaklara karşı kendimi hazırladım.

"Bir bina satın aldım," dedim.

Şaşkınlık kardeşlerimin içinde dalgalandı ama ben bakışlarımı babamdan ayırmadım. "Kimden?" Babam dedi, ifadesi anlaşılmazdı.

"Patrick McKinney."

Kaşlarını çattı. "İsmini bilmiyorum."

"Önemli biri değil."

"Öyle mi?" Babam bana bakarak sordu ve bu evden ayrıldığım anda tüm ahbaplarının McKinney'i araştırmaya başlayacağını biliyordum. Başını yana doğru eğdi. "Koca bir bina."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Evet."

"Nerede?" "Şehir
merkezinde. Batı Yakası."
"Parayı nereden buldun?" diye sordu, sesi ölümcül derecede sakindi.
Sinirlerim tepeme çıktı ama öfkemi sesimden uzak tuttum. "Onu senden çalmadım, eğer ima ettiğin buysa."
"O zaman nerede, Junior?"
"Birikimlerimden ve yatırımlarımdan."
"Saçmalık," diye tükürdü. "Şehir merkezinde paran yok."
"Buna ihtiyacım yok çünkü onun borcunu bir bahisçiden satın aldım ve sonra bununla ona şantaj yaptım."
Annemin gözleri irileşti ve Aly ile Josh'a doğru kaydı. "Alışveriş konuşması yok din-"
Babam onu susturdu.
Annem yavaşça ona döndü*, "Şeytan" filmindeki* gibi. Bu noktada panik odasında saklanması gerekecekti.
"Ne tür bir bina bu?" Babam sordu.
İşte başlıyoruz.
"Ticari bir yer," dedim. "Sadece üyelere açık bir kulüp tarafından kiralanmış."
Bakışları Lauren'a kaydı. "Kızları oradan kaçırmayı mı planlıyorsun? Bu mudur yani? Şimdi de pezevenkliğe mi özendin?"
Lauren'ın tırnakları elimin arkasına battı.
Karşımızdaki Aly alçak ve öfkeli bir ses çıkardı ve kardeşlerimin koltuklarında kıpırdadığını görebiliyordum. "Hayır. Bu yasal bir kulüp ve istedikleri kadar bina dışında faaliyet göstermelerine izin vermeyi planlıyorum."
"Onları kara para aklamak için mi kullanmak istiyorsun?" Babam
sordu. Başımı salladım.
"Uyuşturucu taşımak
mı?" Bir kafa sallama
daha.
"O zaman ne, Junior? Suçun ne?" diye sordu, çünkü ona göre her zaman bir suç vardı.

"Dolandırıcılık yok. Onlar yasal bir iş. Bu benim kendi işimi kurmam. Artık bu işi yapmak istemiyorum," dedim, elimle aramızda işaret ederek. "Petrol ya da yapmamı istediğin diğer şeyleri yapmak istemiyorum."

Sandalyesinde öne doğru fırladı. "*Sen*-" Bakışları beni geçip Lauren'a, oradan da Aly ve Josh'a kaydı, seyircilerimizi hatırlattı, onların varlığıyla sustu. Babamın bir numaralı kuralı, bilmeyen insanların önünde asla mafya meselelerini tartışmamamızdı.

"Defol," diye tükürdü Aly'ye.

Kadehini kaldırdı ve şarabından bir yudum aldı. "Hayır, sanırım olduğum yerde kalacağım."

"İşler son kez gerginleştiğinde buradan kaçmak için çok acele ettin." Babam dedi ki. "*Şimdi* kalmak mı istiyorsun?"

Aly koltuğuna geri oturdu. "Evet, biliyorum."

Josh bir kolunu onun omuzlarına dolamış, kulaktan kulağa gülümsüyordu ve ben bu iki pisliğin hayatımda olmasından dolayı hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Babam odağını Lauren'a çevirdi.

"Yapma," dedim. "O kalıyor."

Öfke yüzüne yayıldı ve kadına doğru bir yumruk salladı. "Bu küçük fahişenin sorun çıkaracağını *biliyordum*."

Aly küfretti. Greg içkisini bitirdi ve bardağını sertçe yere bıraktı.

masayı çıngırdatmak. Ve annem . . . Hepimiz gittikten sonra Tanrı babamın yardımcısı olsun ve onu yalnız bırakmasın. Josh benim kadar sakin olan tek kişiydi, muhtemelen birkaç ay önce bana açıklamaya çalıştığı kafasının içindeki o boş yere gitmişti. Benim sessizliğim çok daha sakindi. Bu beklemediğim bir şey değildi. Babam aptal değildi. Annem gibi o da muhtemelen bunun "büyük bir olay" olduğunu sezmişti ve bunun onun en kötü halinde olacağı anlamına geldiğini biliyordum. "Sen iyi misin?" Lauren'a sordum.

Gülerek beni şaşırttı. "Ben ne. Beni aşağılamak için seçebileceği en az yaratıcı yol buydu." Yanıma doğru eğildi ve babama baktı. "Eğer bir denizaltı olsaydın, seni özel bir sohbete davet ederek cevap verirdim.

Ne kadar büyük bir fahişe olduğumu anlayabilirsin." İyi bir önlem için göz kırptı ve ona olan sevgim kabardı.

Babamın yüz ifadesi tiksintiye dönüştü. "Bu senin seçtiğin kişi birlikte olmak? Yemek masasında böyle şeyler söyleyen biriyle mi? Geleceğini düşün. Onu arkadaşlarının yanına nasıl getirebileceksin? Ailene?"

Aly öne doğru eğildi. "Az önce yemek masasında ona resmen fahişe dedin, seni lanet olası ikiyüzlü."

Lauren'a bir bakış attığımda ilgisiz göründüğünü fark ettim. Gergindi, babamın sözlerinin derinden etkilediğini, süregelen bir kırılganlığı vurduğunu biliyordu. Bacağını sıkarak burada olduğumu, ona sahip olduğumu, babamın onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Onu babamın ne kadar öfkeli olduğu, ne kadar acımasız olabileceği ve öfkesini ona yöneltebileceği konusunda uyarmıştım. Bu gece gelmeye kararlıydı, babamın daha önce duymadığı hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana güvence verdi, bu da benim ona isim sormama ve onun da bana bu kadar çılgınca davranmayı bırakmamı söylemesine yol açtı.

Bakışlarımı tekrar babamınkilere çevirdim. "Bir daha asla kız arkadaşım hakkında böyle konuşma."

"Ya da ne, Junior?" "Ne yapacaksın?"

İşte o an kendimi savunmam gerekiyordu. Babam sadece aşağı tarafı anlıyor, sadece güce karşılık veriyor gibiydi. Ve en başından beri kozun bende olduğunu fark etmem neredeyse on yılımı almıştı.

"Seninle bir daha asla konuşmayacağım," dedim ona. "Seni bir kanser gibi kesip atacağım ve asla arkama bakmayacağım." Tehditler arasında bu yapabileceğim en kötü tehditti. Şantaj yapmayı düşünmüştüm. Tanrı biliyordu ki yeterince şantaj yapmıştım. Ama Josh'la yaptığım konuşmadan sonra, ailemizi bu şekilde parçalamakla tehdit etmenin cephaneliğimdeki en büyük silah olduğunu fark ettim.

Babam cevap olarak bir şey söylemedi, ama çenesi şarap kadehinin etrafında sıkılaştı ve gözlerindeki bakıştan yalnız olsaydık çok daha farklı bir konuşma yapıyor olacağımızı anlayabiliyordum. İşte bu yüzden Josh

ve ben bunu herkesin görebileceği şekilde açık açık yapma planını yaptık. Babamın taciz ve kinini artık kapalı bir kapının ardına saklamasına izin vermemek için. Bu değiş tokuşa şahitler olsun, böylece *herkes* ayrılmak istediğimi bilsin, babamın şüphe çekmeden ve tüm aileyi kızdırmadan, tüm ilişkilerini riske atmadan beni geri dönmeye zorlaması zorlaşsın.

"Yani bu kadar mı?" dedi başını yana eğerek. "İşinin bittiğini bana böyle mi söylüyorsun?"

"Evet," dedim.

Bardağını kafama fırlattı.

Vurulmamak için zar zor eğildim ama yakut kırmızısı sıvının beni ve Lauren'ı ıslatmasına engel olamadım.

Nefes nefese kaldı, masadan geriye doğru itildi ve sonra her şey aynı anda olmaya başladı. Aly ayağa kalkmış bağırıyordu; Josh onu tutuyordu; annem babamı öyle bir itti ki babam sandalyesinde yana doğru devrildi; Stefan odadan sıvıştı; Greg ve Alec onun peşinden gidip gitmeyeceklerini bilemiyormuş gibi bakıştılar.

Babam o yaştaki bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde ayağa fırladı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" diye kükredi.

Kendimi Lauren'ın önünde konumlandırdım. "Benim için yaptığın her şey mi?" Ben de bağırdım. "Tüm çocukluğumu çalmak, bir haydut olmam için beni yetiştirmek, beni sürekli tehlikeye atmak gibi mi? Devam etmemi mi istiyorsun? Çünkü devam edebilirim."

Yana doğru adım atarak yanımdan geçip Lauren'a bakmaya çalıştı. "Bu senin suçun, değil mi?"

Josh yanımda belirdi. "Ona doğru bir adım daha at, Nico. Cesaret ediyorum Sen." Elinde karanlık bir şey tutuyordu ve babamı vurmak üzere olduğunu düşünerek midem bulandı, sonra bunun sadece bir cep telefonu olduğunu fark ettim.

Josh ekrana dokundu ve evdeki tüm ışıklar titredi. "Bir. Daha. Adım."

Babam hareket etmeyi bıraktı, çenesi öfkeyle sıkılmıştı. Bir adım ötede annem ellerini yumruk yapmış ona bakıyordu. Tam bir arbede çıkmadan önce buna bir son vermeliydik.

"Biliyorsun," dedi babam, "İtalya sadece bir telefon uzaklığında. Tommy'nin gerçekten ortadan kaybolmasını sağlamak o kadar da zor olmaz."

"Vay be," dedi Aly. "Az önce Lauren'ın babasını öldürtmekle mi tehdit ettin?" Babam, patlamalarına seyirci kalmasına alışık olmadığından, hepimizin Tommy sadece kayıpmış gibi davrandığımızı unutarak sarsıldı. "Hayır," diye mırıldandı ama yüzündeki isyankâr ifade aksini söylüyordu.

"Benden bu kadar," dedim ona. "Ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

Güldü, sesi çirkindi. "Bensiz bir hafta bile dayanamazsın."

"Evet, yapacağım," dedim ona. "Bunun canını acıtacağını biliyorum ama bunu kendin yap."

Saldırdı. O kadar hızlı ve beklenmedikti ki, onu engellemek için kollarımı zamanında kaldıramadım. Hayatım boyunca söylediği ve yaptığı tüm korkunç şeylere rağmen, bana hiç vurmamıştı ve ellerinin boynumda olduğunu fark etmem bir anımı aldı ve *sıkıyordu*, ifadesi bir öfke diktüsü, siyah gözleri öfkeyle yanıyordu.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. Nefes almaya çalıştım ama alamadım, inanamayarak ona bakıyordum, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Öz babam beni kız arkadaşımın ve tüm ailemin önünde boğuyordu. Yapabileceklerinin en kötüsünü bildiğimi sanıyordum ama *bunu* hiç beklemiyordum.

Son nefesimle hırıltılı bir şekilde "Baba" dedim.

Bu kelime bir mermi gibi içinden sekerek geçti. Boynumdaki çenesi gevşedi. Gözlerinden öfke akıyordu. Dudaklarının aralanışını ve ne yaptığının farkına varmış gibi yüz ifadesine yayılan korkuyu izledim.

İşte o zaman zaman kendini düzeltti. Bize doğru koşan birkaç kişi gördüm ama oraya en önce Lauren varmıştı, elektrik mavisi gözümün önünde parlıyordu. Babam sarsıldı ve beni bıraktı, Lauren şok tabancasını boynuna dayayıp onu takip ederken ben de onun yakıcı esh kokusuyla dolu bir nefesi içime çektim.

düştüğünde.

Yakınlarda, Josh öğürdü ve Aly peşinden koşarak uzaklaştı.

"Lauren," dedim, ellerimi omuzlarına doladım ve onu nazikçe geri çektim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa başka türlü durmayacaktı. Sundress giymiş kendi beyaz şövalyem.

"*Nic,*" dedi annem ve ben de dönüp onun hafızamda ilk kez açıkça ağladığını gördüm. Gözleri benimkilerle buluştu, sesi boğulmuş gibi kısıktı. "Çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Alec ortaya çıktı ve babamın hâlâ seğirmekte olan bedenine tükürdü. "Siktiğimin piçi." Anneme döndü. "Benimle kalmaya geliyorsun. Yeter artık."

Annem başını salladı. "Ben burada kalıyorum. Birinin onun iyi olduğundan emin olması gerek."

Greg bize katılarak, "O zaman çıktıktan sonra bir ambulans çağırın," dedi. "Bunu kendi kendine yaptı. Onun için her şeyi düzeltmeye çalışmak zorunda değilsiniz." Annemin yüz ifadesine kararlılık yerleşti. "Anlamıyorsunuz. O her zaman böyle değildi."

"Ama o şimdi böyle," dedi Greg. "Yıllardır böyle. Ve hiçbir şey değişmezse daha iyiye gitmeyecek."

Annem bakışlarını benim, Alec'in ve Greg'in arasında gezdirdi.

"Beni serbest bırakmak üzereydi," dedim. Babamı savunduğum için değil, annemin yüzünde son umutları da tükeniyormuş gibi bir sefalet ifadesi görmeye dayanamadığım için. "'Baba' dediğimde kendine gelir gibi oldu ve ne yaptığının farkına vardı." "Yine de gidip ona bir ders vermelisin," dedi alçak bir ses. Döndüğümüzde Stefan'ın omzuna asılı bir çantayla yanımızda durduğunu gördük. "Hepimiz

gerekir."

Bununla birlikte gitti ve nedense içimde onu uzun bir süre göremeyeceğimize dair bir his vardı.

Annem gözlerime baktı. "Önce sen git. Uyanabilir ve sen hâlâ buradaysan, her şeyi olduğundan daha kötü hale getirmenin bir yolunu bulabilir." "Emin misin?" "Emin misin?" dedim.

"Evet. Ne olacağım." Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve başını salladı. "Daha önce bundan daha kötü boklarla uğraştım."

"Git," dedi Alec.

Tekrar söylenmesine gerek kalmadan Lauren'ın elini tuttum ve onu odadan dışarı çıkardım, elimi tutarken parmaklarının titrediğini hissediyordum. Ya da belki de titreyen benimkilerdi.

"İyi misin?" Lauren ön kapıya yaklaştığımızda sordu.

Onu kucaklamak için yeterince uzun süre durakladım. "Evet, sen?"

"Sanırım mı?"

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Kıçımı kurtardığın için teşekkürler. Sıcaktı. Belki de ben Şok tabancasıyla oynuyorum."

Başını salladı ve beni hızlı, sert bir öpücük için aşağı çekti. "Ne diyebilirim ki? Kurtarıcı sapkınlığım beni ele geçirdi."

Dışarı çıktık ve Josh ile Aly'yi uzaktaki çalılıkların yanında bulduk. Belinden eğilmiş, Aly sırtını ovuyordu. "O iyi

mi?" Ben seslendim.

"Evet," dedi, bize doğru gelirken. "Şu anda sadece kuru nefes alıyor."

Josh'un sırtına baktım ve ona ne olduğunu merak ederek yanık esh kokusunun onu kusturduğunu düşündüm. Sonra babasının kim olduğunu hatırladım ve hemen bilmek istemediğime karar verdim.

Aly eve doğru ters ters bakarak, "Bu pisliğe inanamıyorum," dedi. Döndü, Lauren'ın yüzünü tuttu ve mahvolmuş elbisesine baktı. "Sen iyi misin?"

"Ben ne," dedi Lauren.

Aly onu bıraktı ve bana doğru döndü. "Buraya gel."

Ben de ona ne olduğumu söylemek için ağzımı açtım -elleri sadece birkaç saniyeliğine üzerimdeydi- ama o çoktan hareket etmişti, beni kontrol edebilmek için başımı arkaya yatırmıştı, aniden tüm işi bitmişti.

"Acıyor mu?" diye sordu. "Hayır."

"Buna ne dersin?"

"Hayır."

Ben nihayet geri çekilene kadar dürttü ve dürttü. "Bana gerçekten zarar vermedi, ben sadece ..."

Lauren parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Şok mu oldun?" Ona baktım ve başımı salladım.

Aly omzumu kavradı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Üzülme. Bunu tek başıma yapsaydım çok daha kötü olurdu."

Ona babamın beni nasıl bırakmak üzere olduğunu anlattım, ama ben konuşurken bakışları tekrar eve kaydı ve hâlâ o kadar kızgın görünüyordu ki içeri girmesinden endişe ettim. Josh nihayet bize katıldı, ağzına bir parça sakız attı ve ardından önleyici bir kolla ancée'sinin beline sarıldı.

Aly şansının geçtiğini fark ederek içini çekti. "Lütfen bana Moira'nın kalmadığını söyle."

"Muhtemelen kalıyordur," dedim.

"Neden ona bu kadar uzun süre katlandı?" Aly sordu.

İçimi çektim. "O her zaman böyle değildir. Bunu sen de gördün. Komik ve çekici olabiliyor ama bunların çoğunu anneme saklıyor. Annem onun için en iyisi. Bence gerçekten sevdiği tek kişi o olabilir."

Lauren küçük bir üzüntü sesi çıkardı ve kollarını bana doladı. "Bu çok üzücü."

Ben de ona sarıldım. "Ve her zaman bu kadar kötü olmadığı doğru. Yıllar geçtikçe çok daha kötüleşti. Bence bunun büyük bir kısmı korku ve algıdan kaynaklanıyor. Ondan ayrılmam dünyamızdaki insanlara onun evinde zayıflık olduğunu gösteriyor ve başka pek çok insan var.

Tıpkı babam gibi bunu kendi çıkarları için kullanmak istiyorlar. Gasp edilmekten, harcanabilir olmaktan çok korkuyor, çünkü öyle olduğunuzda neler olacağını herkesten daha iyi biliyor."

Aly kaşlarını çattı. "Senin peşinden geleceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Annem kendinden daha fazlası için kalıyor. Hepimiz için kalıyor. O babamın insanlığıyla olan son bağı ve eminim önümüzdeki birkaç günü ona, beni *gerçekten* incitecek bir şey yaparsa, bu ailenin onarılamayacak şekilde parçalanacağını ve dünyada tamamen yalnız kalarak kendi ölümünün mimarı olacağını hatırlatarak geçirecek."

Lauren kaşlarını çattı. "Ne yani? Sence geri dönecek mi? Telafi etmeye çalışır mı?"

Başımı salladım. "Sonunda. Ona elektrik vermeden önceki o saniyede, eski babama bakıyormuşum gibi hissettim. Bana beyzbol topunu nasıl atacağımı öğreten, törenlerde Greg'i omuzlarına alıp kalabalığı görmesini sağlayan babama."

Aly ikna olmamış görünüyordu. "Ne olursa olsun, sanırım hepimiz bu yemeklerle işimizin bittiği konusunda hemfikiriz."

"Oh, kahretsin, evet," dedim.

Josh düşünceli bir ses çıkardı. "Belki de bunun yerine kendi aile yemeklerimizi yemeye başlarız."

Aly gülümseyerek Lauren ve bana baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?" "Beğendim," dedi Lauren. "Nic?"

Sırıttım. "Ben de varım."

34

L

"H ?" N , bir elini sırtıma sürtüyor.

"Biraz gerginim," diye itiraf ettim. "Bunu kendi yatak odamın rahatlığında yapmak başka bir şey, canlı bir izleyici önünde yapmak başka bir şey."

Başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz."

Başımı salladım. "Hayır. Ben istiyorum."

Nic'in Velvet'in binasının mülkiyetini almasının üzerinden iki ay geçmişti ve bu süre içinde çok şey değişmişti. Üçüncü kattaki tadilat tüm hızıyla devam ediyordu. Kapılarımızı Perşembe ve Pazar geceleri de açmıştık ve şimdiden profesyonel masa haline gelecek kadar iş yapıyorduk. Daha önceki beyin fırtınamızdan yararlanmayı umarak, gündüzleri boudoir fotoğrafçılarına ve kamera işçilerine bile kiralıyorduk. Velvet her zamankinden daha fazla para kazanıyordu ve bunun tek nedeni Nic'in sözünü tutup kiramızı düşürmesi değildi.

Aramızdaki şeyler de değişmişti. Nic o ilk ay beni gözünün önünden ayırmamıştı, yanlış hesap yaptığından ve babasının bize zarar verecek bir şey yapabileceğinden endişe ediyordu. Ama herkes gittiğinde Moira kalmıştı ve o zamanı Nico Senior'u uçurumun kenarından santim santim geri çekerek geçirmişti. Şimdi çift terapisindeydiler ve barışma düşüncesi o felaket aile yemeğinden hemen sonraki günlerde olduğu kadar imkânsız görünmüyordu.

Nic yavaş yavaş rahatlamaya, gerçekten, gerçekten özgür olduğuna inanmaya başlamıştı ve üzerindeki değişime tanık olmak inanılmazdı. Kulüpte maskesini takmayı bırakmıştı. Her hafta sonunu birlikte çeşitli odaları ziyaret ederek geçiriyor, bir çift olarak nelerden hoşlandığımızı öğreniyorduk. Röntgencilik en derinden paylaştığımız sapkınlık olarak kaldı, ancak Nic'in hala keşfetmekte olduğu başka zevkleri de vardı ve teşhircilik ve esaretin en sevdiği iki şey olduğu ortaya çıktı. Bu nedenle tüm özel odaların arkasından geçen dar arka koridorda duruyorduk, ben iç çamaşırı ve ipek bir bornoz giymiştim, o ise düşük belli bir kot pantolon.

Gözlerim sürekli çıplak gövdesine, göğsündeki dövmeli kanatlara, kaburgalarındaki silahlara, sonra da mürekkeple çizilmemiş ama yara izleriyle dolu karın kaslarına takılıyordu. Nic'in kasları gösterişli değildi. Yoğun ve kompakttı. Spor salonu faresi gibi bir vücudu yoktu; kaslarını zor yoldan kazanmış birinin fiziğine sahipti ve ben bunu görmeye bağımlıydım. Özellikle de sevişmemizin yarısında, onu içime almak için o kadar acele ediyordum ki, pantolonunun fermuarını açmak dışında bir şey yapmaya nadiren vakti oluyordu. Kendime yavaşlamamı, acele etmememi söyleyip duruyordum ama kilisenin koridorunda onu ilk kez gördüğümden bu yana birkaç ay geçmesine rağmen hâlâ aklım ondaydı ve dürüst olmak gerekirse? Umarım bu hiç değişmezdi. "Neyin içinde olduğunu bilmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bilmemek heyecanın yarısıdır."

Dudakları şeytani bir sırıtışla yukarı kalktı. "Sen bilirsin o zaman."

Bakışlarım elindeki en sevdiği kırmızı ipe kaydı. Dar koridorda gıcırdayarak çıkardığı ses nabzımın hızlanmasına neden oldu. Geçen ay boyunca neredeyse hiç durmadan onunla düğüm atmaya çalıştığını görmüştüm - kanepede televizyon izlerken, ne zaman benim resim seanslarımdan birine katılsa kameramın hemen ötesinde, hatta yemeğini bitirdikten sonra yemek masasında bile. Gittiği her yere en son tığ işi projesini götüren büyükanneler gibiydi, sadece bana güzel bir çift eldiven yapmak yerine onunla beni bağlamanın tüm yollarını öğreniyordu.

Şikayet ettiğimden değil. Kabuğundan çıkmasını seviyordum. Kendi dünyamı onunla bu kadar açık bir şekilde paylaşabilmemi seviyordum. Sözüne sadık kaldı, işimi asla kıskanmadı ya da beni herhangi bir şekilde kısıtlamaya çalışmadı. Daha dün gece, ben bir denizaltıyla mesajlaşırken bana oral seks yapmıştı ve yemin ederim hayatımın en ilham verici seks mesajlarıyla sonuçlanmıştı. "Hey," dedi, bornozumun kravatından bir nger geçirdi ve beni öne doğru sürüklemek için kullandı.

Ona baktım, sinirlerim ve arzularım baskın olmak için yarışıyordu. "Öyle mi?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

dedi. Gülümsedim. "Biliyorum. Ben de

seni seviyorum."

Başını salladı. "Güzel. Bunu aklında tut, çünkü bu işin yarısında benden nefret ettiğini düşünmeye başlayabilirsin."

Ne-

Gösterinin başladığını belirten zil çaldı ve Nic parmaklarını benimkilere geçirerek beni kapıdan geçirdi. Velvet'teki her oda farklıydı, içlerinde olup bitenlerin havasını yakalamak için dekore edilmişti, her sahnede kink'e özgü aksesuarlar vardı. Esaret odasında ışıklandırma yumuşak ve sıcaktı, parkeler kolay temizlenebilmesi için cilalanmıştı. Bir Saint Andrews haçı, bir iğdiş atı ve bir kraliçe koltuğunun yanından geçerken topuklarım tahtaların üzerinde tıkırdadı.

Gözlerimi dosdoğru ileriye, Nic'in geniş sırtına odakladım, çünkü kalabalığa bakarsam endişemin artacağını biliyordum. Bunu yapmayı çok istiyordum, yıllardır bunun hayalini kuruyordum ama bu bizim ilk sahneye çıkışımızdı. Olacakları, bu kadar yakından *izleneceğimi* düşünmek beni ne kadar tahrik etse de yine de gergindim.

Nic bizi sahnenin ortasına uygun bir şekilde taşınmış olan basit bir deri tantra şezlongunun yanında durdurdu - en azından gelecek olan şey boyunca biraz rahat edecektim. İpini üzerine attı ve bana doğru döndü, yüzümü kavradı, bakışlarımız kilitlenene kadar beni yukarı kaldırdı. Gözleri her zamankinden daha koyu, derin bir zümrüt rengindeydi.

Gözbebeklerinin ne kadar geniş olduğunu ve beni bağlayıp herkesin önünde becerme vaadinin onu bu kadar tahrik ettiğini bilmek beni daha da heyecanlandırdı.

"Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim," dedi alnını alnıma bastırarak.

Son sinirlerimin de yok olmasını dileyerek titrek bir nefes verdim. "Bir şey değil."

"Seni seviyorum, Lo."

"Ben de seni seviyorum."

Bir çekiştirmeyle beni parmak uçlarıma kaldırdı, böylece ağzını benimkinin üzerine kapatabilecekti. Hemen ona açıldım, dilinin benimkine kayışını, sanki aramızdaki en ufak bir hava boşluğu bile kabul edilemezmiş gibi yaklaşmasını sevdim. Beni sadece öpmekle kalmadı; bana sahip çıktı, beni işaretledi, odadaki diğer herkese izlemelerine izin verilirken, sadece kendisinin dokunmasına izin verildiğini söyledi.

Elleri yüzümden çekildi ve belimden çekiştirerek bana cübbemin kuşağını çözüyordu. Cüppem açıldığında serin hava tenime çarparak beni titretti ve sonra onu kollarımın üzerinden aşağı doğru itti, böylece herkes altında giydiğim zar zor danteli görebiliyordu.

Kalabalığı bir ıslık sesi ve ardından Taylor'ın tanıdık sesi böldü. "Yas, kaltak!"

Ben ve Nic de dahil olmak üzere herkes güldü ve ben de ona sözünü tuttuğu için en büyük kucaklaşmayı bundan sonra yaptı. Belki çoğu insan arkadaşlarının onları partnerleriyle birlikte izlemesini istemezdi ama Taylor ve Ryan zaten benim her yanımı görmüş, videolarımı didik didik etmeme yardım etmişlerdi. Benim için bu çok da farklı değildi ve onların dışarıda olduğunu düşünmek bana cesaret verdi, bu odadaki herkesin iyi niyetlerle burada olduğunu hatırlattı.

Müzik tepeden aşağıya doğru süzüldü, karanlık ve melodik. Işıklar loşlaştı ve birden odada sadece Nic ve ben varmışız gibi hissettirdi. Beni şezlonga götürdü ve üzerine uzanmamı söyledi. Ve sonra

Ellerini kaburgalarıma dayamış, dudakları boynumda geziniyordu. Daha aşağılara indi, ben nefes nefese kalana kadar dantelin arasından meme uçlarımı dilleyip ısırdı, onu orada tutmak için parmaklarımı saçlarına geçirdi. Ama aklında başka hedefler vardı ve hareket etmeye devam etti, karnımdan aşağı inmek için yavaşça tutuşumdan çekildi. Amımı örten kumaşa tek bir öpücük kondurdu ve sonra ellerini dizlerimin altından geçirip yukarı itti, böylece uzanırken görünmez bir sandalyede oturuyormuşum gibi göründü.

"Onları orada tut," dedi, sesi sertti.

Başımı salladım, izledim, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekledim. İpi kaldırıp çözdü ve aslında üç ayrı parça olduğunu ortaya çıkardı. İkisini karnımın üzerine bıraktı ve üçüncüsünü ikiye katlayarak bir bükülme yarattı - esaret terimlerinde daha çok "ısırık" olarak adlandırılır. İpi sol uyluğumun etrafına, dizimin hemen üstüne bir, iki, üç kez sardı ve sonra sabitlemek için iki basit kare düğüm attı, ısırığı dışarıda bıraktı. Bir çekiştirmeyle tutup tutmayacağını test etti ve sonra baldırımın içini öpebilmek için bacağımı düzeltti.

Karanlık ve arzuyla yanan gözleri benimkilerle buluştu. "Çok sıkı değil mi?" Başımı salladım, beklentim yükseliyordu.

Sırıttı ve elini bacağımdan aşağı kaydırarak kıçımın yan tarafına acıtacak kadar sert bir şaplak attı. "İşte benim kızım."

İzleyicilerden gelen birkaç alçak ses, övgüyü takdir eden tek kişinin ben olmadığımı söyledi ve izlendiğimizi hatırlatmak beni iyi anlamda nefessiz bıraktı. Bu zaten yaptığım şeyden çok farklı değildi, ancak geri bildirimlerimi mesajlar ve ipuçları yoluyla almak yerine, canlı olarak duydum ve bir oda dolusu insanla karşılaşmak üzere olduğumuzu bilmek arzumu stratosfere gönderdi.

Nic yedek iplerden birini karnımdan çekip aldı, tatlı tatlı bacaklarımın arasından geçirdi ve diğer bacağımın etrafına ilkiyle aynı şekilde bağladı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu değildi

Daha önce çalıştığımız bağlardan biriydi ama bana zarar vermeyeceğine, sınırlarımı bileceğine güveniyordum. Ve eğer işler kontrolden çıkarsa, her zaman güvenli kelimemi kullanabilirdim: şok tabancası.

İşi bittiğinde bacaklarımın arasına girdi, şalvarın ucundan tuttu.

İlk ipi. Sonra öne doğru eğildi, elini boynuma doladı ve ipi arkasına saracak kadar doğrulmama yardım etti. Koltuk altımdan geçirdi ve tekrar öne doğru çekerek bir ucunu karşı bacağımdaki ısırıktan geçirdi. Sonra basit bir kare düğüm daha attı ve çekiştirerek bağı sıkılaştırdı, dizimi göğsüme yaklaştırdı.

Aman Tanrım, beni *böyle* mi bağlayacaktı? Bacaklarımı ona dolayamazdım. Ona sürtünemeyecektim. Belden aşağım neredeyse tamamen hareketsiz kalacaktı. Ondan nefret edeceğimden endişelenmesine şaşmamalı; sevişirken hareket etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyordu.

Ama sonra bunun aynı zamanda benim üzerimde tam kontrol sahibi olacağı anlamına geldiğini fark ettim ve itaatkâr küçük ruhum zevkle parladı. Eğer daha önce ıslanmışsam, şimdi onun için tamamen sırılsıklam olmak üzereydim.

Eğildi, beni öptü, bacağımı göğsüme daha da yaklaştırarak aramızdaki bağı daha da sıkılaştırdı. Kot pantolonunun içine gizlediği ereksiyonu göbeğime baskı yapıyordu. Ona karşı kıpırdandım, onu istiyordum, ona *ihtiyacım* vardı, ama kıkırdadı ve geri çekildi ve bu beni rollerimizin ne zaman tersine döndüğünü ve sabırsız olanın *ben olduğumu* merak etmeye bıraktı.

"Bu nasıl?" diye sordu, ipi bağlarken.

"Zaten içimde olsaydın çok daha iyi olurdu," diye homurdandım, kendimi durduramıyordum.

Seyircilerden biri homurdandı ve kalabalıktan birkaç kıkırdama yükselirken Nic diğer bacağımı bağlamaya koyuldu, onu ilkinden biraz daha sert salladı. Nefesim kesildi, o da sırıtarak ipi yerine sabitledi, sonra ellerini çekti ve ben de şaşırtıcı derecede rahat bir şekilde bağın içine yerleştim. İpler bacaklarımın ağırlığını tutuyordu, bu yüzden onları havada tutmak için zorlanmam gerekmeyecekti ve şimdiden hayal edebiliyordum

Hareket ettikçe onlara bastırmanın ne kadar iyi hissettireceğini. Ayrıca, ellerim serbestti, bu yüzden yapabilecektim - bir saniye, *bunlar* nereden gelmişti?

Nic, adresinden bir çift kırmızı bileklik sarkıttı.

"Kollarını başının üzerine kaldır," dedi bacaklarımın arasından çıkarak.

Onu kaybettiğim ve geciktiğim için neredeyse inleyecektim. Ona içimde ihtiyacım vardı, *şimdi*.

Ben onun emrini yerine getirirken o da şezlongun yüksek tarafına geçti. Bu Sonra en tepede metal bir halka olduğunu fark ettim ve beni tamamen çaresiz bırakmak istediğini anladım. Ağzım kurudu. Kontrolü bu şekilde eline alması mı? *Evet, baba.*

Bileklerimi cu'larla bağlarken ve sonra kancaya bağlamak için son ip parçasını kullanırken bilekleri tenime karşı sıcaktı. İşini bitirdikten sonra bacaklarımın arasında yeniden konumlandı, bana baktı, bakışları iplerin kalçalarıma battığı yerde kalarak yaptığı işi hayranlıkla izledi. Üzerindeki sıcaklığı hissedebiliyor, gözlerindeki ihtiyacı görebiliyordum. Evet, bu onun en sevdiği sapkınlıktı. Beni böyle bağlı görmek onu *mahvediyordu*.

"Lo," dedi, derinden, gırtlaktan. Ellerini sırtıma koydu.

Uyluklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Adamın kontrolünü kaybetmesine yaklaşık üç saniye kalmıştı ve yanında olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Becer beni," diye yalvardım. "Lütfen."

Elleri bacaklarımı bıraktı. Bir sarsıntı hissettim, yırtılma sesi duydum ve külotumun ağını yırttığını fark ettim. Seyircilerden inleme ve soluma sesleri geliyordu ama kulaklarımda atan nabzımdan onları zar zor duyabiliyordum. Nic eline tükürdü ve bu görüntünün neden bu kadar ateşli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - belki de yakındaki bir raftaki kayganlaştırıcıya ulaşmak için çok sabırsız olduğu için ya da belki de yapılacak "hoş" bir şey olmadığı için. Onunla birlikte olduğum süre uzadıkça, güzelliğin abartıldığını daha iyi anladım. Diğer eli, o büyük, güzel aleti serbest bırakacak kadar uzun bir süre pantolonuna gitti ve

sonra kendi tükürüğüyle kendini kaplıyor, kafasını amıma sokuyor ve hemen içeri sokuyordu.

Nefesimi içime çektim, vücudumdaki her kas gerildi. Bağlanmış gibi
Bu, kocaman hissettirdi, neredeyse çok büyüktü ve ne kadar sert ve hızlı olmasını istesem de, beni incitmemek için acele etmemesi gerektiğini fark ettim.

Ben de pes ettim. Kendi isteklerimi ve ihtiyaçlarımı bıraktım, tüm gücü ona devrettim ve yolculuğun tadını çıkarmak için şezlonga yaslandım, iç kaslarım gevşedi, daha derine itmesini kolaylaştırdı. Üzerimdeki değişimi hissetmiş olmalı, çünkü gözleri birleştiğimiz yerden kalktı ve yüzündeki ifade o kadar çiğ, o kadar ihtiyaç, bağlılık ve sahiplenme doluydu ki ona yeniden aşık oldum.

Elleri tekrar kalçalarıma indi, aşağı doğru bastırdı, kalçalarını öne doğru itip içime girerken beni daha da gerdi. İpler gerildi. Nefesimi içime çekerken göğsüm kabardı ve bakışları göğüslerime kaydı. O çekilirken içimde sürtünen her muhteşem santimini hissettim. Bir itiş daha, bu sefer daha derine. Çenesi sıkıştı ve kendini tuttuğunu, dikkatli davrandığını, kendini zar zor dizginlediğini biliyordum. Bunu sevdim, çünkü bu onun ne kadar önemsediğini, bunun benim için de iyi olmasını ne kadar istediğini gösteriyordu.

Uyarılmışlığım onu rahatlattı ve son bir hamleyle dibe vurdu, orada durakladı, parmakları kalçalarıma saplandı, sertçe nefes aldı. Etrafımızda, diğerlerinin katılma sesleri odada yankılanıyordu ve sahnedeki akustiğin ne kadar iyi olduğunu fark ettim, seyircilerden çok daha iyiydi, her iç çekiş ve inleme mükemmel bir şekilde duyulabiliyordu. Çok ateşliydi. Seks güçlendirilmişti, tam kulaklarıma çalıyordu.

Nic de fark etmiş olmalıydı, çünkü durakladı, gözleri benimkilere kilitlendi,
ve dinliyormuş gibi başını eğdi. Kalabalığa doğru sinsi bir bakış atınca aleti içime girdi ve beni bağlamayı sevdiği kadar izlenmeyi de sevdiğini anladım. O ve ben birlikte sahne alırken çok eğlenecektik.

Bakışları tekrar benimkilere döndü, kavurucuydu ve beni tutuşu sıkılaşmadan ve sert ve hızlı bir şekilde ileri atılmadan önce ne olacağını anlamaya yetecek kadar zamanım vardı. Tek yapabildiğim orada uzanmak, kalçalarımı onu karşılamak için yukarı kaydırmak ve o sabit bir ritim başlatırken kalçalarımı belinin etrafında sıkmaktı. İpler canımı acıtacak kadar değil ama bağlı olduğumu, zapt edildiğimi, onun merhametine kaldığımı unutamayacağım kadar sert bir şekilde içime işliyordu.

Öne doğru eğildi, bir elini şezlonga dayadı, diğer eliyle de beni kavradı. Kalçamı ve *Tanrım*, bu her şeyi değiştirdi. Şimdi beni tam ihtiyacım olan yerden vuruyor, gözlerimi başımın içinde döndüren derin bir noktayı okşuyordu. Başını sütyenimin fısıltı kadar ince dantelinin arasından meme ucumu dilleyecek kadar aşağı eğerken, leğen kemiği her itişinde klitorisime sürtünüyordu.

Onunla vuruş vuruş buluştum, her hissin tadını çıkardım, bitiş çizgisine doğru yarışmak yerine zevki olabildiğince uzattım. İnanılmazdı, kıç titriyor, memeler zıplıyor, kalçalar sıkılıyor, ayak parmakları kıvrılıyor, dudaklar ısırılıyor, mide titriyor, nefesler kesiliyordu, Nic'in en iyi yaptığı türden bir sikişti ve birden onu iş başında izleyebildiğim için kalabalıktaki herkesi kıskandım. İleriyi düşünseydim, bu anı hayatımın sonuna kadar tekrar tekrar yaşayabilmek için bir yere bir kamera yerleştirirdim.

Amım onun etrafında titreşiyordu. Sırtımı olabildiğince eğdim, açımızı değiştirerek daha da derine kaymasını sağladım. Dudaklarını göğsümden çekti ve ben de başımı yukarı kaldırdım. Vücudumun aşağısından ona bakmak, kalçalarımdaki iplerin gerginliğini ve içime girerken karnının dışarı çıktığını görmek o kadar erotikti ki, izlediğim diğer tüm sahneleri soluklaştırdı. Velvet'te bu kadar çok tekrar eden oyuncumuz olmasına şaşmamalı. Bunu yapmanın verdiği adrenalin bir uyuşturucu gibiydi ve o anın bitmesini asla istemeyerek daha da yükseldim.

Bir inilti kulaklarıma çarptı ve nihayet başımı çevirip kalabalığa baktım. İlk başta soyut şekillerden biraz daha fazlasıydılar, ama gözlerim alıştıkça, çalışan kollar, sallanan kafalar, hatta tam bir üçlü gördüm.

Arka sıradakiler ve onları bu çılgınlığa sürükleyenin Nic ve ben olduğumuzun farkına varmak beni uçurumun kenarına itti, tuttuğum orgazm savunmamı aşarak bir barajı yıkan gelgit dalgası gibi bedenime çarptı. Nic içime girmeye devam ettikçe kaslarım kasılıyor, titriyor, haykırıyor ve onu dışarı çekiyordum.

Bir kalp atışı sonra inleyerek boşaldı, siki içimde o kadar sertleşmişti ki benimle aynı kafayı yaşadığını biliyordum. Daha sonra yarı yarıya üzerime yığıldı, alnı göğüslerimin arasında duruyordu, ciğerleri bağlı kalçalarıma çarpıyordu.

Kalabalıktan Taylor'ın başlattığı bir tezahürat yükseldi ve sahne başladığı gibi sona erdi: sevgi ve kahkahalarla.

Sonsöz

"T ," dedi Aly arka kapıdan çıkarken.

Şarap kadehleriyle yüklü olarak, yan dönmeye dikkat ederek onun peşinden gittim. Böylece yanlışlıkla kapı çerçevesine çarpıp bir tanesini kırmadım. "Biliyorum," dedim. "Dün yağmur ihtimalini gördüğümde endişelenmiştim. Beni yanlış anlamayın, içeride de güzel olurdu ama bu şekilde değil."

Önümüzde, arka güvertede iki piknik masası yan yana dizilmişti. Beyaz masa örtüleri masaları kaplıyordu ve masaların ortasından aşağıya doğru, mevsimin son ürünü olan beyaz ortancalarla dolu bir dizi saksı ve vazo uzanıyordu. Etraflarına beyaz sütun mumlar yerleştirmiştik ve her masada yuvarlak hasır bir servis altlığı, üzerinde bir tabak ve hasır peçetelikten geçirilmiş beyaz bir peçete vardı. Altın çatal bıçak takımı tabakların her iki yanında duruyordu ve görünümü tamamlayacak olan altın çerçeveli bardakları yerleştirmek üzereydik.

Josh ve Nic uzun bahçe kazıklarının üzerine kafe ışıkları asmışlardı ve Aly ile ben de masayı çerçevelemek için tüm saksı bitkilerini verandaya taşımıştık. Yeşilliklerin arasında duran kasırga fenerleri kaldırım taşlarını aydınlatıyor ve tüm sahneyi altın renginde bir ışığa boğuyordu. Göz kamaştırıcıydı, açık havada yemek yeme konusunda sadece gece geç saatlerde Pinterest'te yaptığımız bolca araştırma sayesinde ortaya çıkardığımız bir ustalık sınıfıydı.

Bardakları yerine koyarken cırcır böceklerinin sesi bahçeyi çınlatıyor, içeriden hafif bir müzik yayılıyordu. Sezon sonundaki bu sıcak hava dalgasıyla şansımız yaver gitmişti ama havada sonbaharın kokusunu alabiliyordum; dökülen yaprakların, yağmurun ve zengin, koyu toprağın o belirgin karışımını. Soğuğun içeri girmesi uzun sürmeyecekti ve bu toplantı günlerine daha fazla değer vermeme neden oluyordu.

Ryan elinde biri kırmızı, diğeri beyaz iki şişe şarapla arka kapıdan içeri girdi, Walter da hemen arkalarındaydı.

Walter, Nic'in ona aldığı yeni fil ağzında bana doğru fırladı. "Kediciklerle oynamayı bitirdin mi?" diye sordum.

Ryan şarabı masaya koydu. "Fred sırtına atladı ve onu bir midilli gibi sürmeye çalıştı."

Çömelip Walter'ın yüzünü okşadım. "Oh, hayır, tatlım. O koca kötü kedi seni yine mi korkuttu?" O kedi korkusuzdu, kendi büyüklüğü ya da ölümlülüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve Maud daha da kötüydü. Tanrıya şükür Walter onlarla çok iyi anlaşıyordu.

Walter nefes nefese kalmıştı, ilgi odağı olmanın verdiği heyecanla korkusunu çoktan unutmuştu.

Çubuğu ağzından çekip avluya fırlattım ve o da
peşinden gitti. Ryan'ın yeni çalışanı Ben ile neredeyse çarpışıyordu.
Evin köşesini dönerken. "Özür dilerim!"

Bağırdım.

Ben elindeki iki altılı paketi tutarak kendini dengeledi. "Sorun yok! I
Birayı kurtardım!"

"Kim bira dedi?" Jackson, Taylor'la birlikte ilk yemek tabaklarını taşıyarak dışarı çıkarken sordu.

Josh kapıyı arkalarından kapanmadan yakaladı ve yalvarırcasına
ancée'sine baktı. "Bebeğim, *lütfen*?"

"Hayır!" Aly geri bağırdı.

"Yaptım!" Ben, Jackson'a cevap verdi.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Jackson. "Şarap içemeyecek kadar kültürsüzüm." "Küçük açık hava kulübelerinde bile mi?" Josh sızlandı.

"Dışarı çıkamazlar," dedi Aly. "Sürekli ağlayacaklar ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne getirdin?" Jackson sordu.

Josh alt dudağını uzattı. "Ama içeride tek başlarına çok üzgün olacaklar." "Bir amber birası ve bir pilsner," diye yanıtladı Ben.

Aly tepinerek Josh'un yanına gitti. "Ne olacaklar. Bana kendimi kötü bir anne gibi hissettirmeyi bırak."

"Hey! Siz sürtükler geri kalanını taşımama yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?" Taylor bana ve Ryan'a sordu.

Güldüm ve kaosun tadını çıkararak onu içeri kadar takip ettim. Bu sadece üçüncü aile yemeğimizdi, ama hepsi bu şekilde geçiyordu, herkes birbirinin üzerine konuşuyor, aynı anda üç konuşma gerçekleşiyor, tam bir kaosa dökülmekten yarım saniye uzakta. Buna bayıldım, her saniyesini içime çektim ve bu anları, yaşlanıp saçlarım ağardığında, çılgın gençliğimi hatırlayarak sevgiyle dönüp bakabileceğim anılar olarak sakladım.

Nic'in nerede olduğunu merak ederek kafamı oturma odasına uzattım.

"Bana yardım et," dedi, Fred kucağında ve Maud göğsünde olduğu halde bir koltuğa yığıldı. İkisi de uyumuyordu, ikisi de kıvrılmamıştı. Sadece üzerine oturmuşlardı, sanki aktif olarak onu sıkıştırıyorlardı ve gerçekten kurtarılması gerekiyordu.

Yanına gittim ve önce Maud'u kucaklayıp kanepeye yatırdım. Onu kaldırdığımda Fred kollarımda döndü ve bana koca göbeğini sundu. Aly onu çok iyi eğitmişti. "Kürk terapisi için çok fazla bronzlaştırıcı sürdüm," dedim ona. Mırıldandı ve boynumda bisküviler yapmaya başladı ve ben de karşı koyamadım, çok dikkatli bir şekilde yüzümü onunkinin içine daldırdım.

Nic arkamdan ayağa kalktı. "Sanırım bir şeyler planlıyorlardı." Fred'i yere bıraktım ve ona döndüm. "Kedilerle aranda ne var?" Beni işaret etti. "Onlara bak ve yanıldığımı söyle."

Döndüm. Fred ve Maud kanepede yan yana oturmuş, gözlerini kırpmadan Nic'e bakıyorlardı. Tamam, belki de haklıydı.

Kolundan tuttum ve onu odadan dışarı sürükledim. "Çünkü seni henüz kazanamadıklarını biliyorlar."

Nic, "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Fred bekçi köpeğimi kaçırdıktan sonra, Maud beni bıçakla tehdit etti."

Homurdandım. "Elbette yaptı."

Mutfaktan daha fazla yemek tabağı alıp dışarı çıktık ve sonraki birkaç dakika hep birlikte masayı hazırlamak, içecekleri doldurmak ve yemeğe oturmak için çalıştığımız bir faaliyet telaşı içinde geçti.

"Bu gece Moira yok mu?" Taylor sordu.

Nic başını salladı. "O ve babam çiftler danışmanına gidiyorlar."

Trocci ailesinin son akşam yemeğinin yankıları hâlâ sürüyordu. Stefan hiçbir yerde bulunamamıştı ve Greg ile Alec, işler değişmezse ailelerinin evinden taşınmakla tehdit etmişlerdi. Nico Senior'un durumu pek iyi değildi, ama en azından terapiye devam etmeye istekli olması ve Moira'nın son zamanlarda Nic hakkında sorular sormaya başladığını söylemesi beni yüreklendirdi. Bilgi toplamak için değil, Nic'in yeni hayatını gerçekten merak ediyormuş gibi.

Kim bilir, belki de gerçekten bir ilerleme kaydeder ve daha iyi bir insan. Ama nefesimizi tutmuyorduk.

"Tyler nerede?" Aly sordu.

Josh şarabından bir yudum aldı ve kadehini yere bıraktı. "Birkaç dakika geç kalacağını ve onsuz başlamamızı söyledi. Oh, ve yanında bir kız getirecekmiş." Aly'nin kaşları kalktı. "Kim olduğunu biliyor muyuz?"

Josh başını salladı. "Hayır. Garip, birlikte yaşadığımız zamanlarda benimle fazla şey paylaşmaması için ona yalvarırdım ama taşındığımdan beri hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

Bu benim kendi şarabıma dönmem için bir işaretti. Tyler sözünü tutmuş ve yeni ortak iş girişimlerinin günlük operasyonlarını çoğunlukla Nic'e bırakmıştı ve arkadaşlarımdan sır saklamaktan nefret etsem de, bu benim söyleyeceğim bir şey değildi - Nic'e bunu tekrarlamayacağıma söz vermiştim. Sadece Aly ve Josh'un her şey ortaya çıktığında anlayış göstermelerini umuyordum. Bu

Kendilerinin ne kadar çok sır sakladıklarını düşünürsek, öyle görünüyordu, ama asla bilemezdiniz.

Yemeklerimizi hazırladık ve gün boyu konuşarak ve gülerek yemeğe koyulduk. geceye karıştı. Tyler yemeğin yarısında ortaya çıktı, arkasında uzun boylu, çarpıcı bir kadın vardı. Bize Stella olduğunu söyledi. Adam sarı saçları ve mısırla beslenmiş yakışıklılığıyla, kadın ise kuzguni koyu renk saçları ve sayısız dövmesiyle ilk bakışta tuhaf bir çift gibi görünüyordu ama bir şeyler *işe yarıyordu*. Belki de her ikisi de kusursuz giyindikleri içindi, sanki yemekten sonra bir tür galaya ya da sanat sergisine katılmayı planlıyorlardı ya da yaklaşırken birbirlerine bakışları

Masanın sonunda otururlarken birbirlerine dokunmak için bahaneler buldular. Tyler hemen tabağına yemek doldurmaya başladı, ama Stella çekimser kaldı. "Çok özür dilerim," dedi, sesi beklediğimden daha alçaktı, kültürlüydü. "Biz gelmeden önce yedim. Yiyeceklere karşı hassasiyetim var ve bu konuda endişelenmeni istemedim. Geç kalmamız benim hatam."

Tyler uzanıp onun elini tuttu. Bu bir teselli jestiydi, nezaketti, onun yaptığını gördüğüm en az dangalakça şeydi ve Stella'ya yeni bir gözle bakmamı sağladı.

Aly elini salladı. "Oh, sen ne. Biz duyarlı bir aileyiz, bu yüzden bir dahaki sefere bize önceden haber verin, biz de seçenekleriniz olduğundan emin olalım. Ya da kendi yemeğinizi getirebilirsiniz. Aşağılanmayız."

Stella gülümsedi ve sanki güneş partimize parlamak için geri gelmişti. Masada pek çok güzel insan vardı ama Stella Josh'a bile taş çıkartıyordu. Belli ki Tyler için fazla iyiydi, ama yemek sırasında Tyler'ın Stella'nın üzerine titremesine bakılırsa, o da bunu biliyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Burada kalması için dua ettim. O buradayken, Tyler'ın varlığı yüzde 90 daha katlanılabilirdi.

"Bir bira daha ister misin?" Akşam yemeği sona ererken Nic'e sordum. Sonunda biraz içmeye başlamıştı ve alkole olan dibe vurmuş toleransını çok sevimli buluyordum. Sarhoşken çok sevimliydi, normalden daha sevimli ve daha cana yakındı.

"Bizi eve sen mi bırakacaksın?" diye sordu, eğilip omzumu öperek. "Gerçekten de kıymetli bebeğini benim kullanmama izin verecek misin?" Ben de karşılık verdim. Gündüzleri güneş hâlâ sıcak olsa da geceleri sıcaklık düşmeye başlamıştı ve bisikletin sezonu bitmek üzereydi, bu yüzden onun arabasını almıştık.

"Düz vites kullanabilir misin?" diye sordu.

Elimi masa örtüsünün altından geçirdim ve parmaklarımı kasıklarında gezdirerek aletini çerçeveledim. "Yapabileceğimi biliyorsun."

Aly öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bunu duydum."

Elimi çektim ve ona bir sırıtış attım. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi şarabının geri kalanını yudumlarken.

"Gerçekten öyle değil," d e d i Ryan. "Daha dün onları yakaladım-" "Yani! Tyler!" Josh şimdiye kadarki en inceliksiz konu değişikliğiyle araya girdi. "Sen ve Stella nasıl tanıştınız?"

İkili birbirlerine doğru dönerek, bütün bir konuşmayı kapsıyormuş gibi görünen bir bakışı paylaştılar. Sonunda Stella başıyla kısa bir selam verdi. "Şey," dedi Tyler, masaya tekrar bakarak, "bu biraz uzun bir hikâye."

A

Bir kitabı yayınlatmak için gerçekten de bir köye ihtiyaç var ve bu kitap için de *aynı* şey geçerli. Her şeyden önce, araştırma yaparken ve yazarken benimle bire bir konuşmak veya forumlarda sorularımı yanıtlamak için zaman ayıran her bir seks işçisine teşekkür etmem gerekiyor. Hepiniz çok sert, nazik, misafirperver ve sabırlısınız. Umarım sizi gururlandırmışımdır ve bunu görebilirsiniz.

Lauren ve onun kurduğu ailedeki güzel, neşeli benlikleriniz.

Yayın yolculuğum boyunca tüm bilgeliğin ve rehberliğin için menajerim, eşsiz Jill Marr'a. Seni tam bir "menty b" nin ortasında arayabilmeyi ve konuşmayı bir kazanın etrafında durup dünya hakimiyetini planlayan bir çift cadı gibi kıkırdayarak bitireceğimizi bilmeyi seviyorum. Ve SDLA'daki diğer herkese, özellikle de Andrea, Nick ve Jake'e tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim.

Hayley ve Sierra'ya, bir kızın isteyebileceği en iyi "evet, ve" ve "ooh, ama ya olursa" yayıncıları. *Sonsuza* dek teşekkür ederim, bir şans verdiğiniz için Ben. Bana asla sesini alçaltmamı söylemediğin için teşekkür ederim (dengesiz e-posta yanıtlarım bile). Her zaman en iyi içgörülere ve fikirlere sahip olduğunuz için teşekkür ederim. Ve Slowburn/Zando ekibindeki diğer herkese: Molly, Anna, TJ, Julia, Natalie, Emily, Nathalie ve Ashley. Eminim birilerini unutuyorumdur çünkü perde arkasında bu işleri yapan pek çok inanılmaz insan var. Eğer unuttuysam özür dilerim ve sizi seviyorumuu!

Lights Out serisini yorulmak bilmeden çeviren ve pazarlarınıza getiren tüm yabancı yayıncılarıma çok teşekkür ederim. Neredeyse sayamayacağım kadar çoksunuz ve her hafta daha fazlası partiye katılıyor. Tüm muhteşem okurlarınızın bu çılgın yolculukta bize katılması için sabırsızlanıyorum.

İtalya'yı terk edip daha iyi bir yaşam arayışıyla Amerika'ya gelen büyük büyükannem ve büyükbabama. Onların hikâyelerinin büyük bir kısmı bu kitaba ilham verdi. Ve yasaklasam bile beni desteklemeye ve yayınladığım her şeyi okumaya devam eden ailemin geri kalanına -SANA BAKIYORUM ANNE.

En başından beri benimle birlikte olan üç yol arkadaşıma, sırdaşlarıma: Ange, Khanh ve Sarah. Yeni Zelanda'da bir üzüm bağı satın almak ve üzerinde utanç verici ve sarhoş bir şekilde yaşlanmak için ortak emeklilik planımızı unutmadım ve siz de unutmasanız iyi olur!

Ve son olarak, ama en önemlisi, IRL başrol erkeğime, kocama: Merhaba. Çok seksisin. Hadi öpüşelim.

A A

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı N A kocası ve şımarık kedileriyle birlikte Chesapeake Körfezi kıyısında yaşıyor. Kitaplarını seri formatında Patreon aracılığıyla web sitesinde yayınlıyor. Devam etmekte olan son çalışmalarını takip etmek, özel bonus sahneleri okumak ve NSFW karakter sanatıyla gözlerinizi ziyafet çekmek için lütfen şu adresi ziyaret edin: patreon.com/navessaallen.

Karanlığa Doğru Üçlemesi

L O

Şimdi
Kullanılabilir

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️